"Bir başyapıt."
THE LOS ANGELES TIMES

MARIE LU



DEHA

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 984

Gençlik: 168

Deha

Marie Lu

Özgün Adı: Prodigy

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzelti: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2014

ISBN: 978-605-343-412-2

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim/İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx)

Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

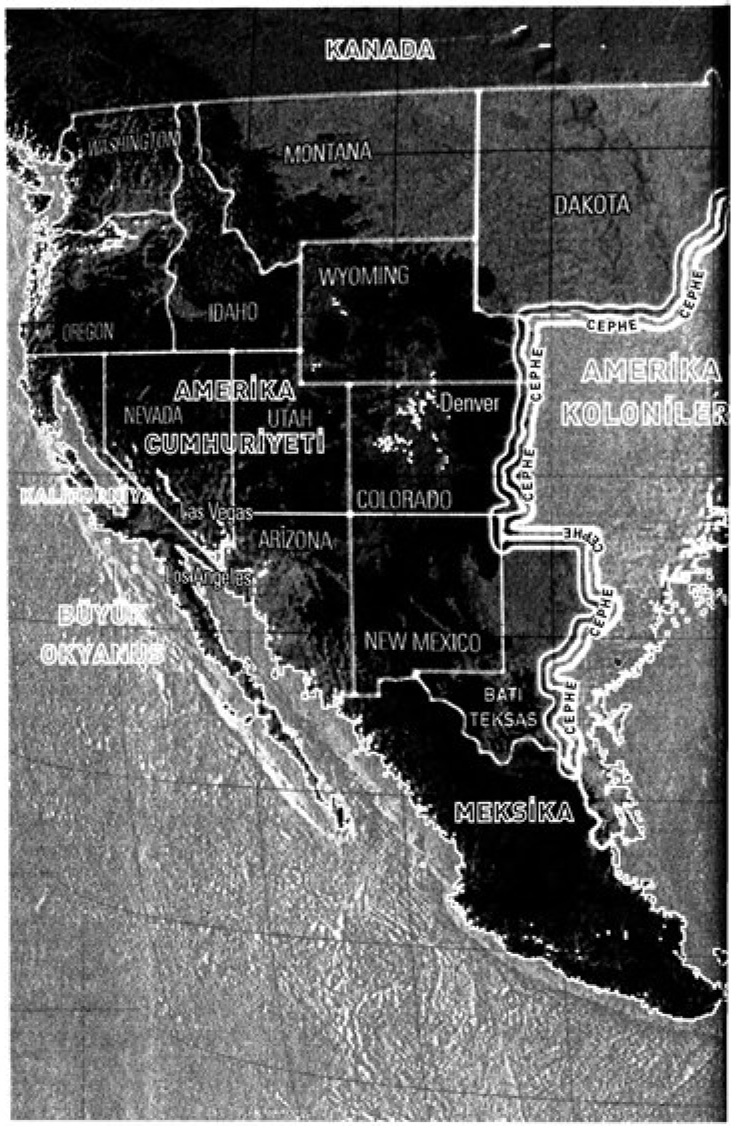
MARIE LU

DEHA

İngilizceden Çeviren:
Sefa Emre İlikli

PEGASUS YAYINLARI

Işığım olan Primo Gallanosa'ya


KANADA
WASHINGTON
MONTANA
DAKOTA
WYOMING
IDAHO
OREGON
AMERİKA
CUMHURİYETİ
NEVADA
UTAH
Denver
COLORADO
CEPHE
AMERİKA
KOLONİLER
Las Vegas
ARİZONA
Los Angeles
BÜYÜK
OKYANUS
NEW MEXICO
BATI
TEKSAS
MEKSİKA


ATLAS OKYANUSU

LAS VEGAS, NEVADA

AMERİKA CUMHURİYETİ

★★★

NÜFUS:7,427,431

JUNE

4 OCAK. SAAT: 19.32

OKYANUS STANDART SAATİ

METİAS'IN ÖLÜMÜNDEN OTUZ BEŞ GÜN SONRA.

DAY YANIMDA FIRLAYARAK UYANDI.YÜZÜ TER İÇİNDEYDİ. YANAKLARI gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Hırıltılı bir şekilde soluyordu.

Ona doğru eğilip yüzüne düşen bir tutam ıslak saçı yüzünden çektim. Omzumdaki yara kabuk bağlamıştı ama bu hareket yeniden sızlamasına sebep oldu. Day doğruldu, bitkin bir şekilde gözlerini ovuşturdu ve sanki bir şey arıyormuş gibi sağa sola yalpalanan vagonumuzda göz gezdirdi. Önce karanlık bir köşede duran kasalara, sonra da yerde sıralanmış çuvallara ve aramızda duran yiyecek ve suyun bulunduğu torbaya baktı. Bir dakika içinde kendine geldi. Vegas'a giden bir trene atladığımızı hatırladı. Birkaç saniye sonra katı duruşunu bırakıp arkasındaki duvara yaslandı.

Yavaşça eline dokundum, "iyi misin?" Bunu sürekli sorar olmuştum.

Day omuz silkti. "Evet," diye mırıldandı. "Kâbus."

Batalla Binası'ndan kaçıp Los Angeles'ı terk edeli sadece dokuz gün olmuştu. O zamandan beri Day gözünü her kapadığında kâbus görüyordu. Kaçtıktan sonra terk edilmiş bir tren garında birkaç saat dinlenme imkânı bulduğumuzda Day çığlıklar içinde uykusundan uyanmıştı. Askerler ya da sokak polisleri onu duymadığı için şanslıydık. Bundan sonra Day uykuya dalınca saçlarını okşayıp yanaklarını,alnını ve göz kapaklarını öpmeye başladım. Yine

gözyaşları içinde uyanıyor, gözleri delicesine kaybettiği şeyleri arıyordu. En azından bunu sessizce yapıyordu...

Bazen Day böyle sessizken akıl sağlığını acaba koruyabiliyor mu diye merak ediyordum. Bu düşünce beni korkutuyordu. Onu kaybetmeyi göze alamazdım. Kendime hep bunun mantıklı sebepleri olduğunu söylüyordum; bu noktada tek başımıza hayatta kalma şansımız düşüktü ve onun becerileri benimkileri tamamlıyordu. Ayrıca... artık koruyacak kimsem kalmamıştı. Ben de gözyaşlarından nasibimi almıştım, sadece onun uyumasını bekliyordum, o kadar. Dün gece Ollie için ağlamıştım. Cumhuriyet, ailemi öldürmüşken köpeğim için ağlamak aptal gibi hissettirmişti ama elimde değildi. Onu eve Metias getirmişti; dev patileri, sarkık kulakları ve sıcacık gözleriyle dünyanın en tatlı, en sakar yaratığı olan beyaz bir yumaktı. O benim oğlumdu ve ben de onu geride bırakmıştım.

Day e, "Ne görüyordun?" diye fısıldadım. "Önemli bir şey değil." Day duruşunu değiştirdi, sonra da yaralı bacağını yanlışlıkla yere sürtünce irkildi. Acıdan vücudu gerildi, gömleğinin altında kollarının ne kadar kaslı olduğunu görebiliyordum, sokakların kazandırdığı yağsız kas kütleleriydi. Yavaşça nefesini bıraktı. Beni o arka sokağın duvarına itişi, ilk öpücüğündeki açlık. Dudaklarına odaklanmayı bırakıp utanç içinde bu anıyı zihnimden uzaklaştırdım.

Vagonun kapısına doğru başını salladı. "Şu anda neredeyiz? Yaklaşmış olmalıyız, değil mi?"

Ayağa kalktım, dikkatimin dağılmasına şükrederek duvardan destek aldım ve vagonun küçük penceresinden baktım. Manzara pek değişmemişti; bitmek tükenmek bilmez apartmanlar ve fabrikalar dizisi, bacalar ve birbirinin üzerinden geçen ekspres yollar, hepsi akşam üzeri yağan yağmurda mavi ve gri-mor tonlarda birbirine karışmıştı. Hâlâ gecekondu mahallelerinden geçiyorduk. Los Angeles'taki gecekondu mahallelerinin neredeyse aynısıydılar. Uzakta, göz hizamın ortasından bir baraj uzanıyordu. Bir JumboTron'un geçmesini bekleyip ekranın köşesindeki küçük harfleri seçebilmek için gözlerimi kıstım. "Boulder City, Nevada,"

dedim. “Çok yaklaştık. Büyük ihtimalle tren burada biraz duracak ama sonrasında Vegas’a otuz dakikadan az bir sürede varmış oluruz.”

Day başını salladı. One eğilip yiyecek torbamızı açtı ve yiyecek bir şeyler aradı. “Güzel. Ne kadar erken gidersek, Vatanseverleri o kadar erken buluruz.”

Mesafeli görünüyordu. Day bazen gördüğü kâbusları bana anlatırdı. ..Denemesinde başarısız olduğunu,Tess’i sokaklarda kaybettiğini veya veba devriyelerinden kaçtığını görüyordu. Cumhuriyet’in en çok aranan suçlusu olmakla ilgili kâbuslar. Diğer zamanlardaysa bu şekilde davranıp kâbuslarını anlatmadığında da ailesini gördüğünü biliyordum... annesinin ya da John’un öldüğünü. Belki de bana onları anlatmaması daha iyiydi. Kendi aklımdan çıkmayan rüyalarım bana yetiyordu ve onunkileri de bilmek istediğimi sanmıyordum.

Day yiyecek torbasından bir parça bayatlamış hamur kızartması çıkartırken, “Vatanseverleri bulmakta gerçekten kararlısın, değil mi?” dedim. Bu onun Vegas’a gelmekteki ısrarını ilk kez sorgulayışım değildi ve konuya yaklaşırken dikkatli davranıyordum. Day’in en son düşünmesini istediğim şey Tess’i önemsemediğim veya Cumhuriyet’in o kötü şöhretli isyancı grubuyla buluşmaktan korktuğumdu. “Tess onlara kendi isteğiyle katıldı. Onu geri almaya çalışarak tehlikeye atıyor muyduk acaba?”

Day hemen cevap vermedi. Hamur kızartmasını ikiye bölüp bir parçasını bana uzattı. “Biraz yesene? Bir süredir hiçbir şey yemiyorsun.”

Kibarca elimi kaldırdım. “Teşekkür ederim,” diye karşılık verdim. “Hamur kızartması sevmem.”

O anda keşke ağzımdan çıkanları geri içine tıkabilsem diye düşündüm. Day gözlerini indirip diğer yarısını torbaya geri koydu, sonra da kendininkini yemeye koyuldu. Ne kadar aptalca bir şey demiştim. *Hamur kızartması sevmem.* Onun düşüncelerini neredeyse okuyabiliyordum.

Zavallı küçük, zengin kız ve sosyetik tavırları. Yiyecek beğenmeme lüksü var. Kendimi sessizce cezalandırdım ve aklıma bir daha ki sefere daha dikkatli olmak için not düştüm.

Birkaç lokma sonra Day sonunda cevap verdi. "Tess'in iyi olduğundan emin olmadan onu arkada bırakmayacağım."

Tabii ki böyle bir şey yapmayacaktı. Day önemsediği hiç kimseyi, özellikle de sokaklarda birlikte büyüdüğü kimsesiz kızı arkada bırakmazdı. Vatanseverlerle buluşmanın potansiyel faydalarını da anlıyordum; sonuçta bu asiler gerçekten de Day'in Los Angeles'tan kaçmasına yardım etmişlerdi. Geniş çaplı ve organize bir gruptu. Belki de Cumhuriyet'in Day'in kardeşi Eden'a ne yaptığıyla ilgili bir bilgiye sahiplerdi. Day'in bacağında kötüleşmekte olan yarayı bile iyileştirebilirlerdi. Komutan Jameson'ın bacağına ateş edip onu tutukladığı o korkunç sabahtan beri, bacağındaki yara bir düzeliyor bir kötüleşiyordu. Şimdiyse sol bacağı kırık, kanayan bir et parçasından ibaretti. Tıbbi yardıma ihtiyacı vardı.

Yine de bir sorunumuz daha vardı.

"Vatanseverler bize bir tür ödeme olmadan yardım etmeyeceklerdir," dedim. "Onlara ne verebiliriz?" Dediğimi vurgulamak için ellerimi ceplerime atıp ufacık para tomarımızı çıkardım. Dört bin Not. Kaçmadan önce üzerimde bulunan paranın tamamıydı bu.Eski hayatımın lüksünü ne kadar özlediğime inanamıyordum. Ailemin adı altında milyonlarca Not vardı, bir daha asla erişemeyeceğim Notlar.

Day hamuru silip süpürdü ve dudaklarını birbirine bastırarak dediklerimi düşünmeye koyuldu. Birbirine karışmış sarı saçlarının arasından elini geçirerek, "Evet, biliyorum," dedi. "Ama sence ne yapmalıyız? Başka nereye gidebiliriz ki?"

Çaresizce başımı salladım. Day bu konuda haklıydı - Vatanseverleri her ne kadar görmek istemesem de- seçeneklerimiz çok kısıtlıydı. Vatanseverler bize Batalla Binasından kaçmamız için ilk yardım ettiğinde, Day bilincini kaybetmiş, ben de omzumdan yaralı haldeyken, Vatanseverlere onlarla Vegas'a gelmemize izin

vermelerini rica etmiştim. Bize yardım etmeye devam ederler, diye ummuştum. Kabul etmediler.

Kaede, “Bize Day’i idam edilmekten kurtarmamız için ödeme yaptınız. Sizleri bu yaralı halinizle ta Vegas’a kadar götürmemiz için değil,” demişti. “Cumhuriyet askerleri ensenizde bir kere. Biz bir hayır kuruluşu değiliz. İşin içinde para yoksa bir daha ikiniz için kendimi riske atmam.”

O ana kadar Vatanseverlerin bizi neredeyse umursadığını düşünmüştüm. Ancak Kaede’nin sözleri beni kendime getirmişti. Bize yardım etmişlerdi çünkü Day’i yakaladığım için bana verdikleri 200,000 Cumhuriyet Notu nu Kaede’ye vermiştim. O zaman bile Kaede’yi Vatansever dostlarını yardımımıza göndermesi için ikna etmemiz gerekmişti.

Day’in Tess’i görmesine izin vermek. Day’in yaralı bacağını iyileştirmek. Day’in kardeşini nerede bulabileceğimiz hakkında bilgi almak. Bütün bunlar için rüşvet vermek gerekecekti. Keşke yola çıkmadan önce yanıma biraz daha para alabilseydim.

İyileşmekte olan omzumu nazikçe ovalarken Day’e, “Vegas tek başına gidebileceğimiz şehirlerin içinde en kötüsü,” dedim. “Vatanseverler bir görüşme ayarlamayabilirler bile. Bu konuyu baştan sona iyice düşündüğümüzden emin olmak istiyorum.”

Day, “June, Vatanseverlerle aynı tarafta olduğunu düşünmeye alışık olmadığının farkındayım,” diye cevap verdi. “Onlardan nefret etmeye programlanmışsın. Ama onların dostumuz olma ihtimalleri de var. Onlara Cumhuriyet’ten daha fazla güveniyorum. Ya sen?” Day sözlerinin kulağa hakaret gibi gelmesini mi istedi, bilemiyordum. Söylemek istediğim şeyin önemli kısmını kaçırmıştı: Büyük ihtimalle Vatanseverler bize yardım etmeyeceklerdi ve biz de askerî bir şehirde mahsur kalacaktık. Fakat Day Vatanseverlere güvenmediğim için ikilemde kaldığımı düşünmüştü; derinlerde bir yerde hâlâ Cumhuriyet’in en gözde dehası June Iparis olduğumu... hâlâ bu ülkeye sadık olduğumu. Peki, bu doğru muydu? Artık bir suçluydum ve eski hayatımın rahatlığına asla geri

dönemeyecektim.Bu düşünce karnımda hastalıklı,boş bir his bıraktı,sanki Cumhuriyet'in gözdesi olmayı özlüyormuşum gibi. Belki de özlüyordum.

Eğer artık Cumhuriyet'in gözdesi değilsem, o zaman kimdim?

"Tamam. Vatanseverleri bulmaya çalışacağız," dedim. Onu tatlı dille başka bir şey yapmaya ikna edemeyeceğim açıktı.

Day başını salladı. "Teşekkürler," diye fısıldadı. Güzel yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi, karşı konulmaz sıcaklığıyla beni kendine çekiyordu ama beni kucaklamadı. Elimi tutmak için uzanmadı. Omuzlarımız değsin diye yaklaşmadı, saçımı okşamadı, beni sakinleştirmek için kulağıma fısıldamadı ya da başını omzuma yaslamadı. Bu küçük hareketleri ne kadar çok arzulamaya başladığımı daha önce fark etmemiştim. Her nasılsa, o an için birbirimizden çok ayrıydık sanki.

Belki de kâbusunda beni görmüştü.

Tam Las Vegas ana hattına geldiğimizde olanlar oldu. Duyuru.

Öncelikle, eğer Las Vegas'ta gitmememiz gereken bir yer varsa o da ana hattı. Her blokta altı tane olmak üzere JumboTron'lar şehrin bu en kalabalık caddesinin iki yanına dizilmişler, ekranlarından ardı ardına haber akışı geçiyordu. Kör edici parlaklıkta bir sürü spot ışığı durmaksızın duvarları tarıyordu. Buradaki binalar Los Angeles'takilerden iki kat daha büyük olmalıydı. Şehir merkezi gökdelen kuleleri ve uçlarında parlak ışıklar yanan piramit şeklinde devasa iniş sahalarıyla doluydu (sekiz taneydiler, kare tabanlı ve eşkenar üçken kenarlıydılar). Çöl havası duman kokuyordu ve aşırı kuruydu; burada susuzluğu giderecek kasırgalar, rıhtımlar veya göller yoktu. Birlikler caddeleri baştan aşağı geçiyordu (dikdörtgen düzendelerdi, Vegas'a özgü düzen buydu), siyah, donanma çizgili asker üniformaları giymişler, cepheye gidip geliyorlardı. Daha da uzakta, bu gökdelenlerin bulunduğu ana caddeyi geçince sıra sıra savaş uçaklarını gördüm. Hepsi de geniş bir havalimanı hattında pozisyon almışlardı. Hava gemileri üstlerinde süzülüyordu.

Burası bir askerî şehirdi,askerlerin dünyasıydı.

Day ve ben ana hatta çıkıp caddenin diğer ucuna doğru yürümeye başladığımızda güneş daha yeni batmıştı. Kalabalığa karışmaya çalışırken Day ağırlığını omzuma verdi, kısık kısık nefes alıyordu, suratı acıdan bitkin görünüyordu. Garip görünmeden onu destekleyebilmek için elimden geleni yapıyordum ama ağırlığı dengemi bozuyor, sanki çok fazla içmişim gibi yürümeme neden oluyordu. Kulağıma, "Nasılız?" diye mırıldandı, tenime değen dudakları yanıyordu. Acıdan dolayı fazla mı coşkuluydu, yoksa elbisemden mi böyle davranıyordu, bilmiyordum ama bu arsız flört edişinden çok rahatsız olduğumu söyleyemezdim. O aksi tren yolculuğumuzdan sonra hoş bir değişiklik olmuştu.Başını eğerek yürümeye dikkat ediyordu, gözleri uzun kirpiklerinin ardına gizlenmiş, kaldırımda oraya buraya koşuşturan askerlerden uzaktaydı. Asker ceketinin ve pantolonunun içinde rahatsızdı. Siyah bir asker kasketi, altın sarısı saçlarını ve yüzünün büyük bir bölümünü gizliyordu.

"İyi sayılır," diye cevap verdim. "Unutma, sarhoşsun. Ve de mutlu. Eskortuna şehvetle sulanıyor olman lazım. Biraz daha gülümsemeye çalış."

Day'in yüzüne kocaman, sahte bir gülümseme yerleşti. Her zamanki gibi büyüleyiciydi. "Aa, yapma, güzelim. Çok iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum. Buraların en güzel eskortunu yakalamışım, *nasıl sulanmam sana? Belli olmuyor mu?* işte sulanıyorum." Bana doğru kirpiklerini kırpıştırdı.

O kadar gülünç görünüyordu ki kendimi tutamayıp kahkaha attım. Yanımızdan geçen biri bize baktı. "Çok daha iyi." Yüzü hafifçe boyun çukuruma değince tüylerim ürperdi. Rolü bozma. Odaklan. Yürürken belimdeki ve bileklerim deki altın süsler şıngırdadı. "Bacağın nasıl?"

Day biraz geri çekildi. "Sen hatırlatana kadar iyiydi," diye fısıldadı, sonra da yoldaki bir çatlağa ayağı takılınca canı yandı. Daha sıkıca tuttum. "Bir sonraki dinlenme noktamıza kadar dayanabilirim."

“Unutma, eğer durman gerekirse kaşına iki parmağını götür.”

“Evet, evet. Eğer sıkıntı olursa söylerim.”

Bir çift asker daha eskortlarıyla yanımızdan geçti, parlak göz farı ve incelikle işlenmiş yüz dövmeleriyle kıkırdayan kızlardı, vücutları ince dansçı kıyafetleri ve sahte kırmızı kuş tüyleriyle kaplıydı. Askerlerden biri beni fark etti, güldü ve parlayan gözlerini daha da açtı.

“Hangi kulüptensin sen, enfes şey?” diye geveledi. “Yüzünü daha önce buralarda gördüğümü hatırlamıyorum.” Eh açıkta kalan belime uzandı, tenime ulaşmaya çalıştı. Bana dokunamadan Day askeri sertçe itti.

“Ona dokunma.” Day sırıtıp askere göz kırptı, umursamaz tavrını sürdürüyordu ama gözlerindeki ve sesindeki uyarı diğer adamın geri çekilmesine yetti. Adam ikimize doğru gözlerini kırpıştırdı, bir şeyler fısıldadı ve arkadaşlarıyla uzaklaştı.

O eskortlar gibi kıkırdamaya çalışıp saçımı savurdum. Sanki dünyadaki en iyi müşteri oymuşçasına Day’i öperken, “Bir sonraki sefer akışına bırak,” diye tısladım kulağına, “ihtiyacımız olan en son şey bir kavga.”

“Ne?” Day omuz silkip acı içinde yürümeye devam etti. “Gülünç bir dövüş olurdu. Adam ayakta bile duramıyordu.”

Başımı sallayıp ortadaki ironiyi belirtmemeye karar verdim.

Üçüncü bir grup çakırkeyif asker gürültüyle yanımızdan geçti. (Yedi askerî lise öğrencisi, iki teğmen,Dakota nişanlı altın pazubenderi vardı,yani buraya kuzeyden yeni gelmişlerdi ve henüz pazubenderini cephe müfrezesinde yenileriyle değiştirmemişlerdi.)Kollarında Bellagio kulüplerinden eskortlar vardı, boyunlarında kırmızı gerdanlıkları ve kollarında B dövmeleriyle ışıldıyorlardı. Büyük ihtimalle bu askerler kulüplerin üstlerindeki kışlalarda kalıyorlardı.

Kendi kostümümü kontrol ettim. Sun Palace’ın kostüm odalarının birinden çalınmıştı. Yüzeyden bakıldığında herhangi bir

eskort kız gibi görünüyordum. Belimde ve ayak bileklerimde altın rengi incik boncuklar vardı. Örgülü kızıl (spreylenmiş) saçlarıma kuş tüyleri ve altın fiyonklar bağlanmıştı. Simli göz farı. Yanağımın üstünden ve göz kapağımdan geçen vahşi bir anka dövmesi. Kırmızı ipek kumaş kollarımı ve belimi açıkta bırakıyordu, çizmelerim koyu renkli bağcıklarla bağlanmıştı.

Fakat kostümüm de diğer kızlarda olmayan bir şey vardı.

On üç adet ışıldayan küçük aynadan oluşan bir zincir.Ayak bileğimdeki diğer takıların arasında kısmen saklı duruyordu ve belli bir uzaklıktan bakıldığında sıradan bir aksesuardan farksızdı. Çabucak unutulabilecek bir şeydi.Ancak arada sırada, sokak ışıkları üzerine düşünce bir dizi parıldayan ışığa dönüşüyordu.On üç; yani Vatanseverlerin sayısı. Bu bizim onlara işaretimizdi. Vegas ana hattını her daim izliyor olmalıydılar, bu yüzden en azından üzerimde parlayan bir dizi ışık olduğunu fark edeceklerini biliyordum. Ve fark ettiklerinde, bizim Los Angeles'ta yardım ettikleri çift olduğumuzu da hatırlayacaklardı.

Sokak boyu sıralanmış JumboTron'lar bir saniyeliğine çatırdadı. Andımız birazdan okunacaktı. Los Angeles'ın aksine, Las Vegas'ta ulusal andımız günde beş kere okunurdu. Bütün JumboTron'lar reklamlarına ara verip Seçmen Primo'nun devasa görüntülerini yayınlardı, sonra da şehrin hoparlör sisteminde şu okunurdu: *Büyük Amerikan Cumhuriyetinin bayrağına, Seçmen Primo'ya, şanlı eyaletlerimize, Kolonilere karşı birlik olmaya, yaklaşmakta olan zafere bağlı kalacağıma ant içerim!*

Kısa bir süre önce, bu andı her sabah ve öğleden sonra herkesle aynı coşku içinde, doğu kıyısındaki Kolonilerin bizim batı kıyısındaki değerli topraklarımızı ele geçirmelerine engel olmaya kararlı bir şekilde tekrar ederdim. Bu, Cumhuriyet'in annem ile babamın ölümünde oynadığı rolü öğrenmeden önceydi. Şimdi ne düşündüğümden emin değildim. Koloniler kazanmalı mıydı?

JumboTron'lar bir haber yayınına başladılar. Haftanın özetiydi. Day'le birlikte manşetlerin ekranlardan geçişini izledik.

CUMHURİYET,AMARILLO,DOĞU TEKSAS MUHAREBESİNDE MUZAFFER BİR ŞEKİLDE KİLOMETRELERCE KOLONİ TOPRAĞI ELE GEÇİRDİ.

SACRAMENTO, KALİFORNİYA İÇİN SEL UYARILARI İPTAL EDİLDİ.

SEÇMEN KUZEY CEPHESİNDEKİ BİRLİKLERİ ZİYARET ETTİ,MORAL YÜKSELTTİ.

Haberlerin çoğu sıkıcıydı. Cepheden gelen her zamanki manşetler, hava durumu veya kanunlarla ilgili değişiklikler, Vegas'la ilgili karantina uyarıları.

Sonra Day omzuma dokunup ekranlardan birini gösterdi.

LOS ANGELES'TAKİ KARANTİNA EMERALD VE OPAL BÖLGELERİNE GENİŞLETİLDİ.

Day, "Mücevher bölgeleri mi?" diye fısıldadı. Haber geçmiş olmasına rağmen gözlerim hâlâ ekranın üzerindeydi. "Orada zenginler yaşamıyor muydu?"

Söyleyecek bir şey bulamıyordum çünkü hâlâ bu bilgiyi sindirememiştim. Emerald ve Opal bölgeleri... Bir yanlışlık mı vardı? Yoksa Los Angeles'taki veba Vegas JumboTron'larında yayınlanacak kadar ciddileşmiş miydi? Hayatım boyunca karantinaların asla ve asla üst sınıf bölgelere genişletildiğini görmemiştim. Emerald bölgesi Ruby bölgesine komşuydu; bu da yaşadığım bölgenin de karantina altına alınacağı anlamına mı geliyordu? Peki ya aşılarımıza ne olmuştu? Onların böyle şeyleri önlemesi gerekmiyor muydu? Metias'ın günlükleri aklıma geldi. Bugün yarın, hiçbirimizin önleyemeyeceği bir virüs yayılacak,demişti. Metias'ın ortaya çıkardığı şeyleri hatırladım; yeraltı fabrikalarını, önlenemez hastalıkları... sistematik vebaları. Tüylerim diken diken oldu. Los Angeles yatışacaktır dedim kendi kendime. Veba yok olacaktı, her zamanki gibi.

Başka manşetler de geçti. Tanıdık manşetlerden biri Day'in idam edilişi hakkındaydı.Day'in ağabeyi John'un onun yerine kurşuna

dizilip yere yüzüstü düştüğü videoyu gösteriyordu. Day gözlerini kaldırıma indirdi.

Yeni bir manşet vardı:

KAYIP

SG NO: 2001963034

....

JUNE IPARIS

AJAN, LOS ANGELES ŞEHİR DEVRİYESİ

1 5, KADIN, 1 62 CM

SAÇ:KAHVERENGİ,GÖZ:KAHVERENGİ

EN SON KALİFORNİYA, LOS ANGELES,

BATALLA BİNASI YAKINLARINDA GÖRÜLDÜ,

350,000 NOT ÖDÜL

GÖRÜLMESİ HALİNDE HEMEN YEREL

YETKİLİLERE BAŞVURUN

Cumhuriyet'in halkın düşünmesini istediği şey buydu. "Kayıp" olduğum, beni sağ salim geri getirmeyi umduklarıydı. Söylemedikleri şey ise beni büyük ihtimalle öldürmek istemeleriydi. Ülkenin en ünlü suçlusunun idamdan kaçmasına yardım etmiş, isyancı Vatanseverlerin askerî bir üsse karşı ayaklanmalarına destek olmuş ve Cumhuriyete sırtımı dönmüştüm.

Ancak bu bilgiyi halkın bilmesini istemedikleri için peşime sessizce düşmüşlerdi. Kayıp raporunda benim askerî kimliğim deki fotoğraf vardı; karşıdan çekilmiş, gülümsemediğim bir fotoğraftı. Yüzümde hafif bir parlatıcı dışında hiçbir şey yoktu, koyu saçlarım yüksek bir at kuyruğu olarak arkadan toplanmıştı, siyah ceketimin üzerinde altından bir Cumhuriyet mührü parlıyordu.Anka kuşu dövmemin yüzümün yarısını saklıyor olmasına şükrettim.

Hoparlörler andımız için tekrar cızırdamaya başlayana kadar ana hattın ortasına kadar gelebilmiştik.Day'le birlikte durduk. Day tekrar takılıp düşer gibi oldu ama onu düşmeden tutup doğrultacak kadar hızlı bir şekilde yakalayabildim.Sokaktaki insanlar JumboTron'lara bakıyorlardı (Herkesin katılımından emin olmak için her kavşağın köşelerine dizilmiş bir avuç asker hariç).Ekranlar titreşti.Görüntüler karardı,sonra da Seçmen Primo'nun yüksek çözünürlüklü portreleri belirdi.

Büyük Amerikan...

Sokaktaki diğer insanlarla bu kelimeleri tekrar etmek neredeyse insanın içini rahatlatıyordu, en azından kendime bütün bunların artık değiştiğini hatırlatana kadar. Day'i ilk yakaladığım akşamı, Seçmen ve oğlunun bu ünlü suçluyu parmaklıklar arkasına tıktığım için beni tebrik etmeye geldikleri zamanı düşündüm. Seçmenin gerçekte nasıl göründüğünü hatırladım. JumboTron'lardaki portrelerde aynı yeşil gözler, güçlü çene ve kıvırcık koyu renkli saçları vardı... fakat bunlarda ifadesindeki soğukluk ve derisindeki hastalıklı renkler görünmüyordu. Portreler onu sağlıklı, pembe yanakları olan babacan biri gibi gösteriyordu. Benim hatırladığım gibi değil.

Cumhuriyeti nin bayrağına,

Birden yayın sustu. Sokaklarda önce sessizlik, sonra da kafası karışan insanların fısıltıları dolaştı. Kaşlarım çatıldı. Sıradışıydı. Daha önce andımızın kesildiğini bir kere bile görmemiştim. Ayrıca JumboTron sistemi bir ekran bozulduğunda diğerlerini etkilemeyecek şekilde kurulmuştu.

Day duran ekranlara bakarken benim de gözlerim sokaklarda sıralanmış askerlere kaydı. "Sistem mi çöktü?" dedi. Zorlukla nefes alıp verişi beni endişelendiriyordu. Biraz daha dayan. Burada duramayız.

Başımı salladım. "Hayır. Askerlere bak." Yavaşça onlara doğru başımla işaret ettim. "Duruşlarını değiştirdiler. Artık tüfekleri

omuzlarında değil, ellerinde. Kalabalıktan gelebilecek bir tepkiye karşı hazırlanıyorlar.”

Day yavaşça başını salladı. Korkunç derecede solgun görünüyordu. “Bir şey oldu.”

Seçmenin portresi JumboTron’lardan silindi ve yerini hemen bir dizi yeni görüntü aldı. Seçmenin tıpatıp aynısı olan birini gösteriyorlardı; sadece çok daha gençti, yirmili yaşlarına yeni girmişti, yeşil gözleri ve koyu dalgalı saçları aynıydı. Bir anlığına kutlama balosunda onunla karşılaştığımda hissettiğim heyecanı hatırladım. Bu, Seçmen Primo’nun oğlu Anden Stavropoulos’tu.

Day haklıydı. Büyük bir şey olmuştu.

Cumhuriyet'in Seçmeni ölmüştü.

Hoparlörlerden yeni bir ses duyuldu. “Andımıza devam etmeden önce, bütün askerlerimize ve sivillerimize evlerindeki Seçmen portrelerini değiştirmeleri gerektiğini hatırlatırız. Yerel polis merkezlerinden yeni portrenizi alabilirsiniz.İşbirliğinizden emin olmak için denetimler iki hafta içinde başlayacaktır.”

Ses ülke çapında yapılan bir seçimin sözde sonuçlarını açıkladı.Ancak Seçmenin ölümüyle ilgili tek bir laf edilmedi.Oğlunun terfi durumuyla ilgili.

Cumhuriyet,sanki Anden babasıyla aynı kişiymişçesine bir an bile duraksamadan bir sonraki Seçmeni belirlemişti.Zihnim bulandı;yeni bir Seçmen in nasıl başa geldiğiyle ilgili okulda öğrendiklerimi hatırlamaya çalıştım. Seçmen ondan sonra başa gelecek kişiyi belirlerdi ve ulusal bir oylamayla bu onaylanırdı. Sırada Anden’ın olması şaşırtıcı değildi ama bizim Seçmenimiz onlarca yıldır baştaydı, ben doğmadan yıllar önce bile. Şimdiyse gitmişti. Dünyamız saniyeler içinde değişmişti.

Ben ve Day gibi, sokaktaki herkes ne yapması gerektiğini anlamış görünüyordu: sanki planlanmışçasına hepimiz JumboTron'lardaki portrelere eğilerek selam verip ekranlarda tekrar beliren andımızı okumaya devam ettik. “Seçmen Primo'ya, şanlı eyaletlerimize,

Kolonilere karşı birlik olmaya, yaklaşmakta olan zafere bağlı kalacağıma ant içerim. ” Kelimeler ekranda göründüğü sürece bunu tekrar tekrar söyledik, kimse durmaya cüret etmedi.Sokaklarda sıralanmış askerlere baktım. Elleri silahlarını daha da sıkıca tutuyordu. Sonunda saatler gibi gelen bir süre sonra kelimeler kayboldu ve JumboTron'lar yine her zamanki haberlerini yayınlamaya devam ettiler. Herkes sanki hiçbir şey olmamış gibi yürümeye koyuldu.

Sonra Day tökezledi. Bu sefer titrediğini hissettim ve kalbim sıkıştı. “Dayan,” diye fısıldadım. Şaşkınlıkla, Dayan Metias, demek üzere olduğumu fark ettim. Onu ayakta tutmaya çalıştım ama ellerimden kaydı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı. Yüzü terden sırılsıklam olmuş, gözleriyse acıdan sıkıca kapanmıştı.İki parmağını kaşına götürdü. *Dur.* Başaramayacaktı.

Çılgınlar gibi etrafımıza baktım. Çok fazla sayıda asker vardı... gitmemiz gereken daha çok mesafe vardı. “Hayır, yapma,” dedim sertçe. “Dayan. Başarabilirsin.”

Fakat bu sefer işe yaramadı. Onu yakalayamadan ellerinin üzerine düşüp yere kapaklandı.

DAY

SEÇMEN PRIMO ÖLDÜ.

Bütün bunlar beni oldukça hayal kırıklığına uğratmıştı. Seçmen'in ölümünün ardından bir tür cenaze yürüyüşü yapılır, sokaklarda panik olur, ulusal yas tutulur, uygun adım yürüyen askerler göğe selam verir falan sanıyordum. Büyük bir banket, yarıya inmiş bayraklar, her binada beyaz sancaklar. Öyle çatlak bir şeyler işte. Fakat ben bir Seçmen'in öldüğünü görecek kadar uzun yaşamamıştım. Merhum Seçmen'in istediği vârisin terfi edilişi ve sırf göstermelik olsun diye yapılan sahte bir seçim dışında, işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum.

Sanırım Cumhuriyet bunun hiç olmadığını farz edip bir sonraki Seçmen'e geçiyordu. Şimdi ilkokuldaki derslerimden birinde bu konuyla ilgili okuduğum bir şeyi hatırlıyordum.Yeni bir Seçmenin zamanı geldiğinde,ülkemizin insanları duruma olumlu bakmayı unutmamalıdır. Yas tutmak zayıflık ve kargaşa getirir. Yapılacak tek şey, geleceğe bakmaktır.Evet.Hükümet vatandaşlarına karşı belirsizlik sergilemekten bu kadar çok korkuyordu.

Ancak bu konuda sadece bir saniye durabildim.

Andımızı henüz bitirmiştik ki bacağıma yeni bir acı saplandı. Kendime hâkim olamadan iki büklüm olup sağlam dizimin üzerine düştüm. Birkaç asker başını bize çevirdi. Olabildiğince yüksek sesle güldüm, sanki fazla eğlendiğimden gözlerime yaşlar dolmuş gibi yaptım. June da ayak uydurdu ama yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Telaş içinde, "Hadi," diye fısıldadı. İnce kollarından birini belime sardı, ben de bana uzattığı eline uzanmaya çalıştım.

Kaldırımın etrafında insanlar bizi fark etmeye başlıyorlardı. "Ayağa kalkmak zorundasın. Hadi."

Yüzümdeki gülümsemeyi koruyabilmek bütün gücümü alıyordu. June'a odaklan. Ayakta durmaya çalışıp yine düştüm. Kahretsin. Çok fazla acıyordu. Gözlerimde beyaz ışıklar çakıyordu. Kendime, Nefes al, dedim. Vegas hattının ortasında bayılamazsın.

"Neyin var, asker?"

Ela gözlü genç onbaşı kollarını kavuşturmuş önümüzde duruyordu. Acelesi olduğu belliydi ama görünüşe göre işi bizi kontrol etmekten alıkoyacak kadar acil değildi. Kaşlarından birini bana doğru kaldırdı. "İyi misin? Yüzün kireç gibi beyaz, çocuk."

Koş. June'a bağırma isteği duydum. Kaç buradan... hâlâ zaman var. Ancak beni konuşma zahmetinden kurtardı. "Onu affedin efendim," dedi. "Bir Bellagio müdaviminin bir oturuşta bu kadar içtiğini daha önce hiç görmemiştim." Pişmanlıkla başını salladı ve eliyle onu uzaklaştırdı. "Yaklaşmak istemezsiniz," diye devam etti. "Sanırım kusması gerekiyor." Bir anda bambaşka birine nasıl dönüştüğünü hayrete düştüm. Tıpkı beni Lake sokaklarında kandırdığı gibi.

Onbaşı ona kararsız bir şekilde kaşlarını çatıp yine bana döndü. Gözleri yaralı bacağımdaydı. Kalın pantolonumun altında gizlenmiş olmasına rağmen bacağımı inceledi.

"Eskortun saçmalıyor. Görünüşe göre hastaneye gitmen gerekiyor." Oradan geçen bir hastane aracını çağırmak için bir elini kaldırdı.

Başımı salladım. Zayıf bir gülüşle, "Hayır, teşekkür ederim, efendim," diyebildim. "Bu tatlı şey fazla komik espriler yapıyor. Nefesimi toparlayamadım sadece... gidip uyusam iyi olur. Biz..."

Ama dediklerime kulak asmıyordu. Sessizce küfrettim. Eğer hastaneye gidersek parmak izlerimizi alıp kim olduğumuzu öğrenirlerdi. Cumhuriyet'in en çok aranan iki kaçağı olduğumuzu. June'a bakmaya cüret edemedim ama onun da bir çıkar yol bulmaya çalıştığını biliyordum.

Sonra biri onbaşının arkasından başını uzattı.

June’un da benim de tanıdığımız bir kızdı bu ancak onu daha önce yeni cilalanmış bir Cumhuriyet üniforması giyerken görmemiştim. Boynunda pilot gözlüğü asılıydı. Onbaşının etrafından dolaşıp dalgın dalgın gülümseyerek önümde durdu. "Hey!" dedi. “Sen olduğunu anlamıştım... seni sokağın başından buraya kadar oraya buraya tökezlediğini gördüm!"

Kız beni ayağa kaldırıp sırtıma sertçe bir şaplak indirirken onbaşı bizi izliyordu, irkildim ama yine de onu doğduğumdan beri tanıdığımı gösteren bir şekilde gülümsedim. “Seni özledim," demeye karar verdim.

Onbaşı sabırsızca yeni gelen kıza işaret etti. “Onu tanıyor musun?”

Kız kısa siyah saçlarını arkaya savurdu ve ona hayatımda gördüğüm en çapkın şekilde sırıttı. "Onu tanımak mı, efendim? İlk senemizde aynı filodaydık." Bana göz kırptı. "Görünüşe göre yine kulüplerde yaramazlık yapıyormuş."

Onbaşı ilgisiz bir şekilde güldü ve gözlerini devirdi. "Hava kuvvetleri demek. Eh, bir daha ortalığı ayağa kaldırmadığından emin ol. Az kalsın komutanını çağıracaktım." Sonra da acelesi olduğunu hatırlayıp gözden kayboldu.

Nefesimi bıraktım. Paçayı daha ucuz atlatabilir miydik?

O gidince kız bana neşeyle gülümsedi. Kollarından birinin alçıda olduğu kıyafetine rağmen belli oluyordu."Kışlam yakında,” dedi.

Sesinde bizi gördüğüne pek de mutlu olmadığını belli eden bir ton vardı. "Biraz orada dinlenmeye ne dersin? Yanında yeni oyun arkadaşını da getirebilirsin." Kız bunları derken June'a başıyla işaret etti.

Kaede.Onunla tanıştığım o akşamüstünden beri hiç değişmemişti, onu gördüğümde sadece sarmaşık dövmeli bir barmen sanmıştım. Onun bir Vatansever olduğunu öğrenmeden önce.

"Önden buyur," diye cevap verdim.

Kaede beni bir blok daha götürmesi için June'a yardım etti. Bir dizi yüksek kışladan oluşan Venezia'nın incelikle oyulmuş ön kapılarına gelince durdu, sonra da sıkılmış bir nöbetçinin yanından ve binanın ana girişinden geçirdi. Tavanın yüksekliği başımı döndürüyordu, duvarda sıralanmış her sütunun arasında asılı Cumhuriyet bayrakları ve Seçmen portrelerini görür gibi oldum. Askerler portreleri yenileriyle değiştirmeye başlamışlardı bile. Kaede durmaksızın önemsiz şeylerden bahsederek bize yol gösteriyordu. Saçları daha da kısalmıştı, çene hizasında eşit bir şekilde kesilmişti, düzgün göz kapakları da koyu lacivert farla kaplıydı. Onunla boyumuzun neredeyse aynı olduğunu daha önce fark etmemiştim. Yanımızdan sürüyle asker geçiyordu, içlerinden birinin beni eski "Aranıyor" posterlerimden tanıyıp alarmı çalmasını bekliyordum. June'un gerçek kimliğini anlayacaklardı. Ya da Kaede'nin gerçek bir asker olmadığını. Sonra da üstümüze atılacaklardı, hiç şansımız yoktu.

Fakat kimse bizi sorgulamadı, hatta topallamam burayla daha da kaynaşmamıza yaramıştı; Kolu bacağı alçıda olan birkaç asker daha görmüştüm. Kaede asansöre binmemize yardım etti; daha önce bir asansöre hiç binmemiştim çünkü daha önce tamamen elektrikli bir binaya girmemiştim. Sekizinci katta indik. Burada daha az asker vardı. Hatta geçtiğimiz bir koridor tamamen boştu.

Buraya gelince Kaede sonunda neşeli maskesini bir kenara bıraktı. Kapılardan birine yavaşça vururken, "Lağım farelerinden bir farkınız kalmamış," diye mırıldandı. "Bacağın hâlâ sıkıntı çıkarıyor, öyle mi? Onca yolu bizi bulmak için geldiysen çok inatçı olmalısın." June'a küçümseyerek güldü. "Elbisendeki lanet ışıklar neredeyse gözlerimi kör edecekti."

June bana bir bakış attı. Ne düşündüğünü tam olarak biliyordum. Bir grup suçlu nasıl oluyordu da Vegas'ın en büyük askerî kışlalarından birinde yaşayabiliyordu?

Kapının arkasından bir klik sesi geldi. Kaede kapıyı savurup açtı, sonra da kollarını ileriye doğru uzatarak içeri girdi. Ellerini genişçe

açarak, "Naçizane evimize hoş geldiniz," dedi. "En azından önümüzdeki birkaç gün için. Fazla gösterişli değil, öyle değil mi?"

Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum. Bir grup genç ya da belki de düşük bütçeli bir organizasyon.

Bunun yerine bizi bekleyen sadece iki kişinin daha olduğu bir odaya girmiştik. Etrafıma şaşkınlık içinde baktım. Daha önce hiç gerçek bir Cumhuriyet Kışlasında bulunmamıştım ancak burası resmî görevlilere özel olmalıydı... sıradan askerlere böyle bir yer vermeyeceklerinden emindim. Öncelikle sıra sıra ranzalar bulunan uzun bir oda değildi. Bir ya da iki resmî görevliye uygun lüks bir apartman dairesi olabilirdi. Tavanda ve lambalarda ki ışıklar elektrikliydi. Yerlerde gümüş ve krem rengi mermer karolar vardı, duvarlar kırık beyaz ve koyu şarap renklerinin farklı tonlarına boyanmıştı, koltukların ve masaların bacaklarını örten kalın, kırmızı örtüler vardı. Duvarlardan birine gömülü ufak bir ekran sessizce dışarıdaki JumboTron'larda gösterilen haberlerin aynısını gösteriyordu.Yavaşça ıslık çaldım.' Hiç gösterişli değilmiş." Gülümsedim ama June'a bakınca gülümsemem kayboldu. Anka kuşu dövmesinin ardındaki suratı gergindi. Gözlerinde bir ifade olmasa da kesinlikle mutsuzdu ve benim kadar etkilenmemişti. Eh, neden etkilenecekti ki? Onun dairesi de eminim bunun gibi güzeldi. Gözleri düzenli bir şekilde odayı taradı, benim belki de asla göremeyeceğim şeyleri fark ediyordu. Her iyi Cumhuriyet askeri gibi keskin ve dikkatliydi. Ellerinden biri, bir çift bıçak saklı olan belinin yakınındaydı.

Bir an sonra ortadaki koltuğun arkasında duran bir kız dikkatimi çekti. Gözlerini benimkilere kilitledi ve beni gördüğünden emin olmak istercesine gözlerini kıstı. Ağzı şaşkınlıkla açıldı, küçük pembe dudakları yuvarlak şeklini almıştı. Saçları artık örülemeyecek kadar kısaydı; dağınık bir şekilde boynunun ortasına iniyordu. Bir saniye. Kalbim bir an için duracak gibi oldu. Onu bu saçlar yüzünden tanıyamamıştım.

Bu Tess'di.

"Geldin!" diye haykırdı. Cevap veremeden. Tess bana doğru koşup ellerini boynuma doladı. Geriye sendeleyip dengemi korumaya çalıştım. "Gerçekten sensin, inanamıyorum, geldin! İyisin!"

Düşüncelerimi toparlayamıyordum. Bir an için bacağımdaki acıyı bile unutmuştum. Sadece Tess in beline sıkıca sarıldım ve başımı omzuna gömüp gözlerimi kapadım. Aklımdaki ağırlık kalktı ve rahatladım. Derin bir nefes aldım, onun sıcaklığına ve saçlarının tatlı kokusuna bıraktım kendimi. On iki yaşımdan beri onu her gün görmüştüm fakat sadece birkaç hafta aradan sonra, onun artık arka sokağın birinde tanıştığım o on yaşındaki kız olmadığını fark edebiliyordum. Farklı görünüyordu. Büyümüştü. Göğsümde bir şeylerin hareketlendiğini hissettim.

"Seni gördüğüme sevindim, kuzen," diye fısıldadım. "İyi görünüyorsun."

Tess bana daha da sıkıca sarıldı. Nefesini tuttuğunu fark ettim; ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Araya giren Kaede oldu. "Yeter," dedi. "Burada kahrolası bir dizi çekmiyoruz." Ayrılıp garip bir şekilde birbirimize güldük ve Tess elinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi. June'la rahatsız bir şekilde birbirlerine gülümsediler. Sonunda dönüp başka birinin, bir adamın beklediği yere döndü.

Kaede başka bir şey söylemek için ağzını açtı fakat adam eldivenli eliyle onu durdurdu. Bu beni şaşırttı. Ne kadar patronluk tasladığını gördükten sonra, Kaede'nin grubun başında olduğunu düşünmüştüm. Bu kızın başka birinden emir aldığını hayal edemiyordum. Ama şimdi o adam bizimle konuşmak için ayağa kalkarken Kaede sadece dudak büzüp kendini koltuğa bıraktı. Adam uzun boyluydu, büyük ihtimalle kırklı yaşlarının başlarındaydı ve omuzları güçlü görünüyordu. Teni açık kahverengiydi ve kıvırcık saçları kısa, karışık bir kuyruk olarak toplanmıştı. Burnunun üzerinde siyah çerçeveli ince bir gözlük vardı.

"Demek hakkında bu kadar konuşulan kişi sensin," dedi. "Tanıştığımıza sevindim, Day."

Keşke acıdan dolayı iki büklüm durmaktan daha iyi bir şeyler yapabilseydim. "Ben de. Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Gözlüklerini düzeltip özür dilercesine, "Lütfen sizleri Vegas'a yanımızda getirmediğimiz için bizi affedin," dedi. "Biraz soğuk bir davranıştı ancak boş yere asilerimi riske atmayı sevmem." Gözleri June'a kaydı. "Ve senin de Cumhuriyet'in dehası olduğunu tahmin ediyorum."

June da yüksek sınıfa mensup insanlara özgü olduğu her yerinden belli olan bir hareketle başını eğdi.

"Ama eskort kostümün çok gerçekçi. Hemen kimliğini kanıtlaman için ufak bir test yapalım. Lütfen gözlerini kapa."

June bir anlığına tereddüt etti, sonra da dediğini yaptı.

Adam elini odanın önüne doğru salladı. "Şimdi bıçaklarından biriyle duvardaki hedefi vur."

Gözlerimi kırptım, sonra da duvarları inceledim. Hedef mi? Girdiğimiz kapının yanındaki duvarlardan birinde duran üç çemberli hedefi olan nişan tahtasını fark etmemiştim bile. Ancak June bir an bile duraksamadı. Belinden bıçağı çıkardı, döndü ve gözlerini açmadan nişan tahtasına doğru fırlattı.

Hedefin tam ortasının birkaç santim ilerisine iyice saplandı. Adam ellerini çırptı. Kaede bile onay verircesine homurdandı, sonra da gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına," diye mırıldandığını duydum. June tekrar bize döndü ve adamın cevabını bekledi. Tek kelime edemiyordum. Hayatımda daha önce kimsenin bir bıçağı öyle kullandığını görmemiştim. Ve June'dan daha önce inanılmaz şeyler gördüysem de bu bir silah kullanışını ilk görüşümdü. Bu görüntü beni hem heyecanlandırdı hem de tüylerimi diken diken etti, aklımda bir yerlere zorla kapadığım anıları, eğer odağımı

kaybetmeden yoluma devam edebilmek istiyorsam bastırmak zorunda olduğum anıları aklıma getirdi.

Adam ellerini arkasına tıkıştırarak, "Tanıştığımıza sevindim, Bayan Iparis," dedi. "Peki söyler misiniz, sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

June bana başıyla işaret etti, bu yüzden onun yerine ben konuşmaya başladım. "Yardımınıza ihtiyacımız var," dedim. "Lütfen. Tess için gelmiştim ama aynı zamanda da kardeşim Eden'ı bulmaya çalışıyorum.Cumhuriyetin onu ne amaçla kullandığını ya da nerede tuttuğunu bilmiyorum. Ordu haricinde bilgi alabilecek tek topluluğun siz olduğunuzu düşündük. Bir de son olarak, bacağımın ameliyat edilmesi gerekiyor gibi görünüyor." Acıyla dolu yeni bir spazm yaramı dağlarken nefesini tuttum. Adam bacağıma baktı; kaşları endişeyle çatıldı.

"Bu uzun bir liste," dedi. "Oturman gerek. Ayakta durabilecek gibi görünmüyorsun." Sabırla hareket etmemi bekliyordu ama ben kıpırdamayınca boğazını temizledi. "Pekâlâ, siz kendinizi tanıtınınız, bana da aynısını yapmak düşer. Adım Razor ve şu anda Vatanseverlerin başındayım. Birkaç senedir bu organizasyonu yönetiyorum, senin Lake sokaklarında sorun çıkarmaya başlamandan daha uzun süredir. Yardımımızı istiyorsun, Day ama hatırladığım kadarıyla bize katılman için gönderdiğimiz davetiyeleri geri çevirmiştin. Hem de birkaç kere."

Hatta sıralanmış piramit şekildeki iniş sahalarına bakan pencerelere döndü. Buradan manzara harika görünüyordu. Her yanı ışıklarla kaplı hava gemileri gecenin karanlığında yol alıyordu, birkaçı da yapboz parçaları gibi piramitlerin tam tepesine konuyordu. Arada sırada siyah kartala benzeyen savaşçı jet formasyonlarını, hava gemisi güvertelerine iniş yaptıklarını ya da oradan havalandıklarını görüyorduk. Bitmek tükenmek bilmeyen bir hareketlilik vardı. Gözlerim bir binadan diğerine kayıyordu; özellikle de her tarafına açılmış olukları ve kenarını çevreleyen basamak şeklindeki çıkıntıları sayesinde piramit limanlara tırmanmak çok kolay olurdu.

Razor'un benim cevap vermemi beklediğini fark ettim. "Organizasyonunuzun öldürdüğü kişi sayısı beni rahatsız etmişti," dedim.

Razor, "Ama sanırım artık rahatsız olmuyorsun," dedi. Sözleri yakıcıydı fakat avuçlarını birleştirip parmak uçlarını dudaklarına bastırırken ses tonu anlayışlı geliyordu. "Çünkü bize ihtiyacın var. Doğru mu?"

Eh, bunun aksini iddia edemezdim. "Üzgünüm," dedim. "Başka seçeneğimiz kalmadı. Ama bana inanın, eğer bizi geri çevirirseniz anlarım. Sadece lütfen bizi Cumhuriyet'e teslim etmeyin." Zorla gülümsedim.

Alaycılığıma güldü. Burnundaki çarpık şişkinliğe odaklanıp acaba daha önce hiç kırıldı mı diye merak ettim. “En başta içimden yakalanana kadar Vegas'ta gezinmenize göz yummak geldi," diye devam etti. Sesi bir aristokratın ki gibi pürüzsüz, kültürlü ve karizmatikti. "Seninle açık konuşacağım. Becerilerin benim için artık eskisi kadar değerli değil, Day. Yıllar geçtikçe başka Koşucular da aramıza katıldı ve şimdi, yanlış anlama ama, yeni birini takımımıza almak en önemli önceliğimiz sayılmaz. Arkadaşın,” June'a işaret etmek için durdu, "Vatanseverlerin bir hayır kurumu olmadığını biliyor. Bizden çok büyük bir yardım istiyorsun. Karşılığında bize ne vereceksin? Yanınızda fazla para bulunduruyor olamazsınız."

June bana anlamlı bir bakış attı. Beni tren yolculuğumuz sırasında bu konuda uyarmış olabilirdi ama artık pes edemezdim. Eğer Vatanseverler bizi geri çevirirse, gerçekten tek başımıza kalacaktık. "Çok paramız yok," diye itiraf ettim. "June adına konuşamam ancak yardımınız için yapabileceğim herhangi bir şey varsa söylemeniz yeter...”

Razor kollarını kavuşturdu, dairedeki duvara sabit bir şekilde özenle yapılmış granitten bir tezgâhı ve raflarında her tür cam şişe bulunan bara gitti. İçkisini koyarken bekledik. Hazırlamayı bitirince bardağını bir eline alıp bize geri geldi. “Aslında bize sunabileceğin bir şey var,” diye başladı. “Şanslısın ki çok ilginç bir gecede geldin.”

.

İçkisinden bir yudum alıp koltuğa oturdu. "Sokakta yürürken de öğrenmiş olabileceğin gibi, bir önceki Seçmen Primo bugün öldü. Cumhuriyetin elit çevrelerinden birçok kişinin yaklaştığını bildiği bir şeydi. Her neyse, oğlu Anden artık Cumhuriyetin yeni Seçmen'i. Henüz bir çocuk sayılır ve babasının Senatörleri tarafından hiç sevilmez." Öne eğildi, her bir kelimeyi dikkatle ve tartarak söylüyordu. "Cumhuriyetin daha önce bu kadar zayıf düştüğü pek görülmemiştir. Bir devrim başlatmak için daha iyi bir zaman olamaz. Fiziksel becerilerin gözden çıkarılabilir ancak bize diğer Koşucularımızın veremeyeceği iki şey var sende. Birincisi: şanın, halk kahramanı statün. Ve İkincisi," içkisini June'a doğrulttu, "harika arkadaşın."

Bunun üzerine gerildim ama Razor'ın gözleri sıcacık bakıyordu ve kendimi önerisinin devamını duymayı beklerken buldum.

"Seni aramıza almaktan memnun oluruz, ikinize de iyi muamele edilecektir. Day, sana harika bir doktor bulabiliriz ve bacağını eskisinden de iyi hale getirecek bir ameliyatın masraflarını karşılayabiliriz.Kardeşinin nerede olduğunu bilmiyoruz ama onu bulmana yardımcı olabiliriz ve ileride eğer istersen Kolonilere kaçmanıza yardım ederiz.Karşılığında da yeni bir projemiz için yardımınızı isteyeceğiz.Sorgulama olmadan.Ancak ne yapacağınız hakkında herhangi bir detay vermeden önce Vatanseverlere bağlılık yemini etmeniz gerekiyor.Şartlarım bunlar. Ne düşünüyorsunuz?"

June gözlerini benden Razor'a çevirdi. Sonra da çenesini daha da yukarı kaldırdı. "Ben varım. Vatanseverlere bağlılık yemini edeceğim."

Sesi sanki artık sırtını Cumhuriyete tamamen döndüğünün farkına vardığını belli edercesine hafifçe titredi. Yavaşça yutkundum. Onun bu kadar çabuk kabul edeceğini beklemiyordum, daha birkaç hafta öncesine kadar bariz bir şekilde nefret ettiği bir gruba kendini adamadan önce onu biraz daha ikna etmemiz gerekebilir diye düşünmüştüm. Evet demiş olması bile kalbimi sızlatmıştı. Eğer June bile kendini Vatanseverlere adıyorsa, o zaman başka bir seçeneğimiz

olmadığının farkında olmalıydı. Bunu benim için yapıyordu. Kelimeler ağzımdan döküldü. “Ben de."

Razor gülümsedi,koltuktan kalktı ve şerefimize kadeh kaldırdı.Sonra da onu sehpaya koyup ellerimizi sıkıca sıktı. “O zaman resmiyet kazanmıştır. Yeni Seçmen Primo'yu öldürmemize yardım edeceksiniz.”

JUNE

RAZOR'A GÜVENNİYORDUM.

Ona güvenmiyordum çünkü bu kadar lüks kışlalarda yaşamaya nasıl gücü yettiğini anlamıyordum. Burası yüksek rütbeli askerlere özel bir kışlaydı, hem de Vegas'taydı. Bir tür sentetik kürkten yapılmış bu kilimlerin her biri en az 29,000 Not ederdi. Bir odada on tane elektrikli lamba bulunuyordu; hepsi de yanıyordu. Üniforması lekesiz ve yeniydi. Kemerinde asılı, kişiye özel yapım bir silahı bile vardı. Paslanmaz çelikten, büyük ihtimalle hafif ve el işlemesiydi. Ağabeyimin de eskiden böyle silahları vardı. Tek bir tanesi 18,000 Nottan başlıyordu. Dahası Razor'ın silahı *hack'*lenmiş olmalıydı. Cumhuriyet bu silahları parmak izi veya yer bildirimi için kontrol ediyor olamazdı. Vatanseverler böylesine ileri teknoloji araçları hack'leyecek para ve beceriyi nereden bulmuşlardı?

Bütün bunlar aklıma iki ihtimali getiriyordu:

Birincisi; Razor Cumhuriyet'te çalışan ve ikili oynayan bir tür komutan olmalıydı. Yoksa fark edilmeden bu kışlalarda nasıl kalabilirdi?

İkincisi; Vatanseverler ensesi kalın birilerince para desteği görüyordu. Koloniler mi? Belki de.

Benim bütün bu şüphelerime ve tahminlerime rağmen... Razor'ın teklifinden daha iyi bir seçeneğimiz yoktu. Karaborsada yardım satın alabilecek paramız yoktu ve yardım olmadan Edeni bulma ya da Kolonilere kaçma ihtimalimiz de sıfırdı. Razor'ın teklifini geri çevirebileceğimizden bile emin değildim. Bizi hiçbir şekilde tehdit etmemişti ama onun oradan elimizi kolumuzu sallayarak gitmemize izin vereceğini de sanmıyordum.

Gözümün kenarıyla Day'in benim Razor'ın bildirisine cevap vermemi beklediğini görebiliyordum. Gücünü yitirdiğini, dudaklarının solduğunu ve yüzüne yayılmış acıyı görmek yeterliydi. O anda, sanırım Day'in hayatı Razor'la yapacağımız anlaşmaya bağlıydı.

"Yeni Seçmeni öldüreceğiz,"dedim. "Olmuş bil." Kelimeler kulağıma yabana ve uzak geliyordu. Bir an için aklıma Day'in yakalanışını kutladığımız baloda Anden ve ölmüş babasıyla tanışmamız geldi. Anden'ı öldürme düşüncesi midemi altüst etti. O artık Cumhuriyet'in Seçmeni. Aileme olanlardan sonra, onu öldürme fırsatım elde ettiğim için sevinmeliydim. Fakat değildim, bu da kafamı karıştırıyordu.

Eğer Razor tereddüdümü anladıysa bile belli etmedi. Bunun yerine onaylayarak başını salladı. "Acilen bir Sıhhiyeci çağıracağım. Büyük ihtimalle gece yarısına kadar gelemeyecektir çünkü vardiya o zaman değişiyor. Böyle sıkışık bir programda en erken o zaman gelebilir. Bu arada da sizler sahte kılıklarınızdan kurtulup görünüşünüze çeki düzen verin." Kaede'ye baktı. Koltukta omuzlarını kamburlaştırmış, yüzünde sinir olmuş bir ifadeyle farkında olmadan saçının bir tutamını çiğneyerek oturuyordu. "Onlara duşun yerini göster, birer tane de yeni üniforma ver. Sonrasında gecikmiş akşam yemeğimizi yiyip planımız hakkında detaylıca konuşabiliriz." Kollarını genişçe açtı. "Vatanseverlere hoş geldiniz, genç dostlarım. Bize katılmanıza sevindim."

Böylece onlara resmen bağlanmış olduk. Belki o kadar da kötü bir şey değildi belki de Day'le bu konuda hiç tartışmamalıydım. Kaede onu dairedeki başka bir koridora doğru takip etmemiz için işaret etti ve bizi mermer fayansları ve porselen lavaboları, aynası, tuvaleti ve buzlu camlı bir duşu olan geniş bir banyoya götürdü. Elimde olmadan hayran kaldım. Bu benim Ruby bölgesindeki dairemin çok ötesinde bir zenginlikti.

"Bütün gece sürmesin," dedi. "Sırayla yıkanın ya da daha hızlı olacaksa birlikte yıkanın. Ama yarım saat içinde geri gelin." Kaede bana sırıttı (her ne kadar gülümsemesi gözlerine ulaşamasa da),

sonra da omzuma ağırlığını vermiş olan Day'e baş parmaklarını kaldırdı. Ben daha cevap veremeden arkasını dönüp koridorda gözden kayboldu. Sanırım kolunu kırdığım için beni tam olarak affetmemişti.

Kaede gider gitmez Day omuzlarım çökertti. "Oturmama yardım edebilir misin?" diye fısıldadı.

Tuvalet kapağını kapayıp onu yavaşça oturttum. Sağlam bacağını uzattı,sonra da yaralı bacağını uzatmaya çalışırken çenesi kasıldı. Ağzından bir inleme kaçtı. "İtiraf etmeliyim,"diye mırıldandı, "daha iyi günlerim de olmuştu."

"En azından Tess güvende," diye cevap verdim.

Bu, gözlerindeki acıyı biraz azalttı. Derin bir iç çekerek, "Evet," dedi. "En azından Tess güvende." Beklenmedik bir suçluluk dalgası hissettim. Tess'in yüzü çok tatlı görünüyordu, *iyilik doluydu.* Ve ikisi benim yüzümden ayrı düşmüşlerdi.

Ben iyi miydim peki? Bilmiyordum.

Day'in ceketini ve şapkasını çıkarmasına yardım ettim. Uzun saçları iplik iplik kollanma düştü. "Şu bacağına bir bakayım." Diz çöktüm, kemerimden bir bıçak çıkardım. Pantolonunun kumaşını baldırının ortasına kadar kestim. Bacak kasları ince ve gergindi, ellerim tenine sürtünürken titriyordu. Sargıdaki yarasını görmek için kumaşı dikkatlice yırttım, ikimiz de nefeslerimizi tuttuk. Bezin üzerinde koyu renkli ıslak kanın oluşturduğu devasa bir daire vardı, altındaki yara sızıntı yapıyor ve şişiyordu. "O Sıhhiyeci buraya çabuk gelse iyi olur," dedim. "Kendi başına duş alabileceğinden emin misin?"

Day gözlerini başka bir tarafa çevirdi ve yanakları kızardı. "Tabii ki alabilirim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ayakta bile duramıyorsun."

"İyi." Tereddüt etti, sonra da kızardı. "Sanırım biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

Yutkundum. “Tamam, o zaman küveti dolduralım. Başa gelen çekilir.”

Küveti sıcak suyla doldurmaya başladım. Sonra da bıçağı alıp Day’in bacağındaki yaraya sarılmış kan içindeki sargıyı yavaşça kesmeye başladım. Orada sessizce birbirimizin gözlerine bakmadan oturduk. Yara da her zamanki gibi berbat görünüyordu; Day’in bakmaktan çekindiği yumruk büyüklüğünde lapalaşmış bir et parçasıydı.

Rahatlama çabası içinde omuzlarını oynatarak, “Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye mırıldandı.

“Oldu.” Ona iğneleyici bir şekilde gülümsedim. “Ben banyonun kapısında bekleyeyim, sen düşüp bayılınca yardımına gelirim.”

Day, “Hayır,” diye karşılık verdi. “Yani, Vatanseverlere katılmak zorunda değilsin.”

Gülümsemem söndü. “Eh, pek bir seçeneğimiz yok, değil mi?” Razor ikimizi de istiyor, yoksa hiç yardım etmeyecek.”

Bağcıklarını çözmek için botlarına uzanırken Day koluma dokunup beni durdurdu. “Planları hakkında ne düşünüyorsun?”

“Yeni Seçmeni öldürmek mi?” Bağcıklarını çözmeye odaklanarak başka tarafa döndüm, sonra da elimden geldiğince dikkat ederek onları gevşettim. Henüz cevabını bilmediğim bir soruydu bu, bu yüzden cevaplamaktan kaçındım. “Peki sen ne düşünüyorsun? Yani insanların canını yakmamaktan vazgeçiyorsun. Şoke edici olmalı.”

Day sadece omuz silkince neye uğradığımı şaşırdım. “Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır.” Sesi normalden daha soğuk ve sertti. “Cumhuriyet askerlerini öldürmenin bir anlamı olmadığını düşünürdüm. Yani, onlardan nefret ediyorum tabii ancak problemin kaynağı onlar değil. Onlar sadece emirleri yerine getiriyor. Ama ya, Seçmen? Bilemiyorum. Bu kahrolası sistemin tamamını yöneten insandan kurtulmak bir devrim başlatmak için küçük bir bedel gibi görünüyor. Sence de öyle değil mi?”

Day’in yaklaşımına biraz hayranlık duymadan edemedim. Dedikleri tamamen mantıklıydı. Yine de acaba bunları birkaç hafta önce, ailesinin başına gelenlerden önce de der miydi diye merak ettim.Kutlama balosunda Ander ile tanıştığımızı söylemeye cüret edemedim. Kendini birebir tanıştığın -ve hoşlandığın- birini öldürmeye hazırlamak daha da zordu. “Eh, dediğim gibi. Başka bir seçeneğimiz yok.”

Day’in dudakları inceldi. Gerçekten ne düşündüğümü ona söylemediğimi biliyordu. “Seçmenine sırtım dönmek senin için zor olmalı,” dedi. Elleri iki yanında öylece duruyordu.

Başım önde botlarını çıkarmaya başladım.

Botlarını kenara koyarken, Day ceketinden sıyrılıp yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. Bana Lake’in sokaklarında ilk tanıştığımız zamanı hatırlattı. O zamanlar, her gece yeleğini çıkarıp yastık yapsın diye Tess’e verirdi. Day’i en soyunuk gördüğüm sefer oydu. Şimdiyse gömleğinin yakasını çözüp boyunun geri kalanıyla göğsünün bir kısmını açtı. Boynundaki kolyeyi, her iki tarafı düz metalle kaplanmış yirmi beş Birleşik Devletler şehrini gördüm.Vagonun sessiz karanlığında bana babasının cepheden bunu getirişini anlatmıştı. Son düğmeyi de çözdüğünde durup gözlerini kapadı.Cumhuriyet’in en çok aranan suçlusu sadece bir çocuktu,önümde oturuyordu,birdenbire çok savunmasız gelmişti, bütün zayıf noktalarını gözlerimin önüne seriyordu.

Doğrulup gömleğine uzandım. Ellerim omuzlarına dokundu. Nefesimi kontrol altına almaya, zihnimi de keskin tutmaya çalıştım. Ama gömleğini çıkarmasına yardım edip çıplak kollarını ve göğsünü görünce beynimin karıncalanmaya başladığını hissedebiliyordum. Day’in vücudu kaslı ve inceydi, birkaç yara izi haricinde teni şaşırtıcı derecede pürüzsüzdü. (Göğsünde ve belinde dört tane hafif yara vardı, bir tanesi de sol köprücük kemiğinden sağ leğen kemiğine çapraz bir çizgi şeklinde uzanıyordu, kolunda da iyileşmekte olan bir yaranın kabuğu vardı.) Bakışlarıyla beni tuttu.Day’i,onu daha önce görmemiş olanlara anlatmak zordu. Egzotik, eşsiz ve dayanılmaz biriydi... Artık çok yakındık, sol gözündeki ufak yırtığı

görebileceğim kadar yakın. Nefesleri sıcak ve kısaydı. Yanaklarım yanmaya başlıyordu ama dönmek istemedim.

“Bu işte birlikteyiz, değil mi?” diye fısıldadı. “Sen ve ben? Burada olmak istiyorsun, değil mi?”

Sorularında suçluluk duygusu vardı. “Evet,” diye cevap verdim. “Bunu ben seçtim.”

Burunlarımız birbirine değecek kadar yakınına çekti beni. “Seni seviyorum.”

Sesindeki arzu kalbimin heyecanla çarpmasına neden oldu fakat aynı zamanda da beynimin teknik kısmı hemen harekete geçti. Pek mümkün değil, diye alay etti. Bir ay öncesine kadar benim varlığımdan bile haberi yoktu. Ben de, “Hayır, sevmiyorsun. Henüz değil.” deyiverdim.

Day, onu incitmişim gibi kaşlarını çattı.Dudaklarıma doğru, “Ciddiyim,” dedi.

Sesindeki acı karşısında çaresizdim. Ama yine de öyleydi. *Bunlar sadece anın ateşine kapılan bir çocuğun kelimeleriydi.* Kendimi ona aynı kelimeleri söyleyebilmek için zorladım ancak sözcükler dilimde donuverdi. Bundan nasıl emin olabiliyordu ki? Ben içimdeki bütün bu garip ve yeni hisleri kesinlikle anlayamıyordum, burada onu sevdiğim için mi yoksa ona borçlu olduğum için mi bulunuyordum?

Day cevabımı beklemedi. Ellerinden birini belimde dolaştırdı ve elini sırtıma koyarak beni kendine, sağlam bacağının üzerine oturacağım şekilde çekti. Nefesim kesildi. Sonra dudaklarını benimkilere bastırdı ve dudaklarım aralandı. Diğer eliyle uzanıp yüzüme ve boynuma dokundu; elleri hem kaba hem kibardı. Day yavaşça dudaklarını dudaklarımın kenarına, yanağıma, sonra da çeneme doğru getirdi. Şimdi göğsüm göğsüne değiyor, kalçam da onun kalça kemiğinin yumuşak çizgisine sürtünüyordu. Gözlerimi kapadım.

Düşüncelerim bastırılmış gibi uzaktan geliyordu; ışıltılı, sıcak bir sisin ardına gizlenmiş gibiydi. Aklımdan bir dizi sıradan ayrıntı akıp

geçiyordu.

Day’in öpüşlerinin arasından, “Kaede sekiz dakikadır ortalarda yok,” diye nefes verdim. “Yirmi iki dakika içinde orada olmamızı bekliyorlar.”

Day saçlarımı eline doladı ve nazikçe başımı geriye çekerek boynumu açtı. “Beklesinler,” diye mırıldandı. Dudaklarının boynumda yumuşak bir şekilde gezdiğini hissettim, her bir öpücük bir sonrakinden daha sert, daha sabırsız, daha ivedi ve daha açtı. Dudakları yeniden dudaklarıma bastırdı; iradesinin son kalıntılarını da kaybedip içgüdüsel ve vahşi bir şeye dönüştüğünü hissedebiliyordum. Dudakları seni seviyorum diyor, beni ikna etmeye çalışıyordu. Beni o kadar zayıf düşürüyorlardı ki, yere yığılmanın eşiğindeydim. Geçmişte birkaç çocukla öpüşmüştüm... ama Day’le öpüşmek sanki daha önce hiç olmamış gibi hissettiriyordu. Sanki dünyanın geri kalanı önemini yitirmiş gibiydi.

Birden geri çekilip hafifçe inledi. Gözlerini sımsıkı kapayıp derin, insanın içini titreten bir nefes aldığını gördüm. Kalbim kaburgalarıma küt küt vurarak atıyordu. Yavaş, git gide azalan bir hisle nerede olduğumuzu ve ne yapmamız gerektiğini hatırlarken aramızdaki ateş dindi. Suyun hâlâ akmakta olduğunu unutmuştum; küvet dolmak üzereydi. Uzanıp musluğu kapadım. Dizlerim fayansların soğukluğuyla üşümüştü. Her yanım ürperiyordu.

Kendimi toparlamaya çalışarak, “Hazır mısın?” dedim. Day sessizce onayladı. O an geçmişti; gözlerindeki parıltı sönmüştü.

Küvete biraz sıvı sabun döküp köpürene kadar suyu çalkaladım. Sonra banyoda asılı havlulardan birini alıp Day’in beline sardım. Garip kısım başlıyordu işte. Havlunun altında beceriksizce pantolonunu gevşetti, ben de çıkarmasına yardım ettim. Havlu örtülmesi gereken her şeyi örtüyordu ama ben yine de gözlerimi başka tarafa çevirmiştim.

Şimdi ise üzerinde havlu ve kolyesi hariç hiçbir şey bulunmayan Day'e kalkabilsin diye yardım ediyordum.Bir süre çabaladıktan sonra sağlam bacağını küvete sokabildik, böylece onu yavaşça suya

indirebildim.Yaralı bacağını sudan yukarıda ve kuru tutmaya özen gösteriyordum. Day acıyla bağırmamak için dişlerini sıkıyordu. Küvete yerleştiğinde yanakları göz yaşlarıyla ıslanmıştı.

Vücudunu ve saçlarını temizlemek on beş dakika sürdü, işimiz bittiğinde ayağa kalkmasına yardım edip beline sarmak için havluya uzanırken gözlerimi kapadım. O anda gözlerimi açıp onu önümde çırılçıplak görme düşüncesi damarlarımdaki kanın çılgınca akmasına neden oldu. Çıplak bir erkek nasıl görünürdü ki? Bu kadar bariz bir şekilde kızardığım için sinir olmuştum. Sonra o an da geçiverdi; onu küvetten çıkarabilmek için birkaç dakika harcadık. Sonunda işi bitip de tuvalet kapağına oturunca banyonun kapısına yürüdüm. Daha önce fark etmemiştim ama birileri kapıyı aralayıp bizim için bir çift yeni asker üniforması bırakmıştı. Nevada düğmeli kara kuvvetleri üniformalarıydı. Tekrar bir Cumhuriyet askeri olmak garip olacaktı. Yine de onları içeri aldım.

Day hafif bir şekilde gülümsedi. “Teşekkürler. Temizlenmek iyi geldi.”

Acısı, geçen birkaç haftada yaşadığı en kötü anları geri getiriyor gibi görünüyordu ve şimdi bütün duyguları yüzünden açıkça okunabiliyordu. Gülümsemesi eskisinin yarısı kadardı. Sanki John’u kaybettiği gece mutluluğunun büyük bir kısmı ölmüş gibiydi ve sadece çok ufak bir parçası kalmıştı geriye; çoğunlukla Eden ve Tess'e sakladığı kısım. Gizliden gizliye mutluluğunun bir kısmını bana da ayırmasını umdum. “Arkanı dönüp giysilerini giy,” dedim. “Ve beni banyonun dışında bekle. Hemen çıkacağım.”

Oturma odasına yedi dakika geç gittik. Razor ve Kaede bizi bekliyordu. Tess koltuğun bir köşesinde tek başına oturuyordu, bacaklarını dizine doğru katlamış, bizi kendini korumaya almış bir şekilde izliyordu. Bir an sonra ise fırında tavuk ve patatesin kokusunu aldım. Gözlerim yemek odasında bizi çağıran yiyecekle dolu dört tabağın bulunduğu masaya fırladı. Kokuya tepki vermemeye çalıştım ama karnım gurulduyordu.

Razor bize gülümseyerek, “Harika,” dedi. Gözleri benim üzerimde duruyordu. “Güzelce temizlenmişsiniz.” Sonra da Day e dönüp başını salladı. “Yemek getirttik ancak birkaç saat içinde ameliyata alınacağın için midenin boş olması gerekiyor. Üzgünüm, aç olduğunun farkındayım. June, sen istediğin gibi yiyebilirsin.”

Day’in gözleri de yiyeceklerdeydi. “İşte bu harika,” diye mırıldandı.

Day koltukta gerinip kendini olabildiğince rahat bir pozisyona sokarken ben de diğerlerinin yanına gittim.Tam tabağımı alıp yanına oturacakken Tess benden önce davrandı, kendini koltuğun ucuna yerleştirip sırtını Day e verdi. Razor, Kaede ve ben masada sessizce yemeğimizi yerken arada sırada gizlice koltuğa bakış atıyordum. Day ve Tess birbirini yıllardır tanıyan insanların rahatlığıyla sohbet edip gülüşüyorlardı. Ben de yemeğe odaklandım, banyodaki olayın ateşi hâlâ dudaklarımdaydı.

Razor sonunda içkisinden bir yudum alıp arkasına yaslandığında zihnimden beş dakika saymıştım. Vatanseverlerin liderinin -her zaman yabanilikle ilişkilendirdiğim bu grubun başkanının— neden bu kadar kibar olduğunu merak ederek onu yakından izledim. “Bayan Iparis,” dedi. “Yeni Seçmenimiz hakkında neler biliyorsun?”

Başımı salladım. “Korkarım çok fazla şey değil.” Yanımda Kaede homurdanıp yemeğini eşelemeye devam etti.

Razor, “Fakat onunla tanışmıştın,” dedi ve Day’den saklamaya çalıştığım şey açığa çıktı. “Day’in yakalanışını kutladıkları o balo gecesinde. Elini öpmüştü. Doğru değil mi?”Day,Tess’le konuşmasını yarıda kesti. İçim çekildi.

Razor rahatsız olduğumu anlamamış görünüyordu. “Anden Stavropoulos ilgi çekici bir genç adam,” dedi. “Merhum Seçmen onu çok severdi. Şimdi de Anden Seçmen olduğu için Senatörler rahatsız. Halk kızgın ve Anden’ın bir önceki Seçmenden farklı olması umurlarında değil. Anden onları memnun etmek için nasıl konuşmalar yaparsa yapsın, ona baktıklarında görecekleri tek şey onların halinden anlamayan zengin bir adam. Şu anda köpürmüş

haldeler: Day'in idamının gerçekleşmesine göz yumduğu için, onu avladıkları için, babasının politikalarına karşı tek bir kelime etmediği için ve June'un başına ödül koyduğu için... liste böyle devam ediyor. Merhum Seçmen ordu üzerinde çok sıkı kontrol sahibiydi. Şimdiyse insanlar sadece yükselip babasının farklı bir türü olma şansına sahip genç bir kral görüyor. Bunlar faydalanmak istediğimiz zayıflıklar ve bu da bizi aklımızdaki plana getiriyor."

"Genç Seçmen hakkında çok şey biliyor gibisin. Ayrıca kutlama balosunda olanlar hakkında da..." diye cevap verdim. Artık şüphelerimi içimde tutamıyordum. "Sanırım bunun sebebi senin de o gece davetlilerden biri olman. Cumhuriyet subaylarından birisin ama Seçmenle aynı yerde bulunabilecek kadar yüksek rütbeli değil." Odadaki pahalı kadife kilimleri ve granit tezgâhları inceledim. Burası senin asıl kışlan değil mi?"

Razor rütbesi hakkındaki eleştirime biraz alınmış görünüyordu (ki her zamanki gibi bunu hakaret olarak söylememiştim) ancak hemen gülerek karşılık verdi. "Senden hiçbir şey gizleyemeyeceğiz anlaşılan. Ne kadar özel bir kızsın. Eh, ben resmî olarak Komutan Andrew DeSoto diye bilinirim ve başkentin şehir devriyelerinden üçünün başında bulunuyorum. Bana lakabımı Vatanseverler verdi. On yılı aşkın bir süredir onların görevlerinin büyük bir kısmını düzenlemekteyim. Day ve Tess de dikkatle dinliyorlardı. Day, "Sen bir Cumhuriyet subayısın," diye kararsızca tekrar etti, gözlerini Razor'dan ayırmıyordu. "Başkentten bir komutan. Hımm. Neden Vatanseverlere yardım ediyorsun?"

Razor başıyla onayladı, iki dirseği de masada, ellerini kavuşturmuştu. "Sanırım ikinize nasıl çalıştığımız hakkında bazı ayrıntılar vererek başlamalıyım. Vatanseverler otuz yıl kadardır varlıklarını sürdürmekte; başlangıçta dağınık bir avuç asiden ibarettiler. Son on beş yıldır organize olmak ve hedeflerini sistemli hale getirmek amacıyla birleştiler."

Kaede lafa girerek, "Duyduğum kadarıyla Razor'ın gelişi her şeyi değiştirdi," dedi. "Eskiden Liderler değişip dururdu ve para her

zaman için sıkıntıydı. Razor'ın Kolonilerle bağlantıları görevler için daha önce hiç olmadığı kadar finansal kaynak sağladı."

Metias gerçekten de son yıllarda Los Angeles'taki Vatansever saldırılarıyla çok meşguldü diye hatırladım.

Razor, Kaede'nin dediklerini onayladı. "Koloniler ve Cumhuriyet'i birleştirmek, Birleşik Devleder'i eski ihtişamına kavuşturmak için savaşıyoruz." Gözleri kararlılıkla parıldadı. "Amacımıza ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağız."

Razor devam ederken, Eski Birleşik Devletler, diye düşündüm. Day bana Los Angeles'tan kaçışımız sırasında Birleşik Devletler'den bahsetmesine rağmen kuşkuluydum. Ta ki şu ana kadar. "Bu örgüt nasıl çalışıyor?" diye sordum.

Razor, "İhtiyacımız olan yetenek ve becerilere sahip insanları gözlemliyoruz,sonra da onları aramıza katmaya çalışıyoruz," dedi."Genellikle insanları aramıza katmakta iyiyizdir, bazıları diğerlerinden daha uzun sürse de." Durup kadehini Day'den tarafa doğrulttu. "Ben Vatanseverlerin Liderlerinden biriyim;sayımız çok az, içeriden çalışıp isyancıların görevlerini planlıyoruz.Kaede bir Pilot." Kaede yemeğini mideye indirmeye devam ederken el salladı."Kendisi Kolonilerde bir Hava Gemisi Akademisinden atılınca katıldı.Day'i ameliyat edecek doktor bir Sıhhiyeci ve genç Tess ise bir stajyer Sıhhiyeci. Aynı zamanda Dövüşçülerimiz,Koşucularımız,Gözcülerimiz,hackerlarımız ve Eskortlarımız da var. June, ben olsam seni bir Dövüşçü olarak görevlendirirdim ancak yeteneklerin birkaç farklı kategoriye giriyor gibi görünüyor. Ve Day, gördüğüm en iyi Koşucu tabii ki." Razor belli belirsiz gülümseyip içkisini bitirdi. "Siz ikiniz teknik olarak yeni bir kategoride olmalısınız.Ünlüler.Bize en çok bu şekilde faydalı olacaksınız ve işte bu yüzden sizleri tekrar sokağa atmadım."

Day, "Çok naziksiniz," dedi. "Plan nedir?"

Razor bana doğru işaret etti. "Daha önce Seçmen hakkında neler bildiğini sormuştum. Bugün birkaç dedikodu duydum. Anden baloda seni çok beğenmiş diyorlar. Birileri onu senin başkentteki bir

devriyeye atanıp atanamayacağını sorarken duymuş. Hatta senin Senato'nun bir sonraki Princeps'i olman için eğitim görmeni istediğine dair bir söylenti bile var."

"Bir sonraki Princeps mi?" Bu fikri kaldıramayıp otomatik olarak başımı salladım. "Bir söylentiden başka bir şey değildir herhalde. On yıl eğitim görsem bile buna yetmez." Razor bu söylemim karşısında yalnızca güldü.

Day araya girdi. "Princeps ne demek?" Sinir olmuş gibiydi. "Bazılarımız Cumhuriyet'in hiyerarşisi hakkında o kadar tecrübeli değil."

Razor ona dönmeden, gelişigüzel bir şekilde, "Senato'nun lideri," diye cevap verdi. "Seçmenin gölgesi. Onun partneri -ve bazen de daha fazlası- genellikle en sonunda, zorunlu on yıllık eğitimden sonra öyle olur. En son Princeps Anden'ın annesiydi ne de olsa."

İçgüdüsel olarak Day'e baktım. Dişlerini sıkmış hareketsiz duruyordu, Seçmenin benim hakkımda ne düşündüğünü veya beni gelecekteki partneri olarak isteyebileceğini duymak istemediğini gösteren küçük işaretlerdi bunlar. Boğazımı temizledim. "Abartılı söylentiler bunlar," diye ısrar ettim, ben de Day kadar rahatsız olmuştum bu sohbetten. "Bu doğru bile olsa, ben eğitimi devam eden Princeps'lerden biri olurdum ve diğer seçeneklerin tecrübeli senatörler olacağını garanti edebilirim. Peki bu bilgiyi suikastta nasıl kullanacağız? Sizce ben gidip..."

Kaede gürültülü kahkahasıyla lafımı böldü. "Kızardın, Iparis," dedi. "Anden'ın sana asıldığını düşünmek hoşuna mı gitti yoksa?"

Biraz fazla hızlı bir şekilde, "Hayır!" dedim. Artık yüzümden yükselen ısıyı hissedebiliyordum fakat bunun sebebinin Kaede'nin beni sinir etmesi olduğundan bayağı emindim.

"Bu kadar kendini beğenmiş olma," dedi. "Anden çok fazla güce ve seçeneğe sahip yakışıklı bir adam. Gururunun okşanması kötü bir şey değil. Eminim Day anlıyordur."

Razor onaylamaz bir şekilde kaşlarını çatarak beni cevap verme zahmetinden kurtardı. "Kaede, lütfen." Kaede'nin yüzü asılıp yemeğine döndü. Koltuğa doğru bir bakış attım. Day gözlerini tavana dikmişti. Kısa bir duraksamadan sonra Razor devam etti. "Şimdi bile, Anden senin Cumhuriyete karşı yaptıklarının kasıtlı olup olmadığından emin olamıyor. Belki de Day kaçırılırken rehin alınmışsındır. Veya istemeden Day e katılmaya zorlanmışsındır. Onun, hükümetin seni aranan bir vatan haini yerine kayıp biri olarak görmesinde ısrar etmesine yetecek kadar belirsizlik var. Varmak istediğim nokta şu: Anden seninle ilgileniyor, bu da ona söyleyeceğin şeylerin onu etkileyebileceği anlamına geliyor."

"Yani Cumhuriyet'e geri dönmemi mi istiyorsun?" dedim. Sözlerim yankı yapmış gibiydi. Gözümün kenarıyla Tess'in koltukta mutsuzca kıpırdandığını gördüm. Dudakları söylenmemiş bir cümleyle titredi.

Razor başıyla onayladı. "Aynen öyle. İlk başta Anden'a yakınlaşmak için kendi Cumhuriyet devriyelerimdeki casuslarımı kullanacaktım ama artık daha iyi bir seçeneğimiz var. Sen. Sen gidip Seçmene Vatanseverlerin onu öldürmeye çalışacaklarını söyleyeceksin ama ona anlatacağın plan sahte olacak. Herkes sahte planla uğraşırken, gerçek bir planla saldıracağız. Hedefimiz sadece Anden'ı öldürmek değil, aynı zamanda da bütün ülkeyi tamamen ona karşı hale getirmek, böylece planımız başarısızlığa uğrasa bile rejimi mahvolacak. Siz ikinizin bizim için yapabileceğiniz şey işte bu. Yeni Seçmenin birkaç hafta içinde son durum hakkında bilgi almak ve gelişmeleri öğrenmek için cepheye doğru yola çıkacağına dair duyumlar aldık. CG Hanedan hava gemisi yarın öğleden sonra cepheye doğru yol alacak ve bütün uçak filolarım orada olacak. Bu yolculukta Day, ben, Kaede ve Tess birlikte olacağız. Bizler asıl suikastı planlayacağız, sen de Anden'ı ona yönlendireceksin." Razor kollarını kavuşturup yüzlerimizi incelemeye koyuldu, tepkimizi bekliyordu.

Day sonunda sesine kavuştu ve araya girdi. Koltukta daha dik oturmaya çalışarak, "Bu June için inanılmaz derecede tehlikeli

olacak," dedi. "Ordu onu geri aldıktan sonra June'un Seçmene ulaşabileceğinden nasıl emin olabiliyorsun? Ondan bilgi almak için hemen işkence etmeye başlamayacaklarını nereden biliyorsun?"

Razor, "Neden yapmayacaklarını biliyorum, emin ol," diye yanıtladı. "Senin kardeşini de unutmadım... eğer June Seçmene yeterince yaklaşabilirse Eden'ın nerede olduğunu kendi başına öğrenebilir."

Bunun üzerine Day'in gözleri parladı, Tess de omzunu sıkıca kavradı.

"Day, sana gelecek olursak daha önce halkın kimseyi böylesine desteklediğini görmemiştim. Saçının bir tutamını kırmızıya boyamanın bir gecede moda haline geldiğini biliyor muydun?" Razor kıkırdadı ve elini Day'in başına doğru salladı. "İşte buna güç denir. Şu anda neredeyse Seçmen kadar gücün var. Belki de daha da fazla. Eğer senin ününü kullanarak insanları galeyana getirebilirsek suikastın gerçekleşeceği zamana kadar Kongrenin devrimi durduracak gücü kalmayacaktır.

Day, "Peki bu devrim sayesinde başarmayı düşündüğün şey nedir?" diye sordu.

Razor öne doğru eğildi ve yüzü kararlı, hatta umudu bir ifadeye büründü. "Neden Vatanseverlere katıldığımı bilmek ister misin? Senin Cumhuriyete karşı çıkmanla aynı sebepten. Vatanseverler senin neler çektiğini biliyor; hepimiz ailen için yaptığın fedakârlıkları, Cumhuriyet'in sana çektirdiklerini biliyoruz. June..." Bana döndü. İçim burkuldu; Metias'a olanları hatırlatmasını istemiyordum. "Senin çektiklerini de gördüm. Bir zamanlar sevdiğin ülke aileni tamamen yok etti. Benzer sebeplerle aramıza katılan Vatanseverlerin sayısını hatırlamıyorum bile."

Day ailesinden bahsedilince gözlerini tavana çevirdi. Gözleri dolmadı ama Tess uzanıp elini tuttuğunda o da karşılık verdi.

"Cumhuriyet'in dışındaki dünya mükemmel olmayabilir fakat özgürlük ve fırsatlar varlığını sürdürüyor, tek yapmamız gereken, o ışığın Cumhuriyete ulaşmasını sağlamak. Ülkemiz uçurumun

eşiğinde, sadece birazcık itecek bir el gerekiyor." Sandalyesinden doğrulup göğsüne doğru işaret etti. "Bizler o el olabiliriz. Bir devrimle, Cumhuriyet yıkılacaktır ve Kolonilerle birlikte onu ele geçirip daha muhteşem bir şey inşa edebiliriz. Tekrar Birleşik Devletler olacağız, insanlar özgürce yaşayacaklar. Day, kardeşin daha iyi bir yerde büyüyecek.Bu hayatlarımızı riske atmaya değer.*Ölmeye* değer. Sizce de öyle değil mi?

Razor'ın sözlerinin Day'in içinde bir şeyleri harekete geçirdiğini görebiliyordum, kuvvetiyle beni afallatan o ışığı tekrar gözlerine getiriyordu.Day,"*Ölmeye* değecek bir şey," diye tekrar etti.

Ben de heyecanlanmalıydım.Ama bir şekilde, hâlâ Cumhuriyet'in yıkılması düşüncesi midemi bulandırıyordu. Bunun nedeni beynimin yıkanmış olması mıydı,Cumhuriyet doktrininin yıllarca içime işlenmiş olması mıydı, bilmiyordum. Ancak bu his içimde, bir utanç ve kendinden nefret ediş seliyle sürüyordu.

Alıştığım her şey yok olmuştu.

DAY

SIHHİYECİ GECEYARISINDAN SONRA SESSİZ BİR TELAŞ içinde geldi. Beni ameliyata hazırladı. Razor oturma odasından bir masayı daha küçük yatak odalarından birine getirdi. İçeride karışık ihtiyaç malzemeleri -yiyecek, çiviler, ataşlar, mataralar dolusu su, ne ararsanız vardı- köşelere yığılmıştı. Kaede'yle birlikte masanın altına kalın bir plastik plaka koydular. Beni de bir dizi kemerle masaya bağladılar. Sıhhiyeci dikkatlice metal aletlerini hazırladı. Bacağım açıkta kalmış, kanıyordu. Bütün bunlar olurken June yanı başımdaydı, gözetimi altında olursak kadın hiçbir hata yapmayacakmış gibi izliyordu. Sabırsızca bekliyordum. Geçen her an bizi Eden'ı bulmaya daha da yaklaştırıyordu. Razor'un sözlerini her düşündüğümde içimde bir şeyler kıpırdıyordu. Bilmiyordum... belki de Vatanseverlere yıllar önce katılmalıydım.

Tess sıhhiyecinin asistanı olarak etkin bir şekilde odada koşuşturuyordu, ellerini yıkadıktan sonra eldiven giydi, sıhhiyeciye malzeme verdi, yapacak bir şey olmadığında da süreci dikkatle izlemeye koyuldu. June'la karşılaşmamaya çalışıyordu.Tess'in yüzündeki ifadeden ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordum ama tek bir kelime etmiyordu.Akşam yemeğinde yanıma oturduğunda oldukça rahat bir şekilde sohbet edebilmiştik ama aramızda bir şeyler değişmişti. Ne olduğuna emin olamıyordum.Eğer onu tanımasaydım bana yazdığını düşünürdüm. Fakat bu o kadar garip bir düşünceydi ki hemen aklımdan sildim.Benim için bir kız kardeşten farksız olan, şu Nima bölgesinden gelen küçük öksüz kız mı?

Tabii artık sadece küçük öksüz bir kız değildi. Artık yüzünde büyüdüğünün izlerini net bir şekilde görebiliyordum: Bebeksi yuvarlaklığı gitmişti, elmacık kemikleri çıkıktı ve gözleri

hatırladığım kadar da büyük gelmiyordu artık. Bu değişiklikleri daha önce nasıl fark edemediğimi merak ettim. Bunları görebilmem için birkaç hafta ayrı düşmek yetmişti. Bir kütük kadar kalın kafalıydım herhalde.

June yanı başımda, "Nefes al," dedi. Nasıl yapıldığını göstermek istermiş gibi derin bir nefes aldı.

Tess hakkında kafamı karıştırmayı bırakıp nefesimi tutmakta olduğumu fark ettim. June'a, "Ne kadar süreceğini biliyor musun?" diye sordum. Sesimdeki gerginliği duyunca başımı yavaşça okşadı, ben de kendimi suçlu hissettim. Eğer ben olmasaydım, o Koloniler e doğru yola koyulmuş olabilirdi.

"Birkaç saat." June, Razor sıhhiyeciyi kenara çekerken duraksadı. Para el değiştirdi ve el sıkıştılar. Tess, Sıhhiyecinin maskesini takmasına yardımcı oldu, sonra da okey verdi. June tekrar bana döndü.

"Bana daha önce Seçmenle tanıştığını neden söylemedin?" diye fısıldadım. "Onu sanki hiç tanımıyormuş gibi konuşuyordun."

June, "Onu hiç tanımıyorum zaten," diye cevap verdi. Sanki kelimelerini tartar gibi biraz duraksadı. "Sana bunu anlatmanın gereksiz olacağını düşünmüştüm... onu tanımıyorum ve ona karşı herhangi bir şey hissetmiyorum."

Aklıma banyodaki öpüşmemiz geldi. Sonra da yeni Seçmen'in portresi gözümün önüne geldi ve daha büyümüş bir June'un Senatonun Princeps'i olarak onun yanında durduğunu hayal ettim. Cumhuriyet teki en zengin adamın kolunda. Ve ben kimdim ki; cebinde üç kuruşu bile olmayan pis bir sokak serserisi gelip bu kızla birkaç hafta geçirdikten sonra onunla sevgili olabileceğini düşünüyordu... Ayrıca June'un elit bir aileye mensup olduğunu unutmuştum. Ben Lake'in çöpleri arasında yiyecek ararken o lüks partilerde ve banketler de genç Seçmen gibi tiplerle takılıyordu. Ben de ilk kez şimdi onu zengin adamlarla hayal ediyordum, öyle mi? Birden ona onu sevdiğimi söylediğim için kendimi aptal gibi hissettim, sanki o sokaklardan gelen sıradan bir kızmış da onu

kendime âşık edebilirmişim gibi. Ne de olsa ben de seni seviyorum dememişti.

Neden umurumdaydı ki? Bu kadar canımı yakmamalıydı bu. Yoksa yakmalı mıydı? Endişelenecek daha önemli şeylerim yok muydu?

Sıhhiyeci yanıma geldi. June elimi sıktı; onu bırakmak istemiyordum. Başka bir dünyadan geliyordu belki de ama bunların hepsinden benim için vazgeçmişti. Bazen bütün bunlara kesin gözüyle bakıyordum, sonra da benim için kendini bu kadar tehlikeye atmaya hazırken ondan nasıl şüphelenebildiğimi merak ediyordum. Beni kolayca geride bırakabilirdi. Ama bırakmamıştı. Bana bunu kendisinin seçtiğini söylemişti.

Ona, “Teşekkür ederim,” dedim. Bir tek bunu diyebildim.

June beni inceledi, sonra da dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Sen daha anlamadan bitmiş olacak, sonra da binalara daha önce hiç olmadığı kadar hızlı tırmanacaksın, çok daha hızlı koşacaksın." Bir an için durdu, sonra da doğrulup Sıhhiyeciye ve Tess’e başıyla selam verdi. Sonra da gitti.

Sıhhiyeci yaklaşırken gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Bu açıdan Tess'i hiç göremiyordum. Eh, bu ameliyat nasıl geçerse geçsin, bacağından vurulmaktan daha beter olamazdı herhalde. Değil mi?

Sıhhiyeci ağzımı nemli bir bezle kapadı. Uzun ve karanlık bir tünele daldım.

Kıvılcımlar. Uzaklarda bir yerden gelen anılar.

Oturma odasındaki küçük masamızda John’la birlikte oturuyorduk, ikimiz de üç tane mumun titrek ışığıyla aydınlanıyorduk.Dokuz yaşındaydım. O ise on dördünde... Masa her zamanki gibi oynuyordu... bacaklarından biri çürümüştü, biz de her ay ömrünü uzatabilmek için bacağına karton parçaları çakıyorduk. John'un önünde kalın bir kitap açık duruyordu. Kaşları

odaklanmaktan çatılmıştı.Bir cümle daha okudu, kelimelerden ikisinde tökezledi, sonra da sabırla bir sonrakine geçti.

"Çok yorgun görünüyorsun," dedim. "Yatsan iyi olur. Annem seni hâlâ ayakta görürse kızar."

John, "Bu sayfayı bitireceğiz," diye mırıldandı, bir kulağı bendeydi sadece. “Tabii sen de yatmak istemiyorsan."

Bunun üzerine daha da dik oturdum. "Yorgun değilim," diye ısrar ettim

İkimiz de tekrar sayfalara gömüldük, John da bir sonraki satırı seslice okumaya başladı. 'Denver'da'" dedi yavaşça, " Kuzey Duvarı'nın... tamamlanmasından sonra,Seçmen Primo... resmî... resmî...'"

Yardım etmek için, "'Açıklamasında,'” dedim.

"'Açıklamasında... başkente...’" John burada birkaç saniye durdu, başını sallayıp ofladı.

" Askerî'" dedim.

John sayfaya kaşlarını çatarak baktı. 'Emin misin? Doğru kelime bu olamaz. Peki tamam o zaman. 'Askerî. Askerî izin olmadan başkente... '" John durdu, sandalyesine yaslandı ve gözlerini ovuşturdu. "Haklısın, Danny,” diye fısıldadı. "Belki de yatmalıyım."

"N'oldu?"

"Harfler birbirine karışıp duruyor." John iç geçirip sayfaya parmağıyla vurdu. "Başımı döndürüyor."

"Hadi. Bu satırdan sonra duracağız." Durduğu yeri işaret ettim, sonra da onu zorlayan kelimeyi buldum. "'Girmenin,'" dedim. "‘Askerî izin olmadan başkente girmenin devlete karşı işlenmiş suçlar arasında olduğunu bildirdi.’”

Cümleyi hiç duraksamadan ona okuyunca John biraz gülümsedi. Bitirdiğimde, "Sen Deneme’ni çok rahat geçeceksin," dedi. "Sen de Eden da. Eğer ben bile kurtarabildiysem, sen kesin süper bir puanla geçersin. Kafanın içi boş değil senin, oğlum."

Övgüsünü savuşturdum. "Lise için o kadar da heyecanlı değilim "

"Ama olmalısın. En azından gitme şansın olacak. Eğer olur da yeterince iyi bir puan alırsan Cumhuriyet seni üniversiteye gönderip orduya bile alabilir. Buna heyecanlanabilirsin bence, değil mi?"

Birden kapımız güm güm vurulmaya başladı. Yerimden sıçradım. John beni arkasına aldı. "Kim o?" diye seslendi. Ses öyle yükseldi ki kulaklarımı kapadım. Annem uyumakta olan Eden kollarında, oturma odasına geldi ve bize ne olduğunu sordu. John kapıyı açmak için bir adım öne gitti ama daha kapıya ulaşamadan kapı savrulup açıldı ve silahlı polis devriyesi içeriye doluştu. Önlerinde de koyu renkli, uzun at kuyruğu saçları ve gözlerinde altın parıltılar bulunan bir kız vardı. Adı June'du.

"Şanlı Seçmen'imize suikast düzenlemekten tutuklusunuz,"dedi.

Silahını kaldırıp John'u, sonra da annemi vurdu. Ciğerlerim yırtılırcasına bağırdım, sanki ses tellerim yırtılmıştı. Her şey siyaha büründü.

Bir acı dalgası geçti içimden. Şimdi on yaşındaydım. Tekrar Los Angeles Merkez Hastanesinin laboratuvarındaydım, her biri ayrı bir sedyeye bağlanmış kimbilir kaç kişiyle birlikte kör edici floresanların altındaydım. Yüzleri maskeli doktorlar üzerime eğilmişlerdi. Onlara gözlerimi kısarak bakmaya çalıştım. Beni neden uyanık tutuyorlardı? Işıklar çok parlaktı,kendimi çok... yavaş hissediyordum, âdeta zihnim bir sis bulutunun içinde sürükleniyordu.

Ellerindeki neşterleri gördüm. Birbirlerine karmakarışık bir şeyler mırıldandılar. Sonra dizimde soğuk metali hissettim ve bir an sonra sırtım büküldü, haykırmaya çalıştım. Ses çıkmadı. Onlara dizimi kesmeyi bırakmalarını söylemek istiyordum ama başka bir şey başımın arkasını deldi ve acıdan düşünemez hale geldim. Görüşüm kör edici bir beyazla kaplanmıştı.

Sonra gözlerimi açtığımda rahatsız edecek kadar sıcak bir bodrum katında yatıyordum. Mucize eseri hayattaydım. Dizimdeki

acıdan neredeyse ağlayacaktım ama sessiz olmam gerektiğini biliyordum. Etrafımda karanlık şekiller görüyordum, bir çoğu yerde hareketsizce yatıyordu, laboratuvar önlüklü yetişkinler ise yerdeki yığınları inceleyerek dolaşıyorlardı. Gözlerimi ince çizgiler haline gelene kadar kısıp yürüyenler odadan çıkana kadar sessizce bekledim. Sonra da ayağa fırlayıp kanayan dizime sarmak için pantolonumun paçasını yırttım. Karanlıkta tökezleyerek dışarıya açılan kapıyı bulana kadar el yordamıyla ilerledim, sonra da kendimi arka sokağa attım. Işığa çıktığımda bu sefer June'la karşılaştım, kontrollü ve korkusuzdu, serin elini bana uzatmıştı.

“Hadi," diye fısıldadı ve kolunu belime doladı. Onu yakınıma çektim. “Bu işte birlikteyiz, değil mi? Sen ve ben?" Yolda ilerledik ve laboratuvarı ardımızda bıraktık.

Ama sokaktaki herkesin Eden gibi altın sarısı, kıvırcık saçları vardı, bir tutamı kan kırmızısına boyanmıştı. Geçtiğimiz her kapıda spreyle çizilmiş kocaman üç çizgili kırmızı bir X vardı. Bu vebanın herkese bulaştığı anlamına geliyordu. Mutasyona uğramış bir veba. Günlerce sürmüş gibi gelen bir süre boyunca sokaklarda yürüdük, hava boğucuydu. Evimizi arıyordum. Uzaklarda bir yerde Koloniler'deki parıldayan şehirlerin beni çağırdığını hissedebiliyordum, daha iyi bir dünyanın, daha iyi bir yaşamın müjdesini veriyordu. John’u, annemi ve Eden'ı oraya götürecektim, böylece en sonunda Cumhuriyet’in pençelerinden kurtulabilecektik.

Sonunda evimizin kapısına vardık fakat uzanıp kapıyı açtığımda oturma odası boştu. Annem orada değildi. John gitmişti. Askerler onu vurdu, diye ansızın hatırlayıverdim. Yanıma baktım ancak June ortadan kaybolmuştu ve ben kapıda tek başıma duruyordum. Sadece Eden vardı... yatakta yatıyordu. Geldiğimi duyabilecek kadar yakınına gittiğimde gözlerini açtı ve bana elini uzattı.

Ama gözleri mavi değildi. İrisleri kanadığı için siyahtı.

Yavaşça, çok yavaşça karanlıktan çıktım. Nabzım boynumun dibinde baş ağrılarımdan biri iyileşirken ki gibi atıyordu. Rüya

gördüğümü biliyordum ancak tek hatırladığım dehşetti, korkunç bir şey kilitli bir kapının ardında dolaşıyordu. Başımın altında bir yastık vardı. Kolumdan bir tüp çıkıp yere kadar uzanıyordu. Hiçbir şeyi seçemiyordum. Görüşümü düzeltmeye çalıştım ama tek görebildiğim bir yatağın kenarı, yerdeki kilim ve onun üzerinde kafasını yatağa koyup uyumakta olan bir kızdı. En azından bir kız olduğunu sanıyordum. Bir an için onun Eden olduğunu, Vatanseverlerin onu bir şekilde kurtarıp buraya getirdiklerini sandım.

Şekil kıpırdadı. Şimdi onun Tess olduğunu görebildim.

"Hey," diye mırıldandım. Sözcük ağzımdan zar zor çıktı. “Ne haber? June nerede?"

Tess elimi tutup ayağa kalktı, aceleyle cevap vermeye çalışırken kelimeleri karıştırdı. “Uyanmışsın,” dedi. “Sen... kendini nasıl hissediyorsun?”

“Aptal gibi.” Yüzüne dokunmaya çalıştım. Hâlâ gerçek olduğundan emin değildim.

Tess başka kimse olmadığından emin olmak için yatak odasının kapısına doğru baktı. Bir parmağını dudaklarına götürdü. “Endişelenme," dedi sessizce. “Uzun sürmez. Sıhhiyeci oldukça memnun görünüyordu. Yakında eskisinden de iyi olacaksın ve Seçmen'i öldürmek için cepheye gidebileceğiz.”

Öldürmek kelimesinin Tess'in ağzından bu kadar kolayca çıktığını duymak rahatsız ediciydi. Bir an sonra da bacağımın hiç acımadığını fark ettim. Bakabilmek için doğruldum, Tess de oturabilmem için sırtımdaki yastıkları itti. Korka korka bacağıma baktım.

Tess yanıma oturdu ve yaranın olduğu bölgedeki bandajları açtı. Gazlı bezin altında düz çelik plakalar, yaralı dizimin olduğu yerde mekanik bir diz ve uyluğumun üst kısmında da o bölgeyi kaplayan metal parçalar vardı. Bakakaldım. Uyluğumda ve baldırımda metalin etimle birleştiği kısımlar birbirine sıkıca kaynamış gibi

geliyordu, sadece kenarlarında küçük kızarıklık ve şişmeler vardı. Başım döndü.

Tess beklenti içinde parmaklarıyla battaniyemin üzerinde tempo tutuyordu, üst dudağını ısırdı.“Ee? Ne hissediyorsun?”

“Sanki... hiçbir şey yokmuş gibi. Hiç acımıyor.” Çekingen bir şekilde elimi metalde gezdirip bacağıma monte edilmiş yabancı parçalara alışmaya çalıştım. "Hepsini o kadın mı yaptı? Ne zaman yürümeye başlayabilirim? Gerçekten bu kadar hızlı mı iyileşti?”

Tess’in omuzları gururla kalktı. “Sıhhiyeciye ben yardım ettim. Önümüzdeki on iki saat boyunca fazla hareket etmemen gerekiyor. İyileştirici sıvıların yerleşip işe yaramaları için.” Tess sırıttı ve gülümsemesi gözlerini tanıdık bir şekilde büzüştürdü. “Bu cephede yaralanan askerler için standart bir ameliyat. Dehşet, değil mi? Bundan sonra onu kendi bacağın gibi kullanabilirsin, hatta belki daha da iyi. Yardımcı olduğum doktor cephe hastanelerinde çok tanınan biri ama bir yandan da şansımıza karaborsa işler de yapıyor. Buradayken daha hızlı iyileşebilsin diye Kaede’nin kırık kolunu nasıl yeniden yerleştirebileceğimi gösterdi.”

Vatanseverlerin bu ameliyat için ne kadar para ödediğini merak ettim. Daha önce metal parçalara sahip askerler görmüştüm, kollarının üst kısmında ufak metal kareler bulunanlardan tut da bütün bacağı metalle değiştirilenlere kadar. Ucuz bir ameliyat olamazdı ve bacağımın görünüşüne bakılacak olursa, bu doktor askerî düzey merhemler kullanmıştı. İyileştiğimde bacağımın ne kadar güçlü olacağını -ve ne kadar hızlı hareket edebileceğimi, Eden’ı ne kadar daha erken bulabileceğimi- şimdiden kestirebiliyordum.

Tess’e,“Evet,”dedim.“Harika.”Odanın kapısına odaklanabilmek için boynumu uzattım ama başımı döndürdü. Başımda fırtınalar kopuyordu ve koridorun sonundan gelen hafif sesleri duyabiliyordum. "Herkes ne yapıyor?"

Tess tekrar omzundan arkaya baktı ve bana döndü. “Planın ilk bölümünü konuşuyorlar. Ben içinde değilim, bu yüzden geride

kalacağım.” Yeniden uzanmama yardım etti. Sonra da garip bir sessizlik oldu. Hâlâ Tess’in ne kadar farklı göründüğüne alışamamıştım. Tess ona hayranlıkla baktığımı fark edip bocaladı, sonra da garip bir şekilde gülümsedi.

"Bütün bunlar bitince," diye başladım, "benimle birlikte Koloniler’e gelmeni istiyorum, tamam mı?” Tess gülümsedi, sonra da ben devam ederken bir taraftan da heyecanla battaniyelerimi düzeltti. “Eğer her şey Vatanseverlerin planına göre giderse ve Cumhuriyet gerçekten düşerse, bu kaosun içine düşmemizi istemiyorum. Eden, June, sen ve ben. Tamam mı, kuzen?"

Tess’in coşkusu sönüverdi. Bir an tereddüt etti. “Bilmiyorum, Day," dedi ve tekrar kapıya doğru baktı.

"Neden? Vatanseverlerden falan mı korkuyorsun?"

"Hayır... onlar bu zamana kadar bana hep iyi davrandılar.”

"O zaman neden gelmek istemiyorsun?" diye sessizce sordum. Tekrar zayıf düştüğümü hissediyordum, her şeyin birbirine karışmasını engellemek zorlaşıyordu. “Lake’teyken, eğer şansımız olursa birlikte Kolonilere kaçacağımızı söylerdik hep. Babam bana Kolonilerin...”

“Özgürlük ve fırsatların diyarı olduğunu söylemişti. Biliyorum.” Tess başını salladı. "Sadece..."

"Sadece ne?"

Tess’in ellerinden biri kayıp avcuma düştü. Onun çocuk hali yeniden gözlerimin önüne geldi, Nima bölgesinde çöpleri karıştırırken rastladığım zamanki hâli. Bu gerçekten de aynı kız mıydı? Elleri eskiden olduğu kadar ufak değildi ama yine de avucuma rahatça sığmışlardı. Başını kaldırıp bana baktı. "Day... senin için endişeleniyorum.”

Gözlerimi kırptım. "Nasıl yani, ameliyat yüzünden mi?”

Tess sabırsızca başını salladı. “Hayır. June yüzünden.”

Derin bir nefes aldım, diyeceklerinden korkarak devam etmesini bekledim.

Tess'in sesi garip bir tona büründü, tanıyamadığım bir sesti bu. "Şey... eğer June bizimle yolculuk ederse... yani ona ne kadar bağlı olduğunu biliyorum ama sadece birkaç hafta önce bir Cumhuriyet askeriydi. Arada sırada yüzünde beliren ifadeyi görmüyor musun? Sanki Cumhuriyeti özlüyor gibi veya geri dönmek ister gibi gelmiyor mu? Ya planımızı sabote etmeye kalkarsa ya da Koloniler'e ulaşmaya çalışırken sana düşman olursa? Vatanseverler bu konu hakkında önlem almaya..."

"Sus." Sesimin ne kadar yüksek ve sinirli çıktığına ben bile şaşırdım. Tess'e daha önce sesimi hiç yükseltmemiştim ve anında pişman oldum buna. Tess'in kıskançlığını söylediği her kelimede duyabiliyordum, June'un ismini ağzına almaktan ne kadar rahatsız olduğunu. "Her şeyin üstünden sadece birkaç hafta geçtiğini biliyorum. Tabii ki arada sırada belirsizlik anları yaşayacaktır. Değil mi? Yine de artık Cumhuriyet'e sadık değil ve eğer onunla birlikte seyahat etmesek bile tehlike içinde olacağız. Ayrıca June'un bizim hiç sahip olmadığımız yetenekleri var. Beni Batalla Binası'ndan nasıl kaçırdığını hatırlasana. Bizi güvende tutabilir."

Tess dudaklarını büzdü. "Peki Vatanseverlerin onun için hazırladığı plana ne diyorsun? Onun Seçmen'le ilişkisine?"

"Ne ilişkisi?" Sanki hiç önemi yokmuş gibi yaparak zayıfça ellerimi kaldırdım. "Hepsi oyunun bir parçası. Seçmeni tanımıyor bile."

Tess omuz silkti. "Yakında tanıyacak," diye fısıldadı. "Onu manipüle etmek için yeterince yaklaşmak zorunda kaldığında tanıyacak." Yeniden gözlerini indirdi. "Ben seninle gelirim, Day. Seninle her yere gelirim. Ama sadece sana hatırlatmak istedim... onu. Hani olanlara bu taraftan bakmadıysan diye."

"Her şey düzelecek," demeyi başarabildim. "Sadece bana güven."

Gerginlik sonunda geçti. Tess'in yüzü her zamanki haline gelerek yumuşadı, benim de sinirim geldiği gibi gitti. Gülümseyerek, "Beni hep korudun," dedim. "Sağ ol, kuzen."

Tess sırıttı. "Biri korumalı, değil mi?" Sıvanmış kollarıma baktı. "Bu arada, üniformanın sana uymasına sevindim. Katlıyken çok büyük görünüyordu ama görünüşe göre olmuş. "Ansızın bana doğru eğilip yanağımdan hızlıca öptü. Hemencecik geri sıçrayıverdi. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Tess daha küçükken de beni yanağımdan öpmüştü fakat bu, hareketinde daha fazlasını hissettiğim ilk seferdi. Tess'in bir aydan daha az bir süre içinde çocukluktan çıkıp yetişkinliğe nasıl geçtiğini çözmeye çalıştım. Rahatsız bir şekilde öksürdüm. Aramızda yeni, sıradışı bir ilişki doğmuştu.

Sonra ayağa kalkıp elini çekti. Bana değil kapıya bakıyordu. "Üzgünüm, dinlenmen lazım. Daha sonra kontrole gelirim. Uyumaya çalış, olur mu?"

O anda banyoya üniformaları bırakanın Tess olduğunu fark edebildim. Beni June'u öperken görmüş olabilirdi. Aklımdaki pusun arasından düşünmeye, o gitmeden söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ancak çoktan kapıdan çıkıp koridorda kaybolmuştu bile.

JUNE

SAAT: 05.45

VENEZIA

RESMİ BİR VATANSEVER ÜYESİ OLARAK I. GÜN.

AMELİYAT SIRASINDA ODADA OLMAMAYI SEÇTİM, TESS TABİİ Kİ Sıhhiyeciye yardım etmek için odada kaldı. Day'in solmuş ve ifadesiz yüzü, doksan derece tavana dönmüş kafası ve masada bilinçsizce yatışı, hastanenin arka sokağında Metias'ın cesedi üzerine eğildiğim o geceyi hatırlatacaktı. Vatanseverlere zayıf yönlerimi göstermemeye karar verdim. Bu yüzden onlardan uzaklaştım, ana salondaki koltukların birinde tek başıma oturdum.

Ayrıca Razor'ın benim için hazırladığı planı düşünmek için de yalnız kalmaya ihtiyacım vardı:

Cumhuriyet askerleri tarafından tutuklanacaktım.

Seçmenle özel olarak görüşme ayarlamanın bir yolunu bulacak ve onun güvenini kazanacaktım.

Ona, Cumhuriyet'e karşı işlediğim bütün suçları affettirecek sahte bir suikast planından bahsedecektim.

Sonra da onu *gerçek* suikasta sürükleyecektim.

Rolüm buydu. Bunu düşünmek ile yapmak aynı şey değildi. Ellerime bakıp onları kana bulamaya, birini öldürmeye hazır mıyım diye merak ettim. Metias bana hep ne derdi? "*Çok az insan haklı sebeplerle adam öldürür, June*." Sonra da Day'in banyoda söyledikleri aklıma geldi."*Bu kahrolası sistemin tamamını yöneten insandan kurtulmak bir devrim başlatmak için küçük bir bedel gibi görünüyor. Sence de öyle değil mi?"*

Cumhuriyet Metias'ı benden koparmıştı. Denemeleri ve ailemin ölümü hakkındaki yalanları düşündüm.Ayarlanmış veba salgınlarını. Bu lüks binadan bakınca gökdelenlerin arkasında parıldayan Vegas Deneme stadyumunu görebiliyordum. Çok az insan haklı sebeplerle adam öldürürdü, bundan daha iyi bir sebep de olamazdı, değil mi?"

Ellerim hafifçe titriyordu. Onları dizginledim.

Daire artık sessizdi. Razor yine gitmişti (03:32'de tam takım üniformayla ayrılmıştı) ve Kaede de koltuğumun diğer ucunda uyukluyordu. Eğer burada yere bir toplu iğne bile düşse kulaklarımı rahatsız edecek kadar gürültü çıkarırdı. Bir süre sonra, duvardaki küçük ekrana odaklandım. Sesi kapatılmıştı ama yine de her zamanki haber dizisini izliyordum. Sel baskını veya fırtına uyarıları vardı. Hava gemilerinin varış ve kalkış saatleri. Cephelerden gelen Kolonilerde karşı elde edilen zaferler. Bazen acaba Cumhuriyet bu haberleri uyduruyor mu, acaba kazanıyor muyuz yoksa kaybediyor muyuz diye merak ediyordum. Manşetler sürüp gidiyordu.Hatta saçında kırmızı boya bulunan sivillerin görüldükleri yerde tutuklanacaklarına dair bir anons bile vardı.

Haberler birden durdu. Yeni görüntüleri görünce doğruldum: yeni Seçmen halka ilk canlı konuşmasını yapacaktı.

Tereddüt ettim, sonra da Kaede'ye bir bakış attım. Oldukça derin bir uykuda gibi görünüyordu. Kalktım, hafifçe odayı geçerek televizyonun sesini açtım.

Ses cılızdı ama duymama yetiyordu. Anden'ın (ya da Seçmen Primo desem daha doğru olur) podyuma zarafetle çıkışını izledim. Önünde her zamanki gibi yığılmış hükümet muhabirlerine başıyla selam verdi. Onu son gördüğümden bu yana hiç değişmemişti, babasının genç haliydi; ince gözlükler ve soylu bir çene, altın kenarlı ve parıldayan çift sıra düğmeli siyah bir resmî üniforma.

"Artık değişim zamanı. Azmimiz her zamankinden dahada fâzla sınanmakta ve düşmanlarımızla mücadelelerimiz zirveye ulaştı," dedi. Sanki babası ölmemiş gibi konuşuyordu, sanki her zaman

Seçmen Primo oymuşçasına. "Son üç cephede zafer elde ettik ve Koloniler'in güney şehirlerinden üçünü ele geçirdik. Zaferin eşiğindeyiz ve Cumhuriyet çok geçmeden Atlantik Okyanusu'nun kıyılarına genişleyecek. Bu bizim belirgin yazgımızdır."

Devam etti, insanlara ordumuzun gücü konusunda güven veriyor ve yapmak istediği bazı değişiklikler hakkında gelecek bildirimlerin sözünü veriyordu; kimbilir bunların kaçı doğruydu. Tekrar yüzünü incelemeye koyuldum. Sesi babasınınkinden çok da farklı değildi ama kendimi ondaki içtenliğe kapılırken buldum. Yirmi yaşındaydı. Belki de dediği şeylere inanıyordu veya kuşkularım çok iyi saklayabiliyordu. Acaba babasının ölümü hakkında neler düşünüyordu diye merak ettim. Acaba nasıl oluyordu da böyle basın toplantılarında rolünü oynayabilecek kadar toparlayabiliyordu kendini? Kongre böylesine genç bir Seçmen'i manipüle etmeye hevesliydi şüphesiz; oyunu sahne arkasından yönetecekler ve Anden'ı bir piyon gibi oynatmaya çalışacaklardı. Razor'ın dediklerine göre her gün çatışıyor olmalıydılar. Eğer Senato'yu dinlemeyi kabul etmiyorsa babası gibi Anden'ın gözünü de iktidar hırsı bürümüş olabilirdi.

Anden ve babası arasındaki farklar nelerdi *sahiden*? Anden Cumhuriyet'in nasıl olması gerektiğini düşünüyordu ve bu konuya gelmişken...peki ya ben ne düşünüyordum?

Tekrar ekranın sesini kapadım ve uzaklaştım. *Anden'in kim olduğu üzerine çok fazla düşünme.* Onu gerçek bir kişi olarak düşünemiyordum... öldürmem gereken bir kişi.

Sonunda, odaya günün ilk ışıkları girerken Tess yatak odasından çıktı ve Day'in uyanık ve kendinde olduğu haberini verdi. Kaede'ye, "İyi durumda," dedi. "Şu anda oturuyor, birkaç saat içinde de yürüyebilecek duruma gelecektir." Sonra da beni gördü ve gülümsemesi kayboldu. "Hımm, istersen onu görebilirsin."

Kaede bir gözünü araladı, omuz silkti ve uykusuna geri döndü. Tess'e olabildiğince dostça gülümsedim, sonra da derin bir nefes alıp odaya yöneldim.

Day arkasından yastıklarla desteklenmiş, göğsüne kadar kaim bir battaniyeyle örtülü şekilde oturuyordu. Yorgun olmalıydı ama yine de beni görünce göz kırptı, bu hareket yüzünden kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Saçları parlak bir çember şeklinde omuzlarına dökülüyordu. Kucağında birkaç yamulmuş ataş duruyordu. (Köşedeki malzeme kutusundan alınmıştı... sanırım gerçekten kalkabilmişti.) Görünüşe göre onlarla bir şey yapmaktaydı. Acı çekmediğini görünce rahatladım. Ona, "Hey," dedim. "Hayatta olduğunu görmek güzel"

"Evet, hayatta olduğumu görmek güzel" diye cevap verdi. Yatakta yanına otururken gözleri beni takip etti. "Kendimde değilken bir şey kaçırdım mı?"

"Evet. Kaede'nin koltukta horlamasını kaçırdın. Kanunlardan bu kadar çok kaçan birine göre sağlam uyuyor gerçekten."

Day biraz güldü. Moralinin iyi olmasına çok seviniyorum, haftalardır onu böyle görmemiştim. Bakışlarımı iyileşmekte olan bacağının battaniyenin altında durduğu yere çevirdim. "Nasıl oldu?"

Day battaniyeyi kenara aldı. Altında, yarasının olduğu yerde düz, metal (çelik ve titanyum) plakalar vardı. Sıhhiyeci aynı zamanda da yaralı dizini yapay bir dizle değiştirmişti, şimdi bacağının üçte biri metalden oluşuyordu. Bana cepheden gelen, sentetik elleri, kolları ve bacakları olan, derilerinin yerine metal bulunan askerleri hatırlattı.Sıhhiyeci savaş yaralarına çok alışık olmalıydı.Şüphesiz Razor'ın askerî bağlantıları, kadının Day üzerinde kullandığı merhem kadar pahalı bir şeyi elde etmelerine yardıma olmuştu. Elimi açtım, o da elini avcuma koydu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Day inânmıyormuş gibi başını salladı."Hiçbir şey hissetmiyorum.Tamamen hafif ve acısız." Yüzüne haylaz bir sırıtış yayıldı, "İşte şimdi *gerçekten* bir binaya nasıl tırmanabildiğimi göreceksin, canım. Artık beni durduracak sakat bir diz bile yok. Harika bir doğum günü hediyesi, değil mi?"

Gülümseyerek, “Doğum günü mü? Bilmiyordum. Doğum günün kutlu olsun,” dedim. Gözlerim kucağına saçılmış ataşlara kaydı. “Ne yapıyorsun?”

“Ah.” Day yaptığı şeylerden birini aldı, metalden bir çembere benziyordu. “'Vakit öldürüyordum sadece.” Çemberi ışığa doğru kaldırdı, sonra da elimi tuttu. Onu alıp avucuma koydu. “Senin için bir hediye.”

Daha yakından inceledim. Dört tane açılmış ataştan yapılmıştı, özenle birbirine spiral olarak geçirilmiş ve bir yüzük olacak şekilde uç uca eklenmişti. Sade ve güzeldi. Hatta sanatsal bile denebilirdi. Metalin büklümlerinde sevgi ve ilgiyi görebiliyordum, Day, doğru kıvrımlar oluşana kadar teli tekrar tekrar bükmüştü. Benim için. Parmağıma geçirdim ve hiç çaba gerektirmeden yerine yerleşti. Muhteşemdi. Mahcup olmuştum, o kadar hoşuma gitmişti ki tek kelime edemiyordum. Daha önce birinin benim için elleriyle bir şey yaptığım hatırlamıyordum.

Day tepkim karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyordu fakat bunu umursamaz bir kahkahayla gizledi. “Siz zenginlerin şaşaalı gelenekleriniz olduğunu biliyorum ama yoksul bölgelerde nişanlanmalar ve sevgi gösterileri genelde böyle yapılır.”

Nişanlanmak mı? Kalbim göğüs kafesimi yırtacak gibi atıyordu.Gülümsememi tutamadım. “Ataşlarla mı?”

Ah, olamaz. Sadece saf meraktan sormuştum ama kelimeler ağzımdan dökülene kadar kulağa ne kadar alaya geldiğini fark edememiştim.

Day kızardı; dilimi bir kez daha tutamadığım için hemen kendime kızdım. Bir an sonra, “El yapımı bir şeyle,” diye beni düzeltti. Başını öne eğmişti, açıkça utanmıştı, bunun sorumlusu olduğum için kendimden nefret ediyordum. Yavaşça, “Biraz aptal göründüğü için üzgünüm,” dedi. “Keşke sana daha güzel bir şey yapabilseydim.”

“Hayır, hayır,” diye lafını kestim, durumu düzeltmeye çalışıyordum. “Çok beğendim.” Day’in gözleriyle karşılaşmamak

için gözlerimi küçük yüzüğe odaklayıp parmaklarımı üzerinde gezdirdim.*Acaba benim bunun yeterince iyi olmadığım düşündüğümü mü sandı*? Bir şeyler söyle, June. Ne olursa. Detaylar aklıma geldi. “Kaplamasız galvanizli çelik tel. İyi bir malzeme aslında. Alaşım olanlardan daha sağlam, yine de bükülebilir, paslanmaz. Bu...”

Day'in solmakta olan ifadesini görünce durdum. “Beğendim,” diye tekrar ettim. *Ne kadar da aptalca bir karşılık, June. Başlamışken yüzüne yumruğu da indirseydin bari.* Sonra onun yüzüne silahımı gerçekten de indirdiğimi hatırlayıp daha da kahroldum. Ne kadar da romantik.

“Bir şey değil,” dedi ve bozulmamış birkaç tane ataşı cebine soktu.

Uzun bir sessizlik oldu. Nasıl karşılık vermemi istediğini bilmiyordum ancak ataşın fiziksel özelliklerini sıralamamı istemediğine emindim. Birden ne yapacağımı bilemeyerek yaklaştım ve başımı Day’in göğsüne yasladım. Şaşırmış gibi birden nefesini içine çekti, sonra da nazikçe kollarını bana doladı. *İşte bu daha iyi*. Gözlerimi kapadım. Ellerinden biri saçlarımda geziniyor, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu, ben de kendime bu küçük hayal dünyasına dalmaya izin verdim... parmaklarından birini çenemden aşağı indirip yüzünü benimkine yaklaştırdığını hayal ettim.

Day kulağıma eğildi. “Plan hakkında ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı.

Omuz silkip hayal kırıklığından kurtuldum. Böyle bir zamanda Day’i öpmenin hayalini kurmam aptalcaydı. “Ne yapman gerektiğini anlatan oldu mu?”

“Hayır. Ama ülke çapında benim hayatta olduğumu anons edecek bir tür ulusal yayın yapılacağından eminim. Kargaşa yaratmam gerekiyor, öyle değil mi? İnsanları taşkınlığa sürüklemem falan gerekiyor.” Day kuru bir kahkaha attı ancak yüzü gülmüyordu. “Beni Eden’a ulaştıracak ne olursa yapacağım sanırım.”

“Sanırım öyle,” dedim.

Sonra da beni kaldırdı,yüz yüzeydik.“İletişime geçmemize izin verecekler mi, bilmiyorum,” dedi. Sesi neredeyse duyamayacağım kadar alçaktı. “Plan *kulağa iyi geliyor* ama eğer bir şeyler kötü gitmeye başlarsa...”

“Beni kollayacaklarına eminim,” diye araya girdim. “Razor Cumhuriyet askeri. Eğer plan bozulursa beni oradan kurtaracaktır. İletişime gelecek olursak...” Dudağımı ısırdım, düşünüyordum. “Ben bir şey bulurum.”

Day çeneme dokundu, burunlarımız değene kadar beni kendine yaklaştırdı. Eğer fikrin değişirse, eğer yardıma ihtiyacın olursa bana bir sinyal yolla, tamam mı?”

Sözleri içimi titretmişti. “Tamam,” diye fısıldadım.

Day yavaşça başını salladı, sonra da arkasına yaslandı. Nefesimi bıraktım. “Hazır mısın?” diye sordu. Bu soruda çok daha fazlasının gizli olduğunu biliyordum ama açıkça söylememişti. *Seçmeni öldürmeye hazır mısın?*

Ona zoraki gülümsedim. “Her zamanki gibi.”

Uzun bir süre, camlardan gelen ışık artıp şehrin her yerinde andımız çalınana kadar öylece durduk. Sonunda giriş kapısının savrulup açıldığını ve kapandığını, ardından Razor’un sesini duydum. Odaya yaklaşan ayak seslerinden sonra ben doğrulurken Razor geldi.

Day’e, “Bacağın nasıl bakalım?” diye sordu.Yüzü her zamanki gibi sakindi, gözleri gözlüklerinin ardında ifadesizce bakıyordu. .

Day başını salladı. “İyi.”

“Harika.” Razor sempatik bir şekilde gülümsedi. “Umarım birlikte yeterince zaman geçirmişsinizdir, Bayan Iparis. Bir saat içerisinde çıkıyoruz.”

Day, “Sıhhiyeci bana en az...” dedi.

..

Razor arkasını dönerken, "Üzgünüm," diye cevap verdi. "Yakalamamız gereken bir hava gemisi var. Bacağını şimdilik fazla zorlama yeter."

DAY

VATANSEVERLER YOLA ÇIKMADAN ÖNCE KILIK DEĞİŞTİRMEME yardım ettiler.

Kaede saçlarımı tam omuzlarımın üzerinde bitecek şekilde kesti, sonra da altın sarısı tutamları koyu kahverengiye çalan bir kırmızıya boyadı. Eğer rengi çıkarmak gerekirse diye özel bir temizleyiciyle kurtulabilecek bir boya kullandı. Razor da bana gözlerimin mavisini tamamen kapatan bir çift lens verdi. Sahte olduklarını sadece ben anlayabilirdim; irislerimi çevreleyen koyu mor tondaki incecik çizgiyi hâlâ görebiliyordum. Bu lensleri takmak başlı başına bir lükstü -zengin züppeler bu lensleri gözlerinin rengini değiştirmek için kullanıyorlardı-; hem de sırf zevk için. Eğer benim de olsaydı sokaklarda çok işime yarayabilirlerdi. Kaede yanağıma sahte bir yara izi ekledi, sonra da kılığıma hava kuvvetleri birinci sınıf öğrencilerinin giydiği üniformalardan biriyle noktayı koydu; bacaklarında kırmızı çizgiler bulunan simsiyah bir takımdı.

Sonunda bana minik, ten renginde bir kulaklık ve mikrofon verdi; kulaklığı görünmeyecek şekilde kulağıma, İkincisini de yanağımın içine yerleştirdi.

Razor da kendi Cumhuriyet subayı üniformasını giymişti. Kaede'nin üzerinde kusursuz bir uçuş üniforması vardı -her bir kolunda gümüş kanat çizgileri bulunan siyah bir tulum, ona uygun beyaz kondor eldivenleri ve uçuş gözlükleri vardı. Kaede boşuna Vatanseverlerin pilotu değildi- Razor daha önce onun kadar iyi split-S manevrası yapabilen birini görmediğini söylemişti. Kaede bir Cumhuriyet pilotu rolüne girmekte hiç sıkıntı çekmeyecekti.

Tess çoktan gitmişti, Razor'ın dediğine göre başka bir Vatansever tarafından yarım saat önce götürülmüştü. Tess asker ' olamayacak kadar küçüktü, bu da onun Hanedan'a girebilmesi için hava

gemisinin yüzlerce ocağında çalışan işçiler gibi basit kıyafetler giymesi gerektiği anlamına geliyordu.

Sırada June vardı.

June oturduğu koltuktan sessizce dönüşümümü izledi. Yataktaki konuşmamızdan beri birbirimize pek bir şey söylememiştik. Bizler farklı kıyafetler giymekteyken, June'da hiçbir farklılık yoktu; makyajsızdı, gözleri her zamanki gibi siyah ve delici, saçları da hep olduğu gibi parlak bir atkuyruğuydu. Razor'ın bize dün gece getirdiği düz askerî lise öğrencisi kıyafetiyleydi. Aslına bakacak olursak, June askerî kimliğindeki fotosundan çok da farklı görünmüyordu. İçimizde bir tek ona mikrofon ve kulaklık verilmemişti, sebebi belliydi. Kaede benimle ilgilenirken birkaç kez bakışlarını yakalamaya çalıştım.

Bir saatten daha az bir süre sonra Razor'ın askerî jipinde Vegas ana hattında ilerliyorduk. İlk piramitlerin birkaç tanesini geçtik; İskender ise limanı, El Uksur, Kahire, ve Sfenks. Hepsi de adlarını Cumhuriyet öncesi bir medeniyetten almışlardı, yani Cumhuriyet'in okula gitmeme izin verdiği süre içerisinde öğrenebildiğim buydu. Gün içinde daha farklı görünüyorlardı, parlak işaret ışıkları ve kenarları sönüktü, çölün ortasında duran kara mezarlar gibiydiler. Askerler kapılarından girip çıkıyorlardı. Bu hareketliliği görmek güzeldi; içeri sızabilmemiz için daha iyi olacaktı. Üniformalarımızı tekrar kontrol ettim. Parlak ve gerçektiler. Haftalardır June ve ben asker kılığında olsak da bunu alışamamıştım. Yakası boynumu tahriş ediyor, kolları da çok sıkı geliyordu. June bunları sürekli giymeye nasıl dayanabiliyor diye merak ettim. Acaba en azından bana yakıştırmış mıydı? Omuzlarım gerçekten de biraz daha geniş duruyordu.

Beni askerî ceketimin kenarlarıyla oynarken gören June, "Üniformanı çekiştirmeyi bırak," diye fısıldadı. "Hizasını bozuyorsun."

Bir saattir ettiği tek laf buydu. "Sen de en az benim kadar heyecanlısın," diye cevap verdim.

June durdu, sonra tekrar arkasını döndü. Ağzından bir şey kaçırmamak ister gibi dişlerini sıkmıştı. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum," diye mırıldandı.

Bir süre sonra uzanıp elini bir kere sıktım. O da benim elimi sıkarak karşılık verdi.

Sonunda CG Hanedan'ın beklediği Firavun'a vardık. Razor bize yolu gösterdi, sonra da esas duruşa geçirdi. Sadece June sıradan çıkmıştı. Razor'ın yanında, sokağın bir kenarına dönük duruyordu. Çaktırmadan onu izledim.

Bir saniye sonra, kalabalıktan başka bir asker kopup Razor'a, sonra da June'a selam verdi. O da omuzlarını dikleştirdi, askerin peşine takıldı ve sokaktaki kalabalığa karıştı. Böylece gözden kaybolmuştu. Nefesimi bıraktım, gidişi içimde bir boşluk yaratmıştı.

Bütün bu işler bitene kadar onu bir daha göremeyecektim. O da eğer her şey yolunda giderse. Böyle şeyler düşünme. Her şey iyi gidecek.

Firavun'a girip çıkan asker deniziyle birlikte içeri girdik. Mekânın içi devasaydı; ana girişten sonra tavan piramidin tepesine kadar uzanıyor ve CG Hanedanı tabanıyla sona eriyordu. Küçük şekillerin bir rampa ve yürüyüş platformları labirentinden geçerek gemiye bindiklerini görebiliyordum. Piramidin her katını sıra sıra baraka kapıları çevreliyordu. Her bir duvardan bitmek bilmez bir varış-kalkış saatleri dizisi geçiyordu. Piramidin dört ana kenarının her birinde çapraz asansörler gidip geliyordu.

Burada Razor bizi yalnız bıraktı. İleride yürürken, bir an sonra kalabalığa doğru ani bir şekilde döndü ve üniformalar denizinde kayboldu. Kaede tereddütsüzce ilerlemeye devam ediyordu ancak bizimle yan yana yürüyebilecek kadar da yavaştı. Dudaklarının kıpırdadığını bile göremiyordum fakat sesi kulaklığımdan tertemiz bir şekilde geliyordu.

"Razor diğer komutanlarla Hanedan'a binecek ama bizler askerlerle birlikte giremeyiz, kimliklerimiz açığa çıkabilir. Bu yüzden en iyi seçeneğimiz içeri sızmak olacak..."

Gözlerimi hava gemisinin tabanına çevirip kenarını çevreleyen girintilere ve kuytulara göz gezdirdim. Aklım yerdeki bir hava gemisine sızıp iki poşet dolusu konserve yiyecek çaldığım zamana gitti. Los Angeles'ın gölünde daha küçük bir hava gemisi motorlarının ambale olmasına sebep olduğum sefer vardı bir de. İkisinde de fark edilmeden içeriye girmek için kolay bir yol vardı. Kendi mikrofonumdan, "Çöp boşaltım kanalları," diye mırıldandım.

Kaede onaylarcasına sırıttı. "Tam bir Koşucu gibi konuştun."

Piramidin köşelerinden birindeki asansörlere gelene kadar kalabalığın içinden geçtik. Burada asansörün kapısında yığılmış olan küçük gruba karışmıştık. Kaede benimle sohbet eder gibi yapmak için mikrofonunu kapadı, ben de diğer askerlerle göz göze gelmemeye dikkat ettim. Bir çoğu beklediğimden daha gençti, hatta benim yaşıma yakındılar, bazılarının daha şimdiden kalıcı yaraları vardı... benimki gibi metal uzuvlar, eksik bir kulak, yanık izleriyle kaplı bir el. Tekrar kafamı kaldırıp Hanedan'a baktım, bu sefer gövde boyunca sıralanmış bütün çöp kanallarını aklıma yazarak.

Bu gemiye tırmanarak gireceksek bunu bir an önce yapmamız gerekiyordu.

Asansör hemen geldi. Piramidin çapraz kenarında mide bulandırıcı bir yolculuktan sonra herkesin çıkmasını bekledik. En son biz çıktık. Herkes geminin girişine doğru en üst koridorun iki yanına saçılırken Kaede bana doğru döndü.

Koridorun sonunda piramidin iç tavanına çıkan merdivenleri göstererek, "Biz bir kat daha çıkıyoruz," dedi. Orayı sessizce inceledim. Haklıydı. Bu merdivenler direkt olarak tavana (ve muhtemelen de çatıya) çıkıyordu ve tavanda metal askılar ile kesişen destek kirişlerinden oluşan bir labirent vardı. Buradan bakınca geminin arkası tavan boyunca durduğumuz kısmı gölgede bırakıyordu. Eğer bu son merdivenlerin ortasından sıçrayıp metal demirlerin arasına tırmanabilirsek gölgelerin içinden görünmeden gemiye ilerleyebilir ve gövdenin karanlık kısmına ulaşabilirdik.

Dahası, havalandırma çok ses yapıyordu. Aşağıdaki gürültüyle birleşince, çıkardığımız hiçbir ses duyulmayacaktı.

Yeni bacağımın buna dayanabilmesini umuyordum. Test etmek için iki kere zıpladım. Acımıyordu ama etimle metalin birleştiği yerde sanki henüz birbirine tam kaynamamış hissi veren küçük bir basınç vardı. Yine de gülümsemeden edemedim. “Eğlenceli olacağa benziyor,” dedim. Bir an için bile olsa kendimi eski günlerdeki kadar iyi hissettim.

Karanlık merdivenlerden indik, sonra da her birimiz iskeleye doğru ufak bir sıçramayla demirlere tırmanmaya başladık. Kaede önden gidiyordu. Kolu sargıda olduğu için biraz zorlanıyordu ama kolunu biraz oynattıktan sonra iyice tutunmayı başarabildi. Şimdi sıra bendeydi. Hiç zorlanmadan kendimi demirlere doğru savurup gölgelere daldım. Bacağım iyi durumdaydı. Kaede aferin der gibi beni izliyordu.

“Çok iyi hissediyorum," diye fısıldadım.

"Belli oluyor."

Sessizce ilerledik. Kolyem arada sırada yerinden çıkıp sallandı, ben de birkaç kez yerine geri sokmak zorunda kaldım. Arada bir aşağıya ve gemiye doğru bakıyordum; iniş zemini her rütbeden askerlerle doluydu, şimdi de Hanedan’ın bir önceki mürettebatının çoğu gemiden çıkmış olduğu için yeni gelenler giriş rampalarında uzun kuyruklar oluşturuyordu. Her birinin hızlı bir denetimden, kimlik kontrolünden ve vücut taramasından geçişini izledim. Bizim çok aşağımızda asansör kapılarının yakınında daha fazla asker birikiyordu.

Birden durdum.

Kaede, “N’oldu?" dedi.

Parmağımla gösterdim." Gözlerim aşağıda kalabalığı yararak geçen birine odaklanmıştı.

Thomas.

Bu pislik bizi ta Los Angeles'tan buraya kadar takip etmişti. Arada bir durup rastgele önüne çıkan askerleri durduruyordu. Yanında, bu yükseklikten bakıldığında işaret feneri gibi parlayan, bembeyaz bir köpek vardı. Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için gözlerimi ovuşturdum. Evet hâlâ oradaydı. Kalabalıkta kendine yol açarak ilerlemeye devam ediyordu, bir eli belindeki silahında, diğeri de devasa beyaz çoban köpeğinin tasmasındaydı. Arkasında birkaç asker onu takip ediyordu. Birden bedenim uyuştu, tek görebildiğim Thomas'ın silahını kaldırıp anneme doğrultuşu ve beni Batalla Binası'nın sorgu odasında öldüresiye dövüşüydü. Sinirden kan beynime sıçradı.

Kaede dikkatimi dağıtan şeyin ne olduğunu fark etti ve aşağıya baktı. Sesi beni kendime getirdi. "Buraya June için geldi," diye fısıldadı. "İlerle."

Bedenim tir tir titrese de hemen tırmanmaya koyuldum. "June mu?" diye fısıldadım. Öfkemin arttığını hissedebiliyordum. "O kadar kişi içinden bula bula onu mu June'un peşine taktınız?"

"İyi bir sebebi var."

"Neymiş o sebep?"

Kaede sabırsızlıkla ofladı. "Thomas ona zarar vermeyecektir."

Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol. Kendimi ilerlemeye zorladım. Şu anda Kaede'nin dediklerine güvenmekten başka seçeneğim yoktu. Ellerimin titremesini durdurmaya, nefretimi bastırmaya çalıştım. Thomas'ın June'a dokunması düşüncesine katlanamıyordum. Eğer ona odaklanırsam, başka hiçbir şeye konsantre olamayacaktım.

Sakin. Ol.

Altımızda, Thomas'ın devriyesi kalabalıktan geçiyordu. Yavaş yavaş asansörlere doğru geliyordu.

Geminin gövdesine vardık. Buradan bakınca gemiye rampalardan girmeyi bekleyen askerlerin oluşturduğu sırayı görebiliyordum. İşte o anda köpeğin ilk havlamasını duydum. Thomas ve askerleri şimdi asansör terminallerinden birinde

toplanmışlardı. Bizim girdiğimiz terminalde. Köpek, burnu asansörün kapısında, kuyruğunu sallayarak durmadan havlıyordu. Önüne bak. İlerlemeye devam et.

Zemine bir bakış attım. Thomas bir eli kulaklığında duruyordu. Sanki duyduğu şeyi anlamakta güçlük çekiyormuşçasına bir dakika boyunca öylece durdu. Sonra, aniden adamlarına bağırdı ve asansörden uzaklaşmaya başladılar. Tekrar kalabalığa girdiler.

Geminin gövdesinin karanlıkta kalan kısmına yeterince yaklaşana kadar piramidin tavanındaki gölge boyunca ilerledik. Aramızda en az dört metre vardı, yanında sadece geminin güvertesine giden dikey bir metal merdiven bulunuyordu. Kaede demirlerin üzerinde dengesini sağlayıp bana döndü. “Önce sen zıpla," dedi. “Sen daha iyisin.”

Harekete geçme zamanıydı. Kaede gemiye uygun bir açıyla zıplayabileceğim kadar kenara çekildi. Duruşumu ayarladım, kendimi hazırladım, bacağımın tek parça halinde kalacağını umarak koca bir sıçrayış yaptım. Bedenim yumuşak bir tok sesiyle merdivenin demirlerine çarptı, acıdan bağırmamak için dişlerimi sıktım. İyileşmekte olan bacağım acıyla doldu. Birkaç saniye bekledim, tekrar tırmanmaya başlamadan önce sızısının geçmesini bekledim. Bu taraftan devriyeyi göremiyordum artık ama bu, onların da bizi göremediği anlamına geliyordu, diye umuyordum. Belki de gitmişlerdi. Arkamda Kaede'nin sıçrayıp benden biraz daha aşağıya tutunduğunu gördüm.

Sonunda, çöp boşaltım kanalına vardım. Merdivenden zıpladım... ellerim kanalın yanına tutundu ve karanlığın tam içine sallandım. Bir kez daha acı dalgasını hissettim ama bacağım hâlâ bu enerjiyle doluydu, uzun süredir ilk kez güçlenmişti. Ellerimdeki tozu çırpıp ayağa kalktım. Kanalın içinde ilk fark ettiğim şey soğuk havaydı. Kalkış için geminin içini serinletiyor olmalılardı.

Biraz sonra Kaede de içeriye savruldu. İrkilip hâlâ yaralı olan kolundaki alçıyı ovuşturdu, sonra da göğsümü dürttü. “Tırmanışın

ortasında öyle durma bir daha,” diye yapıştırdı. “Her zaman ilerlemeye devam et. Fevri davranman bize pahalıya mal olabilir."

“O zaman fevri davranmama neden olmayın," diye cevap verdim: "Bana neden Thomas'ın June’u almaya geleceğini söylemediniz?”

“Senin o yüzbaşıyla geçmişini biliyorum," diye cevapladı. Karanlıkta gözlerini kıstı, sonra da kanaldan yukarı doğru tırmanmamız için işaret verdi. “Ve Razor bu konuda önceden endişelenmenin senin yararına olmayacağını düşündü.”

Cevap vermeye hazırdım fakat Kaede bana uyaran gözlerle baktı. Öfkemi bastırdım. Neden burada olduğumu kendime hatırlattım. Eden için buradaydım. Eğer Razor June’un en güvende olacağı yerin Thomas’ın yanı olduğunu düşünüyorduysa, öyle olsundu. Peki ya June'u bulunca ne yapacaklardı? Ya bir şeyler yanlış giderse ve Kongre ya da mahkemeler Razor’ın planlamadığı bir şey yaparsa? Her şeyin sorunsuzca hallolacağından nasıl böyle emin olabiliyordu?

Kaede’yle birlikte Hanedan’ın alt katlarından birine gelene kadar kanal boyunca ilerledik. Kimsenin olmadığı arka motor odalarından birindeki merdiven boşluğunda kalkışa kadar gizlendik. Buhar pistonları alevlendi ve kalkan geminin zeminden yükselirken ayağımıza yüklediği basıncı hissettik. Geminin yanlarından kurtulan dev halatların çarpma seslerini ve başarıyla tamamlanan kalkışı alkışlayan zemin mürettebatının coşkulu tezahüratını duyabiliyordum. Yarım saat sonra, sonunda hiddetim dindiğinde, merdiven boşluğundan çıktık. Biri motorlara, diğeriyse direkt olarak alt katlara giden iki yolla karşılaşınca Kaede, “Bu taraftan,” diye fısıldadı. “Bazen ana güverteye girişlere sürpriz denetimler yapılır. Motor odalarında o kadar sıkıntı yaşamayız.” Durdu, bir elini kulağına bastırdı, konsantrasyondan kaşları çatılmıştı.

“Ne oldu?”

“Anladığım kadarıyla Razor gemiye binmiş,” diye cevapladı.

İlerlerken bacağım biraz sızlıyordu, biraz topalladığımı fark ettim. Motor odalarına giden başka bir merdivenden ilerledik, yolda

birkaç askere rastladık, sonra da merdivenlerin bittiği "6" numaralı kata geldik. Karşımıza dar bir kapı çıkana kadar bu koridordan ilerledik. Duvardaki tabelada "A, B, C, D Motor Odalarına Gider” yazıyordu.

Kapıda tek başına bir nöbetçi vardı. Başını kaldırdı, bizi gördü ve dik duruşa geçti. "Ne istiyorsunuz?" diye mırıldandı.

Karşılıklı selam verdik. Kaede, "Birini görmek için gönderildik,” diye yalan attı. “Motor odası personeli."

“Öyle mi? Kim?” Kaede'ye inanmadığını gösterircesine gözlerini kıstı. "Sen pilot değil misin? Üst güvertede olman gerekiyor. Denetleme yapıyorlar."

Kaede tam itiraz edecekti ki araya girip mahcup bir ifade takındım. Sorgulamayacağını düşündüğüm tek şeyi söyledim. Nöbetçiye, “Tamam ama aramızda kalsın," diye mırıldanıp Kaede’ye yandan bir bakış attım. "Biz, şey... güzel bir yer arıyorduk, bilirsin işte. Motor odalarının uygun olacağını düşündük." Ona özür dilercesine göz kırptım. “Şu kızı bir kere öpebilmek için haftalardır uğraşıyorum. Diz ameliyatı girdi araya." Durup abartılı bir şekilde topallayışımı gösterdim.

Nöbetçi birden sırıttı ve sanki haylazca bir şeyde yer almaktan hoşlanmış gibi güldü. Bacağıma anlayışla bakarak, "Hımm, anlıyorum," dedi. “Kız tatlıymış." Ben de onunla güldüm. Kaede de gözlerini devirerek eşlik etti.

Nöbetçi kapının kilidini açarken Kaede ona, “Dediğin gibi," dedi. “Denetime geciktim. Elimizi çabuk tutacağız, birkaç dakika içinde en üst güverteye gideceğiz."

Bizler içeri girerken, "iyi şanslar, zavallı âşıklar sizi," diye seslendi. Birbirimize yavaşça selam verdik.

Kaede giderken, “Ona anlatacak çok iyi bir hikâyem vardı," diye fısıldadı. “Yine de iyi uydurdun. Hepsini tek başına mı düşündün?” Kurnazca gülümsedi ve beni baştan aşağı süzdü. "Bu kadar çirkin biriyle takım olmam çok kötü oldu.”

Kendimi savunuyormuşçasına iki elimi kaldırdım. "Bu kadar kötü bir yalancıyla takım olmam çok kötü oldu.”

Kırmızı ışıklar içindeki silindir bir koridordan ilerledik. Burada bile ekranlarda haberler ve hava gemisiyle ilgili güncellemeler yer alıyordu. Cumhuriyetin aktif haldeki hava gemilerinin nereye gitmekte olduğu tarihleri ve programları liste halinde gösteriliyordu. Görünüşe göre şu anda on iki tane gemi yoldaydı. Ekranlardan birinin yanından geçerken gözlerim CG Hanedan’ı buldu.

CUMHURİYET GEMİSİ HANEDAN I

KALKIŞ: 08:51

OKYANUS STANDART SAATİ,01.13

FİRAVUN LİMANI'NDAN, LAS VEGAS, NVI VARIŞ: 17:04

SINIR STANDART SAATİ, 01.13

BLACKWELL LİMANI'NDAN, LAMAR, CO

Lamar. Kuzeydeki cephe şehirlerinden birine doğru gidiyorduk. Kendime Eden’a bir adım daha yakınlaştığımızı hatırlattım. June’a bir şey olmayacaktı. Bu görev yakında sona erecekti.

Girdiğimiz ilk oda muazzamdı; art arda bir sürü dev kazanlar ve tıslayan hava delikleri, her birinin başında da düzinelerce işçi. Bazıları sıcaklığı kontrol ediyor, diğerleriyse ocaklara beyaz kömür gibi bir şey atıyordu. Hepsi Tess’in Venezia’da bizden ayrılmadan önceki gece üzerine giydiği kıyafetin aynısını giyiyordu. Bir sıra kazanın yanından geçip sonraki kapıya geldik. Bir merdiven daha. Sonra da Hanedan’ın alt güvertesine vardık.

Bu hava gemisi devasaydı. Daha önce de bir hava gemisinde bulunmuştum. Tabii ki ne de olsa hava gemisi kargolarından birçok kere yiyecek çalmıştım, birkaçının da motorlarını bozmuştum. On üç yaşındayken, CG Pacifica’nın uçuş güvertesine gizlice girip üç tane F-170 savaş uçağından yakıt çalıp sonra da iyi bir fiyattan karaborsada satmıştım. Ancak daha önce hiç bu kadar büyük bir gemide bulunmamıştım. Kaede bizi merdivenin sonundaki kapıdan

dışarıya, üstümüzdeki bütün katların görülebildiği metal bir geçide çıkardı. Askerler her yerdeydi. Yüzlerimizin ifadesiz olmasına dikkat ederek onlarla birlikte yürüdük. Bu en alt katta, birkaç farklı birlik tatbikat yapıyordu. Koridor boyunca kapılar uzanıyordu ve her dört kapıda bir duvarda haberleri gösteren bir ekran vardı. Her ekranın üzerinde de Seçmen'in portresi yer alıyordu. Çok hızlılardı, değil mi?

Razor'ın ofisi dördüncü güvertede duvar boyunca yer alan altı ofisten biriydi, kapısına gümüşten bir Cumhuriyet mührü oturtulmuştu. Kaede kapıyı iki kere vurdu. Razor'ın içeri girmemizi söyleyen sesini duyunca bizi içeri soktu, kapıyı dikkatlice arkasından kapadı ve hazır ola geçti. Ben de onu takip ettim. Botlarımız ahşap zeminde tıkırdıyordu. Odada hafif bir yasemin kokusu vardı; şatafatlı, küre şeklindeki duvar lambalarına ve arka duvarda yer alan Seçmenin portresine bakarken buranın ne kadar soğuk olduğunu fark ettim. Razor elleri arkasında, masasının yanında duruyordu; oldukça şık resmî komutan üniforması içinde, benzer bir üniforma giyen bir kadınla konuşuyordu.

Bu kadın, Komutan Jameson'dı.

Kaede'yle birlikte donakaldık. Thomas'ı görmenin yaşattığı şoktan sonra, eğer Komutan Jameson Vegas'a geldiyse, herhalde piramit limanda yüzbaşısının hareketlerini gözlemliyordur diye varsaymıştım. Gemide olacağını hiç düşünmemiştim. Neden cepheye gidiyordu ki?

Kaede'yle birlikte selam verirken Razor bize doğru işaret verdi. Bize, "Rahat," diyip tekrar Komutan Jameson'a döndü. Yanımda Kaede'nin gerginliğini hissedebiliyordum. Sokak içgüdülerim devreye girdi. Eğer Kaede gerildiyse, bu Vatanseverlerin Komutan Jameson'ın burada olacağını göz önüne almadıkları anlamına geliyordu. Gözlerim kapının kilidine fırladı; arkamı döndüğümü, kapıyı savurarak açtığımı ve balkon korkuluklarından kendimi aşağıdaki güverteye bıraktığımı hayal ettim. Geminin ayrıntılı planı üç boyutlu bir harita gibi dönüyordu. Beni tanıması halinde fırlamaya hazır olmalıydım. Kaçış yolum hazır olmalıydı.

Komutan Jameson, "Gözlerimi açık tutmamı söylediler," dedi Razor'a.

Razor tamamen rahat görünüyordu, omuzları gevşekti ve yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Sen de bu tavsiyeyi dinlemelisin, DeSoto. Eğer garip bir şey fark edersen, bana gel. Ben hazır olacağım."

"Tabii ki." Üniformasındaki nişanı daha yüksek olmasına rağmen Razor, Komutan Jameson'a saygıyla selam verdi. "Size ve Los Angeles'a iyi şanslar."

Normal selamlarını verdiler. Sonra Komutan Jameson kapıya doğru yürümeye başladı. Hareket etmemeye çalışıyordum fakat vücudumdaki her bir hücre kaçmamı söylüyordu.

Komutan Jameson yanımdan geçti, beni baştan aşağı süzerken sessizce bekledim.

Gözümün kenarıyla suratının katı çizgilerini ve ince, kızıl dudaklarını görebiliyordum. İfadesinin ardında iç dondurucu bir boşluk vardı, kanıma hem korku hem de nefret enjekte eden bir duygusuzluk. Sonra da elinin sargıda olduğunu gördüm. Beni Batalla Binası nda esir aldığı zamandan beri, dişlerimi parmağının kemiğine kadar geçirdiğimden beri hâlâ yaralıydı.

Kim olduğumu biliyor, diye düşündüm. Sırtımdan bir damla ter aktı. Biliyor olmalıydı. Bu kısacık bakışla bile, sahte bir kılıkta olduğumu, koyu renkte, kısa kesilmiş saçlarımın, yapay yara izinin ve lenslerin gerçek olmadığını anlamıştı. Alarm vermesini bekledim. Botlarımı yere doğru eğdim, kaçmaya hazırdım. İyileşmekte olan bacağım nabız gibi atıyordu.

Fakat o saniye geçti ve Komutan Jameson kapıya yaklaşırken bakışlarını başka yöne çevirdi. Uçurumdan geri adım attım. Hoşnutsuzca, "Üniforman darmadağınık, asker," diye seslendi. "Eğer Komutan DeSoto'nun yerinde olsaydım, on iki tur ceza verirdim."

Uzaklaştı, kapıdan geçti ve gözden kayboldu. Kaede kapıyı kilitledi, omuzlarını çökertti ve nefesini verdiğini duydum. Ofisteki koltuğa kurulurken Razor'a, "İyi kurtardık," dedi. Sözlerindeki alay duyulabiliyordu.

Razor bana da oturmamı işaret etti. "Arkadaşımızın birinci sınıf sahte kılığı için bir teşekkürü hak ettin, Kaede," dedi. Kaede'nin gözleri sevinçle ışıldadı. "Bu beklenmeyen sürpriz için özür dilerim. Komutan Jameson'ın kulağına June'un tutuklanacağı hakkında bilgi gitmiş. Başka bir şey olup olmadığını görmek için gemiye binmek istemiş." Masasına oturdu. "Şimdi Vegas'a giden uçağa binecek."

Zayıf düşmüştüm. Kaede'nin yanında koltukta dinlenirken, Komutan Jameson geri gelir diye pencerelere bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Pencerelerde buzlu cam vardı. Bizi burada kimse görebilir miydi?

Kaede tekrar rahatlamıştı, Razor'la birlikte sonraki adımlarımız hakkında konuşuyordu. Ne zaman varacağımızdan, Lamar'da ne zaman tekrar bir araya geleceğimizden, başkentteki sahte askerlerin yerlerinde olup olmadıklarından bahsediyordu. Ama ben sadece Komutan Jameson'ın yüzündeki ifadeyi düşünebiliyordum. Şu ana kadar karşılaştığım bütün Cumhuriyet askerleri arasında, belki Chian haricinde, sadece Komutan Jameson'ın bakışları beni iliklerime kadar dondurabiliyordu. Annemin ölümü ve John'un idamı için nasıl emir verdiğini hatırlamamaya çalıştım. Eğer Thomas, June'u gözaltına alırsa, Komutan Jameson ona ne yapacaktı? Razor onu gerçekten koruyabilir miydi? Gözlerimi kapayıp June'a sessiz bir mesaj göndermeye çalıştım. Güvende ol. Bütün bunlar bittiğinde seni tekrar görmek istiyorum.

JUNE

DAY'I GERİDE BIRAKMADAN ÖNCE BİR KEZ DAHA YÜZÜNE BAKMAYA cesaret edemedim. Razor'ın Vatanseveri beni Firavun piramidinin ön girişinden uzaklaştırırken, yüzümü kesin bir şekilde ondan başka bir tarafa çevirdim. Kendime, *böylesi daha iyi,* dedim. Eğer görev iyi giderse, bu sadece kısa bir ayrılık olacaktı.

Day'in benim durumum hakkındaki endişeleri kafama daha yeni dank etmişti. Razor'ın benim için yaptığı plan kulağa iyi *geliyordu* ama bir şeyler ters gidebilirdi. Ya beni Seçmenle götürmek yerine gördükleri yerde vururlarsa? Veya beni bir sorgu odasında kendimi kaybedene kadar dövebilirlerdi. Daha bu gün sona ermeden, Seçmen benim bulunduğumu öğrenmeden ölmüş olabilirdim. Ters gidebilecek milyonlarca şey vardı.

İşte bu yüzden odaklanmam lazım, diye kendime hatırlattım. Ve eğer Day'in gözlerine bakarsam bunu yapamazdım.

Şimdi o Vatansever beni piramidin içinde bir duvar boyunca devam eden ince bir geçitten götürüyordu. Burası gürültülü ve kaos halindeydi. Yüzlerce asker zemin katta bir o yana bir bu yana dolaşıp duruyordu. Razor benim birinci kattaki boş baraka odalarından birine konulacağımı söylemişti, orada CG Hanedana gizlice binmeye çalışmadan önce saklanıyormuş gibi yapacaktım. Cumhuriyet askerleri kapıyı kırıp beni yakalamaya çalıştıklarında kaçmaya çalışmam gerekiyordu. Elimden gelenin en iyisini yapmalıydım.

Rehberime yetişebilmek için adımlarımı hızlandırdım. Geçidin sonuna vardık, burada bir buçuk metre genişliğinde üç metre boyunda kilidi bir kapı ana kattan ayrılıp birinci kattaki barakaların koridorlarına açılıyordu. Rehber kapıdan kartını geçirdi. Bipledi, yeşil ışık yandı ve kayarak açıldı.

Rehber, zar zor duyabildiğim bir sesle, “Seni bulduklarında mücadele et,” dedi. Dış görünüşü buradaki askerlerden farksızdı, saçları arkaya yatırılmış, üniforması ise siyahtı. “Yakalanmak istemediğine onları inandır. Sen Denver’da teslim olmaya çalışıyordun.Tamam mı?”

Onayladım.

Dikkatini başka tarafa verdi. Koridoru inceledi, tavana bakmak için başını kaldırdı. Koridor boyunca bir dizi güvenlik kamerası vardı, her bir barakanın kapısına bakan toplam sekiz kamera. Koridora tamamen girmeden önce, rehber cebinden bir çakı çıkardı ve ceketindeki parlak düğmelerden birini kopardı. Sonra da kapı aralığından destek aldı, ayaklarını kenarlarına koyup yukarı sıçradı.

Tekrar koridora baktım. Şu anda burada başka asker yoktu, peki ya aniden biri buraya gelseydi? Beni burada yakalamaları sorun değildi (zaten amacımız da buydu), peki ya rehberim?

İlk güvenlik kamerasına uzandı, sonra da bıçağı kullanarak kameraların kablolarını koruyan plastiğin bir kısmını kazıdı. Plastik kopup da altındaki kabloyu açığa çıkarınca, metal düğmeyi kıyafetinin koluyla tutarak kablolara bastırdı.

Sessizce kıvılcımlar fışkırdı. Koridordaki bütün kameraların kapanması beni şaşırttı.

“Sadece bir taneyle nasıl hepsini birden?” diye fısıldamaya başladım.

Rehber tekrar yere indi ve eliyle acele etmemi işaret etti. Koşarken, “Ben bir hackar ım,” diye fısıldadı. “Daha önce buradaki komuta merkezlerinde çalıştım. Bunları işimize yarayacak şekilde tekrar bağladım.” Kıvançla, dişlerini göstere göstere gülümsedi. “Ama bunda bir şey yok Sen Denver Hükümet Binası Kulesi’ne yaptığımızı duyana kadar bekle.”

Etkileyiciydi.Eğer Metias Vatanseverlere katılsaydı,o da bir Hacker olurdu. Eğer hayatta olsaydı.

Rehber kapılardan birinde bizi durdurana kadar koridorda koştuk. Kışla 4A. Buraya gelince bir anahtar kart çıkarıp kapının erişim panelinden geçirdi. Klik sesi çıkarıp biraz açıldı, içeride karanlıkta bekleyen sekiz sıra ranza ve dolap vardı.

Hacker bana döndü. “Razor doğru askerlerin seni bulduğundan emin olmamız için burada beklemeni istiyor. Aklında belli bir devriye var.”

Tabii ki, oldukça mantıklıydı. Anlaşılan Razor benim herhangi bir Cumhuriyet devriyesi tarafından yakalanıp dayak yememi istemiyordu. “Kim?..” diye soracak oldum.

Fakat lafımı bitiremeden askerî şapkasına dokundu “Görevini hepimiz kameralardan izleyeceğiz. İyi şanslar,” diye fısıldadı. Sonra da gitti, koridoru koşarak geçti, köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Derin bir nefes aldım. Yalnızdım. Askerlerin beni bulup tutuklamalarını bekleme zamanıydı.

Hemen odaya girip kışlanın kapısını kapadım. Burası zifirî karanlıktı, pencere yoktu, hatta kapının altından sızan bir damla ışık bile. Kesinlikle saklandığımı düşünecekleri bir yerdi. Odanın daha da içine gitmekle uğraşmadım; nasıl bir oda olduğunu biliyordum, bir dizi ranza ve ortak tuvalet vardı. Sadece kapının yanındaki duvara kendimi yapıştırdım. Burada durmam daha iyi olurdu.

Karanlıkta uzanıp kapının kolunu buldum. Elimle mesafeyi ölçerek kolun yerden ne kadar yükseklikte olduğunu hesapladım; bir metre vardı. Muhtemelen kapı kolu ile kapının tepesi arasındaki mesafe de aynıydı. Koridorda durduğumuz yer aklıma geldi, kapının üst kenarı ile tavan arasında ne kadar mesafe olduğunu gözümün önüne getirdim. Altmış santimden biraz daha az olmalıydı.

Tamam. Bütün detaylar yerindeydi. Tekrar duvara yaslandım, gözlerimi kapayıp beklemeye başladım.

On iki dakika geçti.

Sonra uzaklardan bir yerden bir köpek havlaması duydum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ollie. Bu havlamayı her yerden tanırdım, köpeğim hâlâ hayattaydı. Mucize eseri. Neşe ve kafa karışıklığı içindeydim. Burada ne işi vardı? Kulağımı kapıya dayayıp dinledim. Birkaç saniye daha sessizlik oldu. Sonra havlamayı tekrar duydum.

Benim beyaz çobanım buradaydı.

Aklımda düşünceler birbiriyle yarışıyorlardı. Ollie'nin burada olmasının tek sebebi devriyelerden biriyle birlikte olmasıydı, beni arayan devriyeyle birlikte. Ve beni kokumdan tanımak için köpeğimi kullanmayı akıl edebilecek tek bir asker vardı: Thomas.

Hacker'ın kelimeleri tekrar aklımda canlandı.*Razor doğru kişilerin seni yakalamasını istiyor Aklında belli bir devriye var.*

Tabii ki Razor'ın aklındaki devriye -kişi- Thomas'tı.

Thomas, Komutan Jameson tarafından bu göreve atanmış olmalıydı. Yardım için Ollie yi kullanıyordu. Ancak Thomas'ın devriyesi yakalanmayı tercih edeceğim devriyeler listesinde en alt sıradaydı.Ellerim titremeye başladı.Ağabeyimin katilini tekrar görmek istemiyordum.

Ollie'nin havlaması giderek yükseliyordu. Onunla birlikte ayak ve konuşma sesleri gelmeye başladı. Nefesimi tutup hesapladığım rakamları hatırladım.

Tam kapının dışındaydılar. Sesler dindi, onların yerini klikler aldı (dolu silahların emniyet pimi, M-serisi, piyade tüfeği).

Bundan sonra olanlar ağır çekimde gerçekleşti. Kapı yavaşça açıldı ve içeriye ışık doldu. Hafif bir sıçramayla bir bacağımı yukarı kaldırdım, kapı bana doğru açılırken ayağım kapının koluna kondu. Askerler silahları çekilmiş halde odaya girerken uzandım, kapı kolunu basamak olarak kullanıp kapının tepesini tuttum. Kendimi yukarı çektim. Sessizce bir kedi gibi açık kapının tepesine tünedim.

Beni görmediler. Burada karanlıktan başka hiçbir şey göremiyorlardı muhtemelen. Bir bakışta onları saydım. Thomas yanında Ollie'yle birlikte grubun başındaydı (silahını çekmemiş

olmasına şaşırdım) ve arkasında dört askerlik bir grup vardı. Odanın dışında başka askerler de vardı ancak onları sayamadım.

İçlerinden biri bir eli kulağına bastırılmış halde, “Burada,” dedi. “Gemilerden birine binecek fırsatı olmadı henüz. Komutan DeSoto adamlarından birinin onu girerken gördüğünü onayladı.”

Thomas hiçbir şey demedi. Dönüp karanlık odayı incelediğini gördüm. Sonra da gözleri kapının üstüne döndü.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Sıçrayıp onu yere yıktım. Öfkeden gözlerimin körleştiği o an içinde, gerçekten de kendi ellerimle boynunu kırmak istedim. O kadar kolay olurdu ki.

Diğer askerler silahlarına davrandı ama bu kargaşa içinde Thomas’ın nefesi kesilmiş halde bir emir verdiğini duydum. “Ateş etmeyin! Ateş etmeyin!” Kolumu tuttu. Neredeyse kurtulup askerlerin arasından fırlayarak kaçacakken başka bir asker beni yere yapıştırdı. Şu anda hepsi üzerimdeydi, kollarımı yakalayıp beni ayağa kaldıran bir üniformalar deniziydi. Thomas askerlerine bağıra bağıra dikkatli olmalarını emrediyordu sürekli.

Razor, Thomas konusunda haklıydı.Thomas beni Komutan Jameson için hayatta tutmak isteyecekti.

Sonunda ellerimi kelepçeleyip yere öyle bir yapıştırdılar ki hareket edemedim. Üstümde Thomas’ın sesini duyabiliyordum. "Seni tekrar görebilmek güzel, Bayan Iparis.” Sesi titriyordu. “Cumhuriyet askerlerine saldırmaktan, Batalla Binasında kargaşa çıkarmaktan ve görevinizi terk etmekten dolayı suçlusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin. Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhinde kullanılabilir.” Bir suçluya yardım etmekle ilgili hiçbir şey söylemediğini fark ettim. Demek ki hâlâ Cumhuriyet, Day’i idam etmiş gibi davranmak zorundaydı.

Beni ayağa kaldırıp koridorun sonuna götürdüler. Güneşe çıktığımız zaman birkaç asker durup bizi izledi. Thomas’ın adamları beni bekleyen devriye jiplerinden birinin arka koltuğuna sertçe tıktı,

kollarımı kapıya zincirledi ve metal kelepçelerle kilitledi. Gülünçtü. Jiple sokaklardan geçtik. Ön koltukta oturan askerler beni dikiz aynasından gözlüyorlardı. Ehlileştirilemememiş bir silahmışım gibi davranıyorlardı... bir bakıma bu doğruydu. Bütün bu olanlardaki ironi neredeyse beni güldürecekti. Day, CG Hanedanda bir Cumhuriyet askeriydi ve ben de Cumhuriyet'in en değerli tutsağıydım. 'Yer değiştirmiştik.

Thomas yolculuk boyunca beni görmezden gelmeye çalıştı fakat gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Yorgun görünüyordu, dudakları solgundu, gözlerinin altında mor halkalar vardı. Kirli sakalı vardı, ki bu başlı başına şaşırtıcıydı. Thomas normalde sinekkaydı tıraş olmadan kesinlikle dışarı çıkmazdı. Beni Batalla Binası'nda elinden kaçırdığı için Komutan Jameson onun ağzına etmiş olmalıydı. Büyük ihtimalle bunun için onu sorgulamışlardı.

Dakikalar geçiyordu. Askerlerden hiçbiri konuşmuyordu. Jipi kullanan asker gözlerini yoldan ayırmıyordu ve tek duyabildiğimiz, aracın motorunun çıkardığı vızıltı ve sokaklardan gelen bastırılmış seslerdi. Herkesin kalbimin nasıl küt küt attığını duyabildiğinden emindim. Buradan bakınca önümüzde giden jipi ve arka camından arada sırada görünüp beni inanılmaz mutlu eden beyaz tüyleri görebiliyordum. Ollie. Keşke aynı jipte olsaydık.

Sonunda Thomas'a döndüm. "Köpeğime zarar vermediğin için teşekkür ederim."

Cevap vermesini beklemiyordum. *Yüzbaşılar suçlularla konuşmaz,* derdi. Ancak beni şaşırtıp gözlerime baktı. Görünüşe göre benim için hâlâ kurallara karşı gelebiliyordu. "Köpeğin işimize yaradı."

O Metias'ın köpeği. Tekrar öfkelendim ama sinirimi bastırdım.Planlarıma katkı sağlamayacak şeylere hiddetlenmenin faydası yoktu. Ollie'yi hayatta tutması bile ilginçti - izimi o olmadan da sürebilirdi. Ollie bir polis köpeği olmadığı için kokuyla iz sürme eğitimi yoktu. Beni ülkenin diğer ucundan buraya kadar takip ederken bir işlerine yaramazdı; sadece çok yakın mesafede işlerine yarardı. Bu da Thomas'ın onu başka sebeplerden hayatta bıraktığı

anlamına geliyordu.Hâlâ beni sevdiği için mi? *Ya da... hâlâ Metias'ı sevdiği için?* Bu düşünce beni ürküttü. Ben cevap vermeyince Thomas bakışlarını başka tarafa çevirdi. Uzun bir sessizlik oldu. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Sorgun bitene kadar Yüksek Çöl Cezaevi'nde tutulacaksın, sonra da mahkemeler nereye gideceğine karar verecek."

Razor'ın planlarını uygulamaya başlamanın zamanı gelmişti. "Sorgumdan sonra beni Denver'a göndereceklerinden eminim."

Önde oturan nöbetçilerden biri bana doğru gözlerini kıstı ama Thomas bir elini kaldırdı. "Bırak konuşsun," dedi. "Önemli olan onu zarar görmeden ulaştırmamız." Sonra da bana baktı. Onu son gördüğüm zamandan bile daha kasvetliydi; saçları bile, düzgünce taranıp yana ayrılmış olsa bile mat ve cansızdı. "Nedenmiş o?"

"Seçmen'in çok ilgisini çekecek bilgi var elimde."

"Thomas'ın ağzı seğirdi, artık beni sorgulamak için, elimdeki sırları öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Fakat bu kurallara aykırıydı ve zaten benimle sohbet ederek birçok kuralı ihlal etmişti bile. Bana daha fâzla yüklenmemeye karar vermiş gibi görünüyordu. "Senden neler öğrenebileceğimizi göreceğiz."

Sonra beni Vegas'ta bir cezaevine göndermelerinin biraz garip olduğunu fark ettim. Kendi eyaletimde sorgulanıp yargılanmalıydım. "Neden burada tutuluyorum?" diye sordum. "Los Angeles'a götürülmem gerekmiyor mu?"

Thomas bu sefer gözlerini önünden ayırmadı. "Karantina," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne, yoksa Batalla'ya da mı bulaştı?"

Cevabı tüylerimi diken diken etti. "Los Angeles karantina altında. Tamamı."

YÜKSEK ÇÖL CEZAEVİ.

..

HÜCRE 416 (20 METREKARE).

SAAT: 22.24; YAKALANDIĞIM GÜN.

Thomas'tan biraz ötede oturuyordum. Aramızda sadece kıytırık bir masa vardı. Eh, tabii arkasında nöbet tutan onca askeri saymazsak. Onlara her baktığımda rahatsızca kıpırdanıyorlardı. Sandalyemde biraz kaykıldım, yorgunluğa karşı koymaya çalıştım ve kollarımı sırtıma bağlayan zincirleri şangırdattım. Aklım başka yerlere gidiyordu, sürekli Thomas'ın Los Angeles hakkında dediklerini düşünüyordum. Bunu düşünecek zamanım yok, dedim kendime ama düşünceler kafamdan gitmiyordu. Drake Üniversitesi'ni veba işaretleriyle düşünmeye çalıştım, Ruby bölgesinin sokaklarında dolaşan devriyeler hayal etmeye çalıştım. Bu nasıl olurdu? Bütün şehir nasıl karantina altında olabilirdi ki?

Altı saattir bu odadaydık ve Thomas benimle hiçbir yere varamamıştı. Onun sorularına verdiğim cevaplar bizi daireler halinde döndürüp duruyordu, bunu öyle bir ustalıkla yapıyordum ki bir saat daha boşa geçene kadar konuşmayı manipüle ettiğimi fark edemiyordu. Ollie'yi öldürmekle tehdit etmeyi denedi. Ben de taşıdığım bilgileri mezara kadar saklayacağımı söyleyerek onu tehdit ettim. O da beni tehdit etmeyi denedi. Ardından ona bilgileri mezara götürme faktöründen söz ettim. Bazı akıl oyunları uygulamayı bile denedi ki hiçbiri bir işe yaramadı. Ona sürekli neden Los Angeles'ın karantina altında olduğunu sorup durdum. Ben de onun kadar sorgu taktikleri konusunda eğitimliydim, bu yüzden silahı geri tepiyordu. Henüz Day'e yaptığı gibi fiziksel şiddet uygulamaya başlamamıştı. (Bu da ilginç bir ayrıntıydı. Thomas'ın beni ne kadar umursadığının bir önemi yoktu, eğer böyle bir emir gelirse yapardı. Beni henüz incitmemesinin sebebi Komutan Jameson'ın emri olmalıydı. İlginçti.) Öyle bile olsa, bana karşı sabrının tükenmekte olduğunu görebiliyordum.

Bir süre sessiz durduktan sonra, "Bayan Iparis," dedi. "Senden işe yarar bir şey duyabilmek için ne gerekiyor bana söyler misin?

Yüzüm ifadesizdi. “Söyledim ya. Bir rica karşılığında cevap veririm. Seçmen’e iletmem gereken bilgiler var.”

“Pazarlık yapacak konumda değilsin. Bunu sonsuza kadar sürdüremezsin.” Thomas sandalyesine yaslanıp kaşlarım çattı. Floresanlar gözlerinin altında uzun gölgeler oluşturuyordu. Odanın çıplak beyaz duvarlarında (iki Cumhuriyet bayrağı ve Seçmenin portresi hariç) Thomas siyah-kırmızı yüzbaşı üniforması içinde korkutucu duruyordu. Metias da eskiden böyle bir üniforma giyerdi. “Day’in hayatta olduğunu biliyorum ve sen de onu nasıl bulabileceğimizi. Aç susuz birkaç gün geçirdikten sonra konuşursun.”

“Benim ne yapıp ne yapmayacağımı varsaymaktan vazgeç, Thomas,” dedim. “Day konusunda ise,bence cevap apaçık ortada.*Eğer* hayatta olsaydı,küçük kardeşini kurtarmaya giderdi. Bunu bilmek için çok zeki olmaya gerek yok.

Thomas iğnelememi görmezden gelmeye çalıştı ama yüzünden bu durumdan hoşlanmadığı okunuyordu. “Eğer hayattaysa kardeşini asla bulamayacak. Onun yeri gizli bilgi. Day’in nereye gitmek istediğini bilmem gerekmiyor. Ben nerede *olduğunu* bilmek istiyorum.

“Fark etmez.Onu zaten yakalaman mümkün değil.Aynı tuzağa ikinci kez düşmeyecektir.”

Thomas kollarını kavuşturdu. Gerçekten de birkaç hafta önce birlikte oturup Los Angeles’taki bir kafede yemek yemiş miydik? Los Angeles’ı düşünmek aklıma tekrar karantina haberlerini getirdi ve gözümün önüne karantina uyarılarıyla kaplanmış kafe geldi.

Thomas avuçlarını masaya yapıştırıp, “Bayan Iparis,” dedi. “Bu şekilde sonsuza dek devam edebiliriz ve sen de yorgunluktan bayılana kadar sinsice davranıp kafanı sallayabilirsin. Canını yakmak istemiyorum. Cumhuriyet tarafından affedilme şansın var. Yaptığın her şeye rağmen, üstlerimden aldığım bilgiye göre onlar seni hâla oldukça değerli görüyor.

Demek öyle. Komutan Jameson *gerçekten de* sorgu sırasında incitilmediğimden emin olmak istemiş. “Ne kadar nazikler,” diye çok alaylı bir şekilde cevapladım. “Metias’tan daha şanslıymışım.”

Thomas iç geçirdi, başını eğdi ve umutsuzluk içinde burnunun kemerini sıktı. Bir süre öyle oturdu. Sonra da diğer askerlere işaret verdi. Ters bir şekilde, “Herkes dışarı,” dedi.

Askerler bizi yalnız bıraktığında bana geri döndü ve kollarını masaya koyabilmek için öne eğildi.'“Burada olmandan dolayı üzgünüm,” dedi sessizce. “Görevim gereği bunu yapmak zorunda olduğumu umarım anlıyorsundur, Bayan Iparis.”

“Komutan Jameson nerede?”dedim.“Senin kukla gibi oynatan o değil mi? Gelip o da sorgular diye düşünmüştüm.”

Sataşmalarımdan etkilenmedi.“Şu anda Los Angeles’ı kontrol altında tutuyor, karantinayı organize edip durumu Kongreye bildiriyor. Yanlış anlama ama, dünya senin etrafında dönmüyor.”

Los Angeles’ı kontrol altında tutuyor. Bu kelimeler kanımı dondurdu. Gözlerimi Thomas’ın yüzünden ayırmadan tekrar sormaya karar verdim, “Vebalar gerçekten bu kadar kötüleşti mi? Los Angeles hastalıktan dolayı mı karantina altına alındı?”

Başını salladı. “Gizli bilgi.”

“Ne zaman kaldırılacak? Bölgelerin hepsi mi karantina altında?”

“Soru sormayı bırak. Söyledim sana, bütün şehir karantina altında. Ne zaman kaldırılacağını bilsem bile sana söylemem için hiçbir sebep yok.”

İfadesinden ne demek istediğini hemen anladım: *Komutan Jameson bana şehirde neler olduğunu söylemedi, bu yüzden ben de hiçbir şey bilmiyorum.* Peki Thomas’a neden bilgi vermiyordu ki? Daha fâzla şey öğrenebilmek için, “Şehirde ne *oldu*?” diye tekrar sordum.

Thomas,“Bunun sorgunla alakası yok,” diye cevapladı, sabırsızca parmaklarını koluna vuruyordu. “Los Angeles artık seni ilgilendirmiyor, Bayan Iparis.”

“Orası benim yaşadığım yer” diye cevapladım. “Orada büyüdüm. Metias orada *öldü*. Tabii ki beni ilgilendiriyor.”

Thomas sessizdi. Elleriyle koyu saçlarını yüzünden aldı ve gözleri gözlerimi aradı. Dakikalar geçiyordu. “Demek olay bu,” dedi sonunda. Bu odada altı saattir durduğu için artık baygınlık geçirmek üzere olduğu için mi böyle konuşmuştu, merak ettim. “Bayan Iparis, ağabeyine olanlar?..”

"Ne olduğunu biliyorum,”diye lafını kestim.Sesim artan öfkemle birlikte yükseliyordu. “Onu öldürdün. Onu devlete sattın.” Kelimeler o kadar canımı yakıyordu ki onları söylemekte güçlük çekiyordum.

İfadesi titredi. Öksürüp sandalyesinde dik oturuşa geçti. “Emir doğrudan Komutan Jameson'dan gelmişti ve ondan gelecek bir emri yerine getirmemek yapacağım son şey olurdu. Bu kuralı en az benim kadar iyi biliyorsundur ama itiraf etmeliyim ki uygulamakta pek iyi değilsin.”

“Ne yani, sen şimdi bana annem ile babamın nasıl öldüğünü öğrendi diye onu öylece teslim etmekten memnun olduğunu mu söylüyorsun? O senin dostundu,Thomas.Onunla büyüdün. Eğer Metias seni tavsiye etmeseydi Komutan Jameson seni kale almazdı; şu anda karşımda oturuyor olamazdın. Yoksa unuttun mu bunları?” Sesim yükseldi. “Ona yardım etmek için güvenliğinin bir zerresini bile riske atamaz mıydın?”

Thomas,“Doğrudan emirdi diyorum,”dedi.“Komutan Jameson'ı sorgulayamazsın. Neresini anlamıyorsun bunun? Komutan onun vefat eden vatandaşlar veri tabanını ve yüksek güvenlikli hükümet katalogları sunucularını *hack*'lediğini biliyordu.Ağabeyin yasalara karşı geldi, hem de defalarca.Komutan Jameson devriyesinin saygıdeğer yüzbaşısının gelip de burnunun dibinde suç işlemesine göz yumamazdı.”

Gözlerimi kıstım. “Bu yüzden mi onu karanlık bir arka sokakta öldürüp sonra da suçu Day’e attın? Komutanının emirlerini gözü kapalı yerine getireceğin için mi?”

Thomas beni korkudan zıplatacak kadar sert bir şekilde elini masaya yapıştırdı. “Kaliforniya eyaletinden gelen imzalı bir emirdi” diye bağırdı. “Anlıyor musun? Başka seçeneğim yoktu.”Sonra da ağzından bu kelimelerin -ve bu şekilde- çıkmasını istemiyormuşçasına gözleri büyüdü. Ben de afallamıştım. Şimdi daha hızlı bir şekilde, kelimelerini silmeye çalışır gibi konuşmaya devam ediyordu. Gözlerinde garip bir parıltı vardı. Neydi bu? “Ben bir Cumhuriyet askeriyim. Orduya katıldığımda her ne pahasına olursa olsun üstlerimin emirlerine uyacağıma dair yemin ettim. Metias da aynı yemini etti ve yeminini bozdu.”

Metias’tan bahsedişinde bir gariplik vardı, kafamı karıştıran gizli bir duygu. *“Devlet bozuk.”* Derin bir nefes aldım. “Metias’ı da onun ellerine bıraktığın için korkağın tekisin.”

Thomas sanki onu bıçaklamışım gibi gözlerini sıktı. Onu daha yakından inceledim fakat bunu görüp yüzünü başka yöne çevirdi, yana dönüp başını elleri arasına aldı.

Tekrar ağabeyimi düşündüm,bu sefer Thomas’la geçirdiği onca yılı aklımdan geçirerek. Metias, Thomas’ı çocukluğundan beri,daha ben doğmadan önce tanıyordu. Apartmanımızın kapıcısı olan babası mesai saatlerinde yalnız kalmasın diye onu bize her getirişinde Thomas ile Metias saatlerce oyun oynardı. Askerî bilgisayar oyunları. Oyuncak silahlar.Aralarına ben katıldıktan sonra oturma odasında sessizce bitrbirleriyle konuştukları zamanları hatırladım.Thomas’ın Deneme puanı 1365’ti.Yoksul bölgeden gelen biri için yüksek ancak Ruby bölgesinin çocukları için sıradan bir puandı. Thomas’ın asker olma konusundaki azmini ilk Metias fark etmişti. Thomas’a akşama kadar bildiği her şeyi öğretirdi. Eğer ağabeyimin yardımı olmasaydı Thomas, Emerald bölgesindeki Highland Üniversitesi’ne asla giremezdi.

Parçalar yerine yerleştikçe nefesim daralıyordu. Alıştırma yaptıkları zamanlarda Metias’ın gözlerinin nasıl da Thomas’ın üzerinde durduğunu hatırladım. Ağabeyimin bunu sadece Thomas’ın duruşunun ve performansının hatasız olması için yaptığını sanırdım. Metias’ın Thomas’a bir şeyleri açıklarken ne

kadar sabırlı ve nazik olduğunu hatırladım. Elinin Thomas'ın omzuna dokunuşu.O kafede Thomas ve Metias'la edame yediğimiz, Metias'ın Chian'ın yanında çalışmayı bıraktığı gece.Metias'ın elinin Thomas'ın kolunda bazen gerekenden bir saniye daha fazla duruşu. Göreve başlayışının ilk günü ağabeyimle ettiğimiz sohbet. Nasıl da gülmüştü. *Kız arkadaşlara ihtiyacım yok. İlgilenmem gereken küçük bir kız kardeşim var.* Ve doğruydu da. Üniversitedeyken birkaç kızla çıkmıştı ancak hiçbiri bir haftadan daha fazla sürmemişti ve hepsinde kibar bir ilgisizlik vardı.

Çok belliydi. Bunu daha önce nasıl da görememiştim?

Tabii ki Metias bu konuda benimle ,hiç konuşmamıştı. Ast üst ilişkileri kesinlikle yasaktı. Sert bir şekilde cezalandırılırdı. Thomas'ı Komutan Jameson'ın devriyesine tavsiye eden Metias'tı... Bunu Thomas için yapmış olmalıydı, ilişki ihtimalinin ortadan kalkması anlamına gelse de.

Bütün bunlar birkaç saniye içinde geçmişti aklımdan. "Metias sana âşıktı," diye fısıldadım.

Thomas cevap vermedi.

"Ee? Doğru mu? Biliyor olmalıydın."

Thomas yine cevap vermedi. Bunun yerine başı ellerinde tekrar etti. "Ben bile *yemin* ettim."

"Bir dakika dur bakalım. Anlayamıyorum." Arkama yaslanıp derin bir nefes aldım. Şimdi zihnim bulamaç gibi olmuştu. Thomas'ın sessizliği kelimelerinden daha fazla şey anlatıyordu.

"Metias seni seviyordu," dedim yavaşça. Sözcükler titreyerek çıkıyordu ağzımdan. "Ve senin için onca şey yaptı. Ama sen onu yine de teslim mi ettin?" İnanmayarak başımı salladım. "Bunu nasıl yapabildin?"

Thomas başını ellerinden kaldırıp bana baktı, yüzünden kafasının karışık olduğu görülüyordu. "Onu ben *ihbar etmedim*."

Uzunca bir süre birbirimize baktık. Sonunda sıkılmış dişlerimin arasından konuştum. “O zaman bana neler olduğunu anlat.”

Thomas boşluğa dalıp gitti. “Metias sistemdeki bir boşluğu hack’leyerek girdikten sonra güvenlik adminleri ardında bıraktığı izleri buldu.” diye cevap verdi. “Vefat eden vatandaşlar veri tabanına.Adminler bu mesajı Komutan Jameson'a ileteceğimi düşünerek öncelikle bana haber verdiler. Metias’ı *hack*’leme konusunda hep uyarırdım. Cumhuriyete bu kadar sataşırsan, sonunda yanarsın. Sadık olmalısın. Ama beni hiç dinlemedi. İkiniz de aynısınız.”

“Yani onun sırrını sakladın mı?”

Thomas başını tekrar ellerine aldı. “Önce gidip Metias’ın karşısına çıktım. İtiraf etti. Kimseye söylemeyeceğime söz verdim ama içten içe söylemek *istedim*. Komutan Jameson’dan bu güne kadar hiçbir şey saklamadım.” Burada bir saniye durakladı. “Sonradan anlaşıldı ki sırrını saklamamın hiçbir önemi yokmuş. Güvenlik adminleri Komutan Jameson'a mesaj göndermişler zaten. Bu şekilde öğrenmiş durumu. Sonra da bana Metias’ın icabına bakma görevini verdi.”

Şok içinde sessizce dinledim.*Thomas, Metias’ı öldürmeyi hiç istememişti.*Tahammül edebileceğim bir senaryo düşünmeye çalıştım. Belki Komutan Jameson’ı bu görevi başkasına vermesi için ikna etmeye bile çalışmıştı. Fakat o bunu kabul etmedi, Thomas da görevi yerine getirmeyi kabul etti.

Acaba Metias ondan hoşlandığını söylemiş miydi? Acaba karşılık görmüş müydü? Thomas’ı tanıdığım kadarıyla bu pek mümkün değildi. Peki o da Metias’ı sevmiş miydi? O gece, Day'ın yakalanışı için verilen kutlamadan sonra beni öpmeye çalışmıştı. “Kutlama balosu,” diye sesli düşündüm. Thomas’ın neden bahsettiğimi anlaması için açıklama yapmam gerekmiyordu. “Beni öpmeye çalıştığın...”

Sesim azalarak tükendi, Thomas yere doğru bakmaya devam ediyor, ifadesi boşluk ve acı arasında gidip geliyordu. Sonunda elini

saçlarından geçirip konuştu: “Metias’ın yananda diz çöküp ölüşünü izledim. Elim o bıçağı tutuyordu. O...”

Sözlerinden dolayı başım dönüyordu, bekledim.

Thomas, “Sana zarar vermememi söyledi,” diye devam etti. “Son sözlerinde sen vardın. Ve ben artık bilemiyorum. Day’in idam gününde Komutan Jameson’ın seni tutuklamasını engelleyecek bir yol bulmaya çalıştım. Ama June, insanların seni korumasını çok zorlaştırıyorsun. Çok fazla kurala karşı geldin. Tıpkı Metias gibi. O gece baloda... yüzüne bakarken...” Sesi çatladı. “Seni koruyabileceğimi düşündüm, ve bunu yapmanın en iyi yolunun seni yanımda tutmak olduğunu düşündüm, seni kazanmaya çalıştım. Bilemiyorum,” diye tekrar etti. Metias bile seni korumakta o kadar zorlanıyorken benim seni koruyabilme şansım var mıydı?”

*Day’ın idam gecesi.*Thomas beni bodrum katındaki elektro bomba deposuna indirirken bana yardım etmeye mi çalışıyordu? Peki ya Komutan Jameson beni tutuklamaya kalktıysa ve Thomas bana ondan önce ulaşmaya çalıştıysa?.. Ne için peki, kaçmama yardım etmek için mi? Anlayamıyordum.

Sessizliğim karşısında, “Ona gerçekten değer veriyordum, biliyor musun?” dedi. Sahte bir cesaret gösterisiydi. Yine de sesinde bir hüzün vardı. “Ama ben aynı zamanda da Cumhuriyetin bir askeriyim. Yapmam gereken şeyi yaptım.”

Sandalyeme zincirli olduğumu bilmeme rağmen masayı bir kenara savurup üzerine saldırdım.Thomas arkaya sıçradı. Zincirler beni geri çekti, dizlerimin üzerine düştüm ve ayağını yakalamaya çalıştım. Neresi olursa... *Hastasın sen. Sapıtmışsın.* Onu öldürmek istiyordum. Hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Hayır, bu doğru değildi. Metias’ın hayatta olmasını daha çok istiyordum.

Dışarıdaki nöbetçiler bütün bu gürültüyü duymuş olmalılardı ki içeriye akın ettiler ve ben daha ne olduğunu anlamadan birkaç asker tarafından yere çakılmıştım, bir kelepçe daha takıp sandalyemden

çözdüler. Beni ayağa kaldırdılar. Gözüm dönmüş bir şekilde tekmeliyordum, okulda öğrendiğim bütün saldırıların listesini gözden geçiriyor, kendimi deli gibi serbest bırakmaya çalışıyordum.Thomas çok yakınımdaydı. Aramızda sadece bir metre kadar mesafe vardı.

Thomas sadece bana bakıyordu. Elleri iki yanda öylece sallanıyordu. "En merhametli yol buydu," diye seslendi. Midem bulandı. Haklı olduğunu, eğer Thomas onu o arka sokakta öldürmeseydi Metias'a ölene kadar işkence edeceklerini biliyordum. Ama bu umurumda değildi. Zihnimdeki karışıklık ve içimdeki öfkeden kör olmuştum. Sevdiği birine bunu nasıl yapabilirdi? Nasıl olur da bunu haklı göstermeye çalışırdı? Kafayı mı yemişti?

Metias öldükten sonra acaba Thomas evinde yalnız başına otururken maskesini bir kenara bırakıyor muydu hiç? Askeri bir kenara bırakıp içindeki insanın yas tutmasına izin veriyor muydu?

Odadan tekrar koridora çıkarıldım. Ellerim titriyordu, nefesimi kontrol altına almaya, çarpan kalbimi sakinleştirmeye, Metias'ı aklımın güvenli bir köşesine geri koymaya çalıştım. Bir yanım Thomas hakkında yanılmayı, ağabeyimi öldürenin o olmamasını ummuştu.

Sonraki sabah,Thomas'ın yüzünden bütün duygu izleri silinmişti. Bana Denver mahkemesinin Seçmenle ilgili isteğimin haberini aldığını ve beni Colorado Eyalet Cezaevi'ne göndereceklerini söyledi.

Başkente gidiyordum.

DAY

COLORADO’NUN LAMAR ŞEHRİNE SOĞUK VE YAĞMURLU BİR sabahta, programa uygun bir şekilde vardık. Razor kendi filosuyla gitti. Kaede ve ben dışarıdaki sesler kesilip mürettebatın çoğu çıkana kadar Razor’ın ofisinin arka girişinden dışarı çıkan karanlık merdiven boşluğunda bekledik. Bu sefer parmak izi taraması veya kimlik kontrolü yapan nöbetçiler yoktu, bu yüzden çıkış rampasından giden askerleri takip ettik. Burada Cumhuriyet için savaşmaya gelen birliklerin arasına hemen kaynamıştık.

Piramit limandan buranın korkunç griliğine adım atarken bardaktan boşanırcasına yağan buz gibi yağmur yerleri kamçılıyordu. Gökyüzü fırtına bulutlarıyla çalkalanıyordu. İniş limanları çatlamış beton sokak boyunca sıralanmıştı, her iki tarafa doğru uzanan sonsuz, devasa siyah piramitler dizisi, yağmurdan ıslanmış ve kaygandı. Hava bayattı, nem kokuyordu. Asker dolu jipler geçip gidiyor, kaldırıma çamur ve çakıl taşı sıçratıyorlardı. Buradaki askerler gözlerini, bir kulaktan diğerine kadar giden kalın, siyah bir şerit halinde boyamışlardı.Cephedekilere ait çılgın bir stil olmalıydı. Şehrin geri kalanı önümüzde uzanıyordu...Muhtemelen askerlerin kışla olarak kullandığı gri gökdelenler yükseliyordu, bazılarının pürüzsüz duvarları ve lamine camları vardı, bazılarıysa düzenli bir şekilde bomba yiyormuşçasına delik deşikti. Birkaçı yerle bir olmuştu, bazılarının sadece bir duvarı ayaktaydı, parçalanmış bir anıt gibi ayakta duruyorlardı. Burada teraslarının çimlerinde büyükbaş hayvanların dolaştığı binalar yoktu.

Kendimizi yağmurdan korumak için zavallı bir çabayla ceketlerimizin yakalarını kaldırmış sokakta aceleyle yürüyorduk. Kaede’ye, "Buralar bombalanmış, değil mi?" diye mırıldandım. Her kelimede dişlerim birbirine vuruyordu.

Kaede şaşırmış gibi ağzını açtı. “Vay canına. Sen bir dâhisin, bunu biliyor muydun?"

“Anlamıyorum." Ufukta nokta gibi görünen çökmüş binalara baktım. “Buralar neden bombardıman altındaymış ki? Asıl savaş daha uzakta gerçekleşmiyor mu?”

Sokaktaki diğer askerler bizi duymasın diye Kaede bana doğru eğildi. "Koloniler sınırın bu taraflarını aşmaya başladıklarında ben on yedi yaşındaydım galiba. Her neyse, işte senelerdir durum böyle. Büyük ihtimalle Koloniler, Cumhuriyet'in Colorado sınırı olarak iddia ettiği yerden en az yüz elli kilometre içeri girmişlerdir."

Yıllar boyunca sürekli Cumhuriyet propagandası dinledikten sonra birinin bana gerçeği söylediğini duymak çok garip geliyordu. Kısık bir sesle, “Ne... yani sen şimdi bana savaşı Koloniler'in kazandığını mı söylemek istiyorsun?” dedim.

"Bir süredir öyle. İlk kez benden duydun bunu. Birkaç sene sonra göreceksin, çocuk, Koloniler ta arka bahçene kadar gelmiş olacak." Midesi bulanmış gibi konuşuyordu. Belki de Kolonilere karşı kin besliyordu hâlâ. "Nasıl yorumlarsan yorumla,” diye mırıldandı. "Ben sadece para için buradayım."

Sustum. Koloniler yeni Amerika Birleşik Devletleri olacaktı. Onca sene süren bu savaşın sona ermesi mümkün müydü? Cumhuriyet'in -Seçmen'in, Deneme'lerin, vebaların- olmadığı bir dünya hayal etmeye çalıştım. Koloniler'in kazandığını. Of, kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Seçmenin de öldürülmesi olasılığıyla birlikte düşününce, bütün bunlar beklenenden çok daha kısa sürede gerçekleşebilirdi. Bu konuda ondan daha çok bilgi almak için zorlamak istedim ama Kaede ben daha tek kelime edemeden beni susturdu, sessizce yürümeye devam ettik.

Birkaç blok sonra döndük ve birkaç kilometre kadar çift sıra tren raylarını takip ettik. Sonunda barakalardan uzaklarda, hizasındaki yıkıntı binaların gölgelediği bir sokağın köşesine gelince durduk. Orada burada yalnız başına gezinen askerler vardı. Raylara çömelen Kaede, “Şu anda çatışmalar biraz azaldı,” dedi. "Birkaç gündür böyle

ama savaş yakında eski hızına döner. Bizimle birlikte olduğuna şükredeceksin; bu Cumhuriyet askerlerinin hiçbirinin bombalar yağarken yeraltında saklanma lüksü yok.”

"Yeraltı mı?”

Fakat Kaede’nin dikkati rayların diğer tarafı boyunca bize doğru dümdüz gelen bir askerin üzerindeydi. Gözlerimdeki suyu silip onu daha iyi görebilmeye çalıştım. Kıyafetleri bizimkilerle aynıydı, askerî lise öğrencilerinin giydiği, üzerinde düğmelerin bir kısmını örten çapraz bir parçası bulunan sırılsıklam ceketi ve her bir omzunda tek bir gümüş çizgi. Siyahi teni sağanak yağmurun altında parlıyordu, kısa saçlarının bukleleri kafasına yapışmıştı.Nefesi buhar olarak çıkıyordu.Yakınlaştığında gözlerinin insanı afallatan bir gri tonda olduğunu gördüm.

Bize bakmadan yanımızdan geçti ve Kaede’ye neredeyse hiç belli olmayan bir işaret yaptı: Sağ elinin iki parmağını V şeklinde açtı.

Birkaç blok daha raylardan yürüdük. Buradaki binalar birbirine yakındı, aralarındaki sokaklar o kadar dardı ki yan yana yalnızca iki kişi sığardı. Burası bir zamanlar sivillerin yaşadığı bir bölge olmalıydı. Pencerelerin çoğu patlamış, diğerleri de yırtık pırtık kumaşlarla örtülmüştü. Birkaçının ardında mum ışığıyla aydınlanan insanların gölgelerini gördüm. Burada asker olmayanlar,babamın eskiden yaptığı şeyleri yapıyor olmalıydı; yemek pişirmek, temizlik ve birliklerin bakımı. Babam da katıldığı seferlerde böyle pislik içinde yaşamış olmalıydı.

Kaede bizi birden karanlık, dar sokaklardan birine çekerek beni daldığım düşüncelerden ayırdı. “Çabuk,” diye fısıldadı.

"Kiminle konuştuğunu biliyorsun, değil mi?”

Beni duymazdan geldi, duvarın kenarındaki metal ızgaraya eğildi, sonra da sağlam koluyla küçük, siyah bir cihaz çıkardı. Cihazı hızlıca ızgaranın bir kenarında gezdirdi. Bir saniye geçti. Sonra ızgara iki kıskacından yükseldi ve sessizce kayarak açıldı, ortaya karanlık bir geçit çıktı. Bilerek yıpranmış ve kirli görünecek şekilde tasarlandığını fark ettim fakat burası aslında gizli bir girişti. Kaede

durup deliğe atladı. Ben de ardından girdim. Yere çarpan botlarım etrafa su sıçrattı ve üzerimizdeki ızgara yeniden kapandı.

Kaede elimi yakaladı ve beni bir tünelden geçirdi. Burası rutubet kokuyordu, eskimiş taşlar, yağmur ve paslanmış demir karışımı gibi. Tavandan buz gibi su damlıyor ve saçlarımdan akıyordu.Daha içeri doğru biraz ilerlemiştik ki sağa keskin bir dönüş yaptık ve karanlık bizi yuttu.

Kaede sessizliğin İçine doğru fısıldadı: “Eskiden neredeyse her cephe şehrinde bunun gibi kilometrelerce tünel vardı.”

"Öyle mi? Ne için kullanılıyorlarmış?”

"Söylentilere göre Doğu Amerikalılar bütün bu eski tünelleri sellerden kaçıp batıya gitmek için kullanıyorlarmış. Ta savaş başlamadan önce hem de. Yani bu tünellerin her biri Cumhuriyet ve Koloniler arasındaki cephe barikatlarının tam altından geçiyor.” Kaede eliyle bu karanlıkta nerdeyse göremediğim bir kayma hareketi yaptı. "Savaş başladıktan sonra her iki ülke de bu tünelleri saldırı amaçlı kullanmaya başladı, bu yüzden Cumhuriyet kendi sınırlarındaki tünellerin hepsini yok etti ve Koloniler de aynısını yaptı. Vatanseverler gizlice bunlardan beş tanesini bulup yeniden inşa etmeyi başardı. Bizim bu kullandığımız Lamar,” durup damlayan tavanı gösterdi, "ve diğeri de Pierra. Yakın şehirlerden biri.

Bir zamanlar Cumhuriyet veya Koloniler değil de, Kuzey Amerika’yı kaplayan tek bir ülke olmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım. “Ve bunların burada olduğundan başka kimsenin haberi yok, öyle mi?"

Kaede burnundan güldü. “Sence Cumhuriyet'in haberi olsaydı bunları kullanır mıydık? Kolonilerin bile haberi yok. Ama Vatansever görevleri için çok kullanışlılar.”

“O zaman Koloniler size sponsorluk mu ediyor?"

Kaede buna biraz güldü. “Sence bize böyle tünelleri muhafaza etmemiz için başka kim para verir? Oradaki sponsorlarımızla henüz

tanışmadım, o işleri Razor hallediyor. Ama para akmaya devam ediyor, bu da yaptığımız işten memnun oldukları anlama geliyor."

Bir süre konuşmadan ilerledik. Gözlerim artık karanlığa alıştığı için tünelin kenarlarını kaplamış olan pası görebiliyordum. Küçük su akıntıları metal duvarlarda şekiller oluşturuyordu. Birkaç dakika sonra, "Onların savaşı kazanmasından memnun musun?" dedim. Tekrar Koloniler'den konuşmak isteyeceğini umuyordum. "Yani, seni ülkeden kovdukları için mesela? Neden ayrıldın ki zaten?"

Kaede acı acı güldü. Tünelde suyun içinde giden botlarımızın şapırtısı yankılanıyordu. "Evet, sanırım mutluyum," dedi. "Başka ne seçeneğim var ki? Cumhuriyetin kazanmasını mı izleyeyim? Söyle hadi. Tabii sen Cumhuriyette büyüdün.Kim bilir Koloniler hakkında ne düşünüyorsundur. Orası sana bir cennet gibi gelebilir."

"Aksini düşünmem için bir sebep var mı?" diye yanıtladım. "Babam eskiden Koloniler hakkında hikâyeler anlatırdı. Tamamen elektrikle aydınlanan şehirler olduğunu söylemişti."

"Baban bir direniş örgütü için falan mı çalışıyordu?"

"Bilmiyorum. Bu konuda hiç konuştuğu olmamıştı. Hepimiz onun Cumhuriyetin arkasından bir şeyler karıştırdığını düşünüyorduk tabii. Eve geldiğinde yanında böyle... Birleşik Devletlerle alakalı ıvır zıvırlar getirirdi. Normal birinde olmayacak şeyler. Bir gün hepimizi Cumhuriyetten çıkaracağını söylerdi." Burada durdum, eski bir anının içinde bir an kaybolmuştum. Boynumdaki kolye ağırlaşmıştı. "Sanırım hiçbir zaman neler yaptığını öğrenemeyeceğim."

Kaede başıyla onayladı. "Eh, ben Kolonilerin doğu kıyılarından birinde, güney Atlantik sınırının orada büyüdüm. Yıllardır oraya hiç uğramadım, eminim sular en az birkaç metre daha karaya doğru girmiştir. Her neyse, onların Hava Gemisi Akademilerinden birine girip en iyi öğrenci pilotlarından biri oldum."

Eğer Koloniler'de Denemeler yoksa, acaba öğrencileri okullara nasıl kabul ediyorlardı. "Ee, sonra ne oldu?"

"Birini öldürdüm,” diye cevap verdi. Dünyadaki en doğal şeymiş gibi söylemişti bunu. Karanlıkta yanıma gelip hiç çekinmez bir tavırla karşımda dikildi. “Ne? Hey, bana öyle bakma... kazaydı. Uçuş komutanlarım beni o kadar çok sevmelerini kıskanmıştı, o yüzden beni hava gemimizden aşağı itmeye kalktı. O kargaşada gözlerimden biri bayağı hasar aldı. Onu soyunma odasında buldum ve dövdüm.” İğrendiğini belli eden bir ses çıkardı. "Sonradan kafasına fazla sert vurduğum ortaya çıktı, o da bir daha uyanamadı. Bu ufak olay müfrezedeki itibarımı zedeledikten sonra sponsorum desteği kesti, sadece onu öldürdüğüm için de değil. Ameliyat olmuş olsa bile bir gözü sakatlanmış bir savaş uçağı pilotunu kim personel olarak işe almak ister ki?" Yürümeyi bırakıp sağ gözünü gösterdi. “Hasarlı maldım.Fiyatım yerlere düştü. Her neyse sponsorum beni bırakınca Akademi de beni sepetledi. Yazık oldu, gerçekten. O lanet olası pislik yüzünden eğitimimin son senesini kaçırdım.”

Kaede'nin kullandığı terimlerden bazılarını anlayamamıştım - müfreze, sponsor- fakat bunların anlamını ona daha sonra sormaya karar verdim. Ondan zaman geçtikçe Koloniler hakkında daha fazla bilgi edinebileceğimden emindim. Şu anda çalıştığım insanlar hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum. “Ve sonra da Vatanseverlere mi katıldın?

Elini umursamaz bir şekilde sallayıp kollarını önüne doğru esnetti. Kaede’nin aslında ne kadar uzun boylu öldüğünü tekrar hatırlamış oldum, omuzları benimkilerle aynı hizadaydı. “İşin aslı şu ki, Razor bana ödeme yapıyor. Bazen uçuş bile yapabiliyorum. Ama bu işe para için girdim ve paramı aldığım sürece, Birleşik Devletler’i tekrar bir araya getirmek için elimden geleni yapacağım. Eğer bu Cumhuriyet’in yıkılmasına göz yummak anlamına gelecekse, varsın olsun. Eğer lanet olası Koloniler’in egemenliği anlamına gelecekse, varsın olsun. Şu savaş bitsin ve Birleşik Devletler olayı gerçekleşsin. İnsanlar tekrar normal hayatlar yaşayabilsin. Umurumda olan bu."

Biraz eğlendiğimi itiraf ediyordum. Kaede olaya kayıtsızmış gibi görünmeye çalışsa da onun bir Vatansever olmaktan gurur

duyduğunu görebiliyordum. "Eh, Tess seni çok seviyora benziyor," diye yanıtladım. "Düzgün biri olmalısın demek ki."

Kaede içtenlikle güldü. "İtiraf ediyorum, o çok tatlı bi kız. Onu o Skiz düellosunda öldürmediğime şükrediyorum. Göreceksin, onu sevmeyen bir tane bile Vatansever yok. Arada sırada küçük arkadaşına onu sevdiğini göster, tamam mı? June'a abayı yaktığını biliyorum ama Tess sana sırılsıklam âşık. Eğer farkında değilsen diye söylüyorum."

Gülümsemem düştü biraz. "Onu o şekilde daha önce hiç düşünmedim," diye mırıldandım.

"Onun geçmişini düşünürsek biraz sevilmeyi hak ediyor, değil mi?"

Uzanıp Kaede'yi durdurdum. "Sana geçmişinden mi bahsetti?"

Kaede dönüp bana baktı. "Sana hikâyelerini anlatmadı mı yoksa?" dedi, gerçekten afallamıştı.

"Hiç anlattıramadım. Hep bir şekilde konuyu değiştiriyordu, ben de bir süre sonra denemekten vazgeçtim."

Kaede kendine geldi. Sonunda, "Herhalde senin ona acımanı falan istemiyordun" dedi. "Beş kardeşin en küçüğüymüş. O zamanlar dokuz yaşındaymış, sanırım. Ana babası hepsine bakamamış, bu yüzden bir gece onu dışarı atıp bir daha da eve almamışlar. Bana günlerce kapıyı yumrukladığını söyledi."

Bunu duyduğuma çok şaşırdığımı söyleyemezdim. Cumhuriyet sokaktaki öksüzlerle ilgilenmeye gelince o kadar tembeldi ki bize bir daha dönüp bakmıyorlardı bile, sokaklarda geçirdiğim ilk yıllarda ailemin sevgisi tutunabileceğim tek şeydi. Görünüşe göre, Tess'de o bile yoktu. Onunla ilk tanıştığımda bana bu kadar bağlanmasına şaşmamalıydı. Hayatta onu umursayan tek insan bendim herhalde.

"Bilmiyordum," diye fısıldadım.

Kaede, "Eh, artık biliyorsun," diye yanıtladı. "Onun yanında ol, ikiniz iyi bir çiftsiniz aslında." Bu onu alaycı bir şekilde güldürdü.

.

“İkiniz de pek iyimsersiniz. Sizin gibi bu kadar mutluluk saçan bir çift gecekondu çocuğu daha görmemiştim.”

Cevap vermedim. Haklıydı, daha önce düşünmemiştim ama Tess ve ben gerçekten de iyi bir ikiliydik. Benim geçmişimi iyi biliyordu. En karanlık günlerimde bile beni neşelendirebiliyordu. Sanki Kaede’nin dediğinin aksine çok mutlu bir aileden gelmiş gibiydi. Bu düşünce karşısında sıcak bir rahatlama hissettim, Tess’le tekrar görüşmek için ne kadar sabırsızlandığımı fark ettim. Birimiz nereye giderse diğerimiz de oraya. Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuştu.

Bir de June vardı.

Onu düşünmek bile nefesimin kesilmesine neden oluyordu. Tepkim karşısında neredeyse utanç duydum. June ve ben birbirimize uygun muyduk? Hayır. Aklıma gelen ilk cevap buydu.

Ama yine de...

Sohbetimiz yitip gitti. Bazen başımı çevirip arkama bakıyordum, bir yanım ışık görmeyi umuyordu. Işık olmaması tünelin ızgaraların hemen altında olmadığı ve yukarıda yürüyenlerin göremeyeceği anlamına geliyordu. Yer de eğimli gibi geliyordu. Gitgide yerin daha da altına iniyorduk. Duvarlar daralıp sanki üstüme gelir gibi olduğu anlarda nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Lanet tünel. Tekrar dışarıya çıkmak için neler vermezdim.

Çok uzun sürdü ama Kaede sonunda aniden durdu. Botlarımızın yankısı artık kulağa farklı geliyordu, sanırım sert bir tür yapının önünde durmuştuk. Belki de bir duvardı. “Burası eskiden kaçaklar için dinlenme sığınağı olarak kullanılıyordu,” diye mırıldandı. “Bu sığınağın arka kısmına yakın bir yerde tünel, Koloniler’e kadar devam ediyor.” Kaede yandaki küçük bir kolu kullanarak kapıyı açmaya çalıştı, başarısız olunca yumruğuyla hafifçe on-on bir kere tempoyla kapıyı vurdu. "Roket,” diye seslendi. İliklerimize kadar donmuş bekliyorduk.

Hiçbir şey olmadı. Sonra duvardaki küçük loş dikdörtgen kayarak açıldı ve bir çift açık kahverengi göz bize baktı. Kız,

"Merhaba, Kaede. Hava gemisi zamanında geldi, değil mi?" dedi. Sonra da bana doğru gözlerini kıstı. "Arkadaşın kim?"

"Day," diye cevap verdi. "Hadi şimdi bu saçmalığı kes de beni içeri al. Dondum."

"Tamam, tamam. Kontrol ediyordum sadece." Gözleri beni baştan aşağı taradı. Bu karanlıkta herhangi bir şey görebilmesine şaşırdım. Sonunda küçük dikdörtgen kayarak kapandı. Birkaç bipleme, sonra da ikinci bir ses duydum. Duvar kayarak açıldı,ucunda bir kapı olan dar bir koridoru gözler önüne serdi. İkimiz de kıpırdayamadan üç kişi duvarın arkasından çıkıp başımıza silahlarını doğrulttu.

Biri, "İçeri," diye bize doğru bağırdı. Bu biraz önce duvardaki delikten bakan kızdı. Dediğini yaptık. Duvar arkamızdan kapandı. Sakızını yüksek sesle patlatarak, "Bu haftanın kodu?" dedi.

Kaede sabırsızca, "Alexander Hamilton," dedi.

Şimdiyse silahlar bana doğrultulmuştu. Kız, "Day, demek?" dedi. Hızlıca balonunu patlattı. "Emin misin?"

Bu ikinci sorunun bana değil, Kaede'ye olduğunu biran sonra fark ettim. Kaede bitkin bir şekilde ofladı ve kızın koluna bir tane yapıştırdı. "Evet, o. Şunu keser misin artık."

Silahları indirdiler. Nefesimi tuttuğumun farkında değildim.' Bizi içeri sokan kız ikinci kapıya doğru yürümemiz için işaret etti ve oraya vardığımızda Kaede'deki cihazın bir benzerini kapının sol kısmından geçirdi. Birkaç bipleme daha duyuldu. "İçeri geçin," dedi. Sonra da bana doğru çenesini uzattı. "Ani bir hareket yapmaya kalkarsan sen ne olduğunu bile anlamadan seni vururum.

İkinci kapı da kayarak açıldı. Masaların ve duvarlara asılmış ekranların etrafında aceleyle koşuşturan insanlarla dolu büyük bir odaya adımımızı atarken yüzümüze ılık hava vurdu. Tavanda elektrikli ışıklar vardı; havada az da olsa küf ve pas kokusu kalmıştı. Burada yirmi-otuz kişi olmasına rağmen oda ferahtı. Odanın arka duvarına projeksiyonla büyük bir şekil yansıtılmıştı, hemen onun

resmî Vatanseverler bayrağının ufak bir versiyonu olduğunu anladım. Büyük gümüş bir yıldız, altında da üç adet gümüş V şeridi. Projeksiyonla yansıtmak akıllıcaydı, eğer gerekirse hemen alıp kaçabilirlerdi. Ekranlardan bazılarında Hanedandayken gördüğüm hava gemilerinin zaman çizelgeleri vardı. Diğerlerindeyse askerlerin ofislerini gösteren güvenlik kamerası benzeri görüntüler veya Lamar şehrinin sokaklarının geniş çekim görüntüleri ya da cephenin gökyüzünde uçan hava gemilerinin uçuş güvertelerinin görüntüleri vardı. Bir tanesinde bana Cumhuriyetin reklamlarını oldukça fazla hatırlatan moral verici bir dizi kısa Vatansever propagandası dönüp duruyordu; *" Birleşik Devletleri geri getirin*'" ardından, *"Özgürlükler Diyarı*" ve sonra da " *Hepimiz Amerikalıyız*" yazıyordu. Bazılarında rengarenk noktalar içindeki Amerika kıtasının görüntüleri ve iki tanesinde de dünya haritası vardı. Bir süre buna bakakaldım. Daha önce hayatımda hiç dünya haritası görmemiştim. Cumhuriyette hiç dünya haritası olup olmadığından bile şüpheliydim. Ama buradan bakınca Kuzey Amerika'nın etrafını saran okyanusları, Güney Amerika olarak etiketlenmiş dilimli ada bölgesini, Britanya Adaları olarak adlandırılmış küçük takımadayı, Afrika ve Antarktika isimli devasa kara parçalarını, Çin'i (kara parçasının kenarındaki okyanusa saçılmış birçok küçük kırmızı noktayla birlikte) görebiliyordum.

Bu gerçek dünyaydı, Cumhuriyetin vatandaşlarına gösterdiği değil.

Odadaki herkes beni izliyordu. Haritalara sırtımı dönüp Kaede'nin bir şeyler söylemesini bekledim. Oysa sadece omuz silkip sırtımı sıvazladı. Islak ceketimden bir şapırtı çıktı. "Sizi Day'le tanıştırayım."

Hepsi sessizce bekliyordu ancak ismimi duyduklarında gözlerinde beni daha önceden bildiklerini gösteren parıltıların ışıldadığını gördüm. İçlerinden biri ıslık çaldı. Böylece gerginlik bozuldu... gülüşmeler oldu, sonra da neredeyse hepsi işine geri döndü.

Kaede beni masaların arasından götürdü. Birkaç kişi bir şemanın etrafında toplanmıştı, başka bir grup kutuları açıyordu; birkaçı

dinleniyor, Cumhuriyet'teki dizilerden birinin tekrar yayınını izliyordu. Köşedeki ekranlardan birinin başında oturan iki Vatansever oyun oynuyordu, ellerini öne doğru sallayarak ekranlarındaki dikenli bir tür mavi yaratığı yarıştırıyorlardı. Bu bile Vatanseverlere göre ayarlanmış olmalıydı çünkü oyundaki bütün nesneler mavi ve beyazdı.

Yanından geçtiğim çocuklardan biri bana alay edercesine güldü. Kalın telli, sarıya boyanmış saçlarını yukarı dikmişti. Cildi koyu bronz, omuzları iri kıyımdı, sanki her an saldırmaya hazır gibiydi. Kulak memesinin bir parçası eksikti. "Vay vay. Demek Tess'i başından atan çocuk sensin, ha?" Beni gıcık eden bir kibirliliği vardı. Bana aşağılar gibi bakıyordu. "Onun gibi bir kız neden senin gibi bir serseriyle takılıyor, bilmiyorum. Cumhuriyetin hapishanelerinde birkaç gece geçirince bütün havan söndü mü?"

Ona bir adım atıp neşeyle sırıttım. "Yanlış anlama ama, Cumhuriyetin her yere üstünde senin güzel yüzünün bulunduğu 'Aranıyor' posterleri astığını görmedim."

"Kapayın çenenizi." Kaede aramıza girdi ve diğer çocuğun göğsüne parmağını bastırdı. "Baxter, yarın geceki koşuya hazırlanman gerekmiyor mu?"

Çocuk bana sadece homurdanıp arkasını döndü. "Ama yine de neden Cumhuriyet âşığı birine güvendiğimizi anlamıyorum," diye söylendi.

Kaede omzuma dokunup yürümeye devam etti. "O salağı boş ver," dedi. "Baxter senin kız arkadaşın June'a pek hayran değil. Muhtemelen sana sorun çıkaracaktır, bu yüzden onunla iyi geçinmeye bak, olur mu? Onunla çalışman gerekecek.O da bir Koşucu."

"Öyle mi?" diye sordum. Bu kadar kaslı birinin hızlı bir Koşucu olabileceğini sanmıyordum fakat gücü sayesinde benim varamayacağım yerlere ulaşabilirdi.

"Aynen. Koşucular sıralamasında ondan üsttesin," diye sırıttı. "Ve bir seferinde onun olduğu bir Vatansever görevini

mahvetmiştin. Hem de hiç farkında olmadan."

"Öyle mi? Hangi görevmiş?"

"Yönetici Chian'ın arabasının bombalanması, Los Angeles'ta."

Vay canına... Chian'la karşı karşıya geleli uzun zaman olmuştu. Vatansever'lerin aynı anda ona karşı bir saldırı düzenlediklerine dair hiçbir fikrim yoktu. "Çok trajik," dedim, Baxter Tess'den bahsettikten sonra gözlerim odayı taradı.

"Tess'i arıyorsan o buraya bizden önce geldi. Şu anda diğer Sıhhiyecilerle birlikte." Kaede odanın arka tarafını gösterdi, duvarda birkaç kapı bulunuyordu. "Büyük ihtimalle medikal koğuşta birilerinin yarasına dikiş atılmasını izliyordur. Çok çabuk kapıyor bu kız."

Sonra Kaede'yle masaları ve diğer Vatanseverleri geçtik, ardından dünya haritasının önünde durduk. "Bahse varım, daha önce böyle bir şey görmemiştin."

"Hayır." Hâlâ Cumhuriyet'in sınırlarının ötesinde bu kadar çok toplumun var olması fikri karşısında afallayarak kara parçalarını inceledim.İlkokulda dünyanın Cumhuriyet tarafından kontrol edilmeyen bölgelerinin sadece hayatta kalmaya çalışan çökmüş milletler olduğunu öğrenmiştik. Gerçekten bu kadar çok ülke hayatta kalmak için çabalamakta mıydı Yoksa durumları gayet iyi miydi... hatta kalkınmaktalar mıydı acaba? "Dünya haritalarını ne için kullanıyorsunuz?"

Kaede kollarını kavuşturup, "Bizim burada başlattığımız hareket dünya çapında benzer hareketlerin doğmasına yardımcı oldu," dedi. "İnsanların hükümetlerine sinir oldukları her yerde. Bunu duvarda görmek biraz moral veriyor bizlere." Haritayı kaşlarım çatık, konsantre olmuş bir halde incelediğimi görünce hızlıca Kuzey Amerika'yı gösterdi. "Burada hepimizin bildiği ve bayıldığı Cumhuriyet var. Şurası da Koloniler." Cumhuriyet'in doğu sınırında bulunan, daha küçük ve parçalı bir bölgeyi işaret etti.Koloniler'deki şehirleri gösteren kırmızı çemberleri inceledim. New York City, Charleston, St. Louis, Indianapolis. Babamın dediği gibi ışıl ışıl

mıydı bu şehirler? Kaede elini kuzeyde ve güneyde gezdirerek anlatmaya devam ediyordu. "Kanada ve Meksika'nın hem birbirleriyle, hem Cumhuriyet'le, hem de Koloniler'le aralarında sıkı denetlenen askerden arındırılmış bir bölge var. Meksika'nın kendi Vatanseverleri var. Sonra da Güney Amerika'dan kalanlar var. Burası da eskiden dev gibi bir kıtaymış. Şimdiyse Brezilya," Cumhuriyet'in güneyinde, uzakta bulunan üçgen şeklindeki bir adayı gösterdi, "Şili ve Arjantin'den oluşuyor."

Kaede neşeyle kıtaların şimdiki hallerini ve eskiden nasıl olduklarını gösterdi. Şimdi Norveç, Fransa, İspanya ve Britanya Adaları olarak gördüğüm yer, eskiden Avrupa diye bilinen daha büyük bir yerin parçasıydı. Cumhuriyetin öğrettiğinin aksine Moğolistan ve Rusya yok olmamıştı. Avusturalya eskiden tek bir kara parçası bütününden oluşuyordu. Bir de süper güçler vardı tabii. Çin'in devasa metropolisleri tamamen su üzerine inşa edilmişti ve gökleri hep siyahtı.Kaede, "Hai Cheng," diye araya sıkıştırdı. "Deniz şehirleri." Afrika'nın eskiden bu kadar kalkınmış, teknolojik olarak ileride bir kıta olmadığını öğrendim. Bugün ise üniversitelerle, gökdelenlerle ve uluslararası mültecilerle dolup taşmaktaydı. Ve Antarktika, ister inanın ister inanmayın, bir zamanlar kimsenin yaşamadığı, tamamen buzla kaplı bir kıtaydı. Şimdiyse, Çin ve Afrika gibi, dünyanın teknoloji başkentlerine sahipti ve çok sayıda turist çekiyordu. Kaede, "Cumhuriyet ve Koloniler, onlarla karşılaştırıldığında teknolojide çok geride kalmış ülkeler," diye ekledi. "Bir gün eğer Cumhuriyet veya Koloniler vizelerine izin vermeye başlarlarsa Antarktika'yı ziyaret etmek isterim, duyduğuma göre harika bir yermiş."

Bana Birleşik Devletlerin bir zamanlar bu süper güçlerden biri olduğunu anlattı. "Sonra savaş başladı," diye ekledi "ve ülkedeki bütün parlak zekâlar güvenli yerlere kaçtı. Çünkü Antarktika sellere neden oldu. İşler zaten kötüye gitmekteydi ama sonra güneş kafayı yedi ve Antarktika'daki bütün buzları eritti.. Senin benim asla hayal bile edemeyeceğimiz seller. İklim değişikliklerinden milyonlarca insan öldü. İşte bu görmeye değer bir şey olmalı! Sonunda güneş

kendine geldi ama iklim düzelmedi. Bütün içilebilir sular deniz sularıyla karıştı ve o zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

"Cumhuriyet bize bunlardan hiç bahsetmedi."

Kaede gözlerini devirdi."Ee herhalde.Cumhuriyet'ten bahsediyoruz.Neden bahsetsinler ki?" Köşede haberleri yayınlayan küçük ekranı gösterdi. "Bir yabancının gözünden Cumhuriyetini, nasıl bir yer olduğunu görmek ister misin? Al."

Manşetlere kulak kabartınca, duyduğum dili anlamadığımı fark ettim. Kaede'ye merak dolu bir bakış atınca, "Antarktikaca, diye açıkladı. Kanallarından biri bizde çekiyor. Başlıklara bak."

Ekranda kıtanın gökyüzünden çekilmiş bir görüntüsü vardı. Amerikan Cumhuriyeti bayrağı dalgalanıyordu. Olayların gelişimini bir kadın anlatıyordu ve ekranın altında da dediklerinin çevirisi geçiyordu:"... özellikle de Cumhuriyetin yeni Seçmeninin göreve gelmesiyle birlikte bu aşırı derecede militarize olmuş haydut devletle müzakerelerde bulunmak için yeni yöntemler bulunmalıdır. Afrika Başkanı Ntombi Okonjo bugün Birleşmiş Milletlerin Cumhuriyete yapılan yardımları durdurması önerisinde bulundu, tecrit yanlısı bu ülke ve doğudaki komşularının arasında yapılacak bir barış antlaşması için yeterince kanıt gösterilene kadar..."

Tecrit yanlısı.Militarize.Haydut.Bu kelimelere öylece bakıyordum.Benim için Cumhuriyet her zaman gücün simgesiydi, acımasız ve durdurulamaz bir askerî makineydi. Kaede sonunda bizi ekranlardan uzaklaştırırken yüzümdeki ifadeyi görünce sırıttı. "Cumhuriyet bir anda eskisi kadar güçlü gelmemeye başladı, değil mi? Sırlarla dolu zavallı bir devlet, uluslararası yardım için çırpınıyor, öyle mi? Ben sana söyleyeyim, insanların beynini yıkayıp onları gerçekliğin var olmadığına ikna etmek için bir nesil yeterli."

Üzerinde iki ince bilgisayarın olduğu masaya doğru yürüdük. Bilgisayarlardan birinin başında raylardan yürürken Kaede'ye V işareti yapan koyu tenli ve açık renk gözlü çocuk vardı. Kaede onun omzuna dokundu. Çocuk hemen tepki vermedi. Önce ekranda bulunan şeye birkaç satır daha yazdı ve masaya kayarak oturdu.

Zarafetine hayranlık duydum. Kesinlikle bir Koşucuydu. Kollarını bağlayıp sabırla Kaede'nin bizi tanıştırmasını beklemeye koyuldu.

"Day,bu Pascao,"dedi."Pascao Koşucularımızın tartışmasız lideridir... seninle tanışmaya hevesliydi diyebilirim."

Pascao bana elini uzattı, gözleri üzerimde yoğunlaşmıştı. Bana bembeyaz dişlerini göstererek güldü. Heyecandan nefesi kesilmiş bir halde, "Memnun oldum," dedi. Ona gülümseyince yanakları kızardı. "Senin hakkında çok şey duyduğumuzu söylesem yeter. Senin en büyük hayranınım, En büyük hayranın."

Daha önce kimsenin benimle bu kadar açık bir şekilde flört ettiğini hatırlamıyordum, belki de Blueridge bölgesinden bir çocuk hariç. "Başka bir Koşucuyla tanışmak güzel," dedim ve elini sıktım."Senden bazı yeni numaralar öğreneceğime eminim."

Ne kadar şaşırdığımı görünce bana muzipçe gülümsedi. "Ah, bizi bekleyen şeyler çok hoşuna gidecek. İnan bana, bize katıldığına pişman olmayacaksın... Amerika'yı yeni bir çağa sokacağız. Cumhuriyetin onu neyin beklediğinden zerre kadar haberi yok." Sonra heyecanla bir dizi el hareketi yaptı, önce kollarını iki yana genişçe ayırdı, sonra da havada düğüm çözüyormuş gibi yaptı. "Hacker'larım son birkaç haftadır Denver'ın Hükümet Binası Kulesi'ndeki kablolarla oynuyor. Artık tek yapmamız gereken binanın hoparlörlerinden herhangi birini bükmek... ve bam, bütün Cumhuriyet'e yayın yapıyor olacağız." Ellerini çırpıp parmaklarını şaklattı. "Herkes seni duyabilecek. Devrim niteliğinde, değil mi?"

Benim on saniyelik yerin arka sokağında Eden için ilaç bulabilmek için June'la ilk kez karşı karşıya geldiğimde yaptığım şeyin daha karmaşık bir versiyonu gibi geliyordu kulağa. Sokağın hoparlörlerinin kablolarını kabaca yeniden düzenlediğim zamanki gibi. Fakat bunların yaptığı şey, bir hükümet binasının hoparlörlerini yeniden düzenleyip bütün Cumhuriyet'e yayın yapmaktı. "Eğlenceli: görünüyor," dedim. "Ne yayınlayacağız?"

Pascao şaşırmış bir şekilde bana gözlerini kırpıştırdı. “Seçmen'in; suikastını, tabii ki." Gözleri Kaede’ye fırladı, o da başıyla onayladı.: Sonra cebinden küçük, dikdörtgen şeklinde bir cihaz çıkardı.Kapağını kaldırıp açtı. “Bütün kanıtları kaydetmemiz gerekecek, onu arabasından zorla çıkarıp kurşuna dizene kadar. Hacker’larımız JumboTron’ları suikastı yayınlayacak şekilde ayarladıkları Hükümet Binası’nda hazır olacaklar. Zaferimizi hoparlörlerden bütün Cumhuriyet’e ilan edeceğiz. Bizi durdurup durduramayacaklarını göreceğiz.”

Planın acımasızlığı tüylerimi diken diken etti. Aklıma John’un idamını -benim idamımı- bütün ülkeye yayınlamaları geldi.

Pascao bana doğru eğildi, elini kulağıma götürüp fısıldadı: "En iyi kısmı bu da değil, Day.” Bana dişlerini göstere göstere gülümseyebilecek kadar geri çekildi.En iyi kısmı bilmek ister misin?”

Kaskatı kesildim. "Ne?”

Pascao memnuniyetle kollarını kavuşturdu. "Razor Seçmen’i senin vurman gerektiğini düşünüyor.”

JUNE

DENVER, COLORADO

SAAT: 19.37

-4 C

BAŞKENTE TRENLE (42B İSTASYONU'NA) BİR KAR FIRTINASININ ortasında geldim. Tren platformunda beni görmek için gelen insanlar kalabalık olmuşlardı. Tren dururken buzlu camdan onlara baktım. Dışarısı buz gibi soğuk olmasına rağmen bu siviller geçici bir metal korkuluğun arkasında, sanki Lincoln ya da başka bir ünlü gelmiş gibi birbirlerini itip kakıyordu. En az iki Başkent askerî devriyesi onları geri itmeye çalışıyordu. Bastırılmış haykırışlarını duydum.

“Geri çekilin!Herkes bariyerlerin arkasına.Bariyerlerin arkasına!Kamerayla yakalananlar gözaltına alınacaktır.”

Garipti. Burada bulunan sivillerin çoğu yoksul görünüyordu. Day’e yardım etmem bana gecekondu bölgelerinde iyi bir şöhret kazandırmış olmalıydı. Parmağımdaki ataştan yapılmış yüzüğün ince tellerine dokundum. Bunu yapmayı artık alışkanlık haline getirmiştim.

Thomas yanıma gelip benimle oturan askerlerle konuşmak için koltuktan bana doğru eğildi. “Onu kapıya götürün,” dedi. “Hemen.” Gözleri önce bana, sonra da üzerimdeki kıyafete çevrildi (san hapishane yeleği, ince beyaz boğazlı kazak). Sanki dün gece sorgu odasındaki sohbetimiz hiç gerçekleşmemiş gibi davranıyordu.Ben de sadece kucağıma bakıyordum.Suratı midemi bulandırıyordu.Adamlarına,“Orada üşür,”dedi.“Üstüne bir palto giysin.”

Askerler silahlarını bana doğrulttu (XM-2500 Model, 700 m. menzil, akıllı mermiler, iki kat betonu delebilir), sonra da beni ayağa kaldırdılar. Tren yolculuğu boyunca bu askerleri o kadar dikkatlice izledim ki sinirleri şimdiye tamamen bozulmuş olmalıydı.

Ellerimdeki prangalar şangırdadı. Böyle silahların karşısında bir kere bile vurulursam, kurşun göğsümde nereye isabet ederse etsin kan kaybından ölürdüm. Herhalde dikkat etmedikleri bir anda silahı onlardan kapmak için bir plan yaptığımı düşünüyorlardı (gülünç bir varsayımdı çünkü elimde bu kelepçeler varken silahı düzgün tutabilme şansım yoktu).

Şimdi de beni koridordan, vagonumuzun sonuna götürüyorlardı. Dört asker daha bizi istasyon platformuna çıkaracak olan açık kapıların önünde bekliyordu. Yüzüme soğuk hava çarpınca nefesim kesildi. Daha önce Metias'la birlikte çıktığımız tek görev için cephede bulunmuştum ama dediğim yer yaz ayında gittiğimiz Batı Teksas'tı,Daha önce bu kadar kar altında kalmış bir şehir görmemiştim.Thomas küçük kafilemizin önüne geçti ve askerlerden birine üzerime bir palto verilmesi için işaret verdi. Memnuniyetle aldım.

Yaklaşık yüz kişilik kalabalığın sesi,sarı yeleğimi gördükleri anda kesildi ve basamaklardan inerken üzerime çevirdikleri dikkatlerinin beni ateş gibi yaktığını hissettim.Çoğu titriyordu, zayıf ve solgundu.Bu soğukta onları ısıtması mümkün olmayan incecik kıyafetler içindeydiler, delik deşik ayakkabıları vardı.Anlayamıyordum. Soğuğa rağmen *trenden inmemi* izlemeye gelmişlerdi ve kimbilir ne kadar süredir orada bekliyorlardı.Birden paltoyu aldığım için kendimi suçlu hissettim.İzleyenlerden biri bağırmaya başladığında tam da platformun sonuna gelmiştik ve istasyonun lobisine girmek üzereydik. Askerler beni tutamadan arkama döndüm.

Bir çocuk, "Day hayatta mı?" diye bağırdı. Büyük ihtimalle benden büyüktü, ergenlik çağını geçmişti ancak o kadar sıska ve cılızdı ki yüzüne çok dikkatli bakmasanız benim yaşımda olduğunu düşünebilirdiniz.

Başımı kaldırıp gülümsedim. Sonra askerlerden biri silahının arkasını çocuğun yüzüne geçirdi ve kendi korumalarım da beni tekrar önüme döndürdü. Kalabalık coştu; anında haykırmaya başladılar. Bütün bunların arasından birkaçının,“Day hayatta! Day hayatta.!”diye haykırdığını duydum. Thomas, “ilerleyin,” diye bağırdı. Zar zor lobiye girdik, kapı kapanır kapanmaz soğuk hava garip bir şekilde aniden kesildi.

Bir şey söylememiştim fakat gülümsemem yeterliydi. Evet Day hayatta. Vatanseverlerin bu söylentiyi onlar için yaymamı takdir edeceklerinden emindim.

İstasyondan geçip bizi bekleyen üç jipe bindik. İstasyondan ayrılıp otoyola çıkarken camdan gördüğüm şehre ağzım açık bakakaldım. Normalde Denver’a gelmek için iyi bir sebebiniz olması gerekirdi. Özel izin olmadan buranın yerlisi olmayan sivillerin girmesi yasaktı. Benim burada olup da şehrin içini görmem pek görülmedik bir şeydi. Her şey beyazla kaplanmıştı ama kar örtüsünün üstünden bile Denver’ı sel sularına karşı devasa bir set gibi koruyan koyu renkli, engin duvarın çevresini belli belirsiz görebiliyordum. Adı Zırh’tı. İlkokulda bunun ne olduğunu öğrenmiştik tabi ki ama kendi gözlerinizle görmek farklı bir şeydi. Buradaki gökdelenler o kadar yüksekti ki kar yüklü bulutların içinde kayboluyordu, her bir teraslı kat kalın bir kar tabakasıyla örtülüydü, hepsi de kocaman metal kirişlerle desteklenmişti. Binalar arasından Başkent Kulesi’ni seçebiliyordum. Arada sırada havayı tarayan spot ışıklarını ve gökyüzünde gezen helikopterleri görüyordum. Bir noktada üzerimizden dört savaş uçağı geçti. Bir an için durup onlara hayranlıkla baktım (X-92 Reaper jetleriydi, henüz başkentin dışında üretimine başlanmamış olan deneysel prototiplerdi fakat eğer mühendisler onların tam Denver şehir merkezinin üzerinde uçmalarına izin veriyorsa, test uçuşlarından başarıyla geçmiş olmaları gerekiyordu). Başkent en az Vegas kadar askerî bir şehirdi ve beklediğimden daha da etkileyiciydi.

Thomas’ın sesi beni hayal dünyasından uyandırdı. Jipin ön yolcu, koltuğundan, “Seni Colbum Binasına götürüyoruz,” dedi. “Orası

Başkent Plaza'da senatörlerin bazen ziyafetler için bir araya geldikleri bir yer. Seçmen genellikle akşam yemeklerini orada yer."

Colbum mü? Duyduğuma göre orası oldukça şık bir yerdi, özellikle de ilk başka Denver cezaevinde kalmamın planlandığını düşünecek olursak. Bütün bunlar Thomas için de yeni haberdi. Onun daha önce. başkentte bulunduğunu sanmıyordum ancak bütün iyi askerler gibi o da manzara karşısında hayran kalmakta gecikmedi. Kendimi Başkent Plazanın nasıl bir yer olduğunu görmek için sabırsızlanırken buldum, acaba hayalimdeki kadar büyük müydü? "Oradan itibaren devriyemden ayrılacak ve Komutan DeSoto'nunkilerden birine verileceksin." Razor'un devriyesi diye cümleyi bitirdim. "Seçmen seninle binanın kraliyet salonunda buluşacak. Buna uygun bir davranış sergilemeni tavsiye ederim."

Thomas'ın dikiz aynasından görünen yansımasına soğuk bir gülümsemeyle bakarak, "Tüyo için teşekkür ederim," diye cevap verdim."Ona en iyi şekilde reverans yapacağımdan emin olabilirsin."Gerçekten de gerilmeye başlıyordum.Seçmen doğuştan beri saygı duymam öğretilen biriydi, her zaman için gözümü kırpmadan hayatımı verebileceğimi düşünmüş olduğum biri.Şimdi bile,Cumhuriyet hakkında öğrendiğim onca şeyden sonra, hâlâ bu derinlerde saklanan bağlılığın, kendimi sarmak istediğim bu tanıdık battaniyenin yüzeye çıkmaya çalıştığını hissediyordum.İlginçti.Seçmen'in ölümünü veya Anden'ın ilk röportajını izlerken böyle hissetmemiştim. Bu zamana kadar gizlenmiş, onunla yüz yüze görüşmemize saatler kala ortaya çıkmıştı.

İlk tanıştığımız zamanki o değerli deha değildim artık.Benim hakkımda ne düşünecekti acaba?

Colburn Binası, Kraliyet Yemek Salonu.

Burada sesler yankı yapıyordu. Uzun bir masanın bir ucunda tek başıma oturuyordum (dört metre kiraz kerestesi, elle oyulmuş bacaklar, gösterişli altın süslemeler, büyük ihtimalle milimetrelik

ince ayrıntı fırçasıyla boyanmıştı), sırtım sandalyenin kırmızı kadifeden yastığına dümdüz yaslanmıştı. Karşı duvardaki şömine çatırdıyordu, üstünde de Seçmen'in portresi asılıydı ve oda yan taraflardaki sekiz altın lambayla aydınlanıyordu. Her yerde Başkent devriye askerleri vardı, elli iki tanesi omuz omuza duvarlara dizilmişti, altı tanesi de iki yanımda esas duruşta bekliyordu. Dışarısı hâlâ can acıtacak kadar soğuktu ancak içerisi hizmetkârların bana hafif bir elbise ve ince deri ayakkabılar giydirebileceği kadar sıcaktı. Saçlarım yıkanıp kurulanmış ve taranmıştı, düz bir şekilde sırtımın ortasına iniyordu. Kültür incileriyle süslenmişti (her bir parça en az iki bin Not ederdi). İlk başta onları ilgili dokunuşlarla inceledim fakat daha sonra aklıma tren istasyonunda yırtık pırtık kıyafetleriyle toplanmış olan yoksul insanlar gelince ellerimi saçlarımdan çektim, kendimden iğrenmiştim. Başka bir hizmetkâr göz kapaklarıma hafif şömine ateşinde parlasınlar diye yarı saydam pudra sürmüştü. Krem beyazı üzerine fırtına grileri saçılmış elbisem ise kat kat şifon olarak ayaklarıma iniyordu. İçimdeki korse nefesimi kesiyordu. Şüphesiz çok pahalı bir elbiseydi; elli-altmış bin Not ederdi.

Bu görüntüyü bozan tek şey el ve ayak bileklerimi bağlayıp beni sandalyeme zincirleyen ağır metal prangalardı.

Yarım saat sonra başkentin devriyelerine özgü kırmızı siyah ceketten giyen başka bir asker içeri girdi. Kapıyı tuttu, hazır ola geçti ve çenesini kaldırdı. "Şanlı Seçmen Primo gelmiş bulunmaktadır," diye bildirdi. "Lütfen ayağa kalkın."

Sanki kimseyle konuşmuyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Ama bir tek ben oturduğum için sandalyemden zincirlerimi şangırdatarak kalktım.

Beş dakika daha geçti. Sonra, tam kimsenin gelip gelmeyeceğini merak etmeye başladığım anda, genç bir adam sessizce kapıdan geçip girişteki askerlere başını salladı. Nöbetçiler selam çaktılar. Bu kelepçelerle selam veremezdim, eğilemezdim ya da düzgün bir şekilde reverans yapamazdım, bu yüzden olduğum gibi durup Seçmen'le karşı karşıya geldim.

Anden onunla kutlama balosunda tanıştığımdan beri hiç değişmemişti; uzun, asil ve sofistike görünüyordu. Koyu saçları düzgündü, gece ceketi zevkli bir kömür grisiydi ve ceketinin kollarında altın şeritler, omuzlarında da altın apoletler vardı. Ancak yeşil gözleri görkemli bakıyordu ve omuzları sanki yeni bir ağırlık yerleşmişçesine çökmüştü. Demek ki babasının ölümü onu ne olursa olsun etkilemişti.

Beyaz eldivenli elini (kondor uçuş eldivenleri) bana doğru uzatarak, "Lütfen otur," dedi. Sesi çok yumuşaktı ama yine de bu büyük odada net bir şekilde duyuluyordu. "Umarım yolculuğun rahat geçmiştir, Bayan Iparis."

Dediğini yaptım. "Evet. Teşekkür ederim."

Anden masanın diğer ucuna oturup askerler de rahata geçince tekrar konuşmaya başladı. "Benimle birebir görüşmek istediğini duydum. Verdiğim kıyafetleri giymekten rahatsız olmadığını düşünüyorum." Burada, tam da yüzünü aydınlatan mahcup bir gülümsemeye yetecek kadar bir an duraksadı. "Akşam yemeğini hapishane elbiseleriyle geçirmek istemezsin, diye düşündüm."

Ses tonunda sinirlerime dokunan bir büyüklük taslayış vardı. Bir yanım kızgınlıkla,ne cüretle beni bir oyuncak bebek gibi giydirir,diye düşündü. Aynı zamanda da hâkimiyet havasından etkilendim, yeni statüsünü benimsemişti. Bir anda çok fazla güç sahibi olmuştu ve bunu o kadar iyi taşıyordu ki eski sadakat duygularım göğsüme baskı yapmaya başlamıştı. Bir zamanlar üzerinde bulunan belirsizlik hızla kayboluyordu. Bu adam hükmetmek için doğmuştu.Razor bana,Anden senden hoşlanmaya başlamış,demişti.Ben de yüzümü eğip kirpiklerimin arasından ona baktım. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Artık devletin bir düşmanı olduğumu sanıyordum."

Dikkatle çatallarını, bıçaklarını ve şampanya bardağını mükemmel bir hizada dizerken, "Cumhuriyetin en ünlü dehasına bir tutsak gibi davranmaktan utanç duyardım," dedi. "Bu durum seni rahatsız etmiyor, değil mi?"

“Kesinlikle.” Tekrar odaya bakıp lambaların pozisyonlarını, duvarın dekorunu, her bir askeri ve taşıdıkları silahları ezberledim. Bu karşılaşmanın titizlikle hazırlanmış zarafeti, Anden’ın bu elbiseyi ve yemeği sadece flört etmek için hazırlamadığını gösteriyordu. *Sanırım benimle ne kadar iyi ilgilendiğinin, haberlerinin kamuoyuna sızmasını istiyor. İnsanların yeni Seçmen’in Day’in kurtarıcısına iyi davrandığını bilmelerini istiyor.* Başlangıçtaki hoşnutsuzluğum uçup gitmişti, bu yeni düşünce ilgimi çekti. Anden halk arasındaki kötü şöhretinin bayağı farkında olmalıydı. Belki de insanların desteğini almak istiyordu. Eğer durum buysa, eski Seçmenimizin hiç umursamadığı bir şeyi yapmak için çok fâzla çaba sarf ediyordu.Aynı zamanda da şunu merak ettim: Eğer Anden halkın onayını istiyorsa acaba Day hakkında ne düşünüyordu? Cumhuriyetin en ünlü suçlusunu yakalamak için bir insan avı başlatarak bunu başaramayacağı kesindi.

İki hizmetkâr yemek tepsilerini getirdi (gerçek çilekli bir salata, özenle rosto edilmiş domuz göbeği ve yanında palmiye kalbi), diğer İkisiyse kucaklarımıza temiz beyaz kumaş mendiller koyup bardaklarımıza şampanya doldurdu. Bu hizmetkârlar üst sınıfa mensuptu (elitlere özgü bir mükemmellikle yürüyorlardı) ancak büyük ihtimalle ailemin seviyesinde değillerdi.

Sonra çok acayip bir şey oldu.

Anden’ın şampanyasını doldurmakta olan hizmetkâr şişeyi bardağa biraz fazla yaklaştırdı. Bardak devrildi, içki bütün örtüye yayıldı, sonra da bardak masadan yuvarlanıp yerde paramparça oldu.

Hizmetkâr viyaklayıp ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Başının arkasındaki düzgün topuzundan kızıl tutamlar fırladı, birkaç teli yüzüne düştü. Ellerinin ne kadar narin ve mükemmel olduğunu fark ettim, kesinlikle üst sınıfa mensup bir ailenin kızıydı. Tekrar tekrar, “Çok özür dilerim, Sayın Seçmen,” deyip durdu. “Çok üzgünüm. Hemen örtüyü değiştirip yeni bir kadeh getiriyorum.”

Anden'ın ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum. Onu azarlayacak mıydı? Ciddi bir şekilde uyaracak mıydı? En azından kaşlarını mı çatacaktı? Ama beni şoke edip sandalyesini geriye itti, ayağa kalktı ve kıza elini uzattı. Kız donakaldı. Kahverengi gözleri büyüdü ve dudakları titredi. Anden tek bir hareketle yere eğildi, kızın ellerini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. “Sadece bir bardak şampanya,” dedi hafifçe. “Elini kesme.” Kapıya yakın askerlerden birine elini salladı. “Süpürge ve faraş getirin lütfen. Teşekkürler.”

Asker hemen başını salladı. “Tabii ki, Sayın Seçmen.” Hizmetkâr yeni bir bardak getirmek için aceleyle giderken hademe de güvenli bir şekilde kırık parçaları süpürmeye geldi. Anden tekrar asaletinin bütün ihtişamıyla sandalyesine geçti. Görgü kurallarına kusursuz bir şekilde uyarak çatal ve bıçağını aldı ve etten küçük bir parça kesti. “Anlat bakalım, Ajan Iparis. Neden benimle yüz yüze görüşmek istedin? Day’in idam gününün akşamında neler oldu?" Onunla birlikte ben de kendi çatal bıçağımı alıp eti kesmeye başladım.Bileklerimdeki zincirler tam da yemek yiyebileceğim uzunluktaydı, sanki birileri mesafeyi ölçme zahmetine katlanmış gibiydi. Şampanya olayının şokunu aklımdan uzaklaştırıp Razor’un benim için yazdığı hikâyeyi anlatmaya başladım. “Day’in idamdan kaçmasına gerçekten yardım ettim ve Vatanseverler de bana yardım etti. Ancak iş bittiğinde gitmeme izin vermediler. Nöbetçileriniz beni tutukladığında sanırım sonunda onlardan kurtuldum.”

Anden yavaşça gözlerini kırptı. Acaba dediğim şeylerin hiçbirine inanıyor muydu? Bir dilim eti çiğnemeyi bitirdiğimde, “Son iki haftadır Vatanseverlerle miydin?” diye sordu. Yiyecekler muhteşemdi, et o kadar yumuşaktı ki ağzımda sanki eriyordu.

“Evet.”

“Anlıyorum.” Anden’ın sesi şüpheyle gerildi. Kumaş mendille ağzını sildi, sonra da gümüş çatal bıçağı bırakıp arkasına yaslandı. “Demek öyle.Day şu anda hayatta ya da en azından yanından ayrılırken hayatta mıydı? O da mı Vatanseverlerle çalışıyor?”

“Yanımdan ayrılırken hayattaydı. Şu anda ne durumda bilmiyorum.” “Geçmişte hep onlardan kaçmışken şimdi neden onlarla çalışmaya başladı?”

Biraz omuz silktim, şaşırmış gibi yapmaya çalıştım. “Kardeşini bulmak için yardıma ihtiyacı var ve Vatanseverlere bacağını onardıkları için borçlu durumda. Bacağında enfekte olmuş bir kurşun yarası vardı... bütün bu olanlardan dolayı.”

Anden şampanyasından küçük bir yudum aldı. “Kaçmasına neden yardım ettin?”

Kelepçeler tenimde iz yapmasın diye bileklerimi oynattım. Zincirlerim gürültüyle birbirine çarptı. “Çünkü ağabeyimi o öldürmedi.”

“Yüzbaşı Metias Iparis.” Ağabeyimin adının tamamının söylenmesi içimi acıttı. Onun nasıl öldüğünü biliyor muydu? “Kaybınız için üzgünüm.” Anden başını biraz eğdi, bu beklenmedik saygı gösterisi boğazımı düğümledi.

“Daha gençken ağabeyiniz hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum,” diye devam etti. Onun okulda aldığı notları,Denemesinde ne kadar başardı olduğunu ve özellikle de bilgisayarlarla arasının ne kadar iyi olduğunu okumuştum.”

Çileklerden birine çatalımı batırdım, düşünceli bir şekilde çiğnedim ve yuttum. “Ağabeyimin hiç bu kadar saygın bir hayranının olduğunu bilmiyordum.”

“Aslında onun hayranı değildim, tabii ki çok etkileyici olduğunu kabul etmek gerekir.” Anden yeni kadehinden bir yudum daha aldı. “Hayranı olduğum kişi sendin.”

Unutma, açık davran. Onun senin gururunu okşandığını düşünmesini sağla. Onu çekici bulduğunu sansın.Yakışıklıydı,tabii ki ben de buna odaklanmaya çalıştım. Duvardaki lambaların ışığı saçlarının dalgalarını belli ediyor, parlamasını sağlıyordu; yanık teni sıcak, altın bir ışıltı saçıyordu; gözleri taze yaprakların yeşilini taşıyordu. Git gide yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Güzel,

böyle devam et. Anden'de Latin kanı vardı ama büyük gözlerinin o azıcık çeltikliği ve kaşlarının inceliği Asyalı kökeninin işaretçisiydi. Day gibi. Birden dikkatim dağıldı ve tek görebildiğim o Vegas banyosunda Dayle öpüşmemizdi.Çıplak göğsünü, boynumda gerinen dudaklarını,Anden'ın karşısında sönük kaldığı o baş döndürücü meydan okuyuşunu hatırladım. Yanaklarımdaki hafif sıcaklık alev alev yanan bir ateşe dönüşmüştü.

Seçmen başını yana eğip gülümsedi. Derin bir nefes alıp kendimi toparladım. Çok şükür, yine de istediğim tepkiyi alabilmiştim.

Anden çatalıyla tembelce oynayarak, "Ülkene ihanetini göz önüne alacak olursak, Cumhuriyet sana neden bu kadar iyi davranıyor diye hiç düşündün mü?" dedi. "Başka biri olsa şimdiye idam edilmişti. Ama sen edilmedin." Dik oturdu. "Cumhuriyet, Deneme'nde bin beş yüz tam puan aldığın zamandan beri seni izliyor. Notlarını ve Drake'teki öğleden sonra yapılan çalışmalardaki performansını duydum. Birkaç Kongre üyesi sen daha Drake'teki ilk seneni bitirmeden politikaya atanmanı istedi. Ancak sonunda seni orduya almaya karar verdiler çünkü kişiliğine bakınca bir asker olmak için doğduğun belli oluyordu. İç çevrelerde bir yıldızsın. Senin sadakatsizlikle yargılanman Cumhuriyet için muazzam bir kayıp olurdu."

Anden annem ile babamın ve Metias'ın nasıl, öldürüldükleri hakkındaki gerçeği biliyor muydu? Sadakatsizliklerinin hayatlarına mal olduğunu? Cumhuriyet gerçekten de işlediğim suçlara *ve de* aile bağlarıma rağmen beni idam etmekte tereddüt mü ediyordu? "Beni Drake kampüsünde nasıl izledin?" dedim. "Üniversiteyi ziyaret ettiğini duyduğumu hatırlamıyorum."

Anden tabağındaki palmiye kalbini kesti. "Ah, hayır. Duymuş olamazdın."

Ona sorgularcasına kaşlarımı çattım. 'Yoksa... ben okurken Drake öğrencisi miydin?"

Anden onayladı. "İdare kimliğimi gizli tuttu. Sen on iki yaşında Drake'e geldiğinde ben on yedi yaşındaydım, üçüncü sınıfta.

Hepimiz senin hakkında çok şey duyduk, tabii maskaralıklarını da." Bunun üzerine sırıttı ve gözleri muzip bir şekilde ışıldadı.

Seçmen'in oğlu Drake'te bizlerle birlikte okuyordu ve ben bunu bilmiyordum bile. Cumhuriyetin liderinin kampüste beni izlediğini düşününce göğsüm gururla şişti. Sonra başımı salladım, bu ilgi hoşuma gittiği için kendimi suçlu hissetmiştim. "Eh,umarım duyduklarının *hepsi* kötü değildi."

Anden gülünce sol yanağındaki gamzesi belirdi. İnsanın içini yatıştıran bir sesti. "Hayır. Hepsi kötü değildi."

Ben bile gülmeden edemedim. "Notlarım iyiydi ama eminim dekan sekreteri artık ofisine gelmeyeceğim için mutludur."

"Bayan Whitaker mı?" Anden başını salladı. Bir an için resmî maskesini indirdi, görgü kurallarını bir kenara bırakıp sandalyesinde geriye uzandı ve çatalını döndürdü. "Ben de onun ofisine çağırılmıştım, komikti çünkü benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Spor salonundaki ağır çalışma tüfeklerinin yerine köpükten yapılmış tüfekler koyduğum için başım belaya girmişti."

"O sen miydin?" diye bir çığlık kopardım. Bu olayı çok iyi hatırlıyordum. Birinci sınıf alıştırma dersiydi.Köpük tüfekler çok gerçekçi görünüyordu.Öğrenciler aynı anda ağır sandıkları tüfekleri kaldırmak için eğildiklerinde, köpükten tüfekleri o kadar hızla yerden almışlardı ki öğrencilerin yarısı arkaya devrilmişti.Bu anı aklıma gelince gerçekten güldüm. "Harikaydı.Çalışma gözetmeni deliye dönmüştü." "Üniversitede herkes en az bir kere başını belaya sokmalı, değil mi?"Anden sırıttı ve parmaklarını şampanya bardağında gezdirdi. "Ama en çok yaramazlık yapan sendin. Sınıflardan birinin boşaltılmasına sebep olmuştun, yanılmıyorsam?"

"Evet. Cumhuriyet Tarihi üç yüz iki." Bir anlık utanç içinde ensemi sıvazlamaya çalıştım ama zincirlerim beni alıkoydu. "Yanımda oturan son sınıf öğrencisi, onun alıştırma silahıyla alarm kolunu vuramayacağımı söyledi."

"Ah. Her zaman doğru seçimler yaptığını görüyorum."

..

“Üçüncü sınıftaydım. Yine de biraz çocukçaydı, kabul ediyorum,” diye cevap verdim.

“Katılmıyorum. Ben senin yaşından çok daha olgun olduğunu söyleyebilirim.” Gülümsedi ve yanaklarım yine kızardı. “Sende on beş yaşının çok üstünde birinin duruşu var. En sonunda seninle o gece kutlama balosunda tanışabildiğimize sevinmiştim.”

Şu anda burada Seçmen Primo’yla oturmuş, akşam yemeği yiyip bir yandan da eski Akademi günlerinden mi bahsediyorduk cidden? Gerçek dışıydı. Onunla konuşmanın bu kadar kolay olması karşısında afallamıştım, etrafımda bu kadar çok olağan dışı olayın gerçekleştiği bir zamanda bu tanıdık şeylerle ilgili sohbet ediyorduk, yanlışlıkla kimseyi sosyal statüyle ilgili bir yorumumla kıramayacağım bir diyalog gerçekleşiyordu.

Sonra neden burada olduğumu hatırladım. Ağzımdaki yiyecekler küle dönüştü. *Bütün bunlar Day için.*Baştan aşağı pişmanlıkla doldum, böyle hissetmem yanlıştı. Öyle miydi? Acaba onun için birini öldürmeye gerçekten hazır mıydım?

Askerlerden biri salonun girişinden içeri baktı. Anden’ı selamladı, sonra da Seçmen’in lafını böldüğünü fark edince rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. Anden ona iyimser bir şekilde gülümsedi ve içeri girmesi için işaret verdi. Asker, “Efendim, Senatör Baruse Kamion sizinle konuşmak istiyor,” dedi.

Anden, “Senatöre meşgul olduğumu söyleyin,” diye cevap verdi. “Yemeğim bitince onunla görüşürüm.”

“Korkarım kendileri onunla şimdi görüşmeniz konusunda ısrar ettiler. Şey hakkında, ah...” Asker bana baktı, sonra gidip Anden'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Yine de bir kısmını yakalayabildim.“Stadyumlar.Size vermek istediği... mesaj... yemeği hemen sonlandırmanız.

Anden tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi dedi? Pekâlâ. Kendi yemeğimin ne zaman biteceğine ben karar veririm,” dedi. “Senatör Kamion’a bu mesajı ne zaman uygun bulursanız iletin. Eğer bir

senatör dahâ bana münasebetsiz bir mesaj göndermeye kalkarsa doğrudan bana hesap vereceğini iletin ona.

Asker hararetle selam verdi, bir senatöre böyle bir mesaj ileteceği için biraz morali bozulmuştu. “Evet efendim. Hemen.”

O daha dışarı çıkmaya fırsat bulamadan, “Adın ne, asker?” diye sordu Anden.

“Teğmen Felipe Garza, efendim.”

Anden gülümsedi. “Teşekkür ederim, Felipe Garza,” dedi. “Bu iyiliğini unutmayacağım.”

Asker duygularını belli etmemeye çalışıyordu fakat gözlerinden duyduğu gurur okunabiliyordu, yüzeyin hemen altında gülümsediği belliydi. Anden’a doğru eğildi. “Sayın Seçmen, beni onurlandırdınız. Teşekkür ederim, efendim.” Sonra da dışarı çıktı.

Olanları büyülenmiş bir şekilde izledim. Razor bir konuda haklıydı. Senato ve yeni Seçmen arasında kesinlikle bir gerginlik vardı. Ancak Anden aptal değildi. Daha bir haftadır iktidarda olmasına rağmen tam da yapması gereken şeyi yapıyordu: Ordunun sadakatini kendine bağlamaya çalışıyordu. Onların güvenini kazanmak için başka neler yapıyor, merak ettim. Cumhuriyet ordusu babasına sıkı sıkıya bağlıydı; aslında eski Seçmen’i bu kadar güçlü yapan şey de oydu. Anden bunu biliyordu ve olabildiğince erken harekete geçmişti.

Senatonun şikâyetlerinin Anden’ı sorgusuz sualsiz destekleyen bir ordunun karşısında bir önemi yoktu.

Ama Anden’ı sorgusuz sualsiz desteklemiyorlar, diye kendi kendime hatırlattım.Razor ve adamları vardı mesela. Ordunun saflarında hainler pozisyonlarını alıyordu.

“Pekâlâ.” Anden nazikçe bir dilim et daha kesti. “Beni onca yoldan buraya bir suçlunun kaçmasına yardım ettiğini söylemek için mi çağırdın?”

Bir süre için Anden'ın çatalının tabakta çınlamasından başka bir ses çıkmadı. Razor'ın talimatları zihnimde yankılandı. Söylemem gereken şeyler, onları söylemem gereken sıralama... "Hayır... buraya sana karşı yapılacak bir suikast planından bahsetmeye geldim."

Anden çatalını bıraktı ve iki narin parmağını askerlere doğru kaldırdı."Bizi yalnız bırakın."

İçlerinden biri, "Efendim," diye başladı. "Sizi yalnız bırakamayız."

Anden belinden bir silah çıkardı (daha önce hiç görmediğim siyah, zarif bir modeldi) ve tabağının yanına koydu. "Sorun yok, Yüzbaşı," dedi. "Oldukça güvendeyim. Şimdi herkes lütfen bizi yalnız bıraksın."

Anden'in Yüzbaşı dediği kadın, askerlerine işaret verdi, onlar da salondan sessizce çıktılar. Yanı başımda duran altı nöbetçi bile çıktı. Seçmenle birlikte odada yalnızdık, aramızda dört metre kiraz kerestesi vardı.

Anden iki dirseğini de masaya koyup parmaklarını birleştirdi. "Buraya beni uyarmak için mi geldin?"

"Evet"

"Ama ben senin Vegas'ta yakalandığını duymuştum. Neden kendin teslim olmadın?"

"Buraya, başkente geliyordum. Teslim olmadan önce Denver'a varmak istemiştim, böylece seninle konuşma fırsatı bulabilecektim. Kesinlikle Vegas'ta rastgele bir devriye tarafından tutuklanmayı beklemiyordum."

"Peki Vatanseverlerden nasıl kaçtın?" Anden bana tereddüt dolu, şüpheci bir bakış attı. "Şu anda neredeler? Herhalde peşindedirler." Durdum, gözlerimi indirdim ve boğazımı temizledim. "Kaçmayı başardığım gün Vegas'a gitmekte olan bir trene atladım."

Anden bir an sustu, sonra da çatalını bırakıp mendiliyle ağzını sildi. Kaçış hikâyeme inanıp inanmadığını bilmiyordum."Peki ya

kaçmaman halinde senin için ne planlamışlardı?"

Şimdilik belirsiz bırak."Benim için ne planladıklarının bütün ayrıntılarını bilmiyorum," diye cevap verdim. "Ama onların sana cephe boyunca yapacağın moral verme ziyaretlerinden birinde saldırmayı planladıklarını biliyorum ve onlara yardım etmem gerekiyordu. Bahsettikleri yerler Lamar, Westwick ve Burlington'dı. Vatanseverlerin de adamları var, Anden; hem de buradaki iç çevrelerde."

Adını söyleyerek kendimi riske attığımı biliyordum fakat ilişkimizin bu yeni boyutunu korumak istiyordum. Anden bunu fark etmemiş gibiydi, sadece masaya doğru yaslanıp beni inceledi. "Bunu nereden biliyorsun?" dedi. "Vatanseverler senin bildiğinin farkındalar mı? Day'de bütün bunların içinde mi?"

Başımı salladım. "Benim bunları bilmemem gerekiyordu. Kaçtığım günden beri Day'le konuşmadım."

"Onunla arkadaş olduğunu söyleyebilir misin?"

Biraz sıra dışı bir soruydu. Day'i mi bulmak istiyordu acaba? "Evet," diye cevapladım, Day'in ellerinin saçlarıma dolanışını düşünerek dikkatimi dağıtmamak için uğraşıyordum. "Onun kalmak için, benimse ayrılmak için sebeplerim vardı. Ama evet, bunu söyleyebilirim."

Anden başıyla onayladı. "İç çevremde tanımam gereken insanlar olduğunu söylemiştin. Kim bunlar?"

Çatalımı bırakıp masaya doğru eğildim. "Kişisel korumaların arasında üç gün içinde buna girişimde bulunacak iki asker var." Anden'ın beti benzi attı. "Korumalarım benim için dikkatle seçilmişlerdir. Büyük bir dikkatle."

"Ve onları kim seçiyor peki?" Kollarımı kavuşturdum. Saçlarım omzuma döküldü ve gözümün kenarıyla parıldayan incileri gördüm. "Bana inanıp inanmamanın bir önemi yok. Soruşturma başlat. Dediğim doğru çıkarsa ölmezsin, yanlış çıkarsa da ben ölürüm."

Anden beni şaşırtıp sandalyesinden kalktı, doğruldu ve bulunduğum tarafa yürüdü. Yanımdaki sandalyeye oturup sandalyeyi yanıma çekti. Yüzümü incelerken gözlerimi kırpıştırdım.

"June." Sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse bir fısıltıya dönüşecekti. "Sana güvenmek istiyorum... ve senin de bana güvenmeni istiyorum."

Bir şey sakladığımı biliyor. Yalan söylediğimin farkındaydı ve bunu bilmemi istiyordu. Anden masaya doğru eğildi ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Babam öldüğünde," diye başladı, sanki tehlikeli sulardan geçiyor muşçasına her bir kelimeyi tek tek, yavaşça ve sessizce seçiyordu, "tamamen yalnızdım. O ölürken başucunda bekledim. Yine de buna minnettarım; annemle bunu yaşama şansım olmadı. Bunun, tek başına kalmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyorum, June."

Boğazım acıyla daraldı. *Güvenini kazan.* Rolüm, burada olmamın tek sebebi buydu. "Bunu duyduğuma üzüldüm," diye fısıldadım. "Ve annen için de."

Anden başını doğrultup baş sağlığı dileğimi kabul etti. "Annem Senato'nun Princeps'iydi. Babam ondan bir kere bile bahsetmedi... ama artık birlikte olmalarına seviniyorum.".

Eski Princeps hakkında söylentiler vardı. Doğum yaptıktan hemen sonra bir tür otoimmün hastalığından dolayı ölmüştü. Sadece Seçmen Senato'nun liderini atayabilirdi, bu yüzden Anden'ın annesinin ölümünden beri yirmi senedir kimse Princeps olmamıştı. Onunla Drake hakkında konuştuğumuzda hissettiğim rahatlığı unutmaya çalıştım ancak beklediğimden de zordu. Day'i düşün. Kendime onun Vatanseverlerin planı ve yeni bir Cumhuriyet hakkında ne kadar heyecanlandığım hatırlatmaya çalıştım. "Ailenin sonunda huzur bulduğuna sevindim," dedim. "Sevdiklerini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten biliyorum." .

Anden dediklerimi iki parmağını dudağına bastırarak dinledi. Çenesi gergin ve rahatsız duruyordu. Rolünü sahiplenmiş olmasına rağmen yine de hâlâ sadece bir çocuk olduğunu fark ettim. Babası

korkutucu biriydi, peki ya Anden? Ülkeyi tek başına idare edecek kadar güçlü değil. Birden Metias'ın öldürüldüğü gece aklıma geldi, ağabeyimin cansız yüzü düşüncelerime gömülmüş halde sabaha kadar ağlamıştım. Anden'da böyle uykusuz geceler geçirmiş miydi? Ne kadar kötü biri olursa olsun, açık açık yas tutamadığın bir babanın olması nasıl bir duyguydu? Anden onu sevmiş miydi?

"Yemeğimi bir kenara bırakmış, Anden beni izlerken bekliyordum. Saatler gibi gelen bir süreden sonra, Anden başını eğip ofladı. "Uzun zamandır hasta olduğunu herkes biliyordu. Sevdiğin birinin ölmesini beklerken... yıllar boyu..." Burada gözle görülür bir şekilde irkildi, acısını çıplak gözle görmeme izin vermişti. "Neyse, eminim ki bu duygu ölümün... beklenmedik bir anda gelmesinden farklı bir histir." Son kelimeleri söylerken gözlerimin içine baktı.

Annem ile babamdan mı yoksa Metias'tan mı bahsediyordu bilmiyordum -belki de ikisinden birden bahsediyordu- ama bunu söyleyiş şekli aklımdaki şüpheleri götürmüştü. Aileme ne olduğunu biliyordu. Ve bunu onaylamıyordu.

"Senin varsayımlarla nasıl bir tecrüben olduğunu biliyorum. Bazıları benim babamın yerine geçebilmek için onu zehirlediğimi düşünüyor."

Neredeyse benimle şifreli konuşmaya çalışır gibiydi.Sen de bir zamanlar Day'in ağabeyini öldürdüğünü düşünmüştün. Ailenin ölümünün kaza eseri olduğunu. Ama artık gerçeği biliyorsun.

"Cumhuriyet halkı onların düşmanı olduğumu varsayıyor.Babamla aynı kişi olduğumu. Bu ülkenin değişmesini istemediğimi. Benim sadece babanım isteği üzerine tahta geçmiş sembolik bir başkan, bir kukla olduğumu düşünüyorlar." Kısa bir tereddütün ardından gözlerime öyle bir baktı ki nefesim kesildi. "Öyle değilim.Ama eğer yalnız kalırsam... eğer tek başıma kalırsam, o zaman hiçbir şeyi değiştiremem. Eğer yalnız olursam, o zaman gerçekten de babam olurum."

Benimle bu yemeği yemek istemesine şaşmamak lazımdı. Anden'ın içinde çığır açan bir şeyler dönüyordu. Ve bana ihtiyacı

vardı. Halkın veya Senato'nun desteğine sahip değildi. İnsanları kazanmasını sağlayacak birine ihtiyacı vardı. Ve halk üzerinde en fazla güç sahibi olan iki kişi... ben ve Day'dik.

Konuşmamızın gidişatı kafamı karıştırmıştı. Anden Vatanseverlerin dediği gibi biri değildi -öyle görünmüyordu--, şanlı bir devrime engel olan bir paravan değildi. Eğer gerçekten insanları kazanmak istiyorsa, eğer Anden doğruyu söylüyorsa... Vatanseverler neden onun ölmesini istiyordu ki? Belki de gözden kaçırdığım bir şey vardı. Belki Razor'ın Anden hakkında bildiği ve benim bilmediğim başka şeyler vardı.

Anden,"Sana güvenebilir miyim?"dedi.Gözlerindeki ifadede,kalkık kaşlarında ve büyümüş gözlerinde samimiyet vardı.

Çenemi kaldırıp gözlerine baktım. Peki ya, ben ona güvenebilir miydim? Emin değildim fakat şimdilik güvenli cevabı fısıldadım. "Evet"

Anden ayağa kalkıp masadan uzaklaştı. Bana inanıp inanmadığını anlayamıyordum. "Bu aramızda kalacak. Korumalarıma uyarından bahsedeceğim. Umarım o iki haini bulacağız." Anden başını yana eğdi ve gülümsedi. "Eğer onları gerçekten bulabilirsek, June, seninle tekrar konuşmak isterim. Birçok ortak noktamız var gibi görünüyor." Sözleri yanaklarıma sıcak basmasına neden oldu.

Hepsi bu kadardı. "Lütfen rahat rahat yemeğini bitir. Askerlerim hazır olduğunda seni kışladaki hücrene geri götürecek."

Sessizce teşekkür ettim. Anden dönüp salondan dışarı çıktı ve askerler tekrar içeri doluştular. Botlarının yere vuruşu daha biraz önce bu odanın her yerine nüfuz etmiş olan sessizliği bozdu. Başımı eğip yemeğimin geri kalanıyla ilgilenir gibi yaptım. Anden'da önceleri düşündüğümden daha fazlası vardı. Nefes nefese kaldığımı, kalbimin daha hızlı çarptığını yeni fark etmiştim. Anden'a güvenebilir miydim? Razor'a güveniyor muydum? Masanın kenarına tutunarak kendimi sabitledim. Gerçek ne olursa olsun, adımlarımı çok dikkatli atmalıydım.

Yemekten sonra sıradan bir hapishane hücresine gönderilmek yerine, temiz ve lüks bir apartman dairesine götürüldüm; kalın çift kapıları ve geniş, yumuşak bir yatağı olan halı döşenmiş bir odaydı. Penceresi yoktu. Odada yataktan başka hiçbir eşya yoktu, alıp silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey koymamışlardı. Dekorasyon olarak bir tek' Ander'in duvarın alçısına gömülü portresi vardı. Güvenlik kamerasının yerini hemen tespit ettim; kapının hemen üstünde, tavanda duran küçük bir topuzdu.Yarım düzine asker dışarıda hazır bekliyordu.

Gece boyunca kesik kesik uyuyup uyandım. Askerler nöbet değiştirdi. Sabahın erken saatlerinde nöbetçilerden biri beni dürterek uyandırdı. "Şimdilik her şey yolunda," diye fısıldadı. "Düşmanımızın kim olduğunu unutma." Sonra da odadan çıktı ve yerine yeni bir nöbetçi geçti.

Sessizce kadifeden sıcacık bir gecelik giydim, duyularım açılmış bir şekilde bekledim, ellerim hafifçe titriyordu. Bileklerim deki kelepçeler yavaşça birbirine vurdu. Önceden emin olamamıştım ancak artık Vatanseverlerin her bir adımımı izlemekte olduklarını biliyordum. Razor'ın askerleri git gide yerleşiyor ve yakınlaşıyorlardı. O nöbetçiyi bir daha asla göremeyebilirdim fakat şimdi kimin sadık kiminse bir Vatansever olduğunu merak ederek etrafımdaki her bir askerin yüzünü inceliyordum.

DAY

BAŞKA BİR RÜYA DAHA.

Sekizinci doğum günümün sabahı herkesten önce uyandım. Pencerelerden daha yeni yeni ışık sızmaya başlamıştı, kaybolmakta olan gecenin lacivert ve gri renklerini kovalıyordu.Yatakta doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Yarısı su dolu bir bardak eski komodinin kenarında duruyordu.Evimizdeki tek bitki -Eden'ın bir yerlerden bulup eve getirdiği sarmaşık- köşede duruyordu, dalları yerlere saçılmış, güneşi arıyordu. John kendi köşesinde gürültüyle horluyordu.Ayakları yamalı battaniyenin dışında, karyoladan sarkmıştı. Eden ortalarda yoktu; muhtemelen annemin yanındaydı.

Normalde erken kalktığımda tekrar uzanıp kuşları veya göl gibi rahatlatıcı şeyler düşünürdüm, sonra da biraz daha kestirebilecek kadar mayışırdım. Ama bugün işe yaramıyordu. Bacaklarımı yataktan savurup birbirinden farklı çoraplarımı ayaklarıma geçirdim.

Oturma odasına girer girmez bir şeylerin kötü gittiğini anladım. Annem koltukta, kollarında Eden'la birlikte üzerlerine battaniye çekmiş uyuyordu. Fakat babam yoktu. Gözlerim odayı taradı. Daha dün gece cepheden gelmişti ve genelde en az üç ya da dört gün bizimle kalırdı. Gitmesi için henüz erkendi.

“Baba?" diye fısıldadım. Annem biraz kıpırdanınca sustum. Sonra sinekliğimizin tahtaya çaptığını duydum. Gözlerim büyüdü. Kapıya koşup kafamı çıkardım. Serin hava yüzüme çarptı. Tekrar, “Baba?” diye fısıldadım.

Önce kimseyi göremedim. Sonra gölgelerin içinden bir şekil çıktı. *Babam.*

Koşmaya başladım; kaldırım taşlarının yırtık çorabımdan ayağımı kesmesi umurumda değildi. Gölgedeki şekil birkaç adım daha attı, sonra da beni duyup arkasını döndü. Artık babamın açık kahverengi saçlarını, bal rengi gözlerini, çenesindeki hafif kirli sakalı, uzun boyunu ve zarif duruşunu görebiliyordum. Annem her zaman onun Moğol masallarından fırlamış gibi göründüğünü söylerdi. Koşmaya başladım.

Gölgelerde yanına vardığımda, "Baba," deyiverdim. Diz çöküp beni kucakladı. "Hemen gidiyor musun?"

"Üzgünüm, Daniel," diye fısıldadı. Sesi yorgun geliyordu. "Beni tekrar cepheye çağırdılar."

Gözlerim doldu. "Hemen mi?"

"Hemen eve koş. Sokak polisleri ortalığı karıştırdığını sanmasınlar sonra."

"Ama daha yeni geldin," diye karşılık vermeye çalıştım. "Sen... bugün benim doğum günüm ve ben..."

Babam ellerini omuzlarıma koydu. Gözleri söylemek istedikleriyle yüklüydü. Bana, *kalmak istiyorum*,demeye çalışıyordu.*Ama gitmem lazım.Bu işlerin nasıl olduğunu biliyorsun.* Bundan kimseye bahsetme. Onun yerine, "Eve dön, Daniel. Anneni benim için öp," dedi.

Sesim titremeye başladı ancak kendime cesur olmam gerektiğini söyledim. "Seni bir daha ne zaman göreceğiz?"

"Yakında geleceğim. Sizi seviyorum." Elini kafama koydu. "Ben gelene kadar eve göz kulak ol, tamam mı?"

Başımı salladım. Bir süre benimle durdu, sonra da kalkıp gitti. Eve döndüm.

Bu onu son görüşümdü.

Bir gün geçti. Ranzalı odalardan birinde Vatanseverlerin bana ayırdığı yatağımda tek başıma oturuyor, boynumdaki kolyeyi inceliyordum. Saçım önüme düşmüştü, sanki kolyeye parlak bir tül

perdenin arkasından bakıyordum. Duş almadan önce Kaede bana saçımdaki boyayı çıkaran bir jel vermişti. *Planın* bir sonraki aşaması için, demişti.

Biri kapıyı vurdu.

"Day?" Ses kapının diğer tarafından bastırılmış geliyordu. Kendime gelip Tess olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Sekiz yaşında yaşadığım bir şeyin kâbusunu görmüştüm. Hâlâ her şeyi sanki daha dün yaşanmış gibi görebiliyordum, gözlerim ağlamaktan şişip kızarmış gibiydi. Uyandığımda zihnimde Edenin bir sedyeye bağlı olduğunu, laboratuvar teknisyenlerinin ona bir şeyler enjekte ettiklerini ve John'un orada bir dizi askerin önünde gözleri bağlanmış halde durduğu canlandı. Ve annem. Bütün bu lanet şeylerin kafamda dönmesini engelleyemiyordum, bu da beni çok sinirlendiriyordu. Eğer Eden'ı bulursam, o zaman ne olacaktı? Onu Cumhuriyetten nasıl kurtaracaktım? Razor'ın onu geri almamda bana yardım edeceğine inanmak zorundaydım. Ve onu geri alabilmek için Anden'ın kesinlikle ölmesi gerekiyordu.

Sabahımın büyük bir kısmını Kaede ve Pascao'nun gözetimi altında nasıl silah kullanılacağını öğrenerek geçirdiğimden kollarım ağrıyordu. Pascao nişan almam üzerine çalışırken, "Seçmen'i ıskalarsan endişelenme," dedi. Ellerini yüzüm kızarana kadar kolumda gezdirdi. "Fark etmeyecek. Ne olursa olsun seninle birlikte işi tamamlamak üzere başkaları da olacak. Razor sadece senin Seçmen'e silah doğrulttuğun *imajını* yaratmak istiyor. Mükemmel değil mi? Seçmen gelmiş, cephede askerlere moral konuşması yapıyor, sonra da etrafta yüzlerce adamının arasında vuruluyor. İroniye gel!" Sonra da kendine özgü şekilde sırıttı. "Halkın kahramanı zorbayı öldürdü. Ne hikâye olacak ama?"

Aynen öyle... ne hikâye ama.

Tess kapının ardından, "Day?" dedi. "İçeride misin? Razor seninle konuşmak istiyor." Ah, evet. Tess hâlâ orada, bana sesleniyordu;!

"Evet, içeri gelebilirsin," diye yanıtladım.

Tess içeriye başını uzattı. “Hey,” dedi. “Ne kadardır buradasın?"

Kaede bana, ona *iyi davran* demişti.*İkiniz birbirinize uyuyorsunuz*.Tess’e karşılama olarak küçük bir gülümseme gönderdim. “Hiçbir fikrim yok,” diye cevap verdim. “Biraz dinleniyordum. Birkaç saattir falan.”

“Razor seni büyük odada bekliyor. June’un canlı görüntüsünü yayınlıyorlar. Senin görmek isteyeceğini..."

Canlı görüntü mü? *Başarmış olmalıydı. Hâlâ iyi durumdaydı.* Ayağa fırladım. Sonunda, June’la ilgili bir gelişme olmuştu; onu tekrar görme düşüncesi, cızırtılı bir kamera görüntüsü bile olsa kalbimin merakla çarpmasına sebep oldu. “Hemen geliyorum.”

Büyük odaya giden kısa koridordan geçerken, birkaç Vatansever Tess'e selam verdi.O da her seferinde gülümsedi, sanki onları uzun süredir tanıyormuşçasına onlarla şakalaştı, güldü. İki çocuk iyi niyetle hafifçe omzunu okşadı.

“Çabuk olsanıza, çocuklar. Razor’ı bekletmeyin.” İkimiz de dönüp Kaede’nin büyük odaya doğru koştuğunu gördük. Tess’in boynuna bir kolunu doladı, sonra da saçlarını karıştırıp yanağına neşeyle bir öpücük kondurdu. “Yemin ederim, tatlım, aralarında en yavaş sensin."

Tess güldü ve onu savuşturdu. Kaede tekrar koşmaya başlamadan önce Tess’e göz kırptı ve köşeyi dönüp gözden kayboldu. Kaede’nin bu sevgi gösterisine bakakaldım. Ondan böyle bir şey yapmasını beklemezdim. Daha önce hiç düşünmemiştim ama Tess'in insanlarla bağ kurmakta ne kadar iyi olduğunu şimdi fark ediyordum; Vatanseverlerin onun yanında ne kadar rahat olduklarını hissedebiliyordum, ben de sokaklarda bu şekilde rahat hissediyordum. Şüphesiz bu onun güçlü yanıydı. İyileştiriyordu. Rahatlatıyordu.

Sonra yanımızdan Baxter geçti. Koluna değdiğinde Tess gözlerini yere indirdi ve Baxter bana dik dik bakmadan önce Tess’e başıyla

kısa bir selam verdiğini fark ettim. Bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında Tess'e yaklaştım. "Bu çocuğun olayı ne?" diye fısıldadım.

Sadece omuz silkip kolumu okşadı. Kaede'nin tünele ilk vardığımız zaman söylediği gibi, "Onu boş ver," dedi. "Ruh hali değişkendir."

Kara kara, *bir de bana sor,* diye düşündüm. "Eğer sana sıkıntı çıkarmaya kalkarsa bana haber ver," diye mırıldandım.

Tess yine omuz silkti. "Sıkıntı yok, Day. Onunla başa çıkabilirim."

Birden kendimi aptal gibi hissettim. Tess'in zaten ona yardım etmeye hevesli bir sürü yeni arkadaşı varken beyaz atlı prens gibi yardımına koşmak istemiştim. Hem de kendi başının çaresine bakabilecekken.

Büyük odaya vardığımızda küçük bir kalabalık duvarda güvenlik kamerası görüntüleri gösteren büyük ekranlardan birinin başına toplanmıştı. Razor, arkasında Kaede ve Pascao'yla birlikte kollarını rahatça kavuşturmuş, kalabalığın ön taraflarında duruyordu. Beni görünce yanlarına çağırdılar.

Razor omzuma hafifçe vurup, "Day," dedi. Kaede başıyla selam verdi. "Seni burada görmek güzel. İyi misin? Bu sabah moralin biraz bozukmuş diye duydum. »

Benimle ilgilenmesi aslında hoşuma gitmişti; babamın eskiden benimle yaptığı gibi konuşuyordu. "İyiyim," diye cevap verdim."Sadece yolculuk biraz yordu."

"Anlaşılır bir durum.Stresli bir uçuştu." Eliyle ekranı gösterdi. "Hacker'larımız bize June'un görüntülerini buldu.Ses şimdilik ayrı ama yakında onu da duyacağız. Yine de videoyu görmek istersin diye düşündüm."

Gözlerim ekrana çivilenmişti. Görüntü keskin ve renkliydi, sanki salonun köşesinden izliyormuş gibi geliyordu. Şık bir yemek salonu, güzelce donatılmış bir masa ve duvarlara sıralanmış askerler

görüyordum. Genç seçmen masanın bir ucunda oturuyordu. June da diğer uçta, kalbimi hızlandıracak kadar muhteşem bir elbise giyiyordu. Cumhuriyetin tutsağıyken beni öldüresiye dövüp pis bir hücreye tıkmışlardı. June'un tutuklanışı daha çok bir tatile benziyordu. Onun adına rahatlamıştım fakat bir yanım hâlâ kızgındı. Cumhuriyete ihanet ettikten sonra bile, June'un sınıfındaki insanlara kıyak geçilirken, benim gibiler acı çekiyordu.

Herkes June'u izleyişime bakıyordu. Ekrana doğru, "İyi durumda olmasına sevindim," dedim. Böylesine kaba düşünceler içinde olduğum için kendimden iğrenmiştim.

Razor video devam ederken ses kaydını özetleyerek, "Seçmen'e Drake'teki üniversite yıllarından bahsetmesi zekice olmuş," dedi. "Hikâyeyi yerleştirdi. Bir sonraki adımda ona yalan makinesi testi uygulayacaklar diye düşünüyorum ve eğer onu geçebilecek kadar iyiyse Anden'a direkt olarak ulaşmak için bir yolumuz olacak. Yarın geceki safha sorunsuzca geçmeli."

Eğer geçebilecek kadar iyiyse. Erkenden oluşturulan bir bağ. "İyi," dedim, yüz ifademin düşüncelerime ihanet etmemesi için uğraşıyordum. Ancak video devam ederken Anden'ın diğer askerlerin salondan çıkmasını emrettiğini gördüm ve boğazımda bir şeyler düğümlendi. Bu adam tamamen incelik, güç ve otorite yayıyordu. June'a bir şey söylemek için yakınlaştı, güldüler ve şampanya içtiler. Onları birlikte hayal edebiliyordum. Birbirlerine uyuyorlardı.

Tess saçlarını kulaklarının arkasına alarak, "İyi bir iş çıkarıyor," dedi. "Seçmen ona kesinlikle yazıyor."

Buna karşı çıkmak istedim ama Pascao neşeyle araya girdi. "Tess haklı... gözlerindeki o parıltıyı görüyor musunuz? Orada yanıp tutuşan bir adam var, benden söylemesi. Bizim kıza abayı yakmış. Birkaç güne tamamen avcunun içinde olacaktır."

Razor onayladı ama heyecanı diğerlerine göre bastırılmıştı. "Doğru," dedi. "Fakat Anden'ın da June'u etkilemediğinden emin

olmamız lazım. Doğuştan politikacıdır o. June'la konuşmanın bir yolunu bulacağım.”

Razor’ın böyle bir anda mantıklı ve dikkatli olmamız gerektiğini söylemesine sevinmiştim ama artık ekrana arkamı dönmek zorundaydım. Onun June’u etkileyebileceğini hiç hesaba katmamıştım.

Dinlemeyi bıraktığımda etrafımdaki yorumlar uçtu gitti. Tess haklıydı, tabii ki; Seçmen’in gözlerinde arzuyu görebiliyordum. Şimdi ayağa kalkıp June’un sandalyeye zincirlenmiş olduğu yere gitti, konuşmak için ona doğru eğildi. Geri çekildim. Kim June’a karşı koyabilirdi ki? Çok fazla yönden mükemmeldi.Sonra Anden’ın onu arzulamasına sinirlenmediğimi fark ettim, nasıl olsa yakında ölmüş olacaktı, değil mi? Beni hasta eden şey June’un bu videoda attığı kahkahaların sahte gelmemesiydi. Neredeyse eğleniyor gibi görünüyordu. Kendisine layık erkeklerle birlikteydi: aristokratlarla. Cumhuriyetin üst sınıf yaşamı için yaratılmıştı. Benim gibi,cebinde bir avuç ataştan başka bir şeyi olmayan biriyle nasıl mutlu olabilirdi ki? Arkamı dönüp kalabalıktan uzaklaşmaya başladım. Görmem gerekeni görmüştüm.

"Bekle!"

Omzumdan bakınca Tess in arkamdan geldiğini gördüm, saçları yüzüne uçuyordu. Yanıma geldi. “İyi misin?” diye sordu, odama doğru koridordan ilerlerken yüzümdeki ifadeyi inceliyordu.

“İyiyim,” dedim. “Neden iyi olmayayım ki? Her şey... mükemmel gidiyor." Ona gergin bir şekilde gülümsedim.

"Tamam, biliyorum. Sadece emin olayım dedim.” Tess bana gamzeli bir şekilde gülümsedi ve ben de ona karşı tekrar yumuşadım.

“İyiyim, kuzen. Cidden. Sen güvendesin, ben güvendeyim, Vatanseverler yolda ve bana Eden'i bulmam için yardım edecekler. Daha ne isterim ki?"

Tess sözlerimi duyunca neşelendi ve dudaklarını alay eder gibi büzdü. “Senin hakkında dedikodular var, biliyor muydun?”

Şakayla kaşlarımı kaldırdım. "Ah, gerçekten mi? Nasıl dedikodularmış bunlar?”

"Senin hayatta ve iyi durumda olduğun dedikoduları orman yangını gibi yayılıyor... herkesin konuştuğu tek konu bu. Ülkenin her yerinde ismin duvarlara spreyle yazılıyor, hatta bazen Seçmenin portresinin üzerine bile. İnanabiliyor musun? Her yerde protestolar gerçekleşiyor. Herkes ismini haykırıyor." Tess’in enerjisi biraz düştü. "Los Angeles’taki karantina altındakiler bile. Sanırım artık bütün şehir karantina altında."

“*Los Angeles'ı* mı kapatmışlar?” Sersemlemiştim. Mücevher bölgelerinin kapatıldığını duymuştum ancak daha önce hiç bu kadar büyük çapta bir karantina görmemiştim. “Neden? Veba yüzünden mi?”

“Veba yüzünden değil."Tess'in gözleri heyecanla daha da büyüdü.“Ayaklanmalar yüzünden.” Cumhuriyet bunu resmî olarak bir veba karantinası ilan etti ama aslında bütün şehir Seçmen’e karşı ayaklandı. Söylentilere göre Seçmen seni yakalamak için elinden geleni yapıyor ve bazı Vatanseverler insanlara Anden’ın senin ailenin öldürülmesi emrini...” Tess duraksadı ve kıpkırmızı kesildi. “Her neyse, Vatanseverler Anden’ı karalamak için uğraşıyorlar, babasından bile kötü olduğunu söylüyorlar. Razor Los Angeles protestolarının bizim için büyük fırsat olduğunu söylüyor. Başkent oraya fazladan bin asker göndermek zorunda kalmış.”

Cumhuriyetin Los Angeles’taki son protestoları nasıl bastırdığını hatırlayıp, “Büyük bir fırsat,” diye tekrar ettim.

“Evet ve bunların hepsi senin sayende, Day. Bunu sen başlattın ya da en azından senin hayatta olduğun dedikoduları başlattı. Senin kaçman onlara ilham verdi ve sana nasıl davranıldığına çok *sinirlendiler.* Cumhuriyetin kontrol altında tutamadığı tek şey sensin gibi görünüyor. Herkes seni izliyor, Day. Senin bir sonraki hamleni bekliyorlar.”

Yutkundum, inanmaya cüret edemiyordum. Bu mümkün değildi; Cumhuriyet ülkenin en büyük şehirlerinden birinde isyanların böyle elden çıkmasına asla izin vermezdi. Verirler miydi? Yerel halk oradaki askerî güçleri bastırabiliyor muydu gerçekten? Benim yüzümden mi ayaklanmışlardı? Bir sonraki hamlemi bekliyorlardı. Ama bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ben sadece kardeşimi bulmaya çalışıyordum, o kadar. Başımı salladım, gelen korku dalgasını savuşturmaya çalıştım. Karşı koymak için güç istemiştim, değil mi? Bunca senedir yapmaya çalıştığım şey buydu, değil mi? Şimdi bana bu gücü vermişlerdi... ama onunla ne yapacağımı bilemiyordum. “Evet, tabii," diyebildim. “Dalga mı geçiyorsun. Ben sadece Los Angeles'tan gelen bir sokak serserisiyim."

“Evet. Ve de ünlü bir serseri." Tess’in bulaşıcı gülümsemesi hemen içimi açtı. Odamın kapısına vardığımızda kolumu dürttü. İçeri girdik. “Hadi, Day. Vatanseverlerin seni neden aralarına aldıklarını unuttun mu? Razor senin yeni Seçmen kadar güç sahibi olabileceğini söyledi. Ülkedeki herkes senin kim olduğunu biliyor; Çoğu da seni gerçekten seviyor bir de. Gurur duyulacak bir şey bu, değil mi?

Sadece gidip yatağıma oturdum. Tess’in gelip yanıma oturduğunu bile geç fark ettim.

Sessizliğim onu ayılttı. “Bu seferkini gerçekten sevdin, değil mi?” dedi, tek eliyle yatak örtüsünü düzeltiyordu. “Eskiden Lake’te oynaştığın kızlar gibi değil bu seferki."

"Ne?"dedim,bir saniyeliğine kafam karışmıştı.Tess hâlâ Anden’ın June’dan hoşlanmasına kafayı taktığımı düşünüyordu. Şimdi de Tess’in yanakları kızarıyordu, ben de onunla yalnız başıma oturduğum için rahatsız edici derecede sıcak hissediyordum, gözleri kocaman olmuştu, benden hoşlandığını anlamamak mümkün değildi. Benden hoşlanan kızlarla ilgilenmekte hiç sıkıntı çekmezdim fakat onlar hep yabancılardı. Herhangi bir sonuç olmadan hayatıma girip çıkan kızlardı. Tess farklıydı. Onunla bir arkadaştan fazlası olma düşüncesiyle ne yapacağımı bilmiyordum. “Eh, ne dememi

istiyorsun?" diye sordum. Ağzımdan bunlar çıkar çıkmaz kendime bir tane geçirmek istedim.

"Endişelenmeyi bırak... onun *iyi* olacağından eminim." İyi kelimesini sanki ağzından zehir saçarcasına söyledi, sonra tekrar sessizleşti. Evet, kesinlikle yanlış şeyi söylemiştim.

"Vatanseverlere *istediğim* için katılmadım ben." Tess yataktan kalkıp önümde durdu, sırtı gerilmiş, yumruğunu sıkıp açıyordu. "Vatanseverlere senin için katıldım. Çünkü June seni götürüp tutukladıktan sonra sana ne yapacaklar diye deli gibi korktum. Onlarla konuşup seni kurtarmalarını isteyebilirim diye düşündüm ama bende June'daki pazarlık gücü yok. June sana ne isterse yapıyor ama yine de onu sevmeye devam ediyorsun. June Cumhuriyet'e de ne isterse yapıyor ama onlar da June'u hâlâ kabul ediyor." Tess sesini yükseltti. "June ne zaman bir şey istese elde ediyor ama benim isteklerimin kahrolası bir değeri bile yok. Belki ben de Cumhuriyet'in gözdesi olsaydım beni de severdin."

Sözleri beni yaralamıştı. "Bu doğru değil," dedim ve ayağa kalkıp ellerini tuttum. "Bunu nasıl diyebilirsin? Biz sokaklarda birlikte büyüdük. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musun sen?"

Dudaklarını büzüştürdü ve bana baktı, ağlamamak için kendini tutuyordu. "Day," diye tekrar başladı, "neden June'u bu kadar seviyorum diye hiç düşündün mü? Yani... şey... tutuklanışını diyorum..."

Başımı salladım. "Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Bunu daha önce bir yerlerden duymuştum, JumboTron'lardan falan, Koloniler'den getirilen tutsaklardan bahsediyorlardı. Kaçırılan kurbanların kendini kaçıran kişiye âşık olmalarından bahsediyordu."

Kaşlarımı çattım.Tanıdığım Tess bir şüphe ve karanlık düşünceler bulutu içinde kayboluyordu. "Sence June'dan beni tutukladığı için mi hoşlanıyorum? Sence o kadar kafayı yemiş biri miyim?" Tess dikkatle, "Day?" dedi. "Seni June ihbar etti."

Tess'in ellerini bıraktım. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Tess kederle başını salladı, gözlerinde dökmediği yaşların parıltısı vardı. "O anneni öldürdü, Day."

Tess'den bir adım geri çekildim. Yüzüme tokat yemiş gibiydim.' "O öldürmedi," dedim.

Tess, "O öldürmüş sayılır," diye fısıldadı.

Tekrar savunmaya geçmekte olduğumu, kendimi kapadığımı fark ettim. "Aynı zamanda da bana kaçmam da yardım ettiğini unutuyorsun. Beni kurtardı. Bak, yoksa sen..."

"Ben seni birçok kere kurtardım. Ama peki ben seni ihbar edip bu yüzden ailenin ölümüne sebep olsaydım, beni affeder miydin?"

Yutkundum. "Tess, ben seni neredeyse her şey için affederim."

"Annenin ölümünden sorumlu olsam bile mi? Hayır, hiç sanmıyorum." Gözlerini bana dikti. Sesinde şimdi bir parça sertlik vardı, kenarları çelikten bir zırhla kaplıydı. "İşte bundan bahsediyorum. June'a farklı davranıyorsun."

"Bu seni önemsemediğim anlamına gelmez."

Tess cevabımı duymazdan gelip devam etti: "Beni veya June'u kurtarman gerekseydi ve hiç zamanın olmasaydı... ne yapardın?"

Çaresizliğim artarken suratımın kızarmakta olduğunu hissedebiliyordum.

"Kimi kurtarırdın?" Tess yüzündeki yaşları koluna sildi ve cevabımı bekledi.

"Sabırsızca iç çektim. Ona gerçeği söyle gitsin. "Seni, tamam mı? Seni kurtarırdım."

Tess yumuşadı ve o çirkin kıskançlık ve nefret anı uçup gitti. Tess'in tekrar bir meleğe dönüşmesi için biraz tatlılık yeterliydi. "Peki neden?"

"Bilmiyorum." Elimi saçlarımdan geçirdim, bu konuşmanın kontrolünü neden bir türlü elime alamadığımı anlayamıyordum.

"Çünkü June’un yardımıma ihtiyacı olmazdı." '

Aptaldım, çok aptal. Herhalde daha kötü bir şey söyleyemezdim. Kendimi tutamadan kelimeler ağzımdan dökülmüştü ve artık geri dönüşü yoktu. Bu asıl sebebi bile değildi. Tess’i Tess olduğu için kurtarırdım çünkü ona bir şey olması düşüncesine katlanamazdım. Ancak bunu açıklayacak zaman yoktu. Tess döndü ve benden uzaklaşmaya başladı. "Bana acıdığın için teşekkür ederim," dedi.

Ona doğru koştum ama elini tuttuğumda kendini geri çekti. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Sana acımıyorum. Tess, ben..."

"Boş ver,” diye lafı yapıştırdı. "Gerçek bu değil mi? Eh, yakında June’la tekrar bir araya geleceksiniz. Tabii tekrar Cumhuriyet'e dönmeye karar vermezse." Sözlerinin ne kadar soğuk olduğunu biliyordu ama yumuşatmaya çalışmamıştı bile. "Baxter senin bize ihanet edeceğini düşünüyor, biliyor musun? Bu yüzden senden hoşlanmıyor. Buraya katıldığımdan beri beni ikna etmeye çalışıyor. Bilmem... belki de haklıdır.”

Beni koridorda tek başıma bıraktı.Suçluluk duygusu beni kesiyor, damarlarımı parçalıyordu.Bir tarafım kızgındı; June’u savunmak istiyor ve Tess’e June’un benim için nelerden vazgeçtiğini söylemek istiyordu.Ama...*Tess haklı mıydı?* Kendimi mi kandırıyordum?

JUNE

DÜN GECE KÂBUSLARLA GEÇTİ.ANDEN'IN DAY'İN BÜTÜN SUÇLARINI affettiğini gördüm.Sonra da Vatanseverlerin Day'i karanlık bir arka sokağa sürükleyip göğsünden vurduklarını. Razor bana dönüp, "Seçmenle işbirliği yapmanın cezası, Bayan Iparis."Ter içinde uykudan sıçradım, kontrolsüzce titriyordum.

Seçmeni tekrar görene kadar bir gündüz ve gece (tam olarak yirmi üç saat) geçti. Bu sefer onu yalan makinesi testi odasında gördüm.

Nöbetçiler beni dışarıda bekleyen bir dizi jipe götürürken koridor boyunca Drake'te yalan makinelerinin nasıl çalıştığı hakkında bildiğim şeyleri tekrar ettim. Testi yapan kişi beni korkutmaya çalışacaktı; zayıflıklarımı bana karşı kullanacaktı. Metias'ın ya da annem ile babamın ölümünü, hatta belki de Ollie'yi kullanacaklardı. Day'i kullanacakları kesindi. Bu yüzden koridorda odaklandım ve her bir zayıflığım üzerine sırayla düşündüm ve her birini zihnimin derinliklerine gömdüm. Onları susturdum.

Birkaç blok toyunca başkentte ilerledik. Bu sefer şehrin karlı bir sabahın griliğine büründüğünü gördüm, askerler ve işçiler sokak lambalarının ışıklarının altından geçerek düz kaldırımlardan aceleyle yürüyorlardı. Buradaki JumboTron'lar dev gibiydi, bazıları on beş kat yükseklikteydi ve binaların yanlarında bulunan hoparlörler Los Angeles'takilerden daha yeniydi; konuşmacının sesi çatlak çıkmıyordu.Başkent Kulesi'ni geçtik. Kaygan duvarlarını, her bir balkonu kaplayan camlarını inceledim, böylece konuşma yapan kişi korunmuş olacaktı. Eski Seçmen bir seferinde camlara takılmadan önce bu şekilde saldırıya uğramıştı, biri onu ta kırkıncı kattayken vurmaya çalışmıştı. Cumhuriyet bu olaydan sonra hemen cam bariyerleri yerleştirdi. Kule'nin JumboTron'larının

ekranlarındaki yağmur izi görüntüyü bozuyordu, ama geçerken yine de bazı manşetleri okuyabildim.

Tanıdık bir tanesi dikkatimi çekti.

DANIEL ALTAN WING 26 ARALIKTA İDAM EDİLDİ

Aynı zamanda çıkan haberlerin çoğu yerini çoktan yeni haberlere bırakmışken neden hâlâ bunu yayınlıyorlardı ki? Belki de insanları bunun doğru olduğuna inandırmaya çalışıyorlardı.

Bir tane daha manşet geçti.

SEÇMEN BUGÜN DENVER BAŞKENT KULESİNDE YENİ YILIN İLK KANUNUNU DUYURACAK.

Durup bu manşeti tekrar okumak istedim ama araç hızlandı ve yolculuk sona erdi. Arabanın kapısı açıldı. Askerler kollarımdan tutup beni çıkardılar. İzleyen kalabalığın haykırışları ve düzinelerce federal basın mensubunun küçük kamera ekranlarını bana doğrultup fotoğraf çekmeleri beni anında sağır etti. Etrafımdaki insanlara bakınca, buraya sadece beni görmeye gelenlerin yanında başkalarının da olduğunu gördüm. Hem de kaç kişi. Sokaklarda eylem yapıyor, Seçmen'e hakaret ediyor ve polis tarafından götürülüyorlardı. Bazıları polis tarafından götürülürken bile başlarının üstünde elde yaptıkları pankartları sallıyordu.

Birinde, "June Iparis Masumdur!" yazıyordu.

Diğerinde, "Day nerede?" vardı.

Nöbetçilerden biri beni ilerlemem için dürttü. "Burada görecek bir şey yok," diye kızdı, beni uzun bir merdivenlerden hızla çıkartıp bir hükümet binasının devasa koridoruna soktu. Arkamızda dışarının gürültüsü dinmiş, ayak seslerimizin yankısına karışıyordu. Doksan iki saniye sonra bir çift cam kapının önünde durduk. Sonra biri ince bir kartı giriş ekranına okuttu (yediye on iki santimetre büyüklükte; siyahtı, bir köşesinde yansıtıcı bir parlak kısım ve altın Cumhuriyet logosu vardı) ve içeri girdik.

Yalan makinesi testi odası silindirikti, tavanı alçaktı ve çember duvarın etrafında on iki gümüş sütun vardı. Nöbetçiler kollarımı ve bileklerimi metal bantlarla çevrelediler ve toplamda on dört tane soğuk metal nodu boynuma, yanaklarıma, alnıma, avuçlarıma ve ayaklanma bastırdıktan bir makineye ayakta duracağım şekilde bağladılar. Burada çok sayıda asker vardı, toplamda yirmi taneydiler.Altısı test takımındaydı, kollarında beyaz pazubentleri ve transparan yeşil gözlükleri vardı.Kapılar kusursuz netlikte camlardan yapılmıştı (üzerinde ikiye bölünmüş bir daire işareti belli belirsiz işlenmişti; bu, camın tek yüzünün kurşun geçirmez olduğu anlamına geliyordu, yani eğer bir şekilde kurtulursam odanın dışındaki askerler beni vurabilirdi ama ben onları vuramaz veya kaçamazdım). Odanın dışında Anden'in iki Senatör ve yirmi dört tane daha askerle birlikte durduğunu görebiliyordum. Mutsuz görünüyordu,hoşnutsuzluklarını sahte, itaatkâr gülümsemelerle örtmeye çalışan Senatörlerle koyu bir sohbete dalmıştı.

Test ekibinin başı, “Bayan Iparis,” dedi. Kadının gözleri açık yeşildi, saçları sarı, teni porselen gibi beyazdı. Sağ elinde duran küçük siyah bir cihaza sakince basmadan önce yüzümü dikkatle inceledi. “Adım Dr. Sadhvvani. Sana bir dizi soru yönelteceğiz. Eski bir Cumhuriyet ajanı olarak senin bu makinelerin ne kadar iyi çalıştıklarını bildiğini düşünüyorum. En ufak hareketini yakalayabileceğiz. Elinin en ufak bir titreyişini bile. Bu yüzden doğruyu söylemeni şiddetle tavsiye ediyorum.”

Lafları sadece test öncesi yanıltmak içindi, beni bu yalan makinesinin ne kadar güçlü olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.Ne kadar korkarsam o kadar çok tepki göstereceğimi sanıyordu. Gözlerine baktım.*Yavaşça, normal nefes al.Gözler rahat,ağız düz*.“Benim için sıkıntı yok,”diye yanıtladım.“Saklayacak hiçbir şeyim yok.”

Doktor derimdeki nodlarla, sonra da yüzümün projeksiyondan arkamdaki duvara yansıyor olduğunu düşündüğüm görüntüsüyle meşgul oldu. Onun gözleri de gergin bir şekilde etrafa gidip geliyordu, alnının üstünde küçük ter damlacıkları oluşmuştu. Büyük

ihtimalle daha önce hiç bu kadar tanınmış bir vatan hainini teste sokmamıştı, hem de Seçmen kadar önemli birinin önünde.

Beklediğim gibi, Dr Sadhvvani basit, alakasız sorularla başladı. "Adın June Iparis mi?"

"Evet."

"Doğum tarihin?"

"11 Temmuz."

"Kaç yaşındasın?"

"On beş yaşındayım. On beş yıl, beş ay ve yirmi sekiz gün." Ses tonum düz ve duygusuzdu. Her cevap verişimde birkaç saniye duraksayıp nefesimi tuttum, böylece kalp atışım hızlanıyordu. Eğer fiziksel değerlerimi ölçüyorlarsa, o zaman kontrol sorularında dalgalanmalar görmelerine izin vermeliydim. Böylece gerçekten yalan söylediğimde anlamaları daha zor olacaktı.

"Hangi ilkokula gittin?"

"Harion Gold."

"Ondan sonra?"

"Lütfen daha spesifik olun," diye yanıtladım.

Dr. Sadhwani biraz afalladı, sonra kendine geldi. "Pekâlâ, Bayan Iparis," dedi, bu sefer sesinde gıcıklık vardı. "Harion Gold'dan sonra hangi liseye gittin?"

Beni camın arkasından izleyen seyircilere döndüm. Senatörler etrafımdaki kablolardan büyülenmiş gibi yapıp benimle göz göze gelmekten kaçındılar fakat Anden gözünü kırpmadan bana bakıyordu. "Harion Lisesi."

"Ne kadar süreyle?"

"İki yıl"

"Ve sonra..."

Bile bile sinirlendim,böylece duygularımı (ve test sonuçlarını) kontrol etmede sıkıntı çektiğimi düşüneceklerdi. “Ve sonra da Drake Üniversitesi’nde üç sene okudum,” diye patladım. “On iki yaşında kabul edildim ve on beş yaşında mezun oldum çünkü gerçekten de o kadar iyiyim işte. Sorunuzu cevaplayabildim mi?”

Artık benden nefret ediyordu. Gergin bir şekilde, “Evet,” dedi.

“İyi. O zaman devam edelim.”

Doktor dudaklarını büzüp gözlerime bakmamak için bakışlarını elindeki siyah cihaza çevirdi. “Daha önce hiç yalan söyledin mi?”

Daha karmaşık sorulara geçiyordu. Tekrar nefesimi hızlandırdım. “Evet.”

“Herhangi bir ordu veya hükümet çalışanına yalan söyledin mi?”

“Evet.”

Bu soruyu yanıtladıktan sonra görüşümün kenarlarında bir takım garip kıvılcımlar gördüm. İki kere gözlerimi kırpıştırdım. Kıvılcımlar kayboldu ve oda tekrar odağa oturdu. Bir an tereddüt ettim ama Dr.Sadhwani bunu fark etti ve cihazına bir şeyler not aldı, duygularımı tekrar kontrol altına almaya kendimi zorladım.

“Drake’teki profesörlerine hiç yalan söyledin mi?”

“Hayır.”

“Ağabeyine hiç yalan söyledin mi?”

Birden oda kayboldu. Bunun yerini parıldayan bir şekil aldı, gözümün önüne akşamüstü güneşi vurmuş tanıdık bir oturma odası geldi ve ayaklarımın yanında beyaz bir köpek yavrusu yatıyordu. Benimle birlikte uzun boylu, koyu saçlı bir genç kollarını kavuşturmuş oturuyordu.Bu Metias’tı.Kaşlarını çattı ve dirsekleri dizlerinde, öne doğru eğildi.

“Bana hiç yalan söyledin mi, June?”

Bu sahne karşısında şoke olmuş bir şekilde gözlerimi kırptım. Bütün bunlar sahte, dedim kendime.*Yalan makinesi beni ruhen çökertmek için illüzyonlar yaratıyor.*Bunun gibi cihazların cephede kullanıldığını duymuştum; makine beynin canlı rüyalar yaratabilme yetisini kullanarak zihninizde sahneler canlandırabiliyordu. Ama Metias o kadar canlı görünüyordu ki sanki uzanıp koyu saçlarını kulağının arkasına atabilirdim veya küçük elimi onun büyük elinin içine koyabilirdim.Neredeyse onunla orada olduğuma inanacaktım. Gözlerimi kapadım ancak görüntü aklıma güneş ışığı gibi kazınmıştı.

"Evet,"dedim.Doğruydu.Metias'ın gözleri şaşkınlık ve üzüntüyle büyüdü, sonra da Ollie ve daireyle birlikte yok oldu. Tekrar gri test odasının ortasında, notlar alan Dr. Sadhwani'nin önündeydim. Doğru cevapladığım için başıyla onayladı. İki yanımda sımsıkı kapalı bir halde titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalıştım.

Birkaç saniye sonra, "Çok iyi," diye mırıldandı.

Sözlerim buz gibi soğuktu. "Bu soruların geri kalanı için ağabeyimi kullanmayı mı planlıyorsunuz?"

Gözlerini tekrar notlarından ayırdı."Ağabeyini mi gördün?"Artık daha rahat görünüyordu ve alnındaki ter geçmişti.

Demek öyleydi. Nasıl görüntülerin çıkacağım kontrol edemiyorlardı ve gördüklerimi göremiyorlardı. Fakat bu anıların tekrar yüzeye çıkmasını sağlayacak bir şeyi tetikleyebiliyorlardı. Başımı dik tutup gözlerimi doktora diktim. "Evet."

Sorular devam etti. *Drake'i kaçıncı sınıfta bıraktın?* Üçüncü senemde. *Drake'teyken kaç kere disiplin uyarısı aldın?* On sekiz kere. *Ağabeyinin ölümünden önce, Cumhuriyet hakkında hiç kötü düşüncelerin olmuş muydu?* Hayır.

Böyle sürüp gidiyordu. Beynimi hissizleştirmeye çalıştığını fark ettim, böylece gardımı düşürüp önemli bir şey sorduğunda fiziksel bir tepki görebilecekti. İki kere daha Metias'ı gördüm.Her görüşümde derin bir nefes alıp birkaç saniye tuttum.Vatanseverlerden nasıl kaçtığım konusunda beni sıkıştırdılar,

bombalama görevinin amacını sordular.Anden’a anlattığım şeyleri tekrar ettim. İyi gidiyorduk. Makine doğruyu söylediğimi söylüyordu.

“Day hayatta mı?”

Sonra Day gözümün önüne geldi. Hemen dibimde duruyordu, mavi gözleri öyle parlaktı ki ikisinde de kendimi görebiliyordum. Beni görünce hemen sırıttı. Birden ona o kadar ihtiyaç duydum ki kendimi düşüyormuş gibi hissettim. *O gerçek değil. Bunların hepsi bir simülasyon.* Nefesimi kontrollü bıraktım. “Evet.”

“Day’in Cumhuriyete karşı işlediği onca suçtan dolayı arandığını bile bile kaçmasına neden yardım ettin? Ona karşı hislerin olabilir mi?”

Tehlikeli bir soruydu. Buna karşı kalbimi taşlaştırdım. “Hayır. Sadece onun işlemediği o bir suçtan dolayı ellerimde ölmesini istemedim.”

Doktor not almayı bırakıp bana doğru tek kaşını kaldırdı. “Neredeyse hiç tanımadığın biri için çok fazla şeyi riske attın.”

Gözlerimi kıstım. “Sizin karakteriniz farklı demek ki. Belki de sizin yaptığınız bir hata sonucu biri idam edilene kadar beklemeniz lazım.”

Kelimelerimdeki zehre karşılık vermedi. Day'in illüzyonu kayboldu. Birkaç tane daha alakasız soru geldi. “Sen ve Day’in Vatanseverlerle ilişkiniz var mı?”

Day tekrar göründü. Bu defa ipek gibi yumuşak saçları yanaklarıma değecek kadar yakındı. Beni uzun bir öpücük için kendine doğru çekti. Görüntü kayboldu, onun yerine ansızın fırtınalı bir gecede yağmurun içinde bacağından kan damlaya damlaya ilerleyen Day geldi. Razor’ın önünde dizlerinin üzerine düştü ve sahne kayboldu. Sesimin titrememesi için mücadele ettim. “*Vardı*.”

“Şanlı Seçmenimize karşı suikast girişimi olacak mı?”

Bu sefer yalan söylemem gerekmiyordu. Gözlerim bana cesaret vermeye çalışarak başını sallayan Anden üzerindeydi. “Evet.”

“Peki Vatanseverler senin bu suikast planını bildiğinin farkındalar mı?”

“Hayır, değiller.”

Dr. Sadhwani ekibine baktı, birkaç saniye sonra da başını sallayıp bana döndü. *Makine doğruyu söylediğini söyledi*. “Seçmen’in yakınında bu suikastı destekleyebilecek askerler var mı?”

“Evet.”

Birkaç saniye daha sessizlik içinde ekibiyle birlikte cevabımı kontrol etti. Tekrar onayladı. Bu sefer Anden ve senatörlerine döndü. “Doğruyu söylüyor.”

Anden da onayladı, “iyi,” dedi, sesi camın arkasından basık geliyordu. “Lütfen devam edin.” Senatörlerin kolları ve ağızları sımsıkı kapalıydı.

Dr. Sadhwani’nin soruları son bulmuyor,beni bitmek bilmeyen dalgaların içinde boğuyordu. *Suikast ne zaman gerçekleşecek*? İki gün içinde. *Nerede*? Seçmen’in cephe şehri Lamar, Colorado’ya yapmayı planladığı yolculuk sırasında. *Seçmenin nerede daha güvende olabileceğini biliyor musun ? Evet. Bunun yerine nereye gitmeli*? Başka bir sınır şehrine. *Day bu suikast girişiminin bir parçası olacak mı*? Evet. *Neden bu işe karıştı?* Vatanseverler bacağını onardığı için onlara borçlu.

Dr. Sadhwani siyah cihazına notlar alırken, “Lamar,”diye mırıldandı. “Sanırım Sayın Seçmen rotasını değiştirecektir.”

Planın bir parçası daha yerine oturmuştu.

Sorular sonunda bitti. Dr. Sadhwani bana arkasını dönüp diğerleriyle konuşurken, ben de nefesimi bırakıp makineye doğru çöktüm. Tam tamına iki saat beş dakikadır buradaydım. Gözlerim Anden’in gözleriyle buluştu. Hâlâ cam kapıların yanında

duruyordu,iki yanımda da askerleriyle durup kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuştu.

“Bekle,” dedi. Test ekibi değerlendirme sırasında durup Seçmenlerine baktılar. “Misafirimize son bir soru sormak istiyorum.”

Dr. Sadhwani gözlerini kırpıp bana doğru elini salladı. “Tabii ki, Sayın Seçmen. Lütfen.”

Anden bizi ayıran cama yaklaştı. “Neden bana yardım ediyorsun?”

Omuzlarımı geriye atıp gözlerinin içine baktım. “Çünkü affedilmek istiyorum.”

“Cumhuriyet’e sadık mısın?”

Gözlerimin önüne son bir görüntü geldi. Ruby bölgesindeki sokakların birinde kendimi ağabeyimin elinden tutarken gördüm, andımızı söylerken JumboTron’lara selam vermek için kollarımızı selam vermek için kaldırmıştık. Metias’ın yüzünde gülümsemesiyle birlikte onu gördüğüm son geceki sıkıntı dolu endişe ifadesi vardı. Ağabeyimin cenazesindeki Cumhuriyet bayraklarını gördüm. Gözlerimin önünden Metias’ın gizli online girdileri geçti; beni uyaran cümleleri, Cumhuriyet’e öfkesi. Thomas’ın silahım Day’in annesine doğrulttuğunu gördüm; kurşunun darbesiyle başının arkaya fırlayışını. Yere düşüşünü. Hepsi benim suçumdu.Thomas’ın sorgu odasında kafasını tutuşunu gördüm, işkence görmüş, körü körüne sadık ve sonsuza kadar yaptıklarının esiriydi.

Artık sadık değildim. Hâlâ sadık olabilir miydim? Burada Cumhuriyet’in başkentine gelmiş, Vatanseverlerin yeni Seçmen'e suikast düzenlemelerine yardım ediyordum. Bir zamanlar bağlılık yemini ettiğim adama. Onu öldürecek, sonra da kaçacaktım. Yalan Day’le aramı düzeltme ihtiyacı duyup bir yandan da Cumhuriyet’i Vatanseverlerin ellerine bırakmaktan nefret etmenin yarattığı çatışmada boğulmuştum.

.

İçimden bir titreme geçti. *Bunlar sadece görüntü. Sadece anılar*. Kalp atışlarım düzelene kadar konuşmadım. Gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım ve sonra gözlerimi açtım. "Evet," dedim. "Cumhuriyetle sadığım."

Yalan makinesinin kırmızı ışığının yanmasını, biplemesini ve yalan söylediğimi göstermesini bekledim.Ancak makineden ses çıkmadı.Dr. Sadhwani başı aşağıda not almaya devam ediyordu.

Sonunda Dr. Sadhwani, "Doğruyu söylüyor," dedi.

Geçmiştim.İnanamıyordum. Sözlerimde duygudan eser yoktu, bu yüzden makine doğruyu söylediğimi sanıyordu. Ancak bu sadece bir makineydi.

O gece, kafam ellerimde yatağımın köşesinde oturuyordum. Bileklerim de hâlâ zincirler vardı ama dolaşmakta özgürdüm. Arada sırada odamın dışından zar zor duyulan konuşmalar geliyordu kulağıma. O nöbetçiler hâlâ oradaydı.

Çok bitkin düşmüştüm. Teknik olarak yorulmamış olmam gerekiyordu çünkü tutuklandığımdan beri fiziksel olarak yorucu hiçbir şey yapmamıştım. Ama Dr. Sadhwani'nin soruları Thomas'ın bana dediği şeylerle birlikte aklımda dönüp durdu, ta ki baş ağrısından başımı tutacak duruma gelene kadar. Dışarıda bir yerlerde, hükümet beni affedip affetmeyeceklerini tartışıyordu. Oda sıcak olmasına rağmen biraz titriyordum.

Kara kara, *klasik hastalık belirtileri*, diye düşündüm. Belki de vebadır. Durumun ironisi içimde biraz hüzün -ve korku- doğurdu. *Ama ben aşı olmuştum*. Büyük ihtimalle sadece soğuk algınlığıydı, Metias her zaman mevsim değişikliklerine karşı hassas olduğumu söylerdi.

Metias. Şimdi yalnız başımayken, endişelenebilirdim. Yalan makinesi testindeki son cevabımdan sonra kırmızı ışık yanmalıydı. Ama yanmamıştı. Bu acaba hâlâ Cumhuıiyet'e farkında bile olmadan sadık olduğumu mu gösteriyordu? Derinlerde bir yerlerde makine benim bu suikastı gerçekleştirmedeki tereddüdümü hissetmişti.

Ancak eğer rolümü oynamamayı seçersem Day'e ne olacaktı? Razor anlamadan onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulmalıydım. Peki ya sonra? Day, Seçmen'i kesinlikle benim gördüğüm gibi görmeyecekti. Ayrıca bir B planım bile yoktu.*Düşün, June*.Hepimizin hayatta kalmasını sağlayacak bir alternatif bulmak zorundaydım.

*Eğer isyan etmek istiyorsan,*demişti Metias,*sistemin içinden et*.Titremekten bir türlü odaklanamasam da bu anıyı düşünüp duruyordum.

Birden kapının önünden gelen bir koşuşturmaca duydum. Kapının önünde topuklu ayakkabıların sesini duyuyordum, önemli birinin geldiğinin işaretiydi bu. Sessizce bekledim. Kapı kolu sonunda döndü. Anden içeri girdi.

"Sayın Seçmen'im, sizinle birlikte birkaç korumanın gelmesini istemediğinizden emin misiniz?.."

Anden sadece başımı sallayıp kapının dışındaki askerlere elini salladı. "Lütfen, zahmet etmeyin," dedi. "Bayan Iparis'le özel olarak bir şey konuşmak istiyorum. Sadece bir dakika sürecek." Sözleri Day'in Batalla Binasındaki hücresine girerken söylediklerimi andırdı.

Asker Anden'a çabucak selam verip kapıyı kapadı ve bizi yalnız bıraktı. Yatağımın kenarında oturduğum yerden başımı kaldırıp baktım. Sessizlikte zincirlerim birbirine çarptı. Seçmen her zamanla resmî giyiminde değildi; bunun yerine üzerinde önünden kırmızı bir şerit geçen uzun siyah ceketi vardı ve kıyafetlerinin geri kalanı zarif bir sadelikteydi (siyah boğazlı kazak, altı parlak düğmeli koyu renk bir yelek, siyah pantolon ve siyah pilot botları). Saçları parlak ve düzgünce taranmıştı. Belinde tek bir silahı vardı ama ona saldırmak istesem silahını beni vuracak kadar hızlı çekemezdi. Bana samimiyetle güvendiğini göstermeye çalışıyordu.

Razor eğer bir fırsat yakalarsam Anden'ı kendi başıma öldürmem gerektiğini söylemişti. Fırsatı değerlendir demişti. Şimdi burada, hem de beklenmedik şekilde savunmasızca duruyordu

ancak ben elimi bile kaldırmadım. Ayrıca, eğer onu burada öldürmeye kalkarsam Day'i bir daha asla göremezdim ya da hayatta kalamazdım.

Anden aramızda biraz mesafe bırakmaya özen göstererek yanıma oturdu. Birden tipimden utandım; çökmüş ve bitkindim, saçlarım dağınık, üstümde pijamalarla Cumhuriyet'in yakışıklı prensinin yanında oturuyordum. Ama yine de doğruldum ve elimden geldiğince zarif bir şekilde başımı dik tuttum.*Sen June Iparissin*,diye kendime hatırlattım. Onun hissettiğim kaosu görmesine izin vermeyecektim.

"Sana haklı olduğunu söylemek istedim," diye başladı söze. Sesinde samimiyet vardı. "Korumalarımdan ikisi bu öğleden sonra kayboldu. Kaçtılar."

Planlandığı gibi iki sahte Vatansever askeri kaçmıştı. Razor'ın izliyor olması ihtimaline karşı iç çekip ona çalışılmış bir rahatlama bakışı attım. "Şu anda neredeler?"

"Emin değiliz. Gözcüler onların izini sürmeye çalışıyorlar." Anden bir an için eldivenli ellerini sıvazladı. "Komutan DeSoto bize eşlik etmesi için yeni bir grup askeri göreve aldı."

*Razor.*Kendi askerlerini yerlerine yerleştirip yavaş yavaş öldürmeye hazırlanıyordu.

Anden, "Yardımın için teşekkür etmek istiyorum, June," diye devam etti. "Yalan makinesi testine girmek zorunda olduğun için özür dilerim. Senin için can sıkıcı olduğunu biliyorum ancak bunu yapmamız gerekiyordu. Her ne olursa olsun, dürüst cevapların için teşekkür ederim. Vatanseverlerin planının zamanı geçene kadar tehlikeden uzakta, bizimle burada kalacaksın. Sana soracağımız birkaç tane daha soru olabilir. Bundan sonra seni tekrar Cumhuriyet'in saflarına yerleştirmenin bir yolunu bulacağız.

"Teşekkür ederim," dedim ancak sözlerim tamamen boştu.

Anden öne eğildi. "Akşam yemeğimizde dediğim şeyde samimiydim," diye fısıldadı, ağzım neredeyse hiç hareket

ettirmeden aceleyle konuşuyordu. Gergindi. Birden paranoyak oldum, dudaklarıma bir parmağımı götürüp ona anlamlı bir bakış attım. Gözleri büyüdü ancak uzaklaşmadı. Yavaşça çeneme dokundu, sonra da beni öpecekmiş gibi kendine doğru çekti. Dudaklarını dudaklarımın yanında, yanağımın altına çok hafifçe değecek şekilde yaklaştırdı. Tüylerim diken diken oluyor, aynı zamanda da bedenimden bir suçluluk duygusu akımı geçiyordu. "Böyle yapıyorum ki kameralar görmesin," diye fısıldadı. Özel konuşmak için böylesi daha iyiydi; eğer kapıdan bir nöbetçi bakarsa, Anden benden bir öpücük alıyor gibi görünecekti. Yayıldığında sorun olmayacak bir dedikoduydu. Vatanseverler de planlarına uygun davrandığımı düşüneceklerdi.

Anden'ın ılık nefesini tenimde hissediyordum. "Yardımına ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Eğer Cumhuriyet'e karşı işlediğin bütün suçlardan aklanırsan ve özgür bırakılırsan, Day'le iletişime geçebilmen mümkün olur mu? Yoksa onunla ilişkin sona erdiği için mi Vatanseverlerden ayrıldın?"

Dudağımı ısırdım. Anden'ın *ilişki* deme şeldi sanki bir zamanlar Day'le aramızda bir şeyler yaşanmış gibi geliyordu kulağa. Bir zamanlar. "Neden onunla iletişime geçmemi istiyorsun?"

Sözlerinde tüylerimi diken diken eden acil bir hükmediş vardı. "Sen ve Day Cumhuriyet'te ki en sevilen iki kişisiniz. Eğer sizlerle bir ittifak kurabilirsem halkı kazanabilirim. Böylece isyanları bastırıp herşeyin parçalanmasını engellemeye çalışmak yerine, bu ülkenin ihtiyacı olan değişimleri gerçekleştirmek üzere odaklanmaya başlayabilirim." Başım dönmüştü. Bu çok ani ve sersemleticiydi, bir an için verecek iyi bir cevap bulamadım. Anden benimle bu şekilde konuşarak büyük risk alıyordu. Yutkundum, yanaklarım hâlâ yakın durduğumuz için yanıyordu. Gözlerini iyice görebilmek için biraz kaydım. "Neden sana güvenelim ki?" dedim, sesim sakindi. "Day'in sana yardım etmek isteyeceğini nereden çıkardın?"

Anden'ın amacı gözlerinden apaçık okunuyordu. "Cumhuriyet'i değiştireceğim ve bunu yapmaya Day'in kardeşini serbest bırakmakla başlayacağım."

Ağzım kurumuştu. Keşke şimdi Day'in duyabileceği kadar yüksek sesle konuşabilseydim. "Eden'ı serbest mi bırakacaksın?

"Aslında onun hiç götürülmemesi gerekiyordu. Onu ve cephede kullanılan diğerlerini serbest bırakacağım."

"O nerede?" diye fısıldadım. "Ne zaman?.."

"Eden son birkaç haftadır cephe boyunca gezdiriliyor. Babam onu bir düzine çocukla birlikte yeni bir girişimin bir parçası olarak almıştı. Canlı biyolojik silah olarak kullanılıyorlar." Anden'ın yüzü karardı. "Bu saçmalığa bir son vereceğim. Yarın emri veriyorum.,. Eden cepheden alınıp başkentte hastaneye yatırılacak."

Bu yeni bir şeydi. Her şeyi değiştiriyordu.

Day'e Edenin serbest bırakılacağını bir şekilde söylemem gerekiyordu, yoksa o ve Vatanseverler onu serbest bırakma gücüne sahip olan tek insanı öldüreceklerdi. Onunla en iyi iletişime geçme yolu neydi? *Vatanseverler bütün hamlelerimi kameralardan izliyor olmalılar*, diye düşündüm,beynimi özgür bıraktım.Ona bir işaret göndermem gerekiyordu. Zihnimde Day'in yüzü canlandı ve ona koşmak istedim.)Ona bu iyi haberi vermeyi çok istiyordum.

Peki bu iyi bir haber miydi *gerçekten*? Mantığım sesleniyordu bu sefer, bunu ağırdan almamı söylüyordu. Anden yalan söylüyor olabilirdi, bütün bunlar bir tuzak olabilirdi. Peki ya bu sadece Day'i yakalama çabası olsaydı, o zaman sadece Eden'ı öldürmekle tehdit etmez miydi? Bu Day'in saklandığı yerden çıkmasını sağlardı.Ama onun yerine Eden'ın gitmesine izin verecekti.

Anden sessizliğim boyunca sabırla bekledi. "Day'in bana güvenmesi gerekiyor," diye mırıldandı.

Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Sandal ağacı ve temiz yün kokuyordu. "Onunla iletişime geçip onu ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekecek. Ancak eğer kardeşini bırakırsan sana *güvenecektir*."

"Senin güvenini de kazanacağım. Bana güvenmeni istiyorum. Ben *sana* güveniyorum. Sana çok uzun zamandır güveniyorum." Bir

an sustu. Nefesi hızlanmıştı, bakışları aniden değişti. O uzak otorite hissi gitmiş, geriye sadece genç bir adam, bir insan kalmıştı ve aramızdaki elektrik çok fazlaydı. Bir anda yüzünü çevirdi ve dudaklarımız birleşti.

Gözlerimi kapadım. Çok hafifti. Neredeyse yok gibiydi fakat daha fazlasını istemeden edemedim. Day'le aramızda ateş ve açlık vardı; hatta hiddet, bir tür ümitsizlik ve arzu. Bu öpücük ise tamamen nezaket ve zarafet işaretiydi; asalet, güç ve şıklık taşıyordu. İçimden zevk ve utanç aktı.Day kameralardan bunları görebiliyor muydu? Bu düşünce beni kalbimden vurdu.

Sadece birkaç saniye sürdü, sonra da Anden çekildi. Nefesimi bıraktım, gözlerimi açtım ve odanın tekrar odağına yerleşmesini bekledim. Burada yeterince zaman geçirmişti, biraz daha durursa dışarıdaki nöbetçiler endişelenmeye başlayabilirlerdi. "Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi, ayağa kalkıp ceketini düzeltmeden önce başını hafifçe eğdi. Tekrar resmiyetin koruması altına sığınmıştı ancak duruşunda hafif bir gariplik ve dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme vardı. "Biraz dinlen. Yarın konuşuruz."

Gittikten sonra oda tekrar karanlığa bürününce çenemi dizlerime kadar çekip kıvrıldım. Dudaklarım yanıyordu.Anden'ın dediklerini düşünüyordum, parmaklarım sürekli elimdeki ataştan yapılmış yüzük üzerinde gidip geliyordu. Vatanseverler, Day ve benim bu genç Seçmen'i öldürmem karşılığında onlara katılmamızı kabul etmişlerdi. Dediklerine bakacak olursak, onu öldürünce bizi Cumhuriyetten kurtaracak bir devrimin fitilini ateşlemiş olacaktık. Eski Birleşik Devletlerin görkemini tekrar getirebilecektik. Ama bunun gerçek anlamı neydi? Birleşik Devletlerde Anden'e Cumhuriyete veremeyeceği ne vardı? Özgürlük mü? Barış mı? Refah mı? Cumhuriyet ışılkları baştan sona yanan gökdelenlerle ve temiz varlıklı bölgelerle dolu bir ülke olacak mıydı? Vatanseverler Day'e kardeşini bulup bizim Koloniler'e kaçmamıza yardım edeceklerine söz vermişlerdi. Fakat Anden doğru destek ve doğru kararlılıkla bunları yapabilecekse, eğer Kolonilere kaçmamıza gerek *olmayacaksa o zaman bu suikastın amacı neydi*? Anden'ın babasıyla uzaktan

yakından alakası yoktu. Hatta, resmî olarak yapacağı ilk şey, babasının başlattığı bir şeyi ortadan kaldırmak olacaktı. Eden'i serbest bırakacak, belki de veba deneylerine bile son verecekti. Eğer iktidarda olmaya devam ederse, bu Cumhuriyet'i daha iyi bir yere dönüştürmeyecek miydi? Böylelikle Anden, Metias'ın cüretkâr günlük yazılarında bahsettiği katalizör olmaz mıydı?

Aklımın almadığı daha büyük bir sorun vardı. Razor, içinde bir yerlerde Anden'ın babası gibi bir diktatör olmadığının farkında olmalıydı. Ne de olsa Razor, Anden'in isyancı doğasını bilecek kadar yüksek bir rütbeye sahipti.Daye ve bana Kongrenin Anden'dan hoşlanmadıklarını söylemişti... ama neden çatıştıklarından bahsetmemişti.

Neden Vatanseverlerin yeni bir Cumhuriyet kurmalarına yardım edecek genç bir Seçmeni öldürmek istesindi ki?

Beynimi bulandıran bunca düşüncenin ortasında, tek bir tanesi açık ve netti.

Artık kime sadık olduğumu biliyordum. Razor'un Seçmeni öldürmesine izin vermeyecektim.Ancak Vatanseverlerin planına uymaması için Day'i uyarmam gerekiyordu.

Bir sinyale ihtiyacım vardı.

Birden eğer Day diğer Vatanseverlerle birlikte bu görüntüleri izliyorsa ona sinyal göndermem için bir yolun olduğunu fark ettim. Nedenini anlamayacaktı ancak hiç yoktan iyiydi. Başımı hafifçe öne indirdim, sonra Day'in verdiği ataştan yüzüğün bulunduğu elimi kaldırdım ve kaşımın yanına iki parmağımı bastırdım. Vegas sokaklarına geldiğimizde konuştuğumuz sinyaldi.

Dur.

DAY

GECENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE GÖREVİN BİR SONRAKİ aşaması hakkında bilgi almak için ana konferans odasına gidip diğerlerine katıldım.Razor geri dönmüştü. Dört Vatansever odanın bir köşesinde daha küçük bir grup halinde çalışıyordu, gördüğüm kadarıyla Hacker'lardı ve bazı binalarda hoparlörlerin nasıl yerleştirildiğini analiz ediyordu. Onlardan bazılarını artık tanıyabiliyordum. Hacker'lardan biri geldi ve oldukça yapılıydı, uzun boylu değildi; başka bir tanesinin iki yarım ay şeklindeki gözlerinin ortasında kocaman bir burnu vardı ve ince yüzlüydü; üçüncüsü tek gözünü kaybetmiş bir kızdı. Neredeyse herkesin bir yerinde bir yara izi vardı. Dikkatim odanın önündeki kalabalığa bir konuşma yapmakta olan Razor'a yöneldi, silüeti arkasındaki dünya haritası ekranlarından gelen ışıkla aydınlanmıştı. Tess buralarda diğerleriyle birlikte mi diye etrafa bakındım, onu kenara çekip özür dileyecektim. Fakat sonunda onu bulduğumda, eğitim almakta olan diğer Sıhhiyecilerle birlikte durduğunu, avucunda yeşil bir bitkiyi göstererek nasıl kullanıldığını sabırlı bir şekilde açıkladığını gördüm. En azından öyle sanıyordum. Özrümü sonra dilemeye karar verdim. Şu anda bana ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Bu düşünce beni üzdü ve garip bir şekilde rahatsız etti.

Tess, beni sonunda fark etti. "Day!" Karşılığında el salladım.

Bana doğru geldi, sonra da cebinden iki tane hap ve ufak bir temiz sargı rulosu çıkardı. Onları elime koydu. Nefesi kesilmiş bir halde, "Bu gece dikkatli ol, tamam mı?" dedi, kararlı bakışlarını üstümden çekmiyordu. Önceden yaşadığımız gerginlikten eser yoktu.

"Adrenalin dolduğunda nasıl olduğunu biliyorum. Çok çılgın şeyler yapmaya kalkma." Elimdeki mavi hapları gösterdi. "Eğer

dışarısı çok soğuk olursa bunlar seni ısıtacak."

Bana bakabilecek kadar büyük biri gibi davranıyordu, yemin ederim. Tess'in endişesi içimi ısıttı. “Sağ ol, kuzen," dedim ve hediyelerini cebime tıktım. "Hey, ben...”

Elini koluma koyup özrümü durdurdu. Gözleri her zamanki gibi kocamandı, o kadar rahatlatıcıydı ki benimle gelmesini istediğimi fark ettim. “Her neyse. Sadece... bana dikkatli olacağına söz ver."

Her şeye rağmen hemen atfetmişti. Acaba bana o sözleri o anın etkisiyle mi söylemişti? Hâlâ kızgın mıydı? Eğilip ona kısaca sarıldım. "Söz veriyorum. Ve sen de tehlikeden uzak dur." Buna cevaben belimi sıktı ve ona tekrar özür dilemeye çalışmama fırsat bırakmadan diğer Sıhhiyecilere katıldı.

O gittikten sonra dikkatimi tekrar Razor’a verdim. Kaede’yle birlikte daha önce geçtiğimiz Lamar tren raylarının yakınındaki bir sokağın karıncalanma yapmış videosuna işaret ediyordu. Ekrandan bir çift asker geçti, sulu sepken yağmura karşı yakalarını kaldırmış, ellerinde dumanı tüten böreklerini hapır hupur yiyorlardı. Bunu görünce ağzım sulandı. Vatanseverlerin konserveleri bir lükstü ama dostum, sıcak bir kıymalı börek için neler vermezdim. “Öncelikle herkese planımızın sorunsuz bir şekilde ilerlediği konusunda güvence vermek isterim,” dedi. "Ajanımız başarıyla Seçmen’le buluşup onu suikast planımızın iki gün içinde gerçekleştirileceği konusunda ikna etti.” Parmağıyla ekrandaki bir bölge üzerinde daire çizdi. "Aslında Seçmen moral yükseltme turunda San Angelo'yu ziyaret edip oradan Lamar’a geçmeyi planlamıştı. Artık Pierra’ya geleceği söyleniyor. Seçmen'e kendi asıl birliği yerine askerlerimizden bazıları eşlik ediyor olacak.” Razor'ın gözleri beni taradı sonra da ekranı gösterip sustu.

Lamar tren rayı sahnesinin yerine başka bir görüntü geldi; bir yatak odası görüyorduk. İlk fark ettiğim şey yatağın kenarında oturan ince bir şekildi, dizlerini çenesine çekmişti. June muydu bu? Ama oda güzeldi -bana hiç de bir hapishane hücresi gibi gelmemişti- ve yatak da kat kat battaniyeli ve yumuşacıktı, Lake’de böyle bir

yatağım olması için her şeyi yapardım. Biri kolumdan tuttu. "Hey. İşte buradasın yakışıklı." Pascao yanımda duruyordu, her zamanki neşe dolu sırıtışı yüzünde, açık gri gözleriyle heyecanlı heyecanlı bakıyordu.

"Hey," dedim, dikkatimi tekrar ekrana vermeden önce kısa bir selam verdim. Razor gruba planın bir sonraki aşaması hakkında genel bilgi vermeye başlamıştı ama Pascao yine koluma yapıştı.

"Sen, ben ve birkaç Koşucu daha birkaç saat içinde çıkıyoruz." Gözleri videoya gidip tekrar bana geldi. "Dinle. Razor ekibime şu anda gruba verdiğinden daha spesifik bir açıklama yapmamı istedi. Baxter ve Jordan'a anlattım.

Artık Pascao'yu neredeyse hiç dinlemiyordum çünkü artık yataktaki kişinin June olduğunu anlamıştım. O olmalıydı, saçını arkaya atışından ve odayı tarayan bakışlarıyla analiz etmesinden belli oluyordu. Oldukça sıcak pijamalar içindeydi ama sanki oda soğuk muşçasına titriyordu. Bu güzel oda gerçekten onun hücresi miydi? Tess'in sözleri tekrar aklıma geldi.

Day, unuttun mu? June anneni öldürdü.

Pascao koluma asılıp zorla beni tekrar ona döndürmeye çalıştı sonra da beni grubun en önüne götürdü. "Dinle, Day," diye tekrar fısıldadı. "Bu gece Lamar'a trenle gelecek bir kargo var. İçinde bir yığın silah, teçhizat, yiyecek ve cephedeki askerlere ne gerekiyorsa ondan olacak, hem de bir takım laboratuvar ekipmanıyla birlikte. Malzeme çalıp trendeki bir vagon dolusu bombayı patlatacağız. Bu geceki görevimiz bu."

Şimdi de June kapının yanında duran nöbetçiyle konuşuyordu ancak onu neredeyse hiç duyamıyordum. Razor odaya hitap etmeyi bırakmıştı ve başka iki Vatanseverle derin bir sohbete dalmıştı, ikisi de arada sırada ekranı gösteriyor, sonra da avuçlarına bir şey çiziyorlardı. "Bir vagon bombayı patlatmamızın amacı ne ki?" diye sordum.

"Bu görev sahte bir suikast girişimi olacak. Seçmen'in aslında buraya, Lamar'a gelmesi planlanmıştı, en azından June onunla

konuşana kadar. Bu geceki görevimiz Seçmen'i eğer şu ana kadar ikna olmadıysa, June'un doğruyu söylediğine ikna edecek. Ayrıca, birkaç bomba çalmış da olacağız." Pascao neredeyse manyakça bir sevinçle ellerini sıvazladı. "Mmm. Nitrogliserin." Bir kaşımı kaldırdım. "Ben ve diğer Koşucular trenle ilgileneceğiz ancak askerlerin ve nöbetçilerin dikkatini dağıtacak özel bir Koşucu'ya ihtiyacımız var."

"Özel derken?"

Pascao manidar bir şekilde, "Yani," dedi, "Razor seni bu yüzden aramıza kabul etti, Day. Bu, Cumhuriyet'e senin hayatta olduğunu göstermek için ilk şansımız. Bu yüzden Kaede saçındaki boyayı çıkardı. Senin Lamar'da görülüp bir Cumhuriyet trenini patlattığın söylentileri yayılınca, insanlar deliye dönecek. Cumhuriyetin küçük ünlü suçlusu hâlâ ortalıkta, hem de hükümetin onu idam etme girişiminden Sonra. Eğer bu insanların içindeki ayaklanma isteğini canlandıramazsa başka hiçbir şey bunu yapamaz. Amacımız da bu; kaos. İşimiz bittiğinde, halk senin için o kadar gaza gelmiş olacak ki devrim için yanıp tutuşacaklar. Seçmen'in suikastı için mükemmel bir ortam oluşacak."

Pascao'nun heyecanı beni biraz gülümsetti. Cumhuriyet'le oynamak mı? Ben bunun için doğmuştum. Onu ellerimle yakına çağırarak, "Bana biraz daha ayrıntılardan bahset," dedim.

Pascao Razor'ın hâlâ diğerleriyle birlikte planın üzerinden geçtiğinden emin oldu, sonra da bana göz kırptı. "Ekibimiz, istasyondan birkaç kilometre önce bombanın olduğu vagonu trenden ayıracak, oraya vardığımız zaman treni koruyan bir avuç askerden daha fazlasını görmek istemiyorum. Şimdi dikkatli ol. Genellikle bu tren raylarının yakınında çok fazla asker olmaz ama bu gece farklı. Cumhuriyet, June'un sahte suikast planını duyduktan sonra bizi avlamaya çalışacak. Fazladan asker olabilir. Bize gereken zamanı kazandırmak için seni fark etmelerini sağla."

"Tamam. İstediğiniz zamanı kazandıracağım." Kollarımı kavuşturup ona işaret ettim. "Bana sadece nereye gitmem

gerektiğini göster.”

Pascao sırıtıp sırtıma sertçe vurdu. “Harika. Hepimizden çok daha iyi bir Koşucusun, o askerleri kolayca atlatabilirsin. İki saat içinde buraya geldiğin girişte benimle buluş. Çok eğleneceğiz.” Parmaklarını şaklattı. “Ah, bir de Baxter’a kafanı takma diyecektim. Hem benden hem de Tess’ten özel ilgi gördüğün için kızgın, o kadar."

O gider gitmez gözlerim tekrar ekrana gitti ve June’un üzerinde dondu. Görüntü devam ederken, Razor’ın diğer Vatanseverlerle konuşmasından bazı kısımlar kulağıma geldi."... neler olduğunu duyacak kadar,” diyordu. “Kız onu istediğimiz pozisyona getirdi."

Videoda June uyuklamaktaymış gibi görünüyordu, dizlerini çenesinin altına almıştı. Bu sefer hiç ses yoktu ama pek umurumda değildi. Daha sonra hücresine koyu saçlı ve şık, siyah ceketli genç bir adam girdi. Seçmen’di bu. Eğilip onunla konuşmaya başladı fakat ne dediğini anlayamıyordum. Ona yaklaşınca June gerildi,: Yüzümden kanın çekilmekte olduğunu hissedebiliyordum. Etrafımdaki bütün konuşma ve sesler çok uzaktan geliyormuş gibiydi. Seçmen June’un çenesinin altına elini koyup yüzünü kendi yüzüne: yaklaştırdı. Sadece bana özel olduğunu düşündüğüm bir şeyi benden alıyordu ve birden ne yapacağımı bilemeden içim paramparça oldu.: Gözlerimi onlardan ayırmak istedim ama görüşümün köşesiyle bile: June’u öptüğünü görebiliyordum. Sanki hiç bitmeyecek gibiydi.

Sonunda uyuşmuş bir halde birbirlerinden ayrıldıklarını ve Seçmen’in odadan çıkıp June’u tek başına yatağında kıvrılmış halde bırakışını izledim. Şu anda aklından ne geçiyordu? Daha fazla izleyemeyecektim. Arkamı dönüp Pascao’yla birlikte kalabalıktan ve bu sahneden uzaklaşmak üzereydim.

Ancak sonra gözüme bir şey çarptı.Ekrana baktım.Ve tam zamanında,June’un sinyalimizdeki gibi iki parmağını kaşına koyduğunu gördüm.

Saat geceyarısını geçince Pascao, ben ve diğer üç Koşucu gözlerimizin etrafına geniş siyah şeritler çektik ve koyu renk cephe

üniformalarımızı ve kasketlerimizi giydik. Sonra da Vatanseverlerin yer altı sığınağına ilk geldiğim yerden dışarı çıktık. Arada sırada birkaç asker geçiyordu ama kendi bölgemizden uzaklaşıp tren raylarını geçtiğimizde daha fazla birlik görmeye başladık. Gökyüzü hâlâ tamamen bulutlarla kaplıydı ve loş sokak lambalarının altında karla karışık yağmur yağdığını görebiliyordum. Kaldırımlar yağmur ve buzlu çamurdan dolayı kaygandı, havanın kokusu duman ve küf karışımı gibi bayattı. Dar yakamı yukarı çektim, Tess'in mavi haplarından birini yuttum ve keşke onunla birlikte Los Angeles'ın nemli gecekondu mahallelerinden birinde olsaydım diye düşündüm. Ceketimin içindeki toz bombasına dokunup hâlâ kuru olup olmadığını ikinci kez kontrol ettim. Aklımın bir köşesinde June ve Seçmen'in arasında olanlar dönüp duruyordu.

June işareti benim için vermişti. Planın hangi kısmını durdurmamı istiyordu? Vatanseverlerin görevini iptal edip kaçmamı mı istiyordu? Eğer şimdi kaçarsam ona ne olacaktı? Bu sinyalin milyonlarca farklı anlamı olabilirdi. Cumhuriyetin yanında kalmaya karar verdiği anlamına bile gelebilirdi. Bu düşünceyi hararetle zihnimden uzaklaştırdım. Hayır, bunu yapmazdı. Peki ya Seçmen'in kendisi bile June'u isterse? Bu onu kalmaya ikna eder miydi? Aynı zamanda da videoda ses olmadığını da hatırladım. Diğer videoların hepsinde ses netti. Razor sesin açılmasında ısrar bile etmişti. Vatanseverler bunun sesini silmişler miydi? Bir şey mi saklıyorlardı?

Pascao tren istasyonundan çok uzak olmayan bir sokağın gölgesinde bizi durdurdu. "Tren on beş dakika sonra geliyor," dedi. "Nefesi buhar olarak çıkıyordu. "Baxter, İris, siz ikiniz benimle geliyorsunuz." İris isimli kız uzun ve inceydi, çukur gözleri sürekli etrafı gözlüyordu, gülümsedi ama Baxter ters ters bakıp çenesini sıktı. Onu görmezden gelip Tess'in aklına benim hakkımda neler sokmaya çalıştığını düşünmemeye çalıştım. Pascao üçüncü Koşucuya işaret etti, bu da bana gizli gizli bakışlar atan bakır örgülü minik bir kızdı. "Jordan, sen bize vagonun yerini göstereceksin." Kız da Pascao'ya okeyi verdi.

Pascao'nun gözleri bana döndü. “Day,” diye fısıldadı. “Sen görevini biliyorsun.” Kasketimin kenarına dokundum. “Anladım, kuzen.” June her ne demek istediyse şu an Vatanseverleri geride bırakmak için doğru zaman değildi. Tess hâlâ yer altı sığınağındaydı ve Eden'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İkisini birden tehlikeye atmam söz konusu olamazdı.

"Askerleri meşgul et, olur mu? Senden nefret etsinler."

“Uzmanlık alanım.” Etrafımızdaki eğimli çatıları ve kırık dökük duvarları gösterdim. Bir Koşucu için bu çatılar buzla pürüzsüzleştirilmiş dev kaydıraklar gibiydi. Tess'e içimden teşekkür ettim, verdiği hap beni içten içe ısıtmaya başlamıştı, sanki hava buz gibiyken sıcacık bir çorba içmişim gibi hissediyordum.

Pascao kocaman gülümsedi. “Tamam o zaman, haydi şunlarla biraz eğlenelim."

Diğerleri sulu sepken yağmurun altında tren rayları boyunca aceleyle ilerlerken arkalarından baktım.Sonra da gölgelerin içine karışıp binaları inceledim.Her biri eskimiş ve delik deşik olmuştu; daha da iyisi, hepsinin duvarlarında birbiriyle kesişen paslı demir çubuklar vardı.Bazılarının en üst katı tamamen patlamış ve gökyüzüne açılmıştı. Diğerlerinin eğimli, kiremitli çatıları vardı.Her şeye rağmen, bu beklenti hissini içimden atamıyordum. Burası Koşucular için bir cennetti.

Tekrar dönüp tren istasyonuna doğru giden sokağa baktım. En az iki asker grubu vardı, belki de daha fazla. Diğer tarafı göremiyordum. Bazıları beklentiyle raylara dizilmişti. Tüfeklerini kaldırmışlardı, gözlerinin etrafındaki siyah şeritler yağmurda parlıyordu. Elimi yüzüme götürüp kendi şeridimi kontrol ettim. Sonra da ordu kasketimi kafama iyice bastırdım. Şov zamanıydı.

Bir duvara ayağımı geçirip çatıya kadar yan yan tırmandım. Bacağımı her içeri sokuşumda, baldırım yapay bacağıma sürtüyordu. Metal, kumaşın altından bile buz gibiydi. Birkaç saniye sonra, üç kat yukarıda yıkılmakta olan bir bacanın arkasına çömelmiştim. Buradan bakınca, tıpkı beklediğim gibi, tren

istasyonunun diğer tarafında da üçüncü bir grup askerin olduğunu gördüm. Binanın diğer tarafında gidip eğik bir çatıya gelene kadar sessizce binadan binaya atladım. Artık askerlerin surat ifadelerini görebilecek kadar yakındım. Ceketimin içine elimi attım,toz bombamın yeterince kuru olduğundan emin oldum, sonra da çatıya çömelip beklemeye koyuldum.

Birkaç dakika geçti. Sonra kalktım, toz bombasını çıkardım ve tren istasyonundan olabildiğince uzağa fırlattım.

Bum. Yere değdiği anda devasa bir bulut halinde patladı. Toz hemen bütün bloğu yuttu ve yuvarlanan dalgalar halinde sokaklara yayıldı. Tren istasyonun yakınındaki askerlerden bağırışlar duyuyordum. Biri, “Orada, üç blok aşağıda!" diye bağırdı. Aferin asker, nasıl da gördün? Aralarından bir grup istasyondan ayrılıp toz bulutunun sokakları kapladığı yere doğru koştu.

Eğik çatıdan kaydım. Oradan buradan çatı kaplaması dökülüp havaya buzlu bir sis gönderiyordu fakat aşağıdan gelen o bütün bağırmalardan ve koşuşturmadan ben kendimi bile duyamıyordum.Çatı cam gibi kayıyordu. Hız kazandım. Yağmur yanaklarıma daha hızlı vurmaya başladı, çatının dibine gelirken kendimi hazırladım ve havaya sıçradım. Yerden büyük ihtimalle bir çeşit hayalet gibi görünüyor olmalıydım.

Botlarım bir yandaki binanın çatısına vurdu, bu bina tren istasyonunun tam yanındaydı. Oradaki askerlerin dikkatleri dağılmıştı, sokağın aşağısına, toz bulutuna doğru bakıyorlardı.İkinci çatının dibine gelince biraz hoplayıp sokak lambalarından birine tutundum ve yere kadar kaydım. Kısa, bastırılmış bir çatırtıyla kaldırımdaki buzların üzerine indim.

“Beni takip edin!” diye askerlere bağırdım. Beni ilk görüşleriydi, sadece koyu üniformalı ve gözlerine siyah şerit çekilmiş askerlerden biriydim. “Depolardan birine saldırıyorlar. Vatanseverler sonunda gelmiş olabilir." Geride kalan iki gruba da işaret ettim. "Herkes acele etsin. Komutanın emri!” Sonra da topuklarımın üzerinde dönüp onlardan uzağa koşmaya başladım.

Tabii ki hemen beni takip eden botlarının seslerini duymaya başladım. Bu, istasyonu bir an için korumasız bırakmak anlamına gelse bile, askerler komutanlarının emirlerine karşı gelmeye cüret edemezlerdi. Bazen Cumhuriyetin bu çelik disiplinini çok seviyordum.

Koşmaya devam ettim. Askerleri toz bulutundan ve birkaç depodan dört beş blok uzaklaştırdıktan sonra birden yoldan sapıp dar bir koridora girdim. Onlar daha köşeyi dönemeden, sokağın duvarlarından birine doğruca koştum ve bir iki metre kala zıplayıp havaya uçtum. Ellerimi hızla kaldırdım. İkinci kattaki çıkıntıya tutundum ve o anda üstüne sıçradım. Ayaklarım sağlam bir şekilde çıkıntının üzerindeydi.

Askerler aynı sokağa girdiklerinde ben ikinci kattaki bir pencerenin gölgelerinin içine sinmiştim. İlk gelen askerlerin durduğunu, sonra da hayret nidaları attığını duydum. Zamanlama uygun, diye düşündüm. Uzanıp kasketimi çıkardım ve altın sarısı saçlarımı serbest bıraktım. Askerlerden biri tam da o anda başını çevirdi ve pencere boşluğundan fırlayıp ikinci kattaki çıkıntıdan köşeyi döndüğümü gördü. Biri inanamayarak, “Gördün mü?" diye bağırdı. “Day miydi o?" Ayaklarımı eski tuğlaların arasına sıkıştırıp kendimi üçüncü kata çekerken ses tonlarının kafa karışıklığından öfkeye döndüğünü duydum. Biri diğerlerine beni vurmalarını söylüyordu. Bense sadece dişlerimi sıkıp üçüncü kata sıçradım.

İlk kurşunlar duvardan sekti. Biri elimden birkaç santim öteye isabet etti. Durmadım. Bunun yerine en üst kata fırlayıp tek bir hareketle kendimi eğik çatıya savurdum. Kurşunlar altımdaki tuğlaların üzerinde kıvılcımlar saçtı. Uzakta istasyonu görebiliyordum. Tren gelmişti, yarısı dumandan görünmüyordu ve inen birkaç asker dışında etrafında kimse yoktu.

Çatıda koşuşturdum ve diğer yarısını kayarak indim, sonra da diğer çatıya atlayarak uçtum. Aşağıda bazı askerler tekrar trene doğru koşmaya başlamışlardı. Belki de bütün bunların bir oyalamaca taktiği olduğunu fark etmişlerdi. Gözlerimi sadece başka bir çatıya atlarken tren istasyonundan alıyordum.

İki blok kalmıştı.

Sonra, bir patlama oldu. Daha uzaktaki rayların üzerinden parlak, kızgın bir duman bulutu yükseldi ve benim durduğum yer bile sallandı. Darbeden dolayı dengemi kaybedip dizlerimin üzerine düştüm. İşte Pascao'nun bahsettiği patlama geldi. Bir an için bu yangını izledim, düşünüyordum. Oraya doğru bir sürü asker gidecekti, tehlikeliydi ama eğer benim işim Cumhuriyete hayatta olduğumu göstermekse olabildiğince çok kişi tarafından görüldüğümden emin olmalıydım. Tekrar ayağa kalkıp daha hızla koşmaya başladım, aynı zamanda da saçlarımı tekrar kasketimin içine sokuşturdum. Aşağıdaki askerler iki gruba ayrılmışlardı, biri patlamaya doğru koşuyor, diğeri de benim izimi sürmeye devam ediyordu.

Birden durdum. Askerler bulunduğum binanın yanından hızla geçtiler. Bir saniye bile harcamadan çatıdan kayıp çatı oluğunun kenarından tutunarak sallandım. Ayaklarımı sağlamca yerleştirdim. Önce birini, sonra diğerini. Kaldırıma atladım. Askerler belki de henüz beni kaybettiklerini fark etmişlerdi ama ben çoktan yerdeki gölgelerin arasına sıvışmıştım. Şimdi de sanki askerlerden biriymişim gibi normal bir şekilde koşuyordum. Trene doğru gittim.

Yağmur daha da hızlanmıştı.Patlamanın ardından yükselen alevler gökyüzünü aydınlatmıştı, ben de bağrışmaları ve ayak seslerini duyacak kadar trene yakındım. Pascao ve diğerleri güvenli bir şekilde kaçabilmişler miydi? Adımlarımı hızlandırdım. Yağmurun içinden başka askerler çıkageldi, ben de tren boyunca koşarken; onlara ayak uydurdum. Ateşin olduğu yere doğru gidiyorlardı. Biri diğerine, “Ne oldu?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum, bir kıvılcım yüzünden kargo havaya uçmuş diye duydum.”

“Mümkün değil! Bütün vagonlar korunuyor...”

“Biri Komutan DeSoto’yu bulsun.Vatanseverler hamlelerini yaptı.Seçmen’e haber verin... onlar..."

Devam ettiler; cümlenin son kısmını kaçırdım. Sıranın sonuna gelene kadar yavaşladım, sonra da iki vagonun arasındaki boşluğa fırladım. Görebildiğim bütün askerler hâlâ alevlere doğru gitmekteydi. Diğerleri toz bombasını attığım yerdelerdi ve beni kovalayanlar da muhtemelen hâlâ hayret içinde koştuğum sokakları tarıyorlardı. Yakınlarda başka kimsenin olmadığından emin olana kadar bekledim.Sonra da vagonların arasından çıkıp rayların diğer tarafında, diğer askerlerin olduğu kısımda koşmaya başladım.Tekrar saçlarımı açtım. Şimdi sadece sahneye çıkmak için doğru; zamanı beklemem gerekiyordu.

Her geçtiğim vagonda küçük işaretler vardı. Kömür. Takip edilebilir silahlar. Cephane. Yiyecek.Sonuncusunda durmak istedim ama konuşan Lake'teki Day'di. Kendime artık sokaklarda haydutluk; yapmadığımı ve Vatanseverlerin karargahlarında büfelerinin olduğunu hatırlattım. Kendimi ilerlemeye zorladım. Başka işaretler; Başka malzemeler '

Sonra beni durduran bir işaretle karşılaştım. Tüylerim diken diken oldu. Hemen geri koşup hayal etmediğimden emin olmak için işaretli vagona tekrar baktım.

Hayır. Orada, metalin içine işlenmiş duruyordu. Her yerde tanırdım bu işareti.

Üç çizgili X. Zihnim dönüyordu, evimizin kapısına kırmızı spreyle konmuş olan işareti gördüm, Lake'de evden eve giden veba devriyesini, Eden'ın götürülüşünü. Bu sembolün kardeşimin veya onunla ilgili bir şeyin bu trende olduğundan başka bir anlamı olamazdı. Vatanseverlerin planı aklımdan uçup gitti. Eden burada olabilirdi.

Kayan kapıların kilitli olduğunu görebiliyordum, bu yüzden birkaç adım geriye çekilip trene doğru koştum. Yeterince yaklaşınca zıpladım, vagonun yanına üç hızlı adım atıp üst kenarına tutundum ve kendimi çektim.

Büyük ihtimalle tepesinde içeriye ulaşmak için kullandıkları daire şeklinde metalden bir kapak vardı. Üstüne çömeldim,

parmaklarımı kenarlarında gezdirdim ve kapağı tutan dört mandal buldum. Aceleyle onları kanırtıp açtım. Askerler her an gelebilirdi. Var gücümle kapağı ittim. Tam da içeri atlayabileceğim kadar açıldı.

Yumuşak bir tok sesiyle yere indim. Önce karanlıkta hiçbir şey göremedim. Ellerimle uzanıp yuvarlak cam bir yüzeye benzer bir şeye dokundum. Yavaş yavaş etrafımda neler olduğunu algılayabiliyordum.

Neredeyse vagon kadar büyük cam bir silindirin önündeydim, üstünde ve altında düz metal kapaklar vardı. İçinden hafif mavi bir ışık yayılıyordu. İçinde zeminde küçük bir şey yatıyordu, kollarının birinden borular çıkıyordu. Bir çocuk olduğunu hemen anladım. Saçları kısa, temiz ve dalgalıydı. Karanlığın içinde göze batmasına sebep olan beyaz bir pijama giyiyordu.

Kulağımdaki şiddetli vızıltı her şeyi bastırdı. Bu Eden'dı. Eden. O olmalıydı. Turnayı gözünden vurmuştum, şansıma inanamıyordum. İşte tam önümdeydi, abuk subuk bir yerde, Cumhuriyet'in uçsuz bucaksız enginliğinde, inanılmaz bir tesadüf eseri onu bulmuştum. Onu kurtarabilirdim. Kolonilere hiç beklemediğim kadar erkenden kaçabilirdik. Bu gece kaçabilirdik.

Silindirin yanına koşup parçalayabilmek için yumruğumu cama geçirdim ama en azından otuz santimetre kalınlığında ve kurşun geçirmez olduğunu görebiliyordum. Biran için sesi duyamadığını sandım. Fakat gözlerini açtı. Bana bakmaya çalışmadan önce gözleri garip odağını yitirmiş bir şekilde etrafta gezindi.

Uzun bir an sonra bu çocuğun Eden olmadığını algıladım.

Hayal kırıklığının acı tadı dudaklarımdaydı. O kadar ufacıktı, yaşı kardeşimin kine o kadar yakındı ki Eden'ın yüzünün görüntüsünü aklımdan atamadım. Farklı veba türleri taşıyan başkaları da mı vardı? Eh, tabii ki olurdu. Bütün ülkede neden sadece Eden'da olsundu ki?

Çocukla bir süre birbirimize baktık. Sanırım beni görebiliyor ancak bakışlarını sabit tutamıyordu; bana Tess'in uzağı göremeyişini hatırlatan bir şekilde gözlerini kısmıştı. Eden. Veba yüzünden

irislerinin nasıl kanadığını hatırladım... bu çocuğun beni görmeye çalışma çabasından neredeyse tamamen kör olduğunu anlayabiliyordum. Büyük ihtimalle kardeşimde de bu belirti vardı.

Aniden girdiği transtan çıktı ve olabildiğince hızlı bir şekilde bana doğru emekledi. İki elini de cama koydu. Gözleri solgun, opak bir kahverengi tonundaydı, Eden'ı son gördüğümdeki gibi korkutucu bir siyah değildi ama iki irisinin de alt yarısı kanla dolmuş, koyu mor bir renk almıştı. Yani bu çocuk -ve Eden- kan çekilmeye başladığı için iyileşiyor muydu, yoksa kan dolmaya başladığı için kötüleşiyor muydu? Eden'ın irisleri onu son gördüğümde tamamen kanla dolmuştu.

“Kim var orada?" dedi. Cam sesini bastırıyordu. Bu kadar yakından bile bana odaklanamıyordu.

Kendime geldim ve çatlak bir sesle, “Bir dost," dedim. “Seni buradan çıkaracağım." Bunu duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı, minik yüzünde hemen umut belirdi. Ellerimi camda gezdirip bu lanet olası silindiri açmama yardım edecek bir şey aradım, herhangi bir şey. “Bu şey nasıl çalışıyor? Güvenli mi?”

Çocuk hızla camı yumrukladı. Çok korkmuştu. “Lütfen bana yardım et!” diye haykırdı, sesi titriyordu. “Beni buradan çıkar, lütfen beni buradan kurtar!"

Söyledikleri kalbimi parçaladı. Eden da bu durumda mıydı, korkmuş ve kör bir halde karanlık bir vagonda onu kurtarmamı mı bekliyordu? Bu çocuğu kurtarmam gerek. Silindire dayanıp dengemi sağlamaya çalıştım. “Sakin ol. Tamam mı? Panik yapma. Adın ne? Nerelisin?”

Çocuğun gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. "Adım Sam Vatanchi, ailem Helena, Montana'da.” Hızla başını salladı. "Benim nereye gittiğimi bilmiyorlar. Onlara eve gelmek istediğimi söyleyebilir misin? Onlara...”

Hayır yapamam. O kadar zavallı bir durumdayım ki. Vagonun metal duvarlarına yumruğumu geçirmek istedim. “Elimden geleni

yapacağım. Bu silindir nasıl açılıyor?" diye tekrar sordum. "Güvenli mi?

"Çocuk çılgınlar gibi silindirin diğer tarafını işaret etti. Korkusunu kontrol altında tutabilmek için mücadele verdiği belli oluyordu. "Tamam... tamam." Bir an düşünmek için duraksadı.

"Hımm,güvenli.Sanırım.Orada yazı yazdıkları bir şey var,"diye cevap verdi. "Biplemeleri duyuyorum sonra da kapı açılıyor."

Dediği yere koştum. Ben mi yanlış duyuyordum yoksa uzaktan gelen botların kaldırıma çarpma sesimi geliyordu? "Bir tür cam ekran var burada," dedim. Üzerinde kırmızıyla KİLİTLİ yazıyordu. Tekrar çocuğa dönüp camı tıkladım. Gözleri sese yöneldi. "Herhangi bir şifre var mı? Nasıl yazılıyor?"

"Bilmiyorum!" Çocuk sadece ellerini havaya kaldırdı. Kelimelerini bir hıçkırık böldü. "Lütfen, sadece..."

Kahretsin, Eden'a o kadar çok benziyordu ki... Onun gözyaşları aktıkça benim gözlerim doluyordu. "Yapma böyle," diye dil döktüm, güçlü olmaya çalışıyordum. Kontrolü elden bırakmamalıydım. "Düşün. Bu şeyi açmak için klavye dışında bir şey var mı?"

Başını salladı. "Bilmiyorum. Bilmiyorum!"

Eğer burada olsaydı Eden'ın bu durumda ne diyeceğini hayal edebiliyordum. Teknik bir şey söylerdi, o küçük mühendis aklını kullanırdı. "Keskin kenarlı birşeyin var mı? Manuel bir tetik bul!"

Sakin ol. Her zaman kemerimde olan bıçağı çıkardım. Eskiden Eden'ın cihazları parçalara ayırıp bütün iç bağlantılarını ve devre kartlarını yeniden yapılandırdığını hatırladım. Belki ben de aynı şeyi denemeliydim.

Bıçağı klavyenin kenarı boyunca uzanan ince yarığa yerleştirip dikkatlice biraz baskı uyguladım. Hiçbir şey olmayınca bıçak eğilene kadar daha da bastırdım. Hiçbir işe yaramıyordu. "Çok dar," diye mırıldandım. Keşke June burada olsaydı. Bu şeyin nasıl çalıştığını büyük ihtimalle bir bakışta anlardı. Bir an için sessizce durduk

çocukla. Çenesi göğsüne düştü ve gözlerini kapadı; bunu açmanın bir yolu olmadığını anlamıştı.

Onu kurtarmalıydım. Eden'ı kurtarmalıydım. Çığlık atmak istedim.

Hayal değildi; gerçekten de askerlerin yaklaştığını duyuyordum. Kompartımanları kontrol ediyor olmalıydılar. "Konuş benimle, Sam," dedim. "Hâlâ hasta mısın? Sana ne yapıyorlar?"

Çocuk burnunu sildi. Yüzündeki umut ışığı sönmüştü. "Sen kimsin?"

"Yardım etmek isteyen biri," diye fısıldadım. "Bana ne kadar çok şey anlatırsan bütün bunları düzeltmem o kadar kolaylaşacak."

Sam aceleyle,"Artık hasta değilim," diye yanıtladı, zamanımızın azalmakta olduğunu biliyor gibiydi, "ama kanımda bir şey olduğunu söylediler. Uyku halinde bir virüs diyorlar." Düşünmek için bekledi. "Tekrar hastalanmamam için bana ilaç veriyorlar." Görmeyen gözlerini ovuşturdu, onu kurtarmam için sözsüz bir şekilde yalvarıyordu. "Tren her durduğunda benden bir kan örneği alıyorlar."

"Hangi şehirlerde durduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum... bir kere Bismarck ismini duydum?.." Çocuk düşünürken sustu. "Ve Yankton?"

İkisi de Dakota'daki cephe şehirleriydi. Onu koydukları taşıyıcıyı düşündüm. Herhalde steril bir ortam sağlamaları gerekiyordu,böylece birileri içeri girip kan örneği alabiliyor, sonra da uyku halindeki virüsü aktif hale getiren her neyse onunla karıştırabiliyorlardı. Kollarındaki borular sadece beslenme için olabilirdi.

Aklıma gelen en iyi tahmin onu Koloniler'e karşı bir biyolojik silah olarak kullanıyor olabilecekleriydi. Onu kobaya çevirmişlerdi. Tıpkı Eden gibi. Kardeşimin oradan oraya bu şekilde götürülüyor olması düşüncesi karşısında boğulmak üzereydim. "Seni buradan sonra nereye götürecekler?" diye sordum.

"Bilmiyorum! Sadece... evime gitmek istiyorum!”

Cephede bir yere gidecekti. Cephe boyunca başka kaç çocuğu bu şekilde gezdirdiklerini tahmin edemiyordum. Eden'ın bu trenlerden birine tıkılmış olduğunu düşündüm. Çocuk tekrar ağlamaya başlamıştı ama bu sefer onu bölmek için kendimi zorladım. "Beni dinle. Eden adında bir çocuk tanıyor musun? Bu ismi daha önce hiç duydun mu?”

Daha da yüksek sesle ağlamaya başladı. "Hayır... kim... bilmiyorum!”

Burada daha fazla duramazdım. Bir şekilde gözlerimi çocuğun gözlerinden ayırmayı başardım ve vagonun kapısına doğru koştum. Askerlerin ayak sesleri yükseldi, beş ya da altı vagondan daha ötede olamazlardı. Çocuğa son bir kez baktım. "Özür dilerim. Gitmem gerekiyor.” Bunları söylemek içimi parçalıyordu.

Çocuk tekrar ağlamaya başladı. Silindirin kalın camlarını yumruklamaya başladı. "Hayır!” Sesi çatladı. "Sana bildiğim her şeyi anlattım; lütfen beni burada bırakma"

Artık dinleyemiyordum. Güçlükle kayan kapılardan birinin kenar sürgülerine basıp üstteki yuvarlak kapağın kenarını tutabilmek için vagonun tavanına yaklaştım. Tekrar gecenin içine, gözlerimi yakan, yüzüme buz gibi çarpan sulu sepkenin içine çıktım ve kendime gelmeye çalıştım. Kendimden çok utanıyordum. Çocuk bana yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı ve ben de karşılığını ona bu şekilde mi ödüyordum? Canımı kurtarmak için kaçarak mı?

Askerler on beş metre kadar ötedeki vagonları denetliyorlardı. Kapağı yerine yerleştirip vagonun kenarına gelene kadar dört ayak üstünde ilerledim. Aşağı sallanıp yere indim.

Pascao gölgelerden beliriverdi, açık gri gözleri karanlıkta parlıyordu. Beni arıyor olmalıydı. "Burada ne yaptığını sorabilir miyim?” diye fısıldadı. "Patlamanın yakınında ortalığı karıştırıyor olman gerekmiyor muydu, ha? Neredeydin?"

.

İyi davranacak ruh hali içinde değildim. Pascao'nun yanında koşmaya başlarken, “Şimdi olmaz,” diye çıkıştım. Yer altı tünelimize dönme zamanıydı. Her şey gerçek dışı bir sisin içinde yanımızdan geçip gidiyordu.

Pascao başka bir şey demek için ağzını açtı, suratımı görünce tereddüt etti ve söylememeye karar verdi. "Iıı...” diye tekrar başladı, bu sefer daha sessizce konuşuyordu, "şey, yeterince iyiydin. Büyük ihtimalle fazladan çıngar çıkarmaya ihtiyacımız olmadan senin hayatta olduğun söylentileri yayıldı. Orada çatılarda koşuşun harikaydı. Yarın sabah senin burada görülmene halkın nasıl tepki verdiğini izleyeceğiz." Cevap vermeyince dudağını ısırıp orada bitirmeye karar verdi.

Eden’ı kurtarmama bana yardım etmelerinden önce Razor’ın suikastı halletmesini beklemekten başka çarem yoktu. Genç Seçmen’e karşı içimde bir öfke dalgası büyüdü. Senden nefret ediyorum. *Bütün benliğimle senden nefret ediyorum ve yemin ederim, elime geçen ilk fırsatta seni vuracağım.* Vatanseverlere katıldığımdan beri ilk kez kendimi suikast için heyecanlanırken buldum. Cumhuriyet’in kardeşime bir daha asla el sürmemesini sağlamak için her şeyi yapacaktım.

Yanan ateşin ve askerlerin feryatları arasından bölgenin diğer tarafına sıvışıp geceye karıştık.

JUNE

SEÇMEN'İN ASIL SUİKASTINA İKİ GÜNDEN AZ KALMIŞTI. DURDURMAK içinse otuz saatim vardı.

Güneş battıktan hemen sonra Seçmen, yanında altı Senatör ve en az dört koruma devriyesiyle birlikte (kırk sekiz asker) cephe şehri Pierra'ya giden trene bindi. Ben de onlarlaydım.İlk kez bir tutsak değil de bir yolcu olarak yolculuk ediyordum, bu yüzden bu gece sıcak kışlık taytlar, yumuşak deri çizmeler (silah olarak kullanmayayım diye topukları veya çelik tokaları yoktu) ve kapüşonlu, kenarları gümüş işlemeli koyu kızıl bir kaban giyiyordum. Artık kelepçeler yoktu. Anden eldiven giymemde ısrar bile etmişti (yumuşak deri, siyah ve kırmızı) ve Denver'a geldiğimden beri ilk kez ellerim üşümüyordu. Saçım her zamanki gibi temiz ve kuruydu, başının arkasında yüksek bir at kuyruğu yapılmıştı. Bütün bunlara rağmen, başım yanıyor ve kaslarım ağrıyordu. İstasyon platformundaki bütün ışıklar sönüktü ve Seçmen'in grubu dışında kimse ortalıklarda görünmüyordu. Trene çıt çıkarmadan bindik. Ander'in güzergâhı aniden Lamar'dan Pierra'ya değiştirmesi büyük ihtimalle Senatörlerin çoğunun bile bilmediği bir şeydi.

Korumalarım beni kendi özel vagonuma bindirdi. O kadar lükstü ki, burada olmamın tek sebebinin Ander'in ısrarı olduğundan emindim. Standart vagonlardan iki kat daha uzundu (en az seksen metrekareydi, altı kadife perdesi ve sağ duvarda her zamanki gibi Ander'in portresi asılıydı. Korumalar beni vagonun ortasındaki masaya götürdüler ve benim için bir sandalye çektiler. Bütün bunlar öyle garip geliyordu ki sanki gerçek değilmiş gibiydi. Tam da eskiden olduğum yerdeydim sanki, zengin bir kız olarak Cumhuriyetin elit çevrelerinde hak ettiğim yeri alıyordum.

.

İçlerinden biri, "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa bize söyleyin," dedi. Kibar konuşuyordu ancak çenesini sıkması benim etrafımda ne kadar gerildiğini gösteriyordu.

Şimdi sadece trenin raylar üzerindeki hafif sesi vardı. Askerlere doğrudan bakmamaya çalışıyordum fakat gözümün kenarıyla onları yalandan izliyordum. Bu trende asker kılığına girmiş bir Vatansever var mıydı? Eğer öyleyse acaba benim sadakatimin değiştiğinden şüpheleniyorlar mıydı?

Ağır bir sessizlik içinde bekledik Yine kar yağmaya başlamıştı, penceremin köşelerinde birikiyordu. Buz kristalleri camımı süslemeye başlamıştı. Aklıma Metias'ın cenazesi, beyaz elbisem, Thomas'ın parlak beyaz takımı, beyaz leylaklar ve beyaz halılar geldi.

Tren hızlandı. 'Yanağım neredeyse cama değecek kadar pencereye yaklaştım. Denver'ı çevreleyen Zırh duvarına yaklaşırken sessizce dışarıyı izledim. Karanlıkta bile Zırh'ın içinden geçen tünelleri görebiliyordum; bazıları sağlam metal kapılarla tamamen kapatılmışken diğerleri kargo gemilerinin geçmesi için açık bırakılmıştı. Trenimiz tünellerden birine daldı; sanırım başkentten ayrılan trenlerin denetimden geçmeleri gerekmiyordu,özellikle de Seçmen'in onayını almışlarsa.Devasa duvarı arkamızda bırakırken, şehre gelen trenlerden birinin denetim için durak noktalarından birinde yavaşladığını gördüm.

Devam edip geceye karıştık. Pencerenin önünden gecekondu bölgelerinin yağmurda yıpranmış gökdelenleri geçiyordu, şehrin merkezinden uzakta yaşayan insanların bu görüntüsüne artık alışmıştım. Ayrıntılara dikkat edemeyecek kadar yorgundum. Aklım Anden'ın dün gece dediği şeylere gitti, o da beni bir türlü çözemediğim nasıl bir yandan Anden'ı uyarıp aynı zamanda da Day'i güvende tutarım sorusuna getirdi. Eğer suikast planını Anden'a çok erken anlatırsam Vatanseverler onlara ihanet ettiğimi bilecekti. Adımlarımı öyle zamanlamalıydım ki herhangi bir plan değişikliği suikasttan hemen önce,Day'e kolayca ulaşabileceğim anda gerçekleşmeliydi.

Keşke Anden'a şimdi söyleyebilseydim. Ona her şeyi anlatırdım, olur biterdi.Day'in olmadığı bir dünyada yapacağım tek şey bu olurdu. *Day'in olmadığı bir dünyada birçok şey farklı olurdu*.Gördüğüm kabusları düşündüm, Razor'ın Day'i vurması düşüncesinin ne kadar korkunç olduğunu. Parmağımdaki ataştan yüzük ağır geliyordu. İki parmağımı tekrar kaşıma götürdüm. Eğer Day ilk işaretimi kaçırdıysa umarım bunu görürdü. Korumalar sıra dışı bir şey yaptığımı düşünmüyorlardı; kafamı dinlendiriyormuşum gibi duruyordum. Vagon bir yana sallandı ve başım döndü. Belki de bu soğuk algınlığı -tabii eğer bir soğuk algınlığıysa ve daha ciddi bir şey değilse- mantığımı etkilemeye başlıyordu. Yine de bir doktora görünmek veya ilaç almak istemedim. İlaçlar bağışıklık sistemini engelliyordu, bu yüzden her zaman için (Metias'ı bitkin düşürerek) hastalıklarla kendi başıma mücadele etmeyi tercih ettim.

Neden bunca düşünce hep Metias'a varıyordu?

Sinirli bir erkek sesi beni düşüncelerimden ayırdı. Pencereden vagonuma döndüm. Yaşlı bir adamın sesiydi. Sandalyemde daha dik oturdum ve vagonumun kapısındaki küçük pencereden bakınca bana doğru yürüyen iki silüet fark ettim. Biri henüz duyduğum adamdı, kısa ve armut gibiydi. Gri, pejmürde sakalı ve soğan gibi bir burnu vardı. Diğeri de Anden'dı. Ne dediklerini duymaya çalıştım. Önceleri tek duyabildiğim, kesik kesik gelen kelimelerdi ancak vagonuma yaklaştıkça ne dediklerini daha net bir şekilde duyabildim.

"Seçmen'im lütfen. Bunu sizin iyiliğiniz için söylüyorum. Ayaklanmalara sert cezalarla karşılık verilmelidir. Eğer uygun bir şekilde davranmazsanız, her şeyin altüst olması an meselesi."

Anden elleri arkasında, başını adama doğru eğmiş bir şekilde sabırla dinledi. "İlginiz için teşekkür ederim, Senatör Kamion ancak kararım kesin. Şimdi Los Angeles'taki huzursuzluğu askerî güçle bastırma zamanı değil." .

Buna kulak kabarttım. Yaşlı adam sinirli bir hareketle kollarını iki yana açtı. "Halkı hizaya sokun. Şu anda buna ihtiyacımız var,

Seçmen'im. iradenizi gösterin."

Anden başını salladı. "Böyle yapmak halkı sadece tahrik eder, Senatör. Aklımdaki değişiklikleri halka göstermeden önce ölümcül güç kullanmak mı? Hayır. Böyle bir emir vermeyeceğim, iradem bu yönde?

Senatör sinir olmuş bir şekilde sakalını kaşıdı ve bir elini Anden'ın dirseğine koydu. "Halk zaten halihazırda size karşı silahlı bir şekilde ayaklanmış durumda ve hoşgörünüz zayıflık olarak algılanacak. Sadece dışarıda değil, içeride de. Los Angeles Deneme yöneticileri yeterince tepki vermediğimiz için şikâyetçiler. Protestolar yüzünden birkaç günlük sınavları iptal etmek zorunda kaldılar." '

Anden'in dudakları sinirli bir çizgi halini aldı. "Sanırım Denemeler hakkında ne düşündüğümü biliyorsunuz, Senatör."

Senatör somurtkan bir şekilde, "Biliyorum," dedi. "Bu başka bir zaman tartışılacak bir konu. Ancak eğer ayaklanmaları durdurmamız için emir vermezseniz, Senatodan ve de Los Angeles devriyelerinden çok laf işiteceğinizi garanti edebilirim."

Anden durup ona doğru bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Üzgünüm. Sanki Senato'muzun ve ordumuzun benim sözlerimin *tam olarak* ne kadar önem taşıdığını anladığını sanmıştım."

Senatör kaşındaki teri sildi. "Şey, bu... tabii ki Senato isteklerinize boyun eğecektir, efendim, fakat ben sadece... eh..

"Diğer Senatörleri şu anın halka karşı gelmek için doğru zaman olmadığına ikna etmeme yardımcı ol." Anden durup adama döndü ve omzuna elini koydu. "Kongre'de düşmanlarım olmasını istemiyorum, Senatör. Sizin delegelerinizin ve ulusal mahkemenin kararlarına saygı duymanızı istiyorum, tıpkı babanım kararlarına duyduğunuz gibi.İsyancıları bastırmak için kaba kuvvet uygulamak sadece devlete karşı öfkeyi artıracaktır."

"Ama, efendim..."

Anden vagonumun önünde durdu. “Bu konuşmaya daha sonra devam ederiz,” dedi. “Yoruldum.” Cevabı aramızdaki kapalı kapıların ardından bastırılmış gelse bile, kelimelerinin ne kadar sert çıktığını duyabiliyordum.

Senatör bir şeyler mırıldandı ve başını eğdi. Anden onay verince, adam arkasını dönüp aceleyle oradan uzaklaştı. Anden onun gidişini izledi, sonra da vagonumun kapısını açtı. Korumalar onu selamladı.

Birbirimize başımızla selam verdik

“Sana salıverilme şartlarını söylemeye geldim, June.” Anden benimle belki de biraz önce Senatörle yaptığı soğuk sohbetten dolayı uzak bir resmiyetle konuşuyordu. Dün geceki öpüşmemiz sanki bir halüsinasyon gibi geliyordu.Öyle olsa bile onu görmek bana acayip bir rahatlık hissi verdi, sanki eski bir dostun yanındaymışım gibi kendimi sandalyeme yaslanıp rahatlarken buldum.“Dün Lamar’da gerçekten de bir saldırı olduğunun bilgisini aldık Patlamada trenlerin biri -benim binmem gereken tren- harap edildi. Kimin bunu yaptığına dair kesin bir bilgim yok ve saldıranları yakalamayı başaramadık ancak Vatanseverler olduğunu düşünüyoruz. Şu anda ekibimiz peşlerinde.”

“Size hizmet edebildiysem ne mutlu bana, Seçmenim,” dedim. Ellerim kucağımda birbirini sıkı sıkı tutuyor, eldivenlerimin yumuşaklığının ne büyük bir lüks olduğunu hatırlatıyordu.Day orada büyük ihtimalle Vatanseverlerle kaçmaktayken, benim bu elit vagonun içinde bu kadar güvende hissetmem doğru muydu?

“Bayan Iparis, eğer aklına başka ayrıntılar gelirse, lütfen çekinmeden benimle paylaş. Artık yeniden Cumhuriyet’tesin; bizden birisin ve korkacak hiçbir şeyin olmadığına söz veriyorum. Pierra’ya vardığımızda, sabıkan tamamen yenilenecek Eski rütben yeniden getirilmeni bizzat kendim sağlayacağım ancak başka bir şehir devriyesine atanacaksın.”

Anden bir elini ağzına götürüp boğazını temizledi. “Seni Denver’daki bir takım için tavsiye ettim.”

Yumuşak bir şekilde, “Teşekkür ederim,” diye yanıtladım. Anden lap diye Vatanseverlerin tuzağına düşüyordu.

“Bazı Senatörler sana çok cömert davrandığımızı düşünüyor fakat herkes senin Vatanseverlerin liderlerini bulmak için en iyi şansımız olduğunun da farkında.” Anden daha yakına gelip önümdeki koltuğa oturdu. “Eminim tekrar saldıracaklardır ve gelecekteki girişimlerini engellemek için adamlarıma senin önderlik etmeni istiyorum.”

Başımı biraz eğerek,“Çok naziksiniz Seçmenim, onur duydum,” dedim. “Sormamı mazur görürseniz, acaba köpeğim de affedilecek mi?”

Anden biraz güldü. “Köpeğine şu anda başkentte bakılıyor; geri geldiğinizde seni bekliyor olacak”

Anden’ın gözlerinin içine baktım ve gözlerimi bir süre çekmedim. Gözleri sulandı ve yanakları hafifçe kızardı. Sonunda, “Senatörlerin hoşgöründen neden rahatsız olabileceğini anlayabiliyorum,” dedim. “Ama seni benden daha iyi koruyabilecek başka biri olmadığı da doğru.” Onunla bir dakika yalnız konuşmam gerekiyordu. “Bana bu kadar kibar davranmanın başka bir sebebi daha olmalı Öyle değil mi?”

Anden yutkunup portresine baktı. Gözlerim vagonun kapısında duran korumalara fırladı. Anden ne düşündüğümü biliyormuşçasına askerlere elini salladı ve vagondaki kameraları işaret etti. Askerler çıktı ve bir saniye sonra kameraların kırmızı ışıkları söndü. Bu sefer kimse bizi izlemiyordu. Gerçekten yalnızdık. Anden, “Gerçek şu ki,” diye devam etti, “halk seni çok sevdi. Eğer ülkemizin en yetenekli dehasının ihanetle suçlandığı ya da sadakatsizlik yüzünden rütbesinin düşürüldüğü bir duyulursa, eh, bunun Cumhuriyet’i ne kadar kötü etkileyebileceğini tahmin edebilirsin. Beni de. Kongre bile bunu biliyor.”

Ellerimi çekip kucağıma koydum. Anden ve Senatör Kamion arasındaki konuşma üzerine düşünüp, “Babanın senatosunun ve

senin farklı ahlak kurallarınız var gibi görünüyor,” dedim. “En azından duyduğum kadarıyla.”

Başını sallayıp acı acı gülümsedi “Kabaca öyle.”

“Deneme’lerden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum.”

Anden başını salladı. Konuşmalarına kulak misafiri olduğuma şaşırmamış görünüyordu. “Denemeler ülkemizin en iyi ve en zekilerini seçmek için yapılan çağ dışı bir sınav.”

Bunu Seçmenin kendi ağzından duymak biraz garipti. “Senato Denemeleri sürdürmekte neden bu kadar ısrarlı? Onların Deneme’lerden çıkarı ne?”

Anden omuz silkti. “Uzun bir hikâye. Cumhuriyet onları uygulamaya ilk başladığı zamanlarda, sınavlar... biraz farklıydı.”

Öne doğru eğildim. Daha önce Cumhuriyet hakkında okulların veya halka açık mesaj sistemlerinin filtrelemediği bir bilgi edinmemiştim ve şimdi de Seçmen bana bunu anlatacaktı. “Ne yönden farklıydı?” diye sordum.

“Babam... çok karizmatikti.” Anden'in sözleri biraz savunmaya geçmiş gibi geliyordu kulağa.

Garip bir cevaptı. “Eminim kendince nedenleri vardı,” dedim, nötr kalmaya dikkat ediyordum.

Anden bacak bacak üstüne attı ve arkasına yaslandı. “Cumhuriyet’in geldiği noktayı beğenmiyorum,” dedi, her bir sözünü yavaşça ve düşünerek söylüyordu. Babanım yaptığı şeyler için sebepleri vardı.”

Kaşlarımı çattım.Kafa karıştırıcıydı.Daha biraz önce isyancılara kaba kuvvet kullanılmamasını söylerken duymamış mıydım? “Ne demek istiyorsun?”

Anden sanki doğru kelimeleri bulmak istercesine ağzını açıp kapadı. “Babam Seçmen olmadan önce, Denemeler isteğe göre yapılıyormuş.” Nefesimi hızla içime çektiğimi görünce duraksadı. “Bunu neredeyse kimse bilmez... çok uzun zaman önceydi.”

Denemeler bir zamanlar isteğe göre yapılıyormuş. Bu fikir bana tamamen yabancıydı. “Peki neden değiştirdiler?” dedim.

“Dediğim gibi, uzun hikâye. Birçok kişi Cumhuriyet’in nasıl kurulduğuyla ilgili gerçeği asla öğrenemeyecek ve bunun da iyi bir sebebi var.” Bir elini dalgalı saçlarından geçirdi, sonra da dirseğini pencere eşiğine yasladı. “Bilmek istiyor musun?”

Sorusunun cevabı ne kadar da barizdi. Anden'ın sözlerinin ardında yalnızlık vardı. Bunu daha önce düşünmemiştim ama onun özgürce konuştuğu az sayıda kişiden biri olduğumu fark ettim, öne doğru eğildim, başımı salladım ve devam etmesini bekledim.

“Cumhuriyet, Kuzey Amerika’nın -ve de dünyanın- şu ana kadar gördüğü en kötü krizin ortasında kuruldu,” diye başladı. “Sel suları Amerika’nın doğru kıyılarını yok etmişti ve doğudan gelen milyonlarca insan batıya akıyordu. Eyaletlerin alamayacağı kadar çok insan geliyordu.İş yoktu. Yiyecek yoktu, barınacak yer yoktu. Ülke korku ve panik içinde aklını yitirmişti. İsyanlar kontrolden çıkmıştı. Protestocular askerleri, polisleri ve arabulucuları arabalarından sürüklüyor,sonra da onları öldüresiye dövüyor veya ateşe veriyorlardı. Her dükkân yağmalanmış, her pencere kırılmıştı.” Derin bir nefes aldı. “Federal hükümet düzeni sağlayabilmek için elinden geleni yaptı fakat birbiri ardına gelen felaketler bunu imkânsızlaştırıyordu. Bütün bu krizlerle başa çıkabilmek için hiç paraları yoktu. Her yerde anarşi vardı.”

Cumhuriyet’in halk üzerinde gücünün olmadığı bir dönem demek ha? Mümkün olamazdı. Gözümün önüne getirmekte zorlandım, sonra Anden’ın eski Birleşik Devletler hükümetinden bahsediyor olabileceğini fark ettim.

“Sonra ilk Seçmenimiz iktidara geldi. Kendisi orduda genç bir askerdi, benden sadece birkaç yaş büyüktü ve batıdaki mutsuz birliklerin güvenini kazanabilecek kadar da hırslıydı. Cumhuriyet'i ayrı bir ülke ilan etti, Birlikten ayrıldı ve batıda sıkıyönetim ilan etti. Askerler istedikleri gibi ateş edebiliyorlardı ve silah arkadaşlarının sokaklarda işkence görüp öldürüldüklerini görünce ellerine yeni

geçen bu güçten her şekilde yararlandılar. Bize karşı onlar. Olan buydu. Ordu halka karşıydı." Anden utanmışçasına eğilip makosen ayakkabılarına baktı. "Askerler Cumhuriyet'in kontrolünü ele alana kadar çok insan öldürüldü."

Metias'ın bu konuda ne düşüneceğini merak ettim. Veya annemle babanım. Bunu onaylarlar mıydı? Onlar da kaos içinden zorla düzen kurar mıydı? "Peki ya Koloniler?" diye sordum. "Bütün bunlardan yararlandılar mı?"

"Kuzey Amerika'nın doğusu o zamanlar daha da kötü durumdaydı. Topraklarının yarısı suyun altındaydı. Cumhuriyet'in ilk Seçmen'i sınırları kapadığında onların gidebilecek hiçbir yeri yoktu. Bu yüzden bize savaş açtılar." Anden doğruldu. "Bütün bu olanlardan sonra, Seçmen Cumhuriyet'in bir daha asla bu hale gelmeyeceğine yemin etti, bu yüzden o ve Senato orduya daha önce hiç görülmemiş kadar çok güç verdi ve bu durum bu güne kadar da sürdü. Babam ve ondan önceki Seçmen'ler böyle sürüp gitmesini sağladılar."

Devam etmeden önce başını salladı ve elleriyle yüzünü ovaladı. "Denemeler sıkı çalışmayı ve zindeliği teşvik etmek içindi, orduya daha uygun bireyler üretmek için... ve bunu başardı da. Ancak aynı zamanda da zayıf olanları ayıklamaya da yarıyordu ve baş kaldıranları. Böylece yavaş yavaş aşırı nüfus artışını kontrol altında tutmak için de kullanılmaya başlandılar."

Zayıflar ve baş kaldıranlar. Tüylerim diken diken oldu. Day ikinci kategoriye düşüyordu. "Yani, Deneme'de başarısız olan çocuklara ne yapıldığını biliyorsun,"dedim. "Bu nüfusu kontrol altında tutmak için mi yapılıyor?"

"Evet." Anden açıklarken bile acı içindeydi. "Denemeler ilk başta mantıklıydı. En iyi ve en güçlünün orduya alınmasını sağlıyordu. Zamanla bütün okullara yayıldı. Ancak bu babam için yeterli olmadı... o sadece en iyinin hayatta kalmasını istedi. Açıkça söylemek gerekirse, diğerleri yer ve kaynak kaybı olarak değerlendiriliyordu. Babam bana her zaman Cumhuriyet'in

kalkınması için Denemelerin kesinlikle elzem olduğunu söylerdi. Ve sınavları zorunlu hale getirerek Senatodan büyük destek gördü, özellikle de bu yüzden daha fazla savaş kazanmaya başladığımızda.

Kucağımdaki ellerimi öylesine sıktım ki uyuşmaya başladı. “Peki sence babanın politikaları işe yaradı mı?” diye sessizce sordum.

Anden başını eğdi. Doğru kelimeleri arıyordu. “Buna ne cevap verilir ki? Politikaları gerçekten de işe yaradı. Denemeler ordularımızı daha da kuvvetlendirdi. Ancak bu onun yaptıklarının doğru olduğunu gösterir mi? Hep bunu düşünüyorum işte.”

Dudağımı ısırdım, Anden'ın kafasının ne denli karışık olabileceğini birden anlamıştım, babasına karşı duyduğu sevgi Cumhuriyet için öngördüğü gelecekle çatışıyordu. “Neyin doğru olduğu göreceli, değil mi?”

Anden başıyla onayladı. “Bütün bunların neden başladığı veya yaptığı şeylerin doğru olup olmadığının önemi olmayabilir. Önemli olan, zamanla kanunlar evrim geçirdi ve çarpıtıldı. İşler değişti. Başlangıçta Denemeye çocuklar girmiyordu ve zenginler kayırılmıyordu. Vebalar...”Bunda biraz tereddüt etti, sonra da konuya hiç girmemeye karar verdi. “Halk kızgın ancak Senato, işleri değiştirmenin kontrolü tekrar kaybetmemize sebep olacağından korkuyor. Ve onlar için, Denemeler Cumhuriyetin gücünü pekiştirmenin bir yolu.”

Anden’ın yüzünde derin bir hüzün vardı. Böyle bir mirasa aidiyet duyduğu için hissettiği utana algılayabiliyordum. “Üzgünüm,” dedim alçak sesle. Birden elini tutmak, onu rahatlatmak için bir istek uyandı içimde.

Anden’ın dudakları kararsız bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Arzusunu, tehlikeli zayıflığını, beni ne kadar istediğini açıkça görebiliyordum. Daha önce bundan şüphe duyduysam, artık kesin olarak biliyordum. Hemen yüzümü çevirdim, karlı bir manzaraya bakmak belki yanaklarımı serinletir diye umdum.

“Bana söylesene,” diye mırıldandı. “Benim yerimde olsaydın ne yapardın? Cumhuriyet’in Seçmen’i olarak yapacağın ilk iş ne

olurdu?”

Duraksamadan cevap verdim. “Halkı yanıma almak,” dedim. “Senato eğer halk onları devrimle tehdit edebilirse senin üzerinde hiçbir şekilde güç sahibi olamayacaktır. Halkın arkanda olması lazım, onların da bir lidere ihtiyaçları var.”

Anden sandalyesine yaslandı; vagonun sıcak ışığının birazı ceketine vurdu ve etrafını altın bir ışıkla çevreledi. Sohbetimiz deki bir şey onun içinde yeni bir fikrin filizlenmesine yardım etmişti; belki de bu fikre hep sahipti. “Senden iyi bir Senatör olurdu, June,” dedi. “Seçmenine iyi bir müttefik olurdun ve halk da seni seviyor zaten.”

Aklım fır dönmeye başladı. Burada kalıp Anden’a yardım edebilirdim. Yaşım gelince Senatör olurdum.Hayatımı geri alırdım.Day’i Vatanseverlere bırakırdım.Bencilce olduğunu biliyordum ama elimde değildi. Acı acı, *bencil olmak yanlış bir şey miydi ki*? diye düşündüm.Anden'a tam şimdi Vatanseverlerin planını anlatabilir -Vatanseverler bunu öğrenecekler mi veya Daye bu yüzden zarar verecekler mi diye düşünmeden- ve elit bir hükümet çalışanı olarak varlıklı, güvenli bir yaşamı seçebilirdim. Ülkeyi içten yavaş yavaş değiştirerek ağabeyimin anısını onurlandırabilirdim. Bunu yapamaz mıydım?

Korkunçtu. Bu karanlık hayali kafamdan attım. Day’i bu şekilde arkada bırakma düşüncesi, ona tamamen ihanet edip bir daha ona asla şartlamamak, o*nu bir daha asla görememe* düşüncesi acıyla dişlerimi sıkmama neden oldu. Gözlerimi bir saniyeliğine kapayıp onun nazik, nasırlı ellerini,tutkulu vahşiliğini hatırladım. Hayır, bunu asla yapamazdım.Bunu o kadar kör bir kesinlikle biliyordum ki beni korkutuyordu.İkimizin de feda ettiği onca şeyden sonra, bütün bunlar bittikten sonra ikimiz de birlikte bir yaşamı -ya da en azından herhangi bir şeyi- hak ediyorduk herhalde, öyle değil mi? Koloniler’e kaçmak mı yoksa Cumhuriyet! yeniden kurmak mı? Anden Day’in yardımını istiyordu;hepimiz birlikte çalışabilirdik. Bu ümide sırtımı dönmeye nasıl cüret edebilirdim ki? *Onu yeniden görmem lazım. Day’e her şeyi anlatmam gerekiyor.*

Her şey sıraylaydı. Şimdi yalnız olduğumuza göre Anden'ı uyarmak için en iyi yolu bulmam gerekiyordu. Güvenli bir şekilde söyleyebileceğim çok fazla bir şey yoktu. Ona çok fazla şey söylersem Vatanseverlerin kulağına gidecek bir şey yapmaya kalkışabilirdi. Yine de elimden gelenin en iyisini denemeye karar verdim.En azından,onun bana sorgusuz sualsiz güvenmesini sağlamam gerekiyordu.Vatanseverlerin planlarını sabote edeceksem arkamda olmalıydı.

"Bana güveniyor musun?" Bu sefer elini okşadım.

Anden gerildi ama elini çekmedi. Gözleri yüzümde geziyordu, belki de gözlerimi kapadığımda aklımdan neler geçtiğini merak ediyordu. "Belki de ben de sana aynı soruyu sormalıyım," dedi, dudaklarında kararsız bir gülümseme vardı.

İkimiz de iki farklı seviyeden konuşuyor, paylaştığımız sırlardan bahsediyorduk. Ona başımı salladım, söyleyeceklerimi ciddiye almasını umdum. "O zaman Pierra'ya gittiğimizde sana ne dersem onu yap. Söz mü? Ne dersem."

Başını yana eğdi, kafası karışmış halde kaşlarını çattı, sonra omuz silkip başıyla onayladı. Ona sesli bir şekilde söylemeden bir şeyler anlatmaya çalıştığımı anlamış görünüyordu. Vatanseverlerin harekete geçme zamanı geldiğinde, umarım Anden bu sözünü hatırlardı.

DAY

BEN,PASCAO VE DİĞER KOŞUCULAR, TREN İŞİNDEN SONRA günün yarısını yerin üstünde geçirdik. Sokaklarda veya terk edilmiş çatılarda sürü halinde dolaşıp istasyonun yakınındaki sokakları tarayan askerleri atlattık. Güneş batmaya başladığında nihayet teker teker Vatanseverlerin yeraltı karargâhlarına dönmek için fırsat bulabildik. Pascao da ben de trende olanlardan bahsetmedik. Bakır rengi örgüleri olan çekingen Koşucu Jordan iki kere iyi olup olmadığımı sordu. Onu başımdan savdım.

Evet, ters giden bir şeyler vardı. Yılın en yetersiz açıklaması bu değil miydi zaten?

Geri döndüğümüzde,herkes Pierra'ya yola çıkmaya hazırlanıyordu;bazıları dokümanları yok ediyor,diğerleriyse bilgisayarlardaki verileri siliyordu.Pascao'nun sesiyle dikkatimin dağılmasına sevindim.

"Aferin, Day," dedi. Barınağın arka duvarında duran bir masada oturuyordu. Ceketinin önünü açtı, trenden çalarak oraya yerleştirdiği düzinelerce paketli bombayı gösterdi. Her birini dikkatlice boş yumurta kartonlarıyla dolu bir kutuya istifledi. Arka duvarın sağ ucundaki ekranı gösterdi; ekranda bir grup insan bir binanın yanına spreyle boyanmış bir şeyin etrafında duruyorlardı. “Bak."

İnsanların duvara yazdığı şeyi okudum. Bina boyunca en az üç dört kere *Day hayatta!* yazılmıştı aceleyle.İzleyenler tezahürat yapıyordu,hatta bazılarında aynı yazının bulunduğu pankartlar bile vardı.

Eğer aklımda Eden'ın nerede olduğu veya June'un şifreli mesajı ya da Tess olmasaydı, neler başlattığımı görmek için hevesli

olurdum.

“Teşekkürler,” dedim biraz fazla sert bir şekilde. "Gösterimizi beğenmelerine sevindim.”

Pascao neşe içinde kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu, tonumu fark etmemişti. “Gidip Jordan’ın yardıma ihtiyacı olup olmadığına bak.”

Koridora doğru giderken, Tess’in yanından geçtim. Baxter yanından yürüyordu, bir saniye sonra onun Tess’in boynunun etrafına kolunu atıp kulağına bir şeyler mırıldanmaya çalıştığını fark ettim. Tess beni görünce onu savuşturdu. Tam ona bir şey söyleyecektim ki Baxter sert bir şekilde omzuma çarparak birkaç adım aşağı itti ve şapkam başımdan uçtu. Saçlarım omuzlarıma döküldü.

Baxter bana pis pis sırıttı, siyah şerit hâlâ yüzünün çoğunu kaplıyordu. "Biraz yer bırak, burası senin mi sandın?"

Dişlerimi sıktım ama Tess’in kocaman gözleri kendimi tutmama neden oldu. Kendime, zararlı biri değil, dedim. Sert bir şekilde, "Yolumdan çekil git,” deyip arkamı döndüm.

Arkamdan Baxter’ın sessizce bir şeyler mırıldandığını duydum. Bu, durup onunla yüz yüze gelmeme yetmişti. “Bir daha söylesene sen onu."

Sırıttı, ellerini cebine soktu ve çenesini kaldırdı. “Dedim ki, kız arkadaşın Seçmen’le sürttüğü için kıskandın mı?"

Bunu zar zor hazmedebildim. Zar zor. Fakat o anda Tess suskunluğunu bozdu ve iki eliyle birden Baxter’ı savurdu. "Hey,” dedi, "ona bulaşma, tamam mı? Zor bir gece geçirdi."

Baxter gıcık olarak bir şeyler homurdandı. Sonra da Tess’i sert bir şekilde itti. "Bu Cumhuriyet âşığına inandığın için aptalın tekisin, küçük kız.”

Öfkem patladı. Yumruk dövüşlerinden hoşlandığım söylenemezdi, Lake sokaklarında her zaman onlardan uzak

durmaya çalışmıştım. Ancak Baxter, Tess'e elini kaldırdığı anda içimde biriken bütün öfke damarlarıma aktı.

İleriye atılıp ona olabildiğince sert bir yumruk attım.

Masalardan birine çarpıp yere kapaklandı. Yakındakiler hemen tezahürata, bağırmaya başlayıp etrafımızda derme çatma bir çember oluşturdular. Baxter daha ayağa kalkamadan üzerine atladım. Yumruğumu iki kere daha yüzüne geçirdim.

Hırladı. Birden ağırlığının avantajını kullandı. Beni bilgisayar masasının kenarına çarpacağım kadar sertçe itti, sonra beni kaldırdı, ceketimi tuttu ve duvara yapıştırdı. Beni ayaklarım yere değmeyecek kadar yukarı kaldırdı, sonra bırakıp yumruğunu karnıma geçirdi, nefesimi kesmişti. "Bizden biri değilsin. Sen onlardan birisin," diye tısladı. "Tren görevimizden bilerek mi saptın?" Yanıma bir dizini geçirdiğini hissettim. "Seni geberteceğim, pis serseri. Canlı canlı derini yüzeceğim."

Acıyı hissetmeyecek kadar kızgındım. Bacaklarımdan birini karnıma çekip sonra da olabildiğince sert bir şekilde göğsünü tekmelemeyi başardım. Gözümün kenarıyla Vatanseverlerin hemen bahis koyduklarını gördüm. Doğaçlama bir Skiz düellosuydu. Bir an için Baxter bana Thomas'ı hatırlattı ve o anda tek görebildiğim Lake'teki eski sokağımızda Thomas'ın silahını anneme doğrultuşu ve askerlerin John'u orada bekleyen jipe sürüklemeleriydi. June'u tutuklamaları.Tess'in canını yakmaları. Görüşümün kenarları kızıla büründü. Tekrar ona doğru dalıp yüzüne yumruğumu savurdum.

Ama Baxter buna hazırdı. Kolumu kenara savurup bütün ağırlığıyla bana atıldı. Sırtım sert bir şekilde yere çarptı. Baxter sırıttı, sonra da boynumu tutup yumruğunu yüzüme geçirmeye hazırlandı.

Birdenbire beni bıraktı. Ağırlığı üzerimden kalkarken derin bir nefes çektim, sonra da baş ağrılarımdan biri bütün gücüyle geldiğinde kafamı tuttum. Yukarıdan bir yerlerden Tess'in sesini, sonra da Pascao'yu Baxter'a geri çekilmesi için bağırırken duydum. Herkes aynı anda konuşuyordu. Bir... İki... Üç... Bu küçük egzersizin acıyı biraz olsun unutturması için aklımdan sayıyordum. Bu baş

ağrılarından kurtulmak eskiden çok kolaydı. Belki de Baxter kafama vurmuştu ama ben hatırlamıyordum bile.

"İyi misin?” Şimdi de Tess kollarımdan tutmuş beni ayağa kaldırıyordu.

Baş ağrısının verdiği acıdan hâlâ başım dönüyordu ancak öfkem geçmişti. Ansızın yan tarafımdaki acıyı hissettim. Yüzünü inceleyerek boğuk bir sesle, "İyiyim,” diye cevap verdim. "Peki ya o senin canını yaktı mı?” Baxter bana Pascao’nun onu sakinleştirmeye çalıştığı yerden dik dik bakıyordu. Etrafımızdakiler dövüş daha uzun sürmediği için hayal kırıklığıyla çoktan işlerine geri dönmüşlerdi. Dövüşü kimin kazanacağına karar verdiklerini merak ettim.

Tess, "Ben iyiyim," dedi. Aceleyle bir elini kısa saçlarından geçirdi. “Endişelenme."

Pascao bize seslendi. “Tess! Day’in dikişe ihtiyacı olup olmadığına bir bak. Zamanımız kısıtlı.”

Tess beni koridordan götürüp ortak salondan uzaklaştırdı. Derme çatma bir hastaneye dönüştürülmüş sığınak odalarından birine girip kapıyı kapadık. Çeşit çeşit haplar ve kutular dolusu sargı bezlerinin dizili olduğu yüksek raflarla çevriliydik.Odanın ortasında tek bir masa vardı, bu yüzden yürümek için fazla alan yoktu.Tess bileklerini kıvırırken masaya yaslandım. “Bir yerin acıyor mu?” diye sordu.

"İyiyim,” diye tekrar ettim. Ancak daha bunu der demez acıyla yüzümü buruşturup yanımı tuttum. “Tamam, belki de biraz dayak yemiş olabilirim.”

Tess, “Bir bakayım,” dedi kendinden emin bir şekilde. Elimi yana atıp gömleğimin düğmelerini çözdü. Tess beni daha önce de gömleksiz görmüştü (bana kaç kere ilk yardım yaptığını hatırlamıyordum bile) fakat şimdi aramızda elle tutulur bir gariplik vardı. Ellerini göğsümde ve karnımda gezdirirken yanakları pembeleşti sonra da parmaklarını iki yanıma bastırdı.

Hassas bir yere dokunduğunda hızlıca nefes aldım. "Evet, dizi oraya geldi."

Tess yüzümü inceledi. "Mide bulantın var mı?"

"Hayır."

"Bunu yapmamalıydın," dedi çalışırken. "Aa, de." Ağzımı açtım. Burnuma bir bez değdirdi, iki kulağıma da baktı, sonra da bir saniyeliğine dışarı çıktı. Geri geldiğinde elinde buz torbası vardı. "Al. Bunu oraya koy."

Bana dediğini yaptım. "Çok profesyonel olmuşsun," dedim.

Vatanseverlerden çok şey öğrendim," diye yanıtladı. Göğsümü incelemeyi bırakıp benimle yüz yüze geldiğinde gözlerimin içine bakıyordu. "Baxter sadece senin... eski bir Cumhuriyet askerini sevmenden hoşlanmıyor," diye mırıldandı. "Ama seni böyle sinirlendirmesine izin verme, tamam mı? Kendini öldürtmene hiç gerek yok."

Baxter'ın kolunun Tess'in etrafına dolandığını hatırladım; tekrar sinirim tepeme çıktı ve Tess'i tekrar eski günlerdeki gibi koruma ihtiyacı hissettim. Yumuşakça, "Hey, kuzen," dedim. "Sana söylediğim şeyden dolayı çok özür dilerim. Hani... şey hakkında."

Tess'in yüzü daha da kızardı.

Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Utanç içinde gülerek, "Sana bakmama ihtiyacın yok," deyip burnuna bir kere dokundum. "Yani, herhalde sen şu ana kadar benim için bin kere endişelenmişsindir. Benim senin yardımına her zaman daha çok ihtiyacım oldu."

Tess daha da yakınlaştı ve utangaç bir şekilde gözlerini indirdi, bu hareketi sıkıntılarımı unutmama yardımcı oluyordu. Bazen Tess'in bağlılığının ne kadar güzel olduğunu unutuyordum, en kötü zamanlarda bile yaslanabileceğim sağlam bir kaya gibiydi. Lake'teki günlerimiz sıkıntıyla geçmiş olsa da şimdi her şey çok daha basit görünüyordu. Kendimi keşke eski günlere dönebilsek diye umarken buldum, yemek artıklarını ve aşırdıklarımızı paylaşabilirdik. Eğer June burada olsaydı, ne olurdu? Büyük ihtimalle Baxter'a kendisi

saldırırdı. Ve büyük ihtimalle benden çok daha iyi bir iş çıkarırdı, tıpkı diğer her konuda olduğu gibi. Bana hiç ihtiyacı olmazdı.

Tess’in eli hâlâ göğsümde geziniyordu ama artık yara bere aramıyordu. Ne kadar yakınımda olduğunun farkına vardım. Gözleri tekrar bana döndü, büyük, kahverengi gözleri... ve June’un gözlerinin aksine okuması çok kolaydı. June’un Seçmen’i öpüşü tekrar zihnimde canlandı ve o anılar mideme bıçak gibi saplandı. Başka bir şey düşünemeden Tess öne eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Zihnim bomboştu, tamamen afallamıştım. İçimden tatlı bir ürperti geçti.

Bu uyuşmuştuk içinde devam etmesine izin verdim.

Sonra birden zorla ayrıldım. Avcumda soğuk terler birikmişti. *Bu da neydi?* Bunun gelişini görüp kendimi hemen durdurmalıydım.

Ellerimi omuzlarına koydum. Gözlerinden incindiğini görünce ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladım.

"Yapamam, Tess."

Tess sinir olmuş bir şekilde ofladı. “Ne, şimdi de June’un kocası mı oldun?"

“Hayır. Ben sadece...” Kelimelerim zavallı ve güçsüz bir şekilde uçup gidiyordu. "Üzgünüm. Bunu yapmamam gerekirdi; en azından, şimdi değil."

“Peki ya, June'un Seçmen'i öpmesi ne olacak? Ona ne diyorsun? Senin bile olmayan birine gerçekten bu kadar sadık mı olacaksın?”

June, hep June. Bir an için ondan nefret ettim ve acaba hiç tanışmasaydık her şey daha iyi olur muydu diye merak ettim. “Bu June’la ilgili değil,” dedim. "June rol yapıyor, Tess.” Aramızda bir otuz santim kalana kadar ondan uzaklaştım. “Aramızda bir şey olmasına hazır değilim. Sen benim en iyi arkadaşımsın, ben bile daha ne yaptığımı bilmezken sana yanlış bir mesaj vermek istemem."

Tess gücenmiş bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. “Dışarıda rastgele kızları bir kere bile düşünmeden öpüyorsun. Ama beni...”

"Sen sokaktaki herhangi bir kız değilsin," diye başladım. "Sen Tess'sin."

Gözlerinde şimşekler çakarak bana baktı ve çaresizliğinin acısını dudaklarından çıkardı, o kadar sert ısırdı ki dudağından kan aktı. "Seni anlamıyorum, Day." Her bir kelime ölçülü bir güçle bana çarpıyordu. "Hem de hiç anlamıyorum ama sana yine de yardım edeceğim. Gerçekten de o değerli June'un hayatını ne kadar değiştirdiğini göremiyor musun?"

Gözlerimi kapayıp iki elimi de şakaklarıma bastırdım. "Dur."

"Bir aydan daha kısa bir süredir tanıdığın kızın tekine âşık olduğunu sanıyorsun -hem de bu kız- bu kız senin annenin ölümünden, *John'un ölümünden sorumlu!*"

Ranzalı odada bana söylediklerinin yankısıydı bunlar. "Kahretsin, Tess. Onun suçu değildi..."

Tess tükürürcesine, "*Değil miydi?*" dedi. "Day, anneni June yüzünden vurdular! Ama sen onu seviyormuş gibi davranıyorsun öyle mi? Ben sana yardım etmekten başka hiçbir şey yapmadım;seninle tanıştığımız günden beri yanındayım.Sence ben mi çocukça davranıyorum? Eh, umurumda değil. Daha önce birlikte olduğun kızlar hakkında hiçbir şey söylemedim fakat seni *incitmekten* başka hiçbir şey yapmamış olan bir kızla birlikte olduğunu görmeye dayanamıyorum.June hiç olanlardan dolayı senden özür diledi mi, senden affını istedi mi? Senin sorunun ne?" Suskunluğum karşısında elini koluma koydu. Daha kısık bir sesle, "Peki, onu seviyor musun?" dedi. "O da seni seviyor mu?"

Onu *sevmek* mi? Vegas'taki banyoda öyle demiştim ve dediklerimi kastederek söylemiştim.*Ancak o bana bir şey söylememişti, değil mi*? Belki de hiç benim gibi hissetmemişti,belki de sadece kendimi kandırıyordum."Bilmiyorum,tamam mı?"diye cevapladım. Sözlerim aslında olduğumdan daha öfkeli çıkıyordu.

Tess titriyordu. Başını salladı, sessizce buz torbasını yanımdan aldı ve gömleğimin düğmelerini ilikledi. Aramızdaki uçurum büyüdü. Bir daha hiç diğer tarafa erişebilecek miydim? Monoton bir

sesle, “İyileşeceksin,” dedi ve arkasını döndü. Kapının önünde arkası dönük durdu. “İnan bana, Day. Bunu senin iyiliğin için söylüyorum.June kalbini *kıracak*.Daha şimdiden bunu görebiliyorum. June seni paramparça edecek.”

JUNE

PİERRA OLAN MAHKEME BİNASI

SAAT 09.00

DIŞARIDA SICAKLIK: -l'C

SONUNDA ANDEN'IN SUİKAST GÜNÜ GELDİ VE VATANSEVERLERİN harekete geçmelerine üç saat kaldı.

Bir önceki gece bana daha önce Vatanseverlerden mesaj getiren koruma beni tekrar ziyaret etti. Yatakta tamamen uyanık bir şekilde yatarken kulağıma, "İyi iş çıkardın," diye fısıldadı. "Yarın Seçmen ve Senatörleri tarafından bağışlanacaksın ve seni Pierra'nın Olan Mahkeme Binası'nda serbest bırakacaklar. Şimdi iyi dinle. Mahkeme Binası'nda işin bitince, Seçmen'in jipleri seni Pierra'nın ana kışlalarına götürecek. Vatanseverler bu güzergah üzerinde bekliyor olacaklar."

Asker herhangi bir sorum var mı diye bekledi. Ancak ben sadece önüme bakmaya devam ettim. Nasıl olsa Vatanseverlerin benim ne yapmamı istediklerini tahmin edebiliyordum. Anden'ı korumalarından ayırmamı bekliyolardı. Sonra da Vatanseverler onu jipinden çıkarıp vuracaklardı. Bunun görüntülerini kaydedip Denver'daki kablolarıyla oynanmış olan JumboTron'lardan bütün Cumhuriyete ilan edeceklerdi.

Bir şey söylemeyince, asker boğazını temizleyip aceleyle devam etti: "Yol üzerinde bir patlama gerçekleşecek.Anden'ın konvoyuna başka bir yoldan gitmelerini emretmesini söyle.Seçmen'i korumalarından ayır,sana güvenmesini söyle. Eğer başarılı olduysan

dediğini yapacaktır." Asker bana kısaca gülümsedi. "Anden diğer jiplerden ayrıldığında gerisini bize bırak."

Gecenin geri kalanında bir türlü uyuyamadım.

Şimdi, ana mahkeme salonu binasına götürülürken sokak boyunca sıralanan diğer binaların çatılarını ve sokaklarını kontrol ettim, masmavi gözlü bir Vatansever arıyordum. Day bugün Vatanseverlerin arasında olacaktı.Siyah eldivenlerimin içinde ellerim soğuk soğuk terlemişti.Eğer işaretimi gördüyse bile onunla neyi kastettiğimi anlamış mıydı? Durup kaçması gerektiğini biliyor muydu? Mahkeme salonunun büyük kemerli girişine doğru ilerlerken alışkanlıktan sokak isimlerini ve yerleri -ana ordu üssünü,Pierra'nın hastanesinin uzakta göründüğü yönü- aklıma kazıdım.Vatanseverlerin yerlerini almakta olduklarını hissedebiliyordum.Buradaki binalar kalabalık, sokaklar dar olsa bile havada bir durgunluk vardı; askerler de siviller de (çoğu yoksuldu ve birliklerin ihtiyaçlarını gidermekle görevlilerdi)caddelerde gürültüyle koşuşturuyorlardı.Yanından geçtiğimiz askerlerin bazıları bizi gerekenden biraz daha uzun süre boyunca izliyordu. Onları dikkatle aklıma yazdım. Bizi izleyen Vatanseverler olmalıydı. Binanın içinde bile nefesim buhar oluyor, tir tir titriyordum. (Tavan en az altı metre yükseklikteydi ve -botlarımın çıkardığı sese bakılacak olursa- zemin sentetik ahşaptı. Kış aylarında ısıyı korumak için pek etkili değildi.)

Beni mahkeme salonunun ön tarafına doğru götürürlerken korumalardan birine, "Ne kadar sürecek bu?" diye sordum. Botlarımın (sıcacık, su geçirmez deriden) sesi zeminde sertçe yankılanıyordu. Üstümdeki çift kalın kabana rağmen soğuktan içim üşüyordu.

Soruyu sorduğum koruma huzursuzca başını salladı.Çalışılmış bir nezaketle, "Çok değil, Bayan Iparis," dedi. "Seçmen ve Senatörler son görüşmelerini yapmaktalar. Herhalde en azından bir yarım saat daha sürecektir." İlginçti gerçekten.Çünkü bugün Seçmen beni bizzat affedeceği için korumalar ne yapacaklarını şaşırmışlardı.Bir suçluymuşum gibi başımda nöbet mi tutacaklardı?Yoksa başkentin

devriyelerinden birindeki yüksek rütbeli bir ajanmışım gibi yağcılık mı edeceklerdi?

Bekleyiş uzadı. Biraz başım dönüyordu. Günün erken saatlerinde Anden'a belirtilerimden biraz bahsedince bana ilaç vermişlerdi ama bir işe yaramamıştı. Hâlâ ateşim vardı ve aklımdan zamanı tutmakta zorlanıyordum.

Sonunda yirmi altı dakika saydıktan sonra (üç ya da dört saniye hatalı olabilirdi), Anden arkasında bir grup resmî görevliyle birlikte odanın ucundaki kapılardan göründü. Herkesin mutlu olmadığı açıktı; bazı Senatörler arkadan geliyordu, dudakları ince çizgiler halindeydi. İçlerinde Senatör Kamion'u, Anden'in buraya gelirken trende tartıştığı adamı tanıdım. Gri saçları bugün darmadağınık görünüyordu. Arada sırada gördüğüm haberlerden tanıdığım pörsük kızıl saçları ve bir kurbağanın kinden farksız ağzıyla şişmanca bir kadın olan Senatör O'Connor'ı da tanıdım.Diğerlerini tanımıyordum. Senatörlerin dışında Anden'in iki yanında iki genç gazeteci bulunuyordu. Biri başını eğmiş, tabletine hararetle söylenenleri yazıyordu, diğeri de elindeki ses kayıt cihazını Anden'a yeterince yakın tutabilmek için çabalıyordu.

Yanıma geldiklerinde ayağa kalktım.Aralarında tartışan Senatörler sustu.Anden korumalarına başıyla onay verdi. "June Iparis, ülkene elinden gelen en iyi şekilde hizmet etmeye devam etmen şartıyla,Kongre işlediğin bütün suçları affetti.Bir anlaşmaya varabildik mi, Bayan Iparis?"

Onayladım. Bu ufak hareket bile başımı döndürdü. "Evet, Seçmenim." Anden'in yanındaki yazman kelimelerimizi şimşek gibi yazıya geçirdi. Tabletinin ekranı parmaklarının altında titreşiyordu.

Anden yorgunluğumu fark etti. Durumumun düzelmediğini anlamıştı. "Senatörlerimin bana önerdiği üzere bir denetleme sürecine gireceksin, bu süre içinde hepimiz göreve dönmeye hazır olduğun kanısına varana kadar yakından izleneceksin. Başkent'in devriyelerinden birine atanacaksın. Bu öğleden sonra Pierra üssüne varınca hangi devriyeye katılacağını konuşacağız." Kaşlarını

kaldırıp sağına ve soluna döndü. "Senatörler? Eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

Konuşmadılar. İçlerinden biri ince bir alay perdesinin ardından konuştu. "Henüz tamamen aklanmadığınızı bilin, Ajan Iparis. Sürekli izleniyor olacaksınız. Kararımızı çok büyük bir merhamet gösterisi olarak almalısınız."

Herhangi bir askerin de yapacağı gibi kısa bir selam vererek, "Teşekkür ederim, Seçmenim," diye cevap verdim. "Teşekkürler, Sayın Senatörler."

Anden incelikle eğilerek, "Yardımların için size teşekkür ederiz," dedi. Onunla göz göze gelmemek, kelimelerindeki asıl anlamı görmemek için başımı kaldırmadım; onu güya koruduğum ve hem benden hem de Day'den istediği yardım için bana teşekkür ediyordu.

Dışarıda bir yerlerde Day diğerleriyle birlikte pozisyonunu almıştı. Bu düşünce kaygıdan midemin bulanmasına sebep oldu.

Askerler bize eşlik ederken tekrar konferans binasının önüne ve kendi araçlarımıza geri döndük. Her adımımı kontrollü atıyordum, bilincimi yitirmemek için uğraşıyordum. Şu anda hastalıktan dolayı çuvallamak için doğru zaman değildi. Gözlerimi binanın girişine odakladım. Son tren yolculuğumuzdan beri, işe yarayabileceğini düşündüğüm tek fikir buydu. Vatanseverlerin zamanlamasını bozacak bir şey; Pierra'nın ana ordu üssüne gitmemize engel olacak bir şey.

Umarım işe yarardı. Artık hataya yer yoktu.

Kapıya üç metre kala tökezledim. Hemen doğrulup yürümeye devam ettim ama sonra tekrar tökezledim.Arkamda Senatörlerden mırıldanmalar yükseldi.İçlerinden biri dayanamadı. "Ne var?"

Sonra Anden geldi, üstümde yüzünü görüyordum. Korumalarından ikisi önüne atladı. Biri, "Sayın Seçmen," dedi. "Lütfen geri çekilin. Bununla biz ilgileniriz."

Anden, önce askerlere, sonra da bana, "Ne oldu?" diye sordu."Yaralandın mı?"

Bayılmak üzereymiş taklidi yapmak çok zor olmadı. Bir an gözlerim karardı, sonra tekrar düzeldim. Başım ağrıyordu.Kafamı kaldırıp Anden'la göz göze geldim.Sonra da kendimi yere bıraktım.

Etrafımda korku dolu haykırışlar duyuyordum. Sonra hepsinin içinden Anden'ın sesine kulak kabarttım, tam da umduğum şeyi söylemişti: "Onu hastaneye götürün.Hemen. Ben arkanızdan geleceğim." Ona verdiğim son tavsiyeyi, trende dediğim şeyi hatırlamıştı."

Daha önce önüne çıkan asker, "Ama Sayın Seçmen.. ."diye çıkıştı.

Anden'ın sesi sertleşti. "Beni sorguluyor musun, asker?"

Güçlü kollar tarafından ayağa kaldırıldım. Kapılardan geçip bulutlu bir sabahın ışığına çıktık.Etrafıma gözlerimi kısarak baktım,hâlâ şüpheli bir yüz arıyordum.Beni tutan korumalar kılık değiştirmiş Vatanseverler olabilir miydi? Onlara baktım ancak yüzleri tamamen ifadesizdi.Adrenalin kanıma hücum ediyordu,hamlemi yapmıştım. Vatanseverler planın dışına çıktığımı anlamışlardı ama bunu bilerek yapıp yapmadığımı bilmiyorlardı. Önemli olan hastanenin, Vatanseverlerin hazır bir şekilde beklemekte olduğu Pierra üssüne zıt bir yönde olduğuydu. Anden peşimden gelecekti. Vatanseverler yerlerini değiştirmek için yeterince zaman bulamayacaklardı.

Ve eğer diğer Vatanseverler bunu duyacak sa Day de duyacaktı. Gözlerimi kapayıp planımı takip edebilmesini umdum. Kaç, ona sessiz bir mesaj göndermeye çalıştım. Plandan saptığımı öğrenince olabildiğince hızlı bir şekilde kaç.

Korumalardan biri beni bekleyen jiplerin birine oturttu. Anden ve askerleri önümüzdeki jipe bindiler.Senatörler, şaşkınlık ve öfke içinde kendi normal araçlarına gittiler. Koltuğumda hareketsizce oturup pencereden dışarı bakarken yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalıştım. Jip canlanıp ileri atıldı.Ön camdan bakınca

Anden’in jipinin bizi konferans binasından uzağa götürdüğünü gördüm.

Sonra kendimi tam da bu muhteşem plan için kutlamak üzereyken,jiplerimizin hâlâ üsse gitmekte olduklarını fark ettim.Hastaneye gittikleri falan yoktu. Anlık sevincim kayboldu. Korkuyla doldum.

Korumalarımdan biri de bunu fark etti. Aracı süren diğer askere, “Hey, şoför,” diye çıkıştı. “Yanlış yöndesin. Hastane şehrin soluna doğru.” Ofladı. “Biri bana Seçmenin şoförünü bağlasın. Şu anda...”

Sürücü elini sallayıp onu susturdu, yumru yumru olmuş elini dikkat kesilmiş bir şekilde kulağına bastırdı, sonra da kaşları çatılmış bir halde tekrar bize baktı. “Olumsuz. Şimdi asıl rotamızda ilerlemeye devam etmemiz için emir geldi,” dedi. “Komutan DeSoto Seçmen’in Bayan Iparis’in hastaneye daha sonra götürülmesini istediğini söylüyor.”

Dondum.Razor Anden’ın şoförüne yalan söylüyor olmalıydı,Anden’ın onun kendi şoförüne böyle bir emir verdireceğinden gerçekten şüpheliydim.Razor planı sürdürüyordu; ne yapıp edip bizi önceden belirlenen yoldan gitmeye zorlayacaktı.

Sebebinin bir önemi yoktu. Yine de Pierra üssüne doğru gidiyorduk... Vatanseverlerin bizi bekleyen kollarına.

DAY

SONUNDA SEÇMEN'İN SUİKAST SABAHI GELİP ÇATMIŞTI. Yaklaşan bir değişim kasırgası gibi gelmişti,beklediğim ve korktuğum her şeyin habercisiydi.Beklediğim şey: Seçmen'in ölümüydü.Korktuğumsa June'un işaretiydi.

Ya da tam tersiydi.

Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordum.Bu olmasa sadece coşku hissederdim. Durmadan bıçağımın sapına parmaklarımla vuruyordum.*Dikkatli ol, June.* Aklımdan geçen tek düşünce buydu.*Dikkatli ol; hem kendin hem de bizim için*.

Eski bir binanın dış cephesindeki bir pencere kenarının ucuna tehlikeli bir şekilde tünemiştim, dört kat yukarıda ve sokaklardan gizlenmiştim. İki bomba ve bir silah kemerimde güvenli bir şekilde bağlıydı. Vatanseverlerin geri kalanı gibi, siyah bir Cumhuriyet ceketi giymiştim. Böylece uzaktan bakıldığında bir Cumhuriyet askeri gibi görünüyordum. Gözlerime yine siyah bir şerit çekilmişti. Bizi diğerlerinden ayıran tek şey, sol kollarımızdaki beyaz banttı (sağ kol yerine).Buradan bakınca komşu sokaklardan birinden geçip Pierra'yı ikiye bölen rayları görebiliyordum.Sağımda,üç bina aşağıdaki küçük bir sokakta Vatanseverlerin Pierra tünelinin girişi yer alıyordu. Yeraltı sığınağı şu anda boştu.Bu terk edilmiş binada tek başımaydım ama Pascao'nun beni sokağın karşısındaki gözetleme noktasından görebildiğinden emindim.Kalbimin atışlarının kilometrelerce uzaktan bile duyuluyor olmalıydı.

Yüzüncü kere June'un bu suikastı neden durdurmak istediğini düşünmeye başladım. Vatanseverlerin benden sakladığı bir şeyi mi öğrenmişti? Yoksa Tess'in tahmin ettiği gibi bize ihanet mi etmişti? Bu düşünceyi inatla zihnimden attım.

June asla böyle bir şey yapmazdı. Hele Cumhuriyet'in ağabeyine yaptıklarından sonra hiç.

Belki de June, Seçmen'e âşık olmaya başladığı için suikastı durdurmak istiyordu. Aklıma öpüşmeleri gelince gözlerimi kapadım. Olamazdı. Tanıdığım June bu kadar duygusal olabilir miydi?

Bütün Vatanseverler yerlerini almışlardı. Koşucular patlayıcılarıyla birlikte çatılarda harekete hazırdı; Hacker'lar tünelin girişinden bir bina ötede, Seçmen'in suikastını yayınlamaya hazır bekliyordu; Dövüşçüler altımızdaki sokaklarda asker veya sivil kıyafetleri içinde yerlerini almış, Seçmen'in korumalarını yere indirmeye hazır bekliyorlardı.Tess ve birkaç Sıhhiyeci etrafa yayılmış, yaralıları tünele götürmeye hazır bekliyorlardı. Tess özellikle benim binamın solundaki dar sokakta saklanıyordu. Suikasttan sonra, kaçmaya hazır olmalıydık ve götüreceğim ilk kişi oydu.

Bir de ben vardım tabii. Plana göre June, Seçmen'i korumalarından uzaklaştıracaktı. Jipinin geçtiğini görür görmez, biz Koşucular kaçış yolunu patlayıcılarımızla kapatacaktık. Sonra da ben sokağa inecektim. Vatanseverler Anden'ı aracından çıkardığında da onu vuracaktım.

Öğlen olmuştu ama bulutlar etrafımı meşum bir griye bürümüştü. Saatimi kontrol ettim. Seçmen'in jiplerinin köşeyi hızla dönmesini beklediğimiz zamana göre ayarlanmıştı.

Gösteriye on beş dakika kalmıştı.

Titriyordum. Seçmen gerçekten de on beş dakika sonra öldürülecek miydi; hem de benim tarafımdan? Bu plan gerçekten işe yarayacak mıydı? Bütün bunlar sona erince Vatanseverler ne zaman Eden'ı bulup kurtarmama yardım edeceklerdi? Razor'a trendeki o çocuğu gördüğümü anlattığımda bana anlayışla karşılık vermişti ve Eden'ın yerini tespit etmek için çalışmalara başladıklarını söylemişti. Ona inanmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Cumhuriyeti tamamen kaos içinde, Seçmenin suikastının ülke çapındaki bütün

JumboTron'lardan yayınlandığını hayal etmeye çalıştım. Eğer insanlar zaten ayaklanmışlarsa, benim Seçmeni vurduğumu gördüklerinde neler yapacaklarını hayal bile edemiyordum. Peki o zaman ne olacaktı? Koloniler durumdan faydalanıp iki tarafı bu kadar uzun süredir birbirinden ayrı tutan cepheyi yararak hemen Cumhuriyeti işgal mi edeceklerdi?

Yeni bir hükümet. Yeni bir düzen. İçimde bastırdığım enerjiyle titredim.

Tabii ki June'un işaretini hesaba katmıyordum. Parmaklarımı esnettim; ellerim terden yapış yapış olmuştu. Bugün gerçekten neler olacağını hiç kestiremiyordum.Kulaklığımdan statik sesi geldi ve Pascao'dan kesik kesik birkaç kelime duydum."... Orange ve Echo sokakları -temiz-'' Sesi keskinleşti. "Day?"

"Buradayım."

"On beş dakika," dedi."Hızlıca tekrar edelim.İlk patlamayı Jordan gerçekleştirecek. Seçmenin jip konvoyu onun sokağına gelince Jordan bombayı fırlatacak. June Seçmenin aracını diğerlerinden ayıracak.Ben bombamı atacağım, sonra da onlar senin sokağına girecekler. Sen konvoyu görünce kendi bombanı atacaksın.O jipi bir köşeye sıkıştır, sonra da yere in. Tamam mı?"

"Evet. Anlaşıldı," diye yanıtladım. "Acele et de hemen kendi yerine geç."

Burada beklemek midemi bulandırıyordu, sanki veba devriyeleri evimize geldiğinde beklediğim akşama dönmüş gibiydim. O gece bile bugünden daha iyi sayılırdı. Ailem hayattaydı ve Tess'le aramız iyiydi. Birkaç kere derin nefes alıp yavaşça nefes vermeyi denedim. On beş dakikadan az bir süre içinde, Seçmen'in konvoyunun -ve June'un- bu sokağa geldiklerini görecektim. Parmaklarım kemerimdeki bombaların kenarında gezdi.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha.

Üç dakika, dört dakika. Beş dakika. Her biri bir öncekinden daha da yavaş geçiyordu. Nefes alışım sıklaştı. June ne yapacaktı? Doğru

şeyi mi yapıyordu? Ya yanlış yapıyorduysa? Sanırım Seçmen'i öldürmeye hazırdım, birkaç gündür kendimi buna hazırlamıştım, hatta heyecanlanmıştım bile. Aklıma geldiğinde öfkeme hâkim olamadığım birinin hayatını kurtarmaya hazır mıydım? Elimi onun kanına bulamaya hazır mıydım? June benim bilmediğim neyi biliyordu? Onu kurtarmaya bu kadar değecek ne öğrenmişti?

Sekiz dakika.

Sonra birden. Pascao tekrar konuştu. "Beklemede kalın. Bir gecikme var."

Gerildim. "Neden?"

Uzun bir duraksama oldu. Pascao sessiz bir fısıltıyla, "June'a bir şey olmuş," dedi. "Mahkeme binasını terk ederken bayılmış. Ama panik olma, Razor iyi olduğunu söylüyor. Saatlerimizi iki dakikalık gecikmeye göre ayarlıyoruz. Tamam mı?"

Biraz doğruldum. June hamlesini yapıyor. Bunu hemen anlamıştım. Zihnimin gerisinde bir şeyler çınlıyordu, bir tür altıncı his gibi, beni Seçmen'e yapmayı planladığım şeyin June'un bir sonraki hareketine göre değişeceği konusunda uyarıyordu. "Neden bayılmış?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Gözcüler başı dönmüş falan dediler."

"Şimdi düzelmiş mi?"

"Görünüşe göre devam ediyoruz."

Devam mı ediyoruz? June'un planı başarısız mı olmuştu? Ayağa kalktım, birkaç adım attım ve sonra tekrar çömeldim. Bu senaryoda bir yanlışlık vardı. Eğer planı sürdüreceksek onun beklediğimiz gibi aynı jipte geldiğini yine de görecek miydim?.. Hem de onun rızası olmadan. Vatanseverler onun plandan saptığını anlayacak mıydı? Kendimi ne kadar zorlasam da içimdeki kötü his bir türlü geçmiyordu. Bir şeyler çok ters gidiyordu.

İşkence gibi iki dakika daha geçti. Endişe içinde bıçağımın sapındaki boyanın büyük bir parçasını soydum. Başparmağım siyah

pullarla kaplanmıştı.

Birkaç sokak ötede, ilk bombanın patladığını duydum. Yer sallandı, bina titredi ve tavandan bir toz bulutu indi. Seçmenin jipi gelmiş olmalıydı.

Pencere kenarındaki gözetleme noktamdan ayrıldım, sonra da çatıya çıkan merdivenlere yöneldim. Gözlerden uzakta kalmaya dikkat ederek gizlice ilerliyordum. Buradan bakınca ilk patlamanın dumanının nereden yükseldiğini görebiliyor ve yakınındaki afallamış askerlerin bağırışlarını duyabiliyordum. Yaklaşık üç blok aşağıdalardı. Birkaç asker sokaktan koşarak geçerken kendimi çatının kırık kiremitlerine iyice yapıştırdım. Bağırarak bir şey söylediler, bombalama bölgesine takviye kuvvet çağırdıklarına bahse girebilirdim. Artık çok geçti. Onlar oraya varana kadar Seçmen in jipi beklediğimiz köşeden dönmüş olacaktı.

Bombalarımdan birini çıkarıp temkinli bir şekilde tuttum, kendime nasıl patladığını ve eğer doğru zamanda fırlatırsam June’un uyarısına karşı gelmiş olacağımı hatırlattım. Pascao, “Bu bir darbe bombası," demişti." Temas anında patlar.Çarpma kolunu sık.Pimi çek. Fırlat ve kendini hazırla." Uzakta başka bir patlama sokakları salladı ve ardından yeni bir bulut yükseldi. Bu seferki Baxter’ın eseriydi, şimdi orada bir yerde zemin seviyesinde, sokaklardan birinde saklanıyordu.

İki blok kaldı. Seçmen yaklaşıyordu.

Üçüncü patlama gerçekleşti. Bu seferki çok daha yakındı, jip sadece birkaç blok ötede olmalıydı. Yer patlamanın etkisiyle sallanırken dengemi sağladım. Benim sıram geliyordu. June, diye düşündüm. Neredesin? Eğer ani bir hamle yaparsa ben ne yapacaktım? Kulaklığımdan Pascao'nun sesi tetikte geliyordu. "Sakin," dedi.

Ve sonra Vatanseverlere yapacağıma söz verdiğim her şeyi unutturan bir şey gördüm. İkinci jipin kapısı açıldı ve içinden uzun, koyu bir at kuyruğu olan bir kız yuvarlandı. Birkaç kere takla attı,

sonra da kendini zorlayıp ayağa kalktı. Çatılara bakıp ellerini hızla havaya doğru sallamaya başladı.

June'du. Buradaydı. Ve şimdi benim Seçmen'i korumalarından uzaklaştırmamamı istediğine hiç şüphe yoktu.

Pascao'nun sesi geldi yine. "Plana sadık kal," diye tısladı. "June'u boş ver, plana sadık kal, beni duydun mu?"

Bana neler olduğunu anlamadım, içimden bir elektrik akımı geçti. Bir yanım, Hayır, June, şimdi duramazsın, dedi. Seçmenin ölmesini istiyorum. Eden'i kurtarmak istiyorum.

Ama June orada durmuş, tehlikeyle dolu bir yolun ortasında kollarını sallıyor, beni uyarmak için hayatını tehlikeye atıyordu. Sebebi her neyse iyi bir sebep olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı. Ne yapmalıydım? Derinlerden bir ses, ona güven, dedi. Gözlerimi sıkıca kapayıp başımı eğdim.

Şimdi geçen her saniye, yaşam ile ölüm arasında bir köprüydü.

Ona güven.

Birden sıçrayıp çatıya koştum. Pascao kulaklığımdan çok öfkeli bir şekilde bağırdı. Onu duymazdan geldim. Araç üzerinde bulunduğum binanın yanından geçerken bombamın pimini çektim ve blok boyunca olabildiğince uzağa fırlattım. Vatanseverlerin onların gitmesini istedikleri yerin tam önüne.

"Day!" Pascao'nun sesi çılgına dönmüş gibiydi. "Hayır... ne yapıyorsun!.."

Bomba sokağa düştü. Kulaklarımı kapadım ve patlama yeri sarsar sarsmaz yere uçtum. Jipler patlamanın tam önünde hemen durdu. Seçmen'in jipi enkazın etrafından dolaşmaya çalıştı fakat lastiklerinden biri patladı ve durmak zorunda kaldı. Onların gitmeleri gereken, Vatanseverlerin Seçmen'i beklediği yere giden sokağı bloke etmiştim. Seçmen'in jiplerinin geri kalanı bütün konvoy hâlâ oradaydı.

Şimdi de June, Seçmen'in jipine doğru koşuyordu. Eğer onu kurtarmaya çalışıyorsa, o zaman kaybedecek hiç zamanım yoktu. Tekrar ayağa fırladım, çatının yan tarafından sallanıp, binanın kenarındaki oluğa tutundum. Aşağı kaydım. Oluk borusu binadan söküldü, dengemi kaybettim ama kendimi fırlatıp yakındaki bir pencerenin kenarına tutundum. İkinci kattaki pervaza iniş yaptım. Birinci kata zıplayıp yuvarlandım.

Sokak tam bir kargaşa içindeydi. Bağırışların ve dumanın içinden Cumhuriyet askerlerinin jiplere doğru, diğer jiplerdeki askerlerin de Seçmen'in yanına koşmakta olduğunu görebiliyordum. Kılık değiştiren Vatanseverler tereddüt içindeydi, bombamın yanlış zamanda patlaması kafalarını karıştırmıştı. Artık Seçmen'in jipini diğerlerinden ayırmak için çok geçti; ortalıkta çok fazla asker vardı.,Yüzlercesi sokağa akın etmekteydi. Uyuşmuştum, bir yanım en az onlar kadar şaşkındı, hâlâ neden planladığım her şeyin aksini yaptığımdan emin değildim.

"Tess!" diye bağırdım. Tam olması gereken yerdeydi, binamın gölgeleri içinde donakalmıştı. Ona ulaşıp omuzlarından tuttum.

"Neler oluyor?" diye bağırdı ama onu sadece geriye döndürdüm.

"Tünel girişine git, tamam mı?Soru sorma!"Onu Vatanseverlerin sığınağına yönlendirdim. Suikasttan sonra saklanmamız gereken yere. Tess'in açıkça korkuyla açılmıştı ama dediğimi yaptı, binanın gölgelerinin güvenliğine sığındı ve gözden kayboldu.

Arkamdaki sokak yeni bir patlamayla sarsıldı. Bu bomba başka bir Koşucudan gelmiş olmalıydı. Seçmen'e planladıkları yerde ulaşamasalar bile, yeniden denemek için jipleri içeriye hapsetmeye çalışıyorlardı. Her yerde Vatanseverler koşuşturuyor olmalıydı. Yaptığım şey yüzünden beni kesin öldüreceklerdi. Onlar bizi bulmadan önce Tess'le birlikte tünele ulaşmamız gerekiyordu.

June, Seçmen'in jipine ulaştığında yanına koştum. İçeride koyu dalgalı saçları olan bir adam vardı ve June elini penceresine koymuş ona bağırıyordu. Bir yerlerde yeni bir patlama oldu ve June dizlerinin üzerine düştü. Her yerden üzerimize enkaz ve moloz

yağarken kendimi onun üzerine attım. Omzuma bir beton parçası geldi ve acıyla sarsıldım. Vatanseverler kaybettikleri zamanı geri kazanmaya çalışıyorlardı fakat bu gecikme onlara çok pahalıya mal olmuştu bile. Eğer başları sıkışırsa suikastı yayınlamaktan vazgeçip bunun yerine Seçmen'in jipini havaya uçuracaklarını biliyordum. Cumhuriyet askerleri sokağa akın akın geliyordu. Beni gördüklerine emindim. Umarım Tess saklanma yerinde güvendeydi.

"June!" Sersemlemiş ve afallamıştı ancak sonra beni tanıdı. Şu anda selamlaşmak için zaman yoktu.

Kafamızın üzerinden bir kurşun geçti. Eğilip tekrar June'u korudum; yakınımızdaki askerlerden biri bacağından vuruldu. Lütfen, n'olur... Lütfen Tess başına bir şey gelmeden tünelin girişine ulaşsın. Arkamı dönüp camdan Seçmen'in büyük gözleriyle karşı karşıya geldim. Demek June'u öpen adam buydu; uzun ve yakışıklıydı. Babasının bütün kanunlarını sürdürecekti.Bu genç kral,Cumhuriyet'i oluşturan her şeyin simgesiydi; Eden'ın hastalığına sebep olan Koloniler'le savaşımız, ailemi gecekondularda yaşatıp ölümlerine sebep olan yasalar, on yaşındayken geçemediğim kahrolası bir sınav yüzünden beni ölüme yollamaları. Bu adam Cumhuriyetti. Onu hemen şimdi öldürmeliydim.

Fakat sonra June'u düşündüm. Eğer June'un onu Vatanseverlerden korumamız için bir sebebi varsa ve buna kendi hayatını -ve benimkini- riske atacak kadar inanıyorsa, o zaman June'a güvenecektim. Eğer geri çevirseydim, onunla bağlarımı sonsuza kadar koparmış olurdum. Bununla yaşayabilir miydim? Bu düşünce beni iliklerime kadar dondurdu. Sokağın aşağısına, patlamanın olduğu yeri işaret ettim ve hayatım boyunca asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şey yaptım. Askerlere bütün gücümle bağırdım. "Jipleri geri çekin! Sokağa barikat kurun! Seçmeni koruyun! Sonra, diğer askerler Seçmen'e doğru gelirken onlara telaş içinde bağırdım."Seçmen'i bu araçtan çıkarın!Onu buradan uzaklaştırın, aracı patlatacaklar!"

Yakınımıza bir kurşun daha inerken June bizi yere çekti."Hadi," diye bağırdım.Beni takip etti. Arkamızda olay yerine düzinelerce

Cumhuriyet askeri gelmişti. Kısa bir an içinde Seçmen'in jipinden çıkarılıp askerlerinin koruması altında götürüldüğünü gördük. Kurşunlar havada uçuşuyordu.Biraz önce bir tanesi Seçmen'in göğsüne mi isabet etti yoksa? Hayır... sadece kolunun üstüydü. Sonra bir asker denizi ardında kayboldu.

Kurtulmuştu. Yaşayacaktı. Bu düşünce karşısında neredeyse nefes alamıyordum; mutlu mu yoksa kızgın mı olmam gerektiğini bilmiyordum. Bu kadar bekledikten sonra, June'la bizim yüzümüzden Seçmen'in suikastı başarısız olmuştu.

Ben ne yapmıştım böyle?

Biri, *"Day orada"* diye seslendi. *"Hayatta"* Ancak arkamı dönmeye cüret edemedim. June'un elini daha da sıkıca tuttum ve molozların, dumanın içinden fırladık.

İlk Vatanseverimizle karşılaştık. Baxter'dı. Bizi görünce bir saniye durdu, sonra June'un kolunu kavradı. "Sen!" diye bağırdı. Ama June ona göre fazla hızlıydı. Daha belimdeki silahı çekemeden, June onun ellerinden kayıp kurtulmuştu. Tekrar bize doğru atıldı ama bu sefer biz daha kıpırdayamadan başka biri suratının tam ortasına geçirmişti bile. Kaede'nin alev alev gözleriyle karşı karşıyaydım.

Ellerini öfkeyle bize doğru sallıyordu. "Güvenli bir yere kaçın!" diye haykırdı. "Diğerleri sizi bulmadan!" Yüzünde derin bir şok vardı, planın suya düşmesi karşısında afallamış mıydı? Bizim yüzümüzden olduğunu biliyor muydu? Biliyor olmalıydı. Peki neden o da Vatanseverlere karşı geliyordu? Sonra arkasını döndü. Bir an için onu izledim. Tabii ki Anden ortalıkta görünmüyordu ve Cumhuriyet askerleri çatılara tekrar ateş etmeye başlamışlardı.

Anden ortalıkta görünmüyor, diye düşündüm tekrar. Suikast girişimi resmen başarısız mı olmuştu?

Patlamanın diğer tarafına gelene kadar koştuk. Birden her yerden Vatanseverler çıkmaya başladı; bazıları askerlere doğru koşup Seçmen'i vurmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu ve bazıları da tünele kaçıyordu. Peşimizden geliyorlardı.

Başka bir patlama sokağı sarstı... başka biri daha boşu boşuna bombayla Seçmen'i durdurmaya çalışmıştı. Belki de jipini havaya uçurmayı başarmışlardı. Razor neredeydi? İntikam mı istiyordu? Sakin, babacan yüzünü, öfkeyle tutuşurken hayal ettim.

Sonunda tünele giden dar sokağa varabilmiştik, bizi yakalamak isteyen Vatanseverler hemen arkamızdaydı.

Tess oradaydı, gölgeler içinde duvara dayanmıştı. Haykırmak istedim. Neden tünele girip sığınağa doğru gitmemişti? "İçeri, hemen," dedim. "Beni beklememen gerekiyordu."

Fakat hareket etmedi. Bunun yerine yumruklarını sıkmış önümüzde duruyor, gözleri bir bana bir June'a gidiyordu. İleri atılıp elini yakaladım sonra da sokağın duvarının yerle buluştuğu yerdeki metal ızgaralardan birine çektim. Peşimizdeki Vatanseverlerin ilk sinyallerini duyabiliyordum. Sessizce, n'olur, diye yalvardım. N'olur sığınağa ilk varan biz olalım.

June, "Geliyorlar," dedi. Gözlerini sokaktaki bir noktaya dikmişti.

"Bakalım bizi yakalayabilecekler mi?" Ellerimi çılgınca metal ızgaranın üzerinde gezdirdim ve kanırtıp açtım.

Vatanseverler yaklaşıyorlardı. Hem de çok.

Ayağa kalktım. Tess ve June'a, "Yoldan çekilin," dedim. Sonra kemerimden bir bomba daha çıkardım, pimi çektim ve sokağın girişine doğru fırlattım. Kendimizi yere fırlatıp kafalarımızı ellerimizle koruduk.

Bum! Sağır edici bir patlamaydı. Vatanseverleri biraz yavaşlatırdı ancak daha şimdiden enkazdan geçip peşimizden gelmekte olan silüetleri görebiliyordum. June yanımdaki tünelin girişine doğru koştu. Önce onun atlamasına izin verdim, sonra Tess'e dönüp elimi uzattım. "Hadi, Tess," dedim. "Fazla zamanımız yok."

Tess elime bakıp bir adım geri çekildi. 0 anda, etrafımızdaki her şey sanki dondu. Bizimle gelmiyordu. Küçük, ince yüzünde öfke, şok, suçluluk ve hüzün vardı.

Tekrar denedim. "Hadi!" diye bağırdım. "Lütfen, Tess... seni burada bırakamam."

Tess'in gözleri içimi deldi. Nefes nefese, "Üzgünüm, Day," dedi. "Ama ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Bu yüzden peşimden gelmeye çalışma." Sonra da gözlerini benden ayırıp Vatanseverlere doğru koştu. Onlara tekrar mı katılıyordu? Sersemlemiş bir halde susmuş, ellerim uzanmış halde gidişini izledim. Vatanseverler çok yaklaşmışlardı.

Baxter'ın sözleri. 0 bunca zamandır Tess'i onlara ihanet edeceğim konusunda uyarmıştı. Ve ben de ihanet etmiştim. Tam olarak Baxter ne dediyse aynısını yapmıştım ve şimdi Tess bununla yaşamak zorundaydı. Onu çok pis yüzüstü bırakmıştım.

Beni kurtaran June oldu. Beni o andan koparıp, "Day, atla diye bağırdı. Tess'e arkamı dönüp kendimi çukura atlamaya zorladım. Botlarım buz gibi sığ suyun içine girdi ve ilk Vatansever bize yetişti. June elimi tuttu. "Yürü!" diye tısladı.

Karanlık tünelde koşuyorduk. Arkamızdan başka birinin atlayıp peşimizden koşmaya başladığını duydum. Sonra başka birinin daha. Hepsi peşimizden geliyordu.

Koşmaya devam ederken, "Başka bomban var mı?" diye bağırdı June.

Kemerime uzandım. "Bir tane." Son bombayı çıkardım ve pimi çektim. Eğer bunu kullanırsak işin geri dönüşü olmayacaktı. Burada sonsuza kadar mahsur kalabilirdik ama başka bir seçeneğimiz yoktu ve June da bunu biliyordu.

Arkamıza doğru bağırıp onları uyardım ve bombayı fırlattım. En yakınımızdaki Vatansever bunu yaptığımı gördü ve hemen durdu. Sonra da diğerlerine haykırarak geri çekilmelerini söyledi. Biz koşmaya devam ettik.

Patlama bizi havaya fırlattı. Yere çarptıktan sonra durana kadar buz gibi suyun ve çamurun içinde birkaç saniye sürüklendim. Başım çatlıyordu, durdurmak için avuçlarımı sert bir şekilde şakaklarıma

bastırdım. Ancak bir işe yaramadı. Bir baş ağrısı beynimi yarıp açmıştı, bütün düşüncelerimi boğuyordu. Kör edici acı karşısında gözlerimi sıkıca kapadım. Bir, iki, üç...

Bitmek bilmez saniyeler uzun uzun geçti. Sanki başıma binlerce balyozla vurmuşlar gibi ağrıyordu. Nefes almak için çabalıyordum.

Sonra neyse ki acı azalmaya başladı. Karanlıkta gözlerimi açtım, yer artık sallanmıyordu ve arkamızdan gelen konuşmaları duysam da sanki kalın bir kapının ardından geliyor muşçasına basıktı. Kendimi yavaşça oturur pozisyona getirdim.June tünelin yanına yaslanmış, kolunu ovuyordu. İkimiz de geldiğimiz boşluğa dönüktük.

Saniyeler önce orada boş bir tünel vardı fakat şimdi bir beton ve moloz yığını girişi tamamen kapatmıştı.

Başarmıştık. Ancak boşluktan başka bir şey hissetmiyordum.

JUNE

BEŞ YAŞINDAYKEN METİAS BENİ ANNEM İLE BABAMIN MEZARINI görmeye götürmüştü. Cenazeden beri oraya ilk kez gidiyordu o da. Sanırım olanları hatırlamaya dayanamıyordu. Los Angeles'ta yaşayanların çoğuna -hatta üst sınıfın büyük bir kısınma bile- yerel mezarlık binasında yaklaşık on santimetrekarelik bir boşluk ve sevdiklerinin küllerini saklamak için tek bir opak cam kutu verilmişti. Ama Metias mezarlıktaki görevlilere rüşvet verip annem ve babam için yaklaşık kırk santimetrekarelik bir boşluk alıp üzeri işlenmiş kristalden mezar taşı yaptırdı. Mezarlarının önünde beyaz giysilerimiz ve beyaz çiçeklerimizle durduk. Metias'tan gözlerimi ayırmadım. Çenesinin kilitendiğini, düzgünce taranmış saçlarını ve nemli, parıldayan yanaklarını hâlâ unutamıyordum. En çok da on yedi yaşındaki bir çocuk için fâzla yaşlanmış gibi bakan hüzün dolu gözlerini hatırlıyordum.

Day ağabeyi John'un öldüğünü öğrendiğinde de böyle bakmıştı. Ve şimdi de yeraltı tünelinden geçerek Pierra'dan çıkarken yine aynı gözlerle bakıyordu.

Elli iki dakika boyunca (ya da elli bir miydi? Emin değildim. Ateşim var gibi geliyordu, başım dönüyordu.) Islak ve karanlık tünel boyunca koştuk. Bir süre bizi Vatanseverlerden ve Cumhuriyet askerlerinden ayıran beton yığınının öbür tarafından sinirli bağrışmalar duyduk. Fakat sonunda tünelin derinliklerine ilerledikçe bu sesler sustu. Vatanseverler herhalde gelen kuvvetlerden kaçmak zorunda kalmışlardı. Belki de askerler tünelde bulunan enkazı temizlemeye çalışıyorlardı.

Sessizlik içindeydik. Çıkan tek ses nefes alıp verişlerimiz, botlarımızın küçük, çamurlu su birikintilerine girip çıkışları ve tavandan boynumuzun içine akan buz gibi suyun *tıp tıp tıp* damlama

sesiydi. Koşarken Day elimi sıkıca tutuyordu. Elleri ıslak olduğu için soğuk ve kaygandı ancak yine de elini bırakmadım. Burası o kadar karanlıktı ki Day'in önümdeki silüetini zar zor seçebiliyordum.

Aniden suikasttan kurtuldu mu acaba? Yoksa Vatanseverler onu öldürmeyi başardılar mı? Bu düşünce kulaklarımın kıpkırmızı kesilmesine neden oldu. En son ikili casus rolünü oynadığımda benim yüzümden biri ölmüştü. Anden bana güvenmişti ve bu yüzden ölebilirdi, belki de ölmüştü bile. Benimle karşılaşan insanların ödediği bedel buydu işte.

Bu aklıma başka bir şeyi getirdi.Tess neden bizimle gelmedi?diye sormak istedim ancak Day garip bir şekilde tünele girdiğimizden beri tek kelime etmemişti.Tartıştıklarını anlayabiliyordum.Umarım Tess iyidir.Vatanseverlerle kalmayı mı seçmişti?

Sonunda Day bir duvarın önünde durdu. Neredeyse ona çarpıyordum ve üzerime bir rahatlama ve panik dalgası geldi. Bundan daha uzun süre koşabiliyor olmam gerekirdi ancak bitkin düşmüştüm. Burası çıkmaz sokak mıydı? Tünelin iki tarafı da kapalı mıydı, iki taraftan da kapana mı kısılmıştık?

Ama Day karanlıkta elini yüzeye koydu. Burada dinlenebiliriz," diye fısıldadı. Buraya geldiğimizden beri söylediği ilk şey buydu. "Lamar'dayken bunlardan birinde kalmıştım."

Razor bir keresinde Vatanseverlerin kaçış tünellerinden bahsetmişti. Day elini kapının duvarla birleştiği yerde gezdirdi. Sonunda aradığı şeyi buldu, otuz santimetrelik ince bir boşluktan çıkan küçük bir koldu. Bir ucundan diğerine kadar çekti. Kapı bir klik sesiyle açıldı.

İlk başta sadece zifirî karanlığa adım atmıştık.Hiçbir şey göremesem de odada yankılanan ayak seslerimizi dinledim ve tavanın büyük ihtimalle tünelden biraz daha yüksekte olduğunu tahmin ettim (üç metre kadardı) ve bir elimi duvara koyunca duvarın kavisli değil, düz olduğunu fark ettim. Dikdörtgen bir odaydı.

.

Day, “İşte burası,” diye mırıldandı. Bu şeyi bastırıp serbest bıraktığını duydum, sonra da her yer aydınlandı. “Umarım başka kimse yoktur.”

Büyük bir oda değildi ama yirmi otuz kişi rahat rahat sığardı, hatta biraz sıkışık dururlarsa yüz kişi bile. Arka duvara doğru karanlık koridorlara açılan iki kapı vardı. Bütün duvarlarda Cumhuriyet binalarında tasarımı kullanılanlardan daha hantal olan kalın kenarlı ekranlar vardı. Bunları Vatanseverler mi takmıştı, yoksa bu tünellerin ilk inşa edildiği zamandan mı kalmışlardı acaba?

Day silahını çekmiş, ana salonun gerisindeki koridorlardan birine girerken ben de diğerini kontrol ettim. Burada her birinde beş tane ranzalı yatak olan iki tane daha küçük oda ve koridorun ucunda da sonsuz tünele açılan küçük bir kapı daha vardı. Bir ranzadan diğerine geçerken elim insanların isimlerini kazıdıkları yerlerin üzerinden geçti. Birinde, *Kurtuluş bu tarafta J.D.Edward* yazıyordu.Bir diğerinde de,*Tek çıkış yolu ölüm.Maria Mârques* , yazıyordu.

Day, “Her yer temiz mi?” dedi arkamdan.

Ona başımı salladım. “Temiz. Sanırım şimdilik güvendeyiz.”

İç çekti, omuzlarını serbest bıraktı sonra da bir elini karışık saçlarından geçirdi. Onu en son gördüğümden beri sadece birkaç gün geçmişti fakat çok daha uzun süre almış gibi geliyordu. Ona doğru yürüdüm. Gözleri sanki beni ilk kez görüyormuşçasına bana bakıyordu. Bana sormak istediği bir sürü soru olmalıydı ama sadece bir elini kaldırıp saçımın bir tutamını yerine koydu. Başım hissettiklerimden mi yoksa hastalıktan mı dönüyordu, bilmiyordum. Dokunuşunun nasıl hissettirdiğini neredeyse unutmuştum. Day’in saflığına kendimi bırakmak, onun basit dürüstlüğünde yıkanmak istedim; kalbini açıp savunmasızca önüne sermişti.

“Hey,” diye mırıldandı.

Kollarımı ona sardım ve birbirimize sıkıca sarıldık. Gözlerimi kapayıp Day'in bedenine ve boynumdaki sıcak nefesine kendimi bıraktım. Elleri saçlarımdan geçip sırtıma indi, sanki bırakmaktan korkuyormuş gibi tutuyordu beni. Gözlerime bakabilecek kadar geri

çekildi. Beni öpecek gibi öne eğildi... ama sonra bir sebepten kendini durdurdu ve bana tekrar sarıldı. Ona sarılmak rahatlatıyordu ama yine de...

Bir şeyler değişmişti.

Mutfağa geçtik (kare zemindeki fayansların sayısına bakacak olursak yirmi metrekareydi), iki konserve ve su bulduk, tezgâha sığıştık ve dinlenmeye başladık. Day sessizdi. Domates sosuna bulanmış makarnamızı yerken beklenti içindeydim ama ağzından tek bir kelime çıkmadı. Düşünüyor gibiydi. Suya düşen planı mı? Tess'i mi? Belki de düşünmüyordu, sadece sersemlediği için konuşamıyordu.Ben de sessizce bekledim.Onu konuşturmamayı yeğlerdim.

On yedi dakika geçtikten sonra sonunda, uyarı işaretini güvenlik kamerası videolarının birinden gördüm. "Tam olarak ne yapmamı istediğini anlamadım ama genel bir fikir edindim."

Anden'la öpüştüğümüzü gördüğünden emin olmama rağmen ondan bahsetmediğini fark ettim. "Teşekkür ederim." Bir an gözüm karardı, hızla gözlerimi kırpıp odaklanmaya çalıştım. Belki de biraz daha ilaç almam gerekiyordu. "Ben... seni zor bir duruma soktuğum için özür dilerim. Pierra'dayken jiplerin başka bir yere gitmelerini sağlamaya çalıştım ama işe yaramadı."

"Düşüp bayıldığında ki gecikme bu yüzdendi, değil mi? Başına bir şey gelmiş olmasından korktum."

Bir an için düşünceli bir şekilde çiğnemeye devam ettim. Yemeğin tadı çok lezzetliydi ancak hiç aç değildim.Ona Eden'ın serbest bırakıldığını hemen söylemeliydim ama Day'in ses tonu -ufukta görünen bir fırtına gibi- beni engelliyordu. Vatanseverler Anden'la bütün konuşmalarımıza duymuşlar mıydı? Eğer öyleyse Day bunu biliyor olmalıydı. "Razor bize Seçmen'i neden öldürmek istedikleri konusunda yalan söylüyor.Sebebini henüz bilmiyorum ama bize söylediği şeyler birbirini tutmuyor." Durdum, acaba Razor Cumhuriyet yetkilileri tarafından gözaltına alınmış mıydı? Henüz alınmadıysa bile yakında alınırdı. Cumhuriyet, günün sonuna doğru

Razor'un jip sürücülerine özellikle güzergahı değiştirmemelerini emrettiğini ve Anden'ı tuzağa sürüklediğini anlamış olmalı.

Day omuz silkip yemeğine odaklandı. "Şu anda onun ve Vatanseverlerin ne yaptığını kimbilir..."

Acaba Tess'i düşündüğü için mi bunları söylüyordu.Tünele kaçmadan önce ona bakışı... Aralarında ne olduğunu sormamaya karar verdim.Yine de hayal gücüm onların birlikte koltukta Vegas'ta Vatanseverlerle ilk kez tanıştığımız zamanki kadar rahat ve gevşemiş oldukları bir görüntüyü gözümün önüne getirdi, Day kafasını Tess'in kucağına koymuştu. Tess de eğilip dudaklarını Day'in dudaklarıyla birleştirdi.Midem sıkıştı.Ama bizimle gelmedi, diye hatırlattım kendime. Aralarında ne geçmişti? Tess'in Day'le benim hakkımda tartıştığını gözümün önüne getirdim.

Monoton bir sesle, "Eh," dedi. "Vatanseverlere ihanet etmeye karar vermene sebep olan şeyi anlat bana."

Demek Eden konusunu bilmiyordu. Suyu bırakıp dudaklarımı büzdüm. "Seçmen kardeşini serbest bıraktı."

Day'in çatalı havada donup kaldı. "Ne?"

"Anden gitmesine izin verdi, sana sinyali verdiğim gece. Eden Denver'da federal koruma altında. Anden Cumhuriyetin ailene yaptığı şeyler karşısında çok kızgın... ve güvenini yeniden kazanmak istiyor, senin ve benim." Day'in eline doğru uzandım ama elini benden kaçırdı. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çektim. Bu habere nasıl karşılık vereceğini kestiremiyordum ama bir yanım onun sadece... mutlu olacağını ummuştu.

"Anden ölen Seçmen'in politikalarına tamamen karşı," diye devam ettim. "Denemeleri ve hatta veba deneylerini bile durdurmak istiyor."Duraksadım.Day hâlâ makarna konservesine bakıyordu, çatalı elindeydi fakat artık yemiyordu. "Yapmak istediği radikal değişiklikler var ama önce halkın desteğini kazanması lazım. Yardımımız için bana yalvardı bile diyebilirim."

Day’in ifadesi titreşti. Keskin bir şekilde, “Bu mu? Vatanseverlerin planını *bu yüzden* mi bir kenara attın?” diye cevap verdi. “Seçmen bana rüşvet verip desteğimi alabilsin diye mi? Bana sorarsan bu kulağa kahrolası bir şaka gibi geliyor. Doğruyu söylediğini nereden biliyorsun, June? Eden’ı bıraktığına dair elinde kanıt var mı?”

Elimi koluna koydum.Day’in yapmasından korktuğum şey tam da buydu ancak şüphelenmeye kesinlikle hakkı vardı.Anden’ın kişiliğiyle ilgili içimdeki hissi veya gözlerinde dürüstlüğü gördüğüm gerçeğini nasıl açıklayabilirdim? Ander'ın Day’in kardeşini serbest bıraktığını biliyordum.*Biliyordum* işte.Ancak Day orada bizimle birlikte değildi. Anden’ı *tanımıyordu*.Ona güvenmek için hiçbir sebebi yoktu.“Anden farklı. Bana inanmak Zorundasın,Day.Eden’ı serbest bıraktı ve bunu sadece onun için bir şey yapalım diye yapmadı.”

Day’in sözleri soğuk ve mesafeliydi. “*Dedim* ki, elinde kanıt var mı?”

Ofladım, elimi kolundan çektim. “Hayır,” diye kabul ettim. “Yok”

Day kendine gelip çatalını tekrar konserveye daldırdı. O kadar sertçe batırdı ki çatal yamuldu. “Seni kandırdı. O kadar kişi içinde seni. Cumhuriyet *değişmeyecek*. Şu anda yeni Seçmen genç, aptalın biri ve saçmalayıp duruyor, sadece insanların onu ciddiye almasını istiyor. Ne gerekirse söyleyecektir. İşler rayına oturduğunda gerçeği göreceksin. Sana garanti ederim. Babasından hiç farkı yok, sadece cebi parayla, ağzı da yalanlarla dolu lanet olası zengin serserinin teki.”

Day'in benim bu kadar kolay kandıralabileceğimi düşünmesi sinirimi bozdu. “Genç ve saçmalayıp duruyor mu?” Day’i biraz dürttüm, ortamı yumuşatmaya çalışıyordum. “Bana birini hatırlattı.”

Eskiden olsa Day buna gülerdi ama şu anda sadece bana dik dik bakıyordu. “Lamar’da bir çocuk gördüm,” diye devam etti.

"Kardeşimin yaşındaydı. Bir an için onun Eden olduğunu sandım. Bilimsel bir deney gibi devasa cam bir tüpün içinde oraya buraya gönderilip duruyordu. Onu oradan çıkarmaya çalıştım ama yapamadım. Çocuğun kam Kolonilerle fırlatmaya çalışacakları bir biyolojik silah olarak kullanılıyordu."Day çatalını lavaboya fırlattı. "Senin tatlı Seçmeninin kardeşime yaptığı şey işte *bu*. Şimdi hâlâ onun Eden'ı serbest bıraktığını düşünüyor musun?"

Uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. "Kongre Edeni Anden Seçmen olmadan önce cepheye göndermişti. Anden onu daha bugün serbest bıraktı. O..."

Day benden kurtuldu, yüz ifadesinde çaresizlik ve kafa karışıklığı vardı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar çekti. "Neden bu adama bu kadar güveniyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Devam ettikçe sinirleniyordu. "Yani, Seçmeninin arabasının camını parçalayıp boğazını kesmememin tek sebebi sendin.Çünkü senin iyi bir sebebin olduğunu biliyordum. Ama şimdi sadece onun dediklerine inanıyormuşsun gibi görünüyor. Senin o bütün mantığına ne oldu?"

Anden'a benim Seçmenim demesinden hoşlanmamıştım, sanki Day ve ben hâlâ düşmanmışız gibi. "Sana doğruyu söylüyorum," dedim sessizce. "Ayrıca, en son baktığımda sen bir katil değildin."

Day bana arkasını dönüp tam olarak duyamadığım bir şey mırıldandı. Kollarımı kavuşturdum. "Hakkında bildiğim tek şey bana senin düşmanım olduğunu söylerken bile sana güvendiğimi hatırlıyor musun? Sana bir şans verdim ve inandığım şey için her şeyi feda ettim. Sana şimdi Anden'ı öldürmenin hiçbir şeyi çözmeyeceğini söyleyebilirim. Cumhuriyet'in gerçekten ihtiyacı olan kişi o; sistemin içerisinden değişiklik yapabilecek kadar güce sahip olan biri. Böyle birini öldürdükten sonra kendinle nasıl barışık bir şekilde yaşayabileceksin? Anden iyi biri."

Day, "Öyleyse bile ne olmuş" dedi soğuk soğuk. Tezgâhı o kadar sıkıca tutuyordu ki yumrukları beyaza dönmüştü, "iyi, kötü fark

eder mi? O *Seçmen*."

Gözlerimi kıstım. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Day başını salladı ve acımasızca kahkaha attı. "Vatanseverler bir devrim başlatmaya çalışıyor. Ülkenin ihtiyacı olan şey bu; yeni bir Seçmenin gelmesi değil, Seçmenin olmaması. Cumhuriyet tamir edilemeyecek kadar bozulmuş halde. Bırakalım Koloniler yönetime geçsin."

"Kolonilerin nasıl bir yer olduğunu bile bilmiyorsun."

Day, "Bildiğim tek şey bu cehennemden daha iyi bir yer olacaklar çünkü öyle olmak zorunda," diye patladı.

Sadece bana kızgın olmadığını anlıyordum ancak sözleri çocukça gelmeye başlamıştı ve tepemi attırıyordu. "Vatanseverlere yardım etmeyi neden kabul ettiğimi biliyorsun." Üst koluna bir elimi koydum,kumaşın altında bir yara izinin çevresini belli belirsiz hissettim. Day ona dokununca gerildi. "Çünkü sana yardım etmek istedim. Her şeyin benim suçum olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Kardeşinin üzerinde deneyler yapmaları benim suçum. Vatanseverleri bırakmak zorunda kalman benim suçum. Tess'in gelmemesi benim suçum."

"*Hayır*.." Day ellerini çaresizlikle ovuştururken sesi azaldı. "Hepsi senin suçun değil. Ve Tess... Tess kesinlikle benim suçum." Yüzünde gerçek acı vardı, şu anda kimin için olduğunu anlayamıyordum. Çok fazla şey olmuştu. Kanı kulaklarıma sıçratan bir dargınlık sancısı hissettim, her ne kadar bundan utanç duysam da. Benim kıskançlık duymam adil değildi. Ne de olsa Day, Tess'i yıllardır tanıyordu, beni tanıdığından çok daha uzun süredir, bu yüzden neden ona bağlılık duymasındı ki? Ayrıca Tess tatlı, tarafsız ve iyileştiriciydi. Ben öyle değildim. Tess'in Day'i neden terk ettiğini tabii ki biliyordum. Benim yüzümdendi.

Yüzünü inceledim. "Tess'le aranızda ne geçti?"

Day düşünceler içinde kaybolmuş bir şekilde karşımızdaki duvara bakıyordu, onu kendine getirmek için ayağımla ayağına

hafifçe vurdum. “Tess beni öptü,” diye mırıldandı. “Ona sırtımı döndüğümü düşünüyor... senin için.”

Yanaklarım kızardı. Gözlerimi kapayıp onların öpüştükleri düşüncesini kafamdan zorla çıkardım. *Bu çok aptalcaydı. Değil miydi?* Tess, Day’i yıllardır tanıyordu; onu öpmeye sonuna kadar hakkı vardı. Seçmen de beni öpmemiş miydi zaten? Bu hoşuma gitmemiş miydi? Anden birden binlerce kilometre uzaktaymış gibi geldi, sanki hiç önemi yokmuş gibi. Tek görebildiğim Day ve Tess’in birlikte olmalarıydı.Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum. *Bir savaşın ortasındayız. Zavallı olma.* “Bunu bana neden söylüyorsun?”

“Bunu sır olarak saklamam daha çok mu hoşuna giderdi?” Utanmış görünüyordu, dudaklarını büzdü.

Sebebini bilmiyordum ama Day sanki aptal durumuna düşmüş gibi hissetmemden hiç rahatsız olmuyor gibiydi. Beni etkilememiş gibi davranmaya çalıştım. “Tess seni affedecektir.” Sözlerim, rahatlatıcı ve olgun olması gerekirken, kulağa içi boş ve sahte geliyordu. Gözaltındayken yalan makinesi testini pürüzsüzce geçmiştim, peki bununla başa çıkmak neden bu kadar zor geliyordu?

Bir süre sonra daha sessiz bir şekilde, “Anden hakkında ne düşünüyorsun? Dürüst olarak?” dedi.

“Bence doğruyu söylüyor,” dedim, sesimin sakinliğinden etkilenmiştim. Konuşmanın farklı bir yöne dönmesine sevinmiştim. “Azimli ve merhametli, bu onu biraz mantıksız yapsa da öyle. Kesinlikle Vatanseverlerin dediği gibi acımasız bir diktatöre dönüştüğü fâlân yok Genç ve Cumhuriyet’in insanlarının yanında olmasına ihtiyacı var. Ve eğer bir şeyleri değiştirecekse yardıma ihtiyacı olacak”

“June, Vatanseverlerden daha yeni kurtulduk Bana Anden’a daha da fâzla yardım etmemiz gerektiğini, bu neredeyse hiç tanımadığımız kahrolası zengin yabana için hayatlarımızı tehlikeye atmayı sürdürmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?” Zengin kelimesi

ağzından tükürürcesine çıkarken gözlerinden saçılan zehir beni afallatmıştı, bana da hakaret ediyor gibi hissettiriyordu.

“Sosyal sınıfın bununla ne ilgisi var?” Artık ben de sinirlenmiştim. “Gerçekten onun öldüğünü görmek istediğini mi söylüyorsun?”

Day sıkılmış dişlerinin arasından, “Evet. Anden’ın öldüğünü görmek isterdim,” dedi. “Ve eğer ailem geri gelecekse, bu hükümetteki herkesin tek tek öldüğünü görmek isterdim.”

“Sen böyle biri değilsin. Anden’ın ölümü hiçbir şeyi düzeltmeyecek,” diye ısrar ettim.Görmesini nasıl sağlayabilirim? “Herkesi aynı kategoriye tıkamazsın, Day. Cumhuriyet için çalışan herkes kötü değil. Ben kötü müyüm? Peki ya ağabeyim, annem ile babam? Hükümette iyi insanlar da var ve o insanlar Cumhuriyet için kaba değişimleri gerçekleştirebilecek kişiler.”

“Sana yaptıklarından sonra hâlâ nasıl hükümeti savunabilirsin? Nasıl olur da Cumhuriyet’in yıkıldığını görmek istemezsin?”

“Evet *istemiyorum*” dedim öfkeyle. “Daha iyiye doğru değişmesini istiyorum. Cumhuriyet’in başlangıçta insanları kontrol etmek için sebepleri vardı...”

“Ne? Bir saniye.” Day ellerini kaldırdı. Gözleri şimdi daha önce hiç görmediği bir hiddetle alev alevdi. “Ne dedin sen? Bir daha söyle bakayım? Cumhuriyet’in başlangıçta sebepleri mi vardı? Cumhuriyet’in yaptıkları *mantıklı* mı?”

“Cumhuriyet’in nasıl kurulduğuyla ilgili bütün hikâyeyi bilmiyorsun. Anden bana ülkenin anarşi içinden doğduğunu anlattı ve halk ülkeyi...”

“Şimdi de dediği her şeye inanıyorsun, öyle mi? Bana Cumhuriyetin halk yüzünden mi bu halde olduğunu söylüyorsun?” Day sesini yükseltti. “Bize bütün bu pisliği kendi kendimize yaptığımızı mı söylüyorsun? Hükümetin yoksullara işkence etmesinin gerekçesi bu mu yani?”

“Hayır, gerekçe olarak bunu göstermiyorum...” Bir şekilde tarih, Anden’ın anlattığı zamankinden çok daha tutarsız geliyordu kulağa.

“Ve şimdi de Anden’ın yarım aklıyla bizi düzeltebileceğini mi düşünüyorsun? Bu zengin çocuk hepimizi kurtaracak öyle mi?”

“Şunu demeyi keser misin! Bunu gerçekleştirebilecek şey parası değil, *fikirleri.* Paranın hiç önemi yok...”

Day bir parmağını üzerime doğrulttu. “Bir daha bunu sakın bana söylemeye kalkma. Para *her şeydir*''

Yanaklarım kızardı. “Hayır değildir.”

“Çünkü sen hiç parasız kalmadın.”

İrkildim. Ona cevap verebilmek, demek istediğimin bu olmadığını anlatabilmek için yanıp tutuşuyordum. Para beni veya Anden’ın veya hiçbirimizi tanımlayamaz. Neden bunu dememiştim ki? Tutarlı bir şekilde karşılık veremediğim tek kişi neden Day’di ki? “Day, lütfen...” diye başladım.

Tezgâhtan atladı. “Biliyor musun, belki de Tess’in senin hakkında dedikleri doğruydu.”

“Pardon?” diye patladım. “Tess’in haklı olduğu şey neymiş?”

“Son birkaç hafta içinde değişmiş olabilirsin ama hâlâ bir Cumhuriyet askerisin. Baştan ayağa. Hâlâ o katillere sadıksın. Benim annemin ve ağabeyimin nasıl öldüklerini unuttun mu? Senin aileni kimlerin öldürdüğünü unuttun mu?”

İçimdeki öfke alevlendi. Olayları bilerek mi benim açımdan görmemek için uğraşıyorsun ? Tezgâhtan inip karşısına çıktım. “Ben hiçbir şeyi unutmam. Senin için buradayım, senin için her şeyden vazgeçtim.Ne cüretle ailemi buna karıştırırsın?”

“*Sen benim* ailemi buna karıştırdın asıl!” diye bağırdı. “Hem de bütün bunlara! Sen ve sevgili Cumhuriyetin!” Day kollarını açtı. “Sen onları ne cüretle savunursun asıl, sen onların nasıl insanlar oldukları konusunda ne cüretle makul bir açıklama bulmaya çalışıyorsun! Hayatın boyunca onların çok katlı saraylarından

birinde yaşadığın için bütün bunları söylemesi kolay, değil mi? Bahse varım, eğer bütün hayatım gecekondularda yiyecek bir şey bulmak için çöplerin içinde geçirmiş olsaydın mantıklı bir açıklama bulmaya bu kadar acele etmezdin. *Değil mi"*

O kadar öfkelenmiş ve incinmiştim ki nefes alamıyordum. "Hiç adil değil, Day. Bunların içine doğmayı ben seçmedim. Aileni incitmeyi hiç istemedim..."

"Ama incittin." Bakışları altında titreyip çöktüğümü hissediyordum. "Askerleri tam da evimizin kapısına getiren sensin. Ölmelerinin sebebi *sensin*." Day bana arkasını dönüp mutfaktan hiddetle ayrıldı. Orada sessizlik içinde kalakalmıştım, ilk kez ne yapacağımı bilemeden. Boğazımdaki düğüm beni boğacaktı. Gözlerime yaşlar dolmuştu.

Day benim mantıklı davranmak yerine Seçmen'e körü körüne inandığımı sanıyordu. Yanında olmamın mümkün olmadığını ve hâlâ devlete sadık kaldığımı sanıyordu. Peki hâlâ *sadık mıydım* ? Bu soruya yalan makinesi testinde doğru cevabı vermemiş miydim? Tess'e kızgın olmamın sebebi onun Day için doğru kişi olmadığını düşünmem miydi, yoksa Tess'in bizim *birbirimiz* için doğru kişiler olmadığımızı düşünmesi miydi?

Day'in sözleri beni ne kadar kızdırmış olsa da esas kahreden haklı olmasıydı. İnkâr edemezdim. Day'in tüm sevdiklerini kaybetmesinin sebebi bendim.

DAY

ONA BAĞIRMAMALIYDIM.BERBAT BİR ŞEY YAPTIĞIMIN farkındaydım.

Ancak özür dilemek yerine sığınağın arka tarafına gittim ve tekrar odalara göz gezdirdim. Ellerim hâlâ titriyordu; zihnim adrenalini bastırmaya çalışıyordu. Sonunda söylemiştim; haftalardır kafamda dönüp duran kelimeler sonunda ağzımdan çıkmıştı. Geri dönüşü yoktu. Eh, ne olmuş yani? Bilmesine seviniyordum. Bilmeliydi. Ve paranın hiç önemi olmadığını söylemesi; o cümle ağzından şak diye çıkıvermişti, ne kadar da doğallıkla söylemişti. Hep daha fazlasına ihtiyaç duyduğumuz zamanların anısı aklımı doldurdu, daha fazlasına sahip olmanın durumu düzelteceği her şey. Bir akşamüzeri, gerçekten kötü giden bir hafta sırasında, ilkokuldan eve erken geldiğimde dört yaşındaki Eden'ı buzdolabını karıştırırken bulmuştum. Beni evde görünce zıplayıverdi. Elinde boş bir türlü konservesi vardı. O sabah yarısı doluydu, annem önceki gece kalan değerli artıkları dikkatlice folyoya sarıp bir sonraki akşam yemeği için saklamıştı. Eden elindeki boş konserveye baktığımı görünce onu yere düşürüp ağlamaya başladı. "Lütfen anneme söyleme," diye yalvarmıştı.

Koşup kollarımı ona sardım. Bebek elleriyle gömleğimi tutup yüzünü bana gömmüştü. Ona, "Söylemeyeceğim," diye fısıldamıştım. "Söz veriyorum." Kollarının ne kadar zayıf olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Daha sonra annem ile John gece eve geldiklerinde, dayanamayıp kalan yemeği yediğimi söyledim anneme. Bana sertçe tokat atıp böyle bir şey yapmamam gerektiğini bilecek yaşta olduğumu söyledi. John bana hayal kırıklığına uğradığını anlatan bir konuşma yaptı. Ama kimin umurundaydı? Ben umursamamıştım.

Koridordaki kapılardan birini hızla çarptım. June daha önce hayatında hiç yarım konserve etli türlü çaldığı için endişelenmiş miydi? Eğer yoksul olsaydı Cumhuriyet'i bu kadar kolay affedebilir miydi?

Vatanseverlerin bana verdiği silah kemerimde duruyordu. Seçmenin suikastı Vatanseverlere Cumhuriyet'i yıkma fırsatı vermiş olacaktı. Barut fıçısını patlatacak kıvılcım biz olacaktık fakat bizim yüzümüzden, yani June'un yüzünden kıvılcım sönüvermişti. Hem de ne için? Bu Seçmenin de gidip babasına dönüştüğünü izlemek için mi? Onun Edeni serbest bırakacağı düşüncesine gülmek istedim. Tam bir Cumhuriyet yalanıydı. Ve şimdi de onu kurtarmaktan çok uzaktım, Tess'i kaybetmiştim ve başladığım yere geri dönmüştüm.Kaçıyordum.

Hayat hikâyem bu değil miydi?

Yarım saat sonra tekrar mutfağa döndüğümde June'u orada bulamadım. Herhalde koridorlardan birine girmiş, duvarlarda gördüğü her bir lanet olası çatlak hakkında notlar alıyordu.

Mutfağın çekmecelerini savurup açtım, çuvallardan birini boşalttım ve içine her türden yiyecek doldurmaya başladım. Pirinç. Mısır. Patates ve mantar çorbası. Üç kutu kraker. (Ne güzeldi her şey cehennemin dibine gidiyordu ama en azından karnım tok olacaktı.) İkimiz için de birkaç şişe su aldım ve çuvalı kapadım. Şimdilik yeterliydi. Yakında tekrar yola koyulmamız gerekecekti ve kimbilir tünelin geri kalanı ne kadar uzundu, kimbilir başka bir sığınağa ne zaman varacaktık. İlerleyip Koloniler'e gitmek zorundaydık. Belki diğer tarafa geçersek hâlâ bize yardım etmeye istekli olurlardı. Yine de gizlenmemiz gerekebilirdi.Kolonilerin sponsorluğunu yaptığı suikastı mahvetmiştik gerçekten de. Derin derin iç çektim, keşke Kaede'yle daha çok sohbet etme fırsatım olsaydı, cephenin diğer tarafında yaşamanın nasıl olduğuyla ilgili bütün hikâyelerini anlatmaya ikna ederdim.

Planlarımız nasıl bu kadar berbat bir hale gelmişti?

Mutfağın açık kapısı hafifçe vuruldu. Dönüp bakınca June'un kollarını kavuşturarak orada beklediğini gördüm. Cumhuriyet ceketinin düğmelerini çözmüştü ve altındaki gömleği ile yeleği kırışık görünüyordu. Yanakları her zamankinden daha pembeydi ve gözleri kızarmıştı, ağlamış gibiydi. "Buradaki elektrik devreleri Cumhuriyet'e bağlı değil," dedi. Eğer ağladıysa bile, sesinde döktüğü gözyaşlarını duyamıyordum. "Kabloları tünelin henüz gitmediğimiz diğer tarafından geçiyor."

Konserve stoklamaya devam ettim. "Ee?" dedim.

"Yani bu elektriğin Koloniler'den geldiğini gösterir, değil mi?"

"Sanırım. Mantıklı, değil mi?" Doğrulup sıkıca ağzını kapadığım iki çuvalı kaldırdım. "Eh, en azından tünel bir yerlerde yer yüzüne çıkacak demektir, umarım Koloniler'de çıkar. Gitmek için hazır olduğumuzda kabloları takip etmemiz yeterli olacaktır. Önce biraz dinlensek iyi olur."

Tam June'un yanından geçip mutfaktan çıkacaktım ki boğazını temizleyip konuşmaya başladı. "Hey, Vatanseverlerle birlikteyken sana dövüşmekle ilgili bir şey öğrettiler mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Neden?"

June bana döndü. Mutfağın girişi dar olduğundan omuzları omuzlarıma değdi, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Her şeye rağmen hâlâ bende bu etkiyi yaratabilmesine gıcık oldum. "Tünele girdiğimiz sırada senin, Vatanseverlere yumruk atarken kolundan destek aldığını gördüm... fakat bu pek etkili bir yol değil. Yumruğunu bacaklarından ve kalçandan savurmalısın."

İlginç bir şekilde tereddütlü bir ses tonuyla konuşsa da eleştirisi sinirlerime dokundu. "Bunu şu anda yapmak istemiyorum."

"Eğer şimdi değilse ne zaman yapacağız?" June kapıya yaslandı ve sığınağın girişine parmağını doğrulttu. "Ya karşımıza askerler çıkarsa?"

İç çekip ellerimi bir an için havaya kaldırdım. "Eğer bir kavgadan sonra özür dileme şeklin buysa gerçekten çok başarısızsın. Dinle.

Sinirlendiğim için üzgünüm." Duraksadım, sözlerimi hatırladım. Üzgün değildim. Ama şu anda ona bunu söylememin bize hiç faydası olmayacaktı. "Birkaç dakika sonra düzelirim."

"Hadi, Day. Eden'ı bulduğunda onu koruman gerekirse ne olacak?" Gerçekten de kendi üstü kapalı yöntemiyle özür dilemeye çalışıyordu. Pekâlâ. En azından deniyor ama bunu berbat bir şekilde yapıyor. Birkaç saniye ona dik dik baktım.

Sonunda, "Tamam," dedim. "Bana birkaç hareket göster bakalım, asker. Ne biliyormuşsun görelim."

Bana küçük bir gülümsemeyle karışık verdi. Sonra yanıma, sığınağın büyük odasının ortasına geldi. Dibimde duruyordu. "Ducain'in Dövüş Sanatı kitabını okudun mu?"

"Sence hayatımda hiç kitap okuyacak zamanım olmuş gibi mi duruyorum?"

Beni duymazlıktan geldi ve ben de hemen böyle dediğim için kendimi kötü hissettim. "Eh, sen hem hızlısın hem de kusursuz dengeye sahipsin," diye devam etti. "Ama bu güçlü yönlerini saldırırken kullanmıyorsun. Sanki panik yapıyor gibisin. Hız avantajını ve kütle merkezini tamamen unutuyorsun."

"Ne merkezi mi?" demeye başladım ama o sadece botuyla bacağımın dış kısmına hafifçe dokundu.

"Topuklarının üzerinde dur ve bacaklarını omuz genişliğinde aç," diye devam etti. "Rayların üzerinde bir bacağın önde duruyormuşsun gibi hareket et."

Biraz şaşırmıştım. June saldırılarımı yakından izlemişti, hem de saldırılarım genellikle etrafımız kargaşa içindeyken gerçekleşmesine rağmen. Ve haklıydı. Saldırmaya çalıştığımda bütün denge içgüdülerimin çöpe gittiğini fark edememiştim. Dediğini yaptım. "Tamam. Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Şimdi, bir kere çeneni aşağıda tutman gerekiyor." Ellerime dokundu, sonra da yumruklarımdan birini alıp yanağımın yakınına, diğerini de tam yüzümün önünde duracak şekilde kaldırdı. Ellerini

kollarımda gezdirdi, duruşumu kontrol etti. Tenim gıdıklandı. “Çoğu kişi arkaya yaslanıp çenelerini yukarıda ve önde tutar,” dedi, yüzü yüzüme yakındı. Çeneme dokundu. "Sen de öyle yapıyorsun. Bu da birinin seni nakavt etmesi için açık davetiye vermek demek.”

İki yumruğumu yukarı kaldırarak kendi duruşum üzerinde odaklanmaya çalıştım. “Nasıl yumruk atılıyor?"

June nazikçe çeneme dokundu, sonra da kaşımın ucuna. "Unutma, önemli olan birine ne kadar isabetli vurduğundur, ne kadar sert vurduğun değil. Eğer doğru yerlerine vurabilirsen kendinden çok daha iri birini nakavt edebilirsin."

Daha ben anlayamadan yarım saat uçup gitti. June bana taktik üstüne taktik öğretiyordu; çenemi korumak için omzumu yukarıda tutmayı, sahte hareketlerle rakibimin gardım düşürmesini sağlamayı, yukarıdan aşağı inen vuruşları, aşağıdan vuruşları, arkaya yaslanıp ardından tekme atmayı, hızımı kullanarak darbe almamayı. Hedef alınacak zayıf noktaları, gözler, boyun ve benzeri yerleri.Bütün gücümle ona saldırdım. Onu ansızın yakalamaya çalışınca ellerimden su gibi kayıp gidiyordu, akışkandı ve durmaksızın hareket ediyordu, göz kırpmaya kalktığımda, biranda arkama geçip kolumu bükmüş oluyordu.

Sonunda, June çelme takıp beni yere yapıştırdı. Elleri bileklerimi aşağı bastırıyordu. "Gördün mü?” dedi. “Seni kandırdım. Her zaman rakibinin gözlerinin içine bakıyorsun ama bu yüzden görüşün kötüleşiyor. Eğer kollarımı ve bacaklarımı takip edebilmek istiyorsan göğsüme odaklanmalısın."

Bunu duyunca kaşımı kaldırdım. “Başka bir şey söylemene gerek yok.” Gözlerimi aşağı indirdim.

June güldü, sonra da biraz kızardı. Orada bir an için durduk, elleri hâlâ kollarımı aşağı bastırıyordu, bacakları karnımdaydı, ikimiz de nefes nefeseydik. Şimdi neden doğaçlama bir şekilde idman yapmayı önerdiğini anlıyordum. Yorulmuştum ve egzersiz sinirimi almıştı. Kelimelere dökmese bile özrünü açık bir şekilde yüzünde görebiliyordum.Kaşlarının trajik eğimini ve dudaklarında

söylenmemiş kelimelerin hafif kıvrımını. Bu görüntü sonunda beni, çok az da olsa yumuşattı. Hâlâ ona önceden söylediklerim için üzgün değildim, evet ama adil davranmadığımı da biliyordum. Ben ne kaybettiysem June da eşit derecede kaybetmişti. Eskiden zengindi, beni kurtarmak için bu durumdan vazgeçti. Ailemin öldürülmesinde bir rol oynadı ancak... bir elimi saçlarımdan geçirdim, kendimi şimdi suçlu hissediyordum. Onu her şey için suçlayamazdım. Böyle bir zamanda bir müttefikim, arkamı dönebileceğim hiç kimse olmadan yalnız başıma kalamazdım.

June sallandı.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "İyi misin?"

Başını salladı, kaşlarını çattı ve silkelenip kendine gelmeye çalıştı. "İyiyim. Sanırım mikrop falan kaptım. Önemli bir şey değil."

Onu yapay ışık altında inceledim. Şimdi suratının rengine dikkatlice bakınca normalden daha solgun olduğunu fark ettim. Benzi attığı için yanakları kızarmış gibi görünüyordu. Biraz daha dik oturdum ve onu kenara kaydırdım. Sonra bir elimi alnına koyup hemen geri çektim. "Adamım, sen-yanıyorsun."

June itiraz etmeye başladı ama sanki bu ufak beden dersimiz onu zayıf düşürmüş gibiydi, tekrar sallanıp bir eliyle tutunmak zorunda kaldı. "Ben iyiyim," diye geveledi. "Zaten buradan gitmemiz gerekiyor."

Ben de bütün yaşadıklarını unutup ona kızıyordum...Yılın salağıydım. Sırtındaki kollarımdan birini gevşetip diğer kolumu da dizlerinin altına aldım, sonra da kucağıma kaldırdım. Göğsüme düşüverdi, alnının ateşi serin tenimde alev alev yanıyordu. "Senin dinlenmen gerekiyor."

Onu ranzalı odalardan birine taşıdım, botlarını çıkardım, dikkatlice yataklardan birine yatırdım ve battaniyeyle üzerini örttüm. Gözlerini kırptı. "Daha önce dediklerimi kastetmemiştim." Gözleri sersemlemiş bakıyordu ancak duygular hâlâ oradaydı. "Para hakkında dediklerimi. Ve... ben..."

“Konuşma.” Alnına fırlayan saç tellerini düzelttim.Ya tutukluyken ciddi bir hastalık kaptıysa? Bir veba virüsü mesela?.. Fakat o üst sınıfa aitti. Aşılarını muhakkak olmuştu. Öyle olmasını umuyordum. “Sana ilaç bulacağım, tamam mı? Sadece gözlerini kapa.” June başını hayır anlamında salladı, çaresizdi ama karşı gelmeye çalışmadı.

Bütün sığınağı altüst ettikten sonra açılmamış bir şişe aspirin bulup June’un yatağının başına gittim. Birkaç tane aldı.Üşüyordu.Tam da daha fazla battaniye bulmaya gidecekken,Tamam.Bunlarla idare ederim,” diye fısıldadı. "Ne kadar üst üste örttüğün önemli değil... sadece ateşimin düşmesi lazım.” Bir an duraksadı, sonra da elime uzandı. "Burada durabilir misin?”

Sesindeki zayıflık beni her şeyden daha çok endişelendirdi. Yatağa çıktım, yanına, battaniyelerin üstüne uzandım ve onu kendime çektim. June biraz gülümsedi, sonra da gözlerini kapadı. Bedeninin kıvrımlarını hissetmek içimden ısı dalgaları geçmesine neden oldu. Onun güzelliğini daha önce hiç narin olarak nitelendirmeyi düşünmemiştim çünkü narin June’a uyan bir sıfat değildi... ama burada, şimdi böyle hastayken, onun ne kadar kırılgan olabileceğini görmüştüm. Pembe yanakları. Koyu renk kirpiklerinin kıvrımıyla şekillenmiş büyük, kapalı gözleri ve küçük yumuşak dudakları. Tartışmamızın şiddeti aklımdaydı ama şimdilik bunu unutmam gerekiyordu. Kavga etmek bizi sadece yavaşlatacaktı. Aramızdaki sorunları daha sonra halledecektik.

Yavaş yavaş, ikimiz de sızdık.

Bir şey beni uykumdan çekip aldı. Bir bipleme sesi... Bir süre dinledim, uykulu halimle nereden geldiğini kestirmeye çalıştım ve June’u uyandırmadan yataktan çıktım. Odadan çıkmadan önce, uzanıp tekrar alnına dokundum. Hâlâ aynıydı. Alnı boncuk boncuk terlemişti, yani ateşi en az bir kere düşmüştü ama hâlâ yanıyordu.

Bipleme sesini mutfağa kadar takip edince, sığınağa geldiğimiz kapının üstünde küçük bir ışığın yanıp söndüğünü gördüm. Altında tehditkâr kırmızı kelimeler yazıyordu.

YAKLAŞMAKTA... 120 m

İçimi bir korku kapladı. Tünelden buraya biri geliyor olmalıydı. Vatanseverler veya Cumhuriyet askerleri. Hangisi daha kötü olurdu bilemiyordum. Topuklarımın üzerinde dönüp yiyecekleri ve suyu çuvallara doldurduğum yere geldim, sonra da içlerinden birinden konservelerin bir kısmını çıkardım. Çuval yeterince hafiflediğinde kollarımı ikisinin de iplerinden sırt çantası gibi geçirdim ve June'un baş ucuna koştum. Yumuşak bir inlemeyle kıpırdandı.

"Hey," diye fısıldadım, sakin ve güven verir gibi konuşmaya çalışıyordum. Eğilip saçını okşadım. "Gitme vakti geldi. Gel bakalım." Battaniyeleri bir kenara attım, bir tanesini onun etrafına sardım, botlarını giydirdim ve onu kollarıma doğru kaldırdım. Bir an düştüğünü sanar gibi eli ayağına dolaştı ama onu daha da sıkıca tuttum., "Sakin," diye mırıldandım saçlarına doğru. "Seni tutuyorum."

Bilinci yarı açık halde kollarıma yerleşti.

Sığınaktan çıkıp tünelin karanlığına geri girdik, botlarım su birikintileri ve çamurlara giriyordu. June'un nefes alış verişleri kısa ve hızlıydı, ateşi vardı. Birkaç köşeyi döndükçe alarm git gide sessizleşti, sonra da yumuşak bir mırıldanmaya döndü. Bir yarım arkamızdan ayak seslerinin gelmesini bekliyordu ancak bir süre sonra alarmın sesi tamamen kesildi ve sessizlik içinde yürümeye koyulduk. Bana saatler geçmiş gibi geliyordu. June "kırk iki dakika otuz üç saniye geçti" demesine rağmen. Güçlükle ilerledik.

Tünelin bu kolu ilk kısımdan çok daha uzundu ve arada bir titreşen bağlantılarla loş bir şekilde aydınlanıyordu. Bir noktada durup kuru bir yere çöktüm, sudan ve konserve çorbadan biraz içtim (en azından çorba olmasını umuyordum, bu karanlıkta pek göremediğim için elime gelen ilk konserveyi açıp içmeye koyulmuştum). June tekrar titremeye başlamıştı ki buna şaşırmamıştım.Burası soğuktu, nefesimin belli belirsiz dumanını görebiliyordum. Battaniyeyi June'un etrafına daha da sıkıca sardım,

alnını bir kez daha kontrol ettim ve ona biraz çorba içirmeye çalıştım. Geri çevirdi.

“Aç değilim,” diye mırıldandı. Kafasını göğsüme doğru çevirince, alnının sıcaklığını gömleğimden hissedebiliyordum.

Elini sıktım. Kollarım o kadar uyuşmuştu ki bu bile zor geldi. “İyi. Ama biraz su içeceksin, tamam mı?”

"Tamam."June bana daha da sokuldu ve başını kucağıma koydu.Keşke onu ısıtmanın bir yolunu bulabilseydim.“Hâlâ peşimizdeler mi?”

Geldiğimiz yöndeki karanlığa doğru gözlerimi kısarak baktım. “Hayır,” diye yalan attım. “Onlara izimizi kaybettireli epey oldu. Rahat ol, endişelenme ama uyanık kalmaya çalış.”

June başını salladı. Elindeki bir şeyle oynuyordu, yakından bakınca bunun ataş yüzük olduğunu fark ettim. Sanki ona güç verebilirmişçesine yüzüğe dokunuyordu. “Bana yardım et. Bir hikâye anlat bana.” Uyanık kalmak için çabalasa da gözleri yarı kapalıydı. O kadar yumuşak sesle konuşuyordu ki dediklerini anlayabilmek için ona doğru eğilmem gerekti.

“Nasıl bir hikâye?" dedim bilincini yitirmesini engellemeye kararlıydım.

"Bilmem.” June beni görebilmek için başını biraz eğdi. Biraz durduktan sonra uykulu uykulu konuştu. "Bana ilk öpüşmeni anlat. Nasıldı?”

Sorusu önce kafamı karıştırdı. Tanıdığım hiçbir kız yanında başka bir kızdan bahsetmemden hoşlanmamıştı. Fakat sonra June'la birlikte olduğumu ve kıskançlığı kendini uyanık tutmak için kullanmak isteyebileceğini fark ettim. Karanlıkta gülümsememe engel olamadım. Bu kız hep zehir gibiydi. "On iki yaşındaydım," diye mırıldandım. “Kız da on altı yaşındaydı."

June’un gözleri daha uyanık bakıyordu. "Ağzın oldukça iyi laf yapıyordu herhalde.”

Omuz silktim. "Belki de. O zamanlar daha sakardım, birkaç defa ölümden döndüm. Her neyse, Lake'te babasıyla birlikte bir iskelede çalışıyordu ve beni kasalarından yiyecek çalmaya çalışırken yakalamıştı. Beni ele vermemesi için ikna etmeyi başarmıştım ve anlaşmamızın bir parçası olarak beni suyun yakınındaki bir arka sokağa götürdü."

June gülmeye çalıştı ama öksürük krizine girdi. "Ve seni orada mı öptü?"

Sırıttım. "Öyle de diyebilirsin."

Kısa cevabıma tuhaf bir şekilde kaşını kaldırmayı başardı,iyi bir işaretti bu.En azından artık uyanıktı.Ona daha da yaklaşıp dudaklarımı kulağına getirdim.Nefesim saçlarının yumuşak birkaç telini oynattı. "Seni ilk gördüğümde,Kaede'yle Skiz ringine girdiğin zaman,senin hayatımda gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünmüştüm.Seni sonsuza dek izleyebilirdim.Seni ilk öptüğümde..." Bu anı beni güçsüz bırakmıştı, afallamıştım.Her bir ayrıntısını hatırlayabiliyordum,neredeyse Seçmen'in June'u kendine doğru çektiği görüntüleri aklımdan atmaya yetecek kadar hem de. "Eh, o benim ilk öpücüğüm sayılabilir."

Karanlıkta bile, June'un yüzüne bir gülümsemenin yerleştiğini görebiliyordum. "Evet. Tatlı dillisin gerçekten"

Ona incinmiş bir şekilde kaşlarımı çattım. "Canım benim, sana hiç yalan söyler miyim ben?"

"Deneme bile. Hemen anlarım."

Hafifçe güldüm. "Haklısın."

Sözlerimiz neşeli, hatta neredeyse kaygısız geliyordu kulağa ama ikimiz de ardındaki gerginliğin farkındaydık. Unutmaya, bastırmaya çalışmanın çabasını. İkimizin de asla geri alamayacağı şeylerin sonuçlarını.

Birkaç dakika daha orada dinlendik. Sonra eşyalarımızı toparladım, June'u dikkatlice kaldırdım ve tünelde ilerlemeye devam ettim. Artık kollarım titriyordu ve nefeslerim düzensiz

geliyordu. İleride herhangi bir sığınak görünmüyordu. Tünel ıslak ve soğuk olsa da sanki Los Angeles yazının ortasıymış gibi terliyordum. Gittikçe daha sık mola vermeye başlamıştım, sonunda tünelin kuru bir noktasında durup duvar dibine çöktüm.

June'a biraz su verirken, "Sadece biraz nefes alıyorum," diye güvence verdim. "Sanırım gelmek üzereyiz."

Biraz önce de dediği gibi yalan söylediğimi hemen anlamıştı. Zayıf bir halde, "Daha fazla gidemeyiz," dedi. "Haydi dinlenelim. Bu şekilde devam etmeye kalkarsak bir saat daha bile dayanamazsın."

Dediklerine kulak asmadım. "Bu tünel bir yerde sona ermek zorunda. Şimdiye kadar cephenin tam altından geçmiş olmamız gerekiyor,yani şu anda Koloniler'in topraklarındayız."Durdum...kelimeler ağzımdan çıkarken farkına varmıştım, içim titredi.Koloniler'in toprakları.

Sanki planlanmışçasına, tünelin ötesinden bir ses geldi. Sustum. Bir süre dinledik ve ses geri geldi, devasa bir cisimden toprağın bastırdığı bir vızıltı geliyordu.

June, "Acaba dışarıda bir hava gemisi mi var?" diye sordu.

Ses gitti ama gitmeden önce tünele buz gibi soğuk bir hava dalgası getirdi. Yukarı baktım. Daha önce aşırı bitkin düştüğüm için fark edememiştim fakat şimdi incecik, dikdörtgen şeklinde bir ışık hüzmesi görebiliyordum. Yüzeye giden bir çıkış. Aslında, bunlardan tavan boyunca tek tük sıralanmış birkaç tane daha vardı; büyük ihtimalle uzun süredir onların altından geçmekteydik. Kendimi tekrar ayağa kalkmaya zorlayıp parmağımı o büzmenin kenarında gezdirdim. Pürüzsüz, donmuş metaldendi. İtmeyi denedim.

Hareket etti. Metali daha da sertçe ittim ve yana kaydırmaya başladım. Şu anda gece olduğunu bilmeme rağmen, tünele giren ışık birkaç saattir gördüğümüz tek ışık kaynağıydı ve kendimi gözlerimi kısarken buldum. Bir saniye sonra yüzüme soğuk ve yumuşak bir şeyin nazikçe düşmekte olduğunu fark ettim. Bir an kafam karıştı ve onlara hızla vurup ezdim, sonra onların -sanırım- kar taneleri

olduğunu fark ettim. Kalbim çarpmaya başladı. Metali sonuna kadar itince, Cumhuriyet ordu ceketimi üzerimden attım. Vadedilen topraklara varır varmaz askerler tarafından vurulmak pek eğlenceli olmazdı.

Gömleğime ve yeleğime kadar soyununca, zıplayıp açtığım yerin kenarlarından tuttum, kollarım titreye titreye kendimi nerede olduğumuzu görecek kadar yukarı çektim. Karanlık bir tür koridorun içindeydik. Etrafta kimse yoktu. Tekrar aşağı inip June'un ellerini tuttum ama tekrar uykuya dalmaya başlamıştı.

Onu kollarıma almaya çalışarak, "Benimle kal,” diye mırıldandım. “Kendini yukarı çekebilir misin?" June battaniyeyi üzerinden attı. Diz çöküp omzuma basmasına yardım ettim. Sallandı, ağır ağır nefes aldı ama kendini yüzeye çıkarabilmeyi başardı. Battaniyesini bir kolumun altına tıkıp ardından çıktım ve bir sıçrayışta yere indim.

Tıpkı geldiğimiz yere benzeyen karanlık, dar bir sokağa varmıştık ve bir an için acaba bir şekilde tekrar Cumhuriyet'e mi geldik diye merak ettim. Şahane olmaz mıydı? Fakat bir süre sonra, buranın Cumhuriyet'le uzaktan yakından alakası olmadığını anladım.Zemin ince bir kar tabakasının altında güzelce, eşit bir şekilde döşenmişti ve duvar tamamen sırıtan askerlerin ve gülümseyen çocukların olduğu parlak renkli posterlerle kaplanmıştı. Her posterin kenarında birkaç saniye sonra tanıdığım aynı sembol vardı. Altın, şahine benzeyen bir kuş. Bir heyecan dalgası içinde, benim kolyeme işlenmiş olan kuşa ne kadar benzediğini fark ettim.

June da posterleri fark etti. Gözleri, ateşten dolayı büyümüş ve pusluydu, nefesi buhar olup yükseliyordu.Etrafımızda sadece bu renkli posterlerin aynısıyla baştan sona kaplanmış askerî barakalar vardı. Sokağın her iki tarafında da düzenli bir şekilde dizilmiş sokak lambaları. Tünel ve yer altı sığınakları elektriğini buradan alıyor olmalıydı. Soğuk bir rüzgâr yüzümüze biraz daha kar savurdu.

June birden elimi yakaladı. Aynı anda nefeslerimizi tuttuk. “Day... oraya bak." Yanımda kontrolsüzce titriyordu ancak soğuktan

mı,yoksa gördüğümüz şeyden mi titrediğini bilmiyordum.

Önümüzde,askerî binaların arasından bir şehir uzanıyordu.Uzun,ışıl ışıl gökdelenler alçak bulutların ve yağan karın arasından göğe yükseliyordu ve her bir bina neredeyse her katın her bir penceresinden fışkıran güzel,mavi ışıklarla aydınlanıyordu.Gökdelenlerin çatılarında savaşçı jetler sıralanmıştı.Bütün manzara ışıltılıydı.June'un elini sıkı sıkı tuttum. Bir saniye başka hiçbir şey yapamadan öylece durduk.Burası tam da babamın anlattığı gibiydi.

Amerika Kolonileri’nde parıldayan bir şehre varmıştık.

JUNE

METİAS HASTALANDIĞIMDA BÜTÜN ŞARTLARI ZORLADIĞIMI söylerdi hep.

Soğuk olduğunu biliyordum ama sıcaklığın kaç derece olduğunu kestiremiyordum. Gece olduğunun farkındaydım ancak saatin kaç olduğuna dair bir fikrim yoktu.Day'le birlikte bir şekilde sınırı geçip Koloniler'e geldiğimizi biliyordum fakat eyaletlerinden hangisine geçtiğimizi hesaplayamayacak kadar yorgundum.Day kolunu sıkıca belime dolamıştı,beni bu kadar uzun süredir taşımanın çabasıyla titrediğini hissedebilsem de beni tutuyordu.Cesaret verecek şekilde kulağıma fısıldıyor, beni ilerlemeye teşvik ediyordu. *Birazcık daha dayan,* diyordu. *Cepheye bu kadar yakın bir yerde bir hastane olmak zorunda*.Bacaklarım beni ayakta tutma çabasıyla titriyordu ama şimdi bayılmayı reddediyordum.Hafif kar yağışının arasından ilerliyorduk, gözlerimiz önümüzde ışıldayan şehre odaklanmıştı.

Binalar beş ila yüzlerce kat arasında değişiyordu, bazıları alçaktaki bulutlarda kayboluyordu. Bu görüntü bazı yönlerden tanıdık,bazı yönlerden de tamamen yeniydi: Duvarlara kırlangıç kuyruğu şeklindeki lacivert ve altın renklerde yabancı bayraklar diziliydi; binaların yanları kemerli geçit şeklinde oyulmuştu ve her çatıda savaşçı jetler sıralanmıştı.Cumhuriyet'teki modellerden oldukça farklıydılar,ters ok açılı kanat yapıları nedeniyle üç dişli mızrak görünümüne sahiptiler.Jetlerin kanatları yırtıcı altın kuşlarla ve tanımadığım bir sembolle süslenmişti.Her zaman için Kolonilerin Cumhuriyet'ten daha güçlü bir hava kuvvetleri olduğunu duymama şaşmamalıydı. Bu jetler benim alışık olduklarımdan daha yeniydi ve çatı dizilişlerine bakacak olursak hepsi de hiç çaba sarf etmeden dikey kalkış ve iniş yapabiliyordu. Bu cephe şehri kendini gayet güzel savunabilecek durumdaydı.

Ve halk, insanlar her yerdeydi, kardan korunmak için kapüşonlu montlarının altına sığınmış askerler ve siviller sokakları doldurmuşlardı. Neon ışıkların altından geçerken, yüzlerinin yeşile, turuncuya ve mora boyanmış olduğunu gördüm. Onları doğru düzgün analiz edemeyecek kadar bitkindim ancak fark ettiğim bir şey vardı, o da kıyafetlerinin -botlarının, pantolonlarının, gömleklerinin, montlarının- üzerinde çeşitli amblemlerin ve kelimelerin olduğuydu. Duvarlarda yer alan reklamların sayısı beni şoke etmişti; gözün alabildiğine uzanıyorlardı, bazen o kadar dip dibeydiler ki arkalarındaki duvar görünmüyordu. Bulabildikleri her şeyin reklamını yapıyor gibiydiler; daha önce hiç duymadığım, görmediğim şeyler vardı. Vakıf okulları mı? Noel mi?

Birçok küçük ekranın bulunduğu bir vitrinden geçtik, her birinde haberler ve videolar vardı. İNDİRİM! Vitrinde PAZARTESİYE KADAR %30 İNDİRİM! yazıyordu. Bazı kanalların yayınları tanıdıktı; cepheden manşetler, politik konferanslar. DESCON A.Ş. KOLONİLER İÇİN DAKOTA/MINNESOTA SINIRINDA YENİ BİR ZAFER DAHA ELDE ETTİ. HATIRA OLARAK CUMHURİYET ENKAZI SATIŞA SUNULMUŞTUR! Diğerlerindeyse filmler vardı, Cumhuriyet'in sadece zengin sektörlerde gösterdiği bir şeydi bu. Ekranların çoğu reklamları gösteriyordu. Cumhuriyet'in propaganda reklamlarının aksine, bu reklamların amacı insanları bir şeyler satın almaya ikna etmekmiş gibiydi. Buranın nasıl bir hükümetinin olduğunu merak ettim. Belki de bir hükümetleri bile yoktu.

Day, "Babam bir keresinde Kolonilerin şehirlerinin uzaktan bakıldığında simli gibi göründüğünü anlatmıştı," dedi, insan kalabalığının arasından geçmeme yardım ederken gözleri parlak renkli reklamların üzerindeydi. "Tam da tarif ettiği gibi ama bütün bu reklamları anlamıyorum. Biraz garip değiller mi?"

Başımı salladım. Cumhuriyet'te reklamlar, ülkenin neresinde olursanız olun değişmeyen bir düzen içinde ve hükümetin kendi tarzında gösterilirdi. Burada reklamların herhangi bir renk düzeni yoktu. Karmakarışık, düzensizce birbirine geçmiş bir neon ve

parıldayan ışıklar seliydi. Sanki bir merkezi hükümet tarafından değil de birkaç tane küçük bağımsız grup tarafından yapılmışlardı.

Reklamlardan birinde gülümseyen, üniformalı bir polisin videosu vardı. Arka plandaki ses şöyle diyordu: "Tribüne Polis Merkezi. Suç duyurusunda mı bulunacaksınız? Sadece 500 Not depozito yeter!" Polisin altından küçük bir yazı geçiyordu: TRİBÜNE POLİS MERKEZİ DESCON A.Ş.'ye BAĞLIDIR.

Başka bir reklamda: CLOUD SPONSORLUĞUNDAKİ BİR SONRAKİ ÇIKIŞ KONTROLÜ 27 Ocak. GEÇMEK İÇİN BİRAZ YARDIMA MI İHTİYACINIZ VAR? YENİ MEDITECH JOYENCE HAPLARI BÜTÜN MARKETLERDE!" Bunun altında, asteriksten sonra bir küçük yazı daha vardı: ÇMS, ÇALIŞAN MUTLULUK SEVİYESİ.

Üçüncü bir reklamı görünce dönüp tekrar bakmam gerekti. Hepsi de tamamen aynı kıyafeti giymiş, sıra sıra küçük çocuklar, yüzlerinde şu ana kadar gördüğüm en büyük gülümsemelerle bakıyorlardı. Şöyle bir yazı çıktı, MÜKEMMEL OĞLUNUZU, KIZINIZI VEYA ÇALIŞANINIZI BULUN. SWAPSHOP FRANCHISE MAĞAZALARI EVERGREEN KURULUŞU'NA BAĞLIDIR. Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. Belki Koloniler yetimhaneleri ve benzeri yerleri bu şekilde idare ediyordu. Değil mi?

İlerledikçe her bir reklamın sağ alt köşesinde hiç değişmeyen tek bir şekil olduğunu gördüm. Dört çeyreğe ayrılmış devasa bir çember sembolüydü, her çeyreğin içinde de daha küçük bir sembol bulunuyordu. Altında kalın harflerle şunlar yazıyordu:

Amerika Kolonileri

CLOUD.MEDITECH.DESCON.EVERGREEN

Özgür Bir Devlet Korporatif Bir Devlet Demektir

Ansızın kulağımda Day'in sıcak nefesini hissettim. "June," diye fısıldadı.

"Ne oldu?"

“Biri bizi takip ediyor.”

Önce benim fark etmiş olmam gereken bir ayrıntı daha. Yakalamayı başaramadığım şeylerin sayısını unutmuştum. “Yüzünü görebiliyor musun?” .

“Hayır. Ancak silüetine bakacak olursak bir kız,” diye yanıtladı. Birkaç saniye daha bekledim, sonra arkama hızlıca bir bakış attım. Bir Koloniliiler denizinden başka hiçbir şey göremedim.

“Herhalde sadece yanlış alarmdır,” diye mırıldandım. “Kolonili herhangi bir kız falandır.”

Day’in gözleri sokağı taradı,aklı karışmıştı, sonra omuz silkti. Hayal görmeye başlarsak hiç şaşırmazdım, özellikle de bütün bu parıldayan garip yeni ışıkların ve floresan reklamların arasında.

Tam dikkatimizi sokağa geri çevirdiğimiz anda yanımıza bir kadın yaklaştı. Bir metre yetmiş santimetre boyunda, sarkık yanaklı, güneşte yanmış gibi pembe bir ten, kalın bir bereden fırlamış birkaç siyah saç teli, elinde de düz bir tablet.Boynunda sıkıca bağlanmış bir atkı vardı (üniformasının dokusuna bakılırsa sentetik yündendi) ve -çenesinin altındaki kumaşa donan nefesinden dolayı küçük buz kristalleri yapışmıştı. Koluna, garip bir sembolün tam üst tarafına SOKAK GÖZETMENİ yazısı işlenmişti. “Burada görünmüyorsunuz.Şirketiniz?” diye bize mırıldandı. Gözlerini tabletinden ayırmıyordu, ekranında harita gibi bir şekil ve hareket eden balonlar vardı.Her bir balon sokaktaki bir kişiye denk geliyordu.Bizim orada görünmediğimizi kastediyor olmalıydı.Daha sonra sokakta onun gibi aynı koyu mavi montu giyen birçok kişi olduğunu fark ettim.

Sabırsızlıkla, “Şirketiniz?” diye tekrar etti.

Day tam cevap verecekken onu durdurdum. Gördüğümüz reklamlardaki dört ismi hatırladım ve ağzımdan, “Meditech,” çıkıverdi.

Kadın durup kılık kıyafetimize(kirli gömlekler,siyah pantolonlar ve botlar)onaylamaz bir şekilde göz gezdirdi.Kendi

kendine,“Burada yeni olmalısınız,”diye ekleyip tabletinde bir şeye dokundu.“O zaman gitmeniz gereken yerden bir hayli uzaktasınız.Oryantasyonunuzu aldınız mı bilmiyorum ama eğer gecikirseniz Meditech ücretinizden çok pis kesecektir.” Sonra bize sahte sahte bir şekilde gülümsedi ve garip bir şekilde neşeli bir konuşma yapmaya başladı.“Benim sponsorluğumu Cloud A.Ş. yapmaktadır.Tribüne Merkez Meydanı’nda en yeni ekmeklerimizden alabilirsiniz!”Dudakları yeniden eski somurtur haline döndü ve aceleyle uzaklaştı. Sokağın aşağısına doğru başka birinin önünde daha durdu ve aynı performansı sergiledi.

İlerlemek için çabalarken, “Bu şehirde bir şey var,” diye fısıldadım Day’e.

Day beni gergin bir şekilde sıkıca tutuyordu. “Bu yüzden ona en yakın hastanenin nerede olduğunu sormadım,” diye cevap verdi. Başım bir kez daha döndü. “Dayan. Bir çaresini bulacağız.”

Cevap vermeye çalıştım ancak nereye gittiğimi bile göremiyordum. Day bana bir şey dedi fakat tek bir kelimesini bile anlayamadım; sanki suyun altındaymış gibi geliyordu. “Ne dedin?” Dünya dönüyordu. Dizlerimin bağı çözüldü.

“Dedim ki, belki de... durursak... hastane...”

Düştüğümü hissettim, kollarım ve bacaklarım koruyucu bir top şeklinde etrafımı sarmıştı ve yukarıda bir yerlerde Day’in mavi gözleri beni tuttu. Ellerini omuzlanma koydu ancak sanki binlerce kilometre uzakta gibiydi. Konuşmaya çalıştım ama sanki ağzım kum doluydu.Karanlığa daldım. Altın ve gri ışıklar.Birinin soğuk eli alnımdaydı. Dokunmak için uzandım fakat elim derisine daha değer değmez eriyip gitti. Titremem durmuyordu; burası tahmin bile edilmeyecek kadar soğuktu.

Sonunda gözlerimi açmayı başardığımda, başım Day’in kucağında sade beyaz bir karyolada yatmaktaydım, Day de bir elini belime sarmıştı. Bir an sonra başka birini -bizden başka odada bulunan diğer üç kişiyi- izlediğini fark ettim. (Cephedeki Koloni askerlerinin kolaylıkla ayırt edilebilen üniformalarını giyiyorlardı:

düğmeleri ve apoletleri altından, alt kısmında altın ve beyaz şeritleri ve kollarında altın şahin işlemesi bulunan koyu lacivert denizci paltosu.) Başımı salladım. Çok sıradan bir çöküştü. Şu anda çok yavaştım.

Day, ‘‘Tünellerden,’’ dedi. Tavandaki ışıklar beni kör ediyordu. Orada olduklarını daha önce fark edememiştim.

Diğer adamlardan biri, “Ne kadar süredir Kolonilerdesiniz?” diye sordu. Akşam garipti. Solgun bıyığı, sönük, yağlı saçları ve ışıklar, hastalıklı gibi görünmesine yol açıyordu. “Doğruyu söylersen iyi edersin, evlat. DesCon yalancıları hoş görmez.”

“Daha bu gece vardık,” diye cevap verdi Day.

Başım dönerken bile bunun tehlikeli bir soru olduğunu biliyordum. Eğer Seçmenle ilgili planı mahvedenlerin biz olduğumuzu öğrenirlerse bundan hiç memnun olmayacaklardı. Belki de henüz neler olduğunu bilmiyorlardı bile.Razor onları yalnızca arada sırada bilgilendirdiklerini söylemişti.

Day de sorunun tehlikeli olduğunu anlamıştı çünkü soruyu geçiştirdi. “Buraya tek başımıza geldik.” Durdu, sonra da bir parça sabırsızlıkla konuştuğunu duydum. “Lütfen, ateş içinde yanıyor. Bizi bir hastaneye götürürseniz size ne isterseniz anlatırım. Onca yolu onun bir polis merkezinde öldüğünü görmek için gelmedim.”

Adam, “Hastane sana pahalıya mal olacak, oğlum,” diye cevap verdi.

Day ceplerimden birini yokladı ve küçük Not tomarımızı çıkardı. Silahının da gittiğini gördüm, herhalde el konmuştu. “Dört bin Cumhuriyet Notumuz...”

Askerler alaylı alaylı gülerek lafını kestiler. Biri, “Evlat, dört bin Cumhuriyet Notuyla bir kap çorba bile alamazsın,” dedi. “Ayrıca, komutanımız gelene kadar burada kalacaksınız. Sonra da sorgulanmak üzere SE yerleşkesine gönderileceksiniz.”

Savaş Esirleri yerleşkesi. Nedense bu, bir yıldan daha uzun bir süre önce Metias’ın beni göreve götürdüğü zamanı

hatırlattı,Cumhuriyet'in eyaletleri boyunca o Koloniler savaş esirinin izini sürüp onu Yellowstone City'de öldürmüştük.O askerin denizci ceketinin bulandığı yerdeki kanı hatırladım.Bir an panikledim ve Day'in yakasına yapıştım. Odadaki diğer adamlar korktu. Birkaç klik sesi duydum.

Day koruyucu bir şekilde kolunu daha da sıkı doladı bana. "Bir şey yok," diye fısıldadı.

"Kızın adı ne?"

Day adamlara döndü. "Sarah," diye yalan söyledi. "Herhangi bir tehlikesi yok... sadece çok hasta."

Adamlar Day'i kızdıran bir şey söylediler ama dünyam tekrar çılgın bir renk denizine dönüştü ve tekrar hezeyanlı bir yarı uykuya daldım. Yüksek sesler, sonra da ağır bir kapının çarpılışını duydum, sonra uzun bir sessizlik oldu.Bazen sanırım koğuşun bir köşesinden Metias'ın beni izlediğini, gözettiğini görüyordum. Bazen de Thomas'a dönüşüyordu ve ona öfkelenmeli mi yoksa kederlenmeli miyim, bilemiyordum. Bazen Day'in elinin elimi tuttuğunu fark ediyordum.Bana rahat olmamı,her şeyin düzeleceğini söylüyordu.Görüntüler kayboldu.

Saatler gibi gelen bir süre sonra, tekrar belli belirsiz konuşma parçalan duymaya başladım.

"... Cumhuriyet'ten mi?"

"Evet."

"Sen Day misin?"

"Evet, benim.

Yer değiştirme sesleri ve inanamamazlık ifadeleri geldi."Hayır, onu tanıdım," deyip duruyordu biri."Onu tanıdım, onu tanıdım. Bu o."

Biraz daha yer değiştirme sesleri. Sonra Day'in kalktığını hissettim ve tek başıma altımdaki karyolanın soğuk çarşaflarına düştüm. *Onu bir yere götürdüler. Onu götürdüler.*

Bu düşünceye tutunmaya çalıştım ama ateşli hezeyanım galip geldi ve tekrar karanlığa gömüldüm.Ruby bölgesindeki dairemdeydim, yastığım terden ıslanmıştı, bedenimi ince bir battaniye örtüyordu, penceremizden giren akşamüstü güneşinin altın rengi ışığıyla yıkanıyordum. Ollie yakınımda uyuyor, devasa yavru köpek patileri serin mermer zeminde duruyordu. Bunun hiç mantıklı gelmediğini fark ettim, çünkü neredeyse on altı yaşındaydım ve Ollie'nin dokuz yaşında olması gerekiyordu. Rüya görüyor olmalıydım.

Alnıma ıslak bir havlu değdi; bakınca Metias'ın yanımda oturduğunu, su gözüme damlamasın diye havluyu dikkatlice yerleştirdiğini gördüm.

"Hey, Junecuk," dedi gülümseyerek.

"Bir yere geç kalmıyor musun?" diye fısıldadım. Metias'ın burada olmaması gerekiyormuş gibi bir his içimi yiyordu. Sanki bir yere gecikmiş gibi.

Fakat ağabeyim sadece başını salladı, koyu renk saçlarının birkaç tutamı yüzüne düştü.Güneş ışığı gözlerini altın ışıltılarla aydınlatmıştı."Eh,seni burada tek başına bırakamam,değil mi?"Güldü ve sesi beni mutluluktan patlayacakmışım gibi hissettirdi. "Kabul et, başıma kaldın. Şimdi çorbanı iç. Ne kadar iğrenç geldiği umurumda değil."

Bir yudum aldım. 'Yemin ederim, neredeyse tadını alacaktım."Gerçekten benimle burada kalacak mısın?"

Metias eğilip alnımı öptü. "Sonsuza kadar, çocuk. Beni görmekten bıkana kadar."

Gülümsedim. "Her zaman benimle ilgileniyorsun. Thomas'a nasıl zaman ayıracaksın?"

Metias kelimelerim karşısında duraksadı ve sonra kıkırdadı. "Senden hiçbir şeyi gizleyemeyeceğim, değil mi?"

"Bana ikinizden bahsedebilirdin aslında."Bu sözleri söylemek acı vericiydi fakat sebebi tam olarak neydi, bilemiyordum. Sanki çok

önemli bir şeyi unutuyormuş gibiydim. "Kimseye söylemezdim. Komutan Jameson'un öğrenip seni ve Thomas'ı ayrı devriyelere atamasından mı korktun?"

Metias başını eğdi ve omuzları düştü. "Bu konuyu açmak için bir sebebim olmamıştı."

"Onu seviyor musun?"

Rüya gördüğümü hatırladım ve Metias ne derse desin, bu sadece benim onun suretine yerleştirdiğim düşünceler olacaktı. Yine de aşağı bakıp başım hafifçe sallayarak evet dediğinde içim acıdı.

"Sevdiğimi düşünüyordum," diye yanıtladı, onu zorlukla duyuyordum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Gözyaşlarıyla dolu gözleriyle bana baktı.

Uzanıp kollarımı boynuna dolamaya çalıştım. Ancak sonra sahne değişti, ışık söndü ve birden loş beyaz bir odada, başka bir yatakta yatıyordum. Metias uçup gitti. Onun yerine benimle ilgilenen kişi Day'di, yüzü ışık rengi saçlarla çevrelenmişti, elleri altımdaki havluyu düzeltiyor, gözleri yoğun bir şekilde gözlerimi inceliyordu.

"Hey, Sarah,"dedi. Benim için uydurduğu sahte ismi kullanıyordu. "Endişelenme, güvendesin."

Sahnenin ani değişimine gözlerimi kırptım. "Güvende mi?"

"Koloniler polisi bizi yakaladı. Kim olduğumu öğrendikten sonra biri küçük bir hastaneye götürdüler. Sanırım burada herkes beni tanıyormuş, oldukça işimize yarıyor." Day bana süklüm püklüm gülümsedi.

Ancak bu sefer Day'i gördüğüm için öylesine hayal kırıldığı içindeydim ki Metias'ı rüyalarımda tekrar kaybettiğim için o kadar için için üzülüyordum ki, ağlamamak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Kollarım çok zayıftı. Herhalde istesem de kollarımı ağabeyimin boynuna dolayamazdım ve dolayamadığım için Metias'ın uçup gitmesine engel olamamıştım.

Day'in gülümsemesi kayboldu. Uzanıp bir eliyle yanağımı okşadı. Yüzü çok yakındı, yumuşak akşam ışığında ışıldıyordu. Bedenimde kalan son güç zerresiyle kendimi doğrultup beni yakınına çekmesine izin verdim. “Ah, Day,” diye fısıldadım saçlarına, sesi tutmaya çalıştığım bütün hıçkırıklarla titriyordu. “Onu gerçekten çok özlüyorum.

Ve çok üzgünüm, her şey için çok üzgünüm.” Metias’a rüyamda söylediğim ve Day’e hayatımın sonuna kadar söyleyeceğim bu sözleri durmaksızın tekrar ettim.

Day bana daha da sıkı sarıldı. Eli saçımın içinden geçti ve beni küçük bir çocuk gibi hafifçe salladı. Ona her şeyimle tutundum; nefes alamıyor, ateşimin, kederimin ve düştüğüm boşluğun içinde boğuluyordum.

Metias yine gitmişti. Hep gidiyordu.

DAY

KOLONİLER HEMŞİRESİNİN KOLUNA ENJEKTE ETTİĞİ İLAÇLARLA June'un sonunda tekrar uyuması yarım saat aldı. Tekrar ağabeyi için ağlamıştı, sanki bir çukurun içine düşmüş, yaralı kalbi gözler önüne serilmiş bir halde kendi içinde darmadağın olmuştu. Onun o güçlü bakan koyu gözleri... bakışları... kırılmıştı. İrkildim. Tabii ki ağabeyini yitirmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Gözleri kapalı kirpiklerinin ardında dans ederken izledim, büyük ihtimalle onu uyandırmayacağım bir kâbusun derinliklerindeydi. Bu yüzden ben de sadece onun benim için yaptığı şeyin aynısını yaptım. Saçlarını okşayıp nemli alnını, yanaklarını ve dudaklarını öptüm. Bir işe yarıyormuş gibi görünmüyordu fakat yine de yaptım.

Hastane yeterince sessizdi ancak birkaç ses kafamda bir gürültü oluşturdu: tavandaki ışıklardan gelen hafif vızıltı ve dışarıdaki koşuşturmacadan gelen bastırılmış gürültü. Cumhuriyet'te olduğu gibi, duvara monte edilmiş bir ekrandan savaş cephesi haberleri yayınlanıyordu. Cumhuriyet'in aksine, haberlerin arasına sokaklardaki gibi anlamadığım şeylerin reklamları serpiştirilmişti. Bir süre sonra izlemeyi bıraktım. Sürekli Eden'a ilk veba bulaştığı zamanlar annemin onu rahatlatışını,ona yatıştırıcı sözler söyleyişini, zavallı sargılı elleriyle yüzüne dokunuşunu ve John'un yatağının yanına bir kase çorbayla gelişini düşünüp duruyordum.

June, Her şey için çok üzgünüm, demişti.

Birkaç dakika sonra bir asker odamızın kapısını açtı ve bana doğru yürüdü. Bu benim kim olduğumu fark edip bizi bu yirmi katlı hastaneye getirten askerdi. Kız önümde durdu ve hafifçe eğilerek selam verdi. Bir asker gibi. Aynı derecede şaşırtıcı olan şey ise onun odada bizimle birlikte duran tek asker olmasıydı. Bu insanlar beni ve

June'u bir tehdit olarak görmüyor olmalıydı. Kelepçe yoktu, hatta kapımızın önünde bekleyen bir nöbetçi bile. Bizim Seçmen'in suikast planını suya düşürenler olduğumuzu biliyorlar mıydı? Eğer Vatanseverlere sponsorluk yapıyorlarsa er ya da geç bunu öğreneceklerdi. Belki de Vatanseverler için çalıştığımızı bilmiyorlardı bile. Razor bizi gerçekten de oyuna çok sonradan dâhil etmişti.

"Arkadaşın tehlikeyi atlattı sanırım?" Gözleri June'a kaydı. Sadece başımla evet dedim. Burada kimsenin June'un Cumhuriyet'in sevgili dehası olduğunu bilmemesi en iyisiydi. Asker, "Durumuna bakılacak olursa," diye ekledi, "kendi kendine hareket edebilecek hale gelene kadar burada kalması gerekecek. Onunla burada kalabilirsin ya da istersen DesCon A.Ş. sana ek bir oda için sponsorluk yapmaktan mutluluk duyacaktır."

DesCon A.Ş. Anlamadığım birkaç Koloniler terimi daha. Ama cömertliği sorgulayacak da değildim. Eğer burada benimle bir hastanede en iyi şekilde ilgilenecekleri kadar ünlüysem o zaman bunu sonuna kadar değerlendirecektim. "Teşekkürler," diye karşılık verdim. "Burada kalsam bana yeter."

Odanın boş kısmını işaret ederek, "Senin için yeni bir yatak getirteceğiz," dedi. "Sabah tekrar gelip sizi kontrol ederiz."

Tekrar June'un başındaki nöbetime döndüm. Nöbetçi gitmeyince ona bakıp kaşlarımı kaldırdım. Kızardı. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Etkilenmemiş gibi yapıp rahat görünmeye çalıştı. "Hayır. Ben sadece... demek sen Daniel Altan Wing'sin, ha?" İsmimi sanki nasıl durduğunu görmek için deniyormuş gibi söylüyordu. "Evergreen Kuruluşu sekmelerinde senin hakkında hikâyeler yayımlayıp duruyor. Cumhuriyet İsyancısı, Hayalet, Joker... herhalde senin için her gün yeni bir isim ve fotoğraf buluyorlardır. Los Angeles hapishanesinden tek başına kaçmışsın diyorlar. Hey, o Lincoln denen şarkıcıyla gerçekten çıktın mı?"

Bu fikir o kadar saçmaydı ki gülmek zorunda kaldım. Koloniler vatandaşlarının Cumhuriyet'in hükümet tarafından görevlendirilen propaganda şarkıcıları hakkında çıkanları takip ettiğini bilmiyordum. "Sence de Lincoln benim için biraz yaşlı değil mi?"

Gülüşüm aramızdaki gerginliği bozdu ve asker de benimle güldü. "Eh, bu hafta çıkıyorsun. Geçen hafta Evergreen Kuruluşu senin Cumhuriyet idam mangasının attığı bütün kurşunlardan sıyrılıp idamdan kurtulduğunu yazdı." Asker tekrar güldü ancak ben sustum.

Hayır, kurşunlardan sıyrılmamıştım. Ağabeyimin benim yerime onların karşısına çıkmasına izin vermiştim.

Yüz ifademi görünce kızın kahkahası da garip bir şekilde söndü. Boğazını temizledi. "İkinizin geldiği tüneli mühürledik. Bir ayda mühürlediğimiz üçüncü tünel. Arada sırada tıpkı sizin gibi Cumhuriyet mültecileri geliyor ve Tribune'da yaşayan insanlar onlarla başa çıkmaktan artık gerçekten bıktı. Kimse düşman topraklardan gelen sivillerin birden gelip kendi yaşadığı yere yerleşmesinden hoşlanmıyor. Genellikle onları tekrar cepheye postalıyoruz. Sen şanslısın." Asker iç geçirdi. "Eskiden, bütün buralar Amerika Birleşik Devletleri'ydi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yirmi beş sentlik kolyem birden boynumda ağırlaştı. "Biliyorum."

"Peki, selleri biliyor musun? Hızla geldiler ve iki yıldan az bir sürede alçaklarda yer alan güneyin yarısını yuttular. Senin gibi ünlülerin hiç duymadıkları yerleri. Louisiana, gitti. Florida, Georgia, Alabama, Mississippi, Carolina'lar, gitti. Bu o kadar hızla gerçekleşti ki onların hiç var olmadıklarına yemin edebilirdin, en azından eğer hâlâ okyanusun açıklarında binalarından bazılarının uçları görünmeseydi."

"Sizler de bu yüzden mi buraya geldiniz?"

"Batıda daha çok toprak var. Orada ne kadar çok mültecinin olduğu hakkında bir fikrin var mı?Sonra batı,doğulular eyaletlerini daha da kalabalıklaştırmasınlar diye Dakota'ların başından Teksas'ın

ucuna kadar bir duvar ördü" Asker bir yumruğunu diğer avcuna yapıştırdı. “Bu yüzden içeri girebilmek için tünellere ihtiyacımız vardı. Eskiden göçler tavan yaptığında bu tünellerin binlercesi vardı. Sonra savaş başladı. Cumhuriyet bu tünelleri bize sürpriz saldırılarda bulunmak için kullanmaya başlayınca hepsini mühürledik. Savaş o kadar uzun süredir devam ediyor ki insanların çoğu savaşın toprak için yapıldığını hatırlamıyor bile. Ama sel suları sonunda yerine oturduğunda burası istikrara kavuştu. Sonra da Amerika Kolonileri olduk.” Kız bunu göğsünü kabartarak söylemişti. "Bu savaş çok fazla sürmeyecek; bir süredir kazanmaktayız.”

Kaede’nin bana Lamar’a ilk iniş yaptığımızda savaşı Kolonilerin kazanmakta olduğunu söylediğini hatırladım.O zamanlar bu konuya fazla kafa yormamıştım, ne de olsa bir kişinin varsayımları ne kadar önemli olabilirdi ki? Ya da söylentiler? Fakat şimdi bu asker bunları doğruymuş gibi söylüyordu.

Dışarıdaki gürültü artınca ikimiz de durduk. Başımı eğdim. Buraya geldiğimizden beri hastaneye girip çıkan bir sürü kişi vardı ama bunu hiç düşünmemiştim. Şimdi sanırım ismimi duyuyordum. “Orada neler olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Arkadaşımı daha sessiz bir odaya götürebilir miyiz?"

Asker kollarını kavuşturdu. "Bu karmaşanın ne olduğunu kendi gözlerinle görmek ister misin?” Kalkıp onu takip etmemi istedi.

Dışarıdaki tezahüratlar patlama seviyesine gelmişti. Asker balkonun kapılarını savurarak açıp bizi gecenin içine çıkarınca soğuk bir esinti ve kocaman bir karşılama korosuyla karşılaştım. Parlayan ışıklar beni kör etti, bir saniyeliğine tek yapabildiğim orada metal korkuluklara tutunup manzaraya bakmak oldu. Gecenin bayağı geç bir saati olmalıydı ancak penceremizin altında karla kaplı zemine aldırış etmeyen yüzlerce insan olmalıydı. Hepsi gözlerini bana çevirmişti. Çoğunda elde yapılmış pankartlar vardı. Bizim tarafımıza hoş geldin! diyordu biri.

Başka biri, *Hayalet yaşıyor,* diyordu.

..

Üçüncü bir pankartta, *Cumhuriyeti Yık*, yazıyordu. Düzinelerce vardı. Day: Fahrî Kolon ili! Tribüne'a Hoş Geldin, Day! Bizim evimiz senin de evindir!

Kim olduğumu biliyorlardı.

Şimdi de asker beni gösterip kalabalığa gülümsüyordu. "Bu Day,"diye bağırıyordu.

Yeniden tezahüratlar koptu. Olduğum yerde donakalmıştım. Bir sürü insan çıldırmışçasına isminizi bağırırken ne yapmanız gerekiyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden el salladım, onlar da daha yüksek sesle bağırdılar.

Asker gürültünün üstünden bana, “Burada bir starsın,” dedi. O bütün bunlarla benden daha çok ilgileniyormuş gibi görünüyordu. "Cumhuriyetin yakalayamadığı tek asi. Güven bana, sabaha bütün sekmelerde çıkacaksın. Evergreen Kuruluşu seninle röportaj yapmak için yanıp tutuşuyor olmalı.”

Konuşmaya devam ediyordu ancak artık dikkatim onda değildi. Pankart açanlardan biri dikkatimi çekmişti. Ağzını atkıyla kaplamış ve yüzünün bir kısmını kapüşonuyla kapatmış bir kızdı bu.

Ama onun Kaede olduğunu görebiliyordum.

Başım döndü. Hemen aklıma sığınakta yanıp sönen ve June’la bana saklandığımız yere birilerinin yaklaşmakta olduğu uyarısını veren kırmızı alarm geldi. Bizi Koloniler’de takip ettiğini düşündüğüm kişiyi hatırladım. O Kaede miydi? Bu diğer Vatanseverlerin de burada olduğu anlamına mı geliyordu? Neredeyse diğerlerinin arasında kaybolan bir pankart tutuyordu.

Yazan şuydu: *Geri dönmelisiniz. Hem de hemen.*

JUNE

TEKRAR RÜYA GÖRÜYORDUM. BUNDAN EMİNDİM ÇÜNKÜ METİAS buradaydı ve onun ölmüş olması gerektiğini biliyordum.Bu sefer buna hamdım ve duygularımı sıkıca dizginlemiştim.

Metias'la birlikte Pierra'nın sokaklarında yürüyorduk.Etrafımızda Cumhuriyet askerleri patlamaların ve enkazın arasında koşuşturuyordu ama ikimiz için her şey sessiz ve yavaş gibi geliyordu,sanki bir filmi aşırı ağır çekimde izliyor gibiydik.Bombalardan üzerimize sıçrayan toprak ve şarapnel parçalan bize hiç zarar vermeden üzerimizden sekiyordu. Kendimi dokunulmaz ya da görünmez gibi hissediyordum. Belki de ikisi birden.

"Burada yanlış giden bir şeyler var," dedim ağabeyime. Gözlerim önce çatılara, sonra da kargaşa içindeki sokaklara döndü. "Anden nerede?"

Metias bana düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Elleri arkasında, her yüzbaşının olması gerektiği kadar zarafetle yürüyordu ve üniformasının ince zincir püskülleri, yürüdükçe hafifçe birbirine çarpıp çınlıyordu. Çenesindeki hafif kirli sakalı kaşıyarak, "Bu manzaranın seni rahatsız ettiğini görebiliyorum," diye yanıtladı. Thomas'ın aksine, ordunun tıraş olma kuralları konusunda her zaman biraz rahat davranmıştı. "Anlat bana."

Etrafımı göstererek, "Bu manzara," dedim. "Bütün bu plan. Bir şey ters."

Metias bir beton moloz yığınına çıktı. "Nedir ters olan?"

"O." Çatıyı gösterdim. Her nedense Razor apaçık görünür bir şekilde orada duruyor, olan biteni izliyordu. Kollarını

kavuşturmuştu. “Onunla ilgili bir şey ters.”

Metias, “Hadi bakalım, June, mantığını çalıştır,” dedi.

Parmaklarımla bir bir saydım. “Seçmen’in peşinden giden jipe bindiğimde, sürücüye verilen talimatlar açık ve netti. Seçmen onlara beni hastaneye götürmelerini söylemişti.”

“Ve sonra?”

“Ve sonra Razor sürücülere yine de suikastın yapılacağı güzergahtan devam etmelerini emretti. Seçmen’in emrini tamamen göz ardı etti. Anden’a suikast güzergâhından gitmem konusunda benim ısrar ettiğimi söylemiş olmalı. Anden yalnızca bu şekilde dediğini kabul ederdi.”

Metias omuz silkti. “Bu ne anlama geliyor? Razor suikastı zorla gerçekleştirmeye mi çalıştı yani?”

“Hayır. Eğer suikast gerçekleşseydi, Seçmen’in emirlerine kimin karşı geldiğini herkes bilecekti. Jiplerin devam etmesini söyleyenin Razor olduğunu herkes anlardı.” Metias’ın kolunu yakaladım. “Cumhuriyet, Razor’ın Anden’ı öldürmeye çalıştığını öğrenirdi.”

Metias dudaklarını gerdi. “Razor kendini neden bu kadar bariz bir şekilde tehlikeye atsın ki? Garip gelen başka ne vardı?”

Tekrar sokaktaki ağır çekimde ilerleyen kaosa döndüm. “Eh, en başından beri Vatanseverleri Vegas’taki askerî karargâha çok kolay bir şekilde sokabiliyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi Vatanseverlerini o gemiye bindirip indirebilmişti. Sanki saklanma konusunda süper güçlere sahip gibiydi.”

Metias, “Belki de öyledir,” dedi. “Ne de olsa Koloniler ona sponsorluk yapıyor, değil mi?”

“Doğru.” Çaresizlik içinde elimi saçlarıma geçirdim. Bu rüya hali içindeyken parmaklarım uyuşmuştu ve saçlarımın tenime değdiğini hissedemedim. “Mantıksız. Suikastı iptal etmeleri gerekiyordu. Razor ben planı bozduktan sonra devam etmemeliydi. Karargâhlarına geri döner, olanlar üzerine tekrar düşünür ve bir

kere daha saldırmayı denerlerdi. Bir iki ay falan sonra. Suikastın başarısız olma tehlikesi varken Razor neden pozisyonunu riske atsındı ki?"

Metias yanımızdan geçen bir Cumhuriyet askerini izledi. Asker başını kaldırıp çatıda duran Razor'a baktı ve selam verdi.

"Eğer Koloniler Vatanseverlerin arkasındaysa," dedi ağabeyim, "ve Day'in kim olduğunu biliyorlarsa, ikinizin de direkt olarak bu işin başındaki kişiye götürülmeniz gerekmez miydi?"

Omuz silktim. Anden ile birlikte geçirdiğimiz zamanı düşündüm. Yeni radikal yasaları, yeni düşünüş biçimi. Sonra da Kongre ve Senatörlerle yaşadığı gerginliği.

İşte o anda rüya bozuldu. Gözlerim birden açıldı. Razor'ın beni neden bu kadar rahatsız ettiğini şimdi anlamıştım.

Koloniler,Razor'ın sponsorluğunu yapmıyorlardı.Aslında Koloniler'in Vatanseverlerin ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.Bu yüzden Razor planı sürdürdü;tabii ki Cumhuriyetin onun Vatanseverler için çalıştığını anlamasından hiç korkmuyordu.

Cumhuriyet Razor'ı, Anden'ı öldürmesi için tutmuştu.

DAY

ASKER VE BEN BALKONU VE HASTANE ODAMIZIN DIŞINDA bekleyen yüzlerce kişiyi terk ettiğimizde, kapımızın önüne korumalar getirttim (asker çıkmadan önce, "Hayranlarınız içeriye dalmaya çalışırsa diye" demişti), sonra da June için fazladan battaniye ve ilaç istedim. Yavaş yavaş dışarıdaki tezahüratlar azaldı. Sonunda her şey sessizliğe gömüldü. Artık tamamen yalnızdık, dışarıda nöbet tutan korumalar hariç.

Her şey hazırdı ancak June'un yatağının baş ucunda hareket etmeksizin duruyordum. Burada silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey yoktu, bu yüzden eğer gerçekten bu gece kaçmamız gerekirse kimseyle dövüşmeyeceğimizi umut etmekten başka çaremiz yoktu. Sabah olana kadar kimse bizim gittiğimizi fark etmemeliydi.

Kalkıp balkona gittim. Yerdeki kar, botların çamuruna bulanmış ve ezilmişti. Kaede artık orada değildi tabii ki... Bir süre Koloniler manzarasını aklıma kazıdım, Kaede'nin pankartı aklımı karıştırmıştı.

Kaede neden bizim Cumhuriyet'e dönmemizi istiyordu ki? Beni tuzağa düşürmeye mi çalışıyordu, yoksa uyarmaya mı çalışıyordu? Yine de eğer bize zarar vermek isteseydi, neden Pierra'da Baxter'a vurup gitmemize izin vermişti? Diğer Vatanseverler gelmeden kaçmamız için bizi uyarmıştı. Hâlâ uyumakta olan June'a döndüm. Nefes alış verişi artık daha düzenliydi ve yanaklarındaki pembelik birkaç saat öncesine kadar daha az belli oluyordu. Yine de onu rahatsız etmeye kıyamadım.

Birkaç dakika daha geçti. Kaede bir kez daha deneyecek mi diye bekledim. Başımıza gelen onca şeyin baş döndürücü hızından sonra, burada böylece beklemeye alışamamıştım. Birden elimdeki zaman çok fazla geldi.

Balkon kapısından bir tık sesi geldi. Ayağa fırladım. Belki de ağacın bir dalı kırılmış veya çatıdan bir kiremit düşmüştü. Şimdi dikkat kesilmiş bekliyordum. Bir süre boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra cama tekrar vuruldu.

June'un yatağından kalktım, balkon kapısına ilerledim ve dikkatlice camdan baktım. Orada gözlerimin önünde iki küçük taş vardı, birine bir not bağlıydı.

Balkon kapısının kilidini açtım, biraz araladım ve notu taştan kurtardım. Sonra kapıyı tekrar kilitleyip notu açtım. Kelimeler aceleyle karalanmıştı.

Dışarı gel. Tek başımayım. Acil durum.

Yardım etmek için geldim. Konuşmamız lazım. -K.

*Acil durum.*Notu elimde buruşturdum. Acaba acil durum olduğunu düşündüğü şey neydi? Şu anda olan her şey bir acil durum değil miydi zaten? Kaçmamıza yardım ettiği doğruydu ama bu ona güvenmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

Daha bir dakika bile geçmeden cama üçüncü bir taş daha çarptı. Bu sefer mesaj şuydu:

Eğer benimle konuşmazsan buna pişman olursun. -K.

Bu tehdit karşısında sinirlendim. Kaede'nin Vatanseverlerin planını suya düşürdüğümüz için bizi ele verebilecek gücü vardı. Olduğum yerde kaldım, notu aklımdan tekrar tekrar okuyordum. Kendime belki de sadece birkaç dakikalığına olabilir dedim. İşte buydu. Kaede'nin ne istediğini görecek kadar. Sonra içeri geri gelecektim.

Montumu kaptım, derin bir nefes aldım ve balkon kapısına geri döndüm. Parmaklarım sessizce kolu çevirdi. Balkona sessizce girerken yüzüme soğuk bir hava dalgası çarptı. Çömeldim, balkon kapısını sıkıca kapatıp kilitledim. Eğer birileri June'a zarar vermek için içeri girmeye kalkarsa dışarıdaki korumaları alarma geçirecek kadar gürültü yapmak zorunda kalacaklardı. Balkonun kenarına sıçradım, arkamı döndüm ve ellerimle çıkıntıya tutundum. Zemin

kat ve birinci kat arasında bir yerlerde sallanana kadar kendimi aşağı indirdim. Sonra da ellerimi bıraktım.

Botlarım hafif bir ezilme sesiyle karların üzerine indi. Birinci katın çıkıntısına son bir kez daha baktım, bu binanın sokağın neresinde olduğunu ezberledim ve saçlarımı montumun içine sıkıştırıp duvara yaslandım.

Bu saatte sokaklar boş ve sessizdi. Bir dakika boyunca duvara yaslanmış bir şekilde bekledikten sonra bir adım öne geldim. Hadi, Kaede. Nefesim kesik kesik buhar bulutları şeklinde çıkıyordu. Gözlerim köşe bucak tehlike var mı diye bakınıyordu. Ancak tamamen yalnızdım. Benimle burada buluşmak istedin. Ben de geldim.

Binanın yanı boyunca yürürken sessizce, “Haydi konuş benimle,” dedim. Gözlerim sokak devriyelerini arıyordu fakat burada kimse yoktu.

Aniden durdum. Yakındaki arka sokaklardan birinde çömelmiş hafif bir gölge vardı. Gerildim. O kişinin beni duyabileceği kadar yüksek sesle, “Ortaya çık," diye fısıldadım. “Orada olduğunu biliyorum."

Kaede gölgelerden beliriverdi, sonra da elini sallayarak beni yanına çağırdı. "Yürüyelim,” diye fısıldadı. "Acele et.” Karla kaplı bir sıra çalının arkasına gizlenmiş dar bir sokağa koşturdu. Kaede'nin keskin bir şekilde dönüş yaptığı daha geniş bir sokağa gelene kadar ilerledik.Peşinden koşturdum.Gözlerim her bir köşeyi tarıyordu. Biri ansızın üzerime çullanırsa diye bir üst kata tırmanabileceğim bütün noktaları hesaplıyordum. Ensemdeki bütün tüyler diken diken oldu, gerginlikten kaskatı kesilmiştim.

Kaede yan yana gelene kadar yürüyüşünün hızını azalttı. Aynı günün öncesindeki girişimi sırasında giydiği pantolon ve botları duruyordu hâlâ ama ordu ceketini yün bir pelerin ve kaşkolle değiştirmişti. Yüzündeki siyah şeridi silmişti.

Ona, “Tamam, çabuk ol," dedim. “June’u uzun süre tek başına bırakmak istemiyorum. Burada ne işin var?” Bir anda bıçağına sarılır

marılır diye aramızda büyük bir mesafe bıraktım. Gerçekten de ondan başka kimse yok gibiydi, bunu kabul ediyordum fakat yine de eğer ihtiyacım olursa diye ana caddeden ilerlemeye devam ettiğimizden emin oldum. Yanımızdan alelacele birkaç Koloni işçisi geçti, yüzleri reklam panolarından gelen ışıkla aydınlanmıştı. Kaede'nin gözleri neredeyse çılgınca bir kaygıyla parıldıyordu, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi bu.

"Odana tırmanamadım," dedi. Ağzını kapatan atkı, sesini bastırıyordu, bu yüzden sabırsızca atkıyı indirdi. "Lanet nöbetçiler beni duyacaktı. İşte bu yüzden ben değil, sen Koşucusun. Buraya senin kıymetli June'una zarar vermek için gelmediğime yemin ederim. Eğer yanında kimse yoksa sorun çıkmayacaktır. Çabuk olacağım."

"Bizi tünelden mi takip ettin?"

Kaede başını salladı. "İçinden sığabilecek kadar molozu temizleyebildik."

"Diğerleri nerede?"

Eldivenlerini sıkılaştırdı, ellerine sıcak hava üfledi ve havaya küfretti. "Burada değiller. Sadece ben varım. Seni uyarmam gerekti."

Karnıma kötü bir his yerleşti. "Ne hakkında? Tess mi?"

Kaede durup kaburgamı sertçe dürttü. "Suikast planı suya düştü." Lafını kesemeden önce ellerini kaldırdı."Evet, evet senin bunu bildiğini biliyorum.Birçok Vatansever gözaltına alındı. Bazıları da kaçmayı başardı, en azından Tess'imiz kaçabildi. Pilotlarımızdan ve Koşucularımızdan bazılarıyla birlikte kaçtı. Pascao ve Baxter da." Küfrettim. Tess. Birden içimden onu takip etmek, güvende olduğundan emin olmak geldi, sonra da bana en son dediği şeyi hatırladım. Kaede biz yürürken lafına devam etti. "Şu anda nerede olduklarını bilmiyorum. Ama şimdi bilmediğin şey geliyor. Sen ve June suikastı durdurana kadar ben bile bunu bilmiyordum. Jordan, şu Koşucu kız, hatırlıyorsun, değil mi? Bilgisayar sürücülerinden birinde bir şeyler keşfetti ve onu hecker'larımıza teslim etti." Derin bir nefes alıp durdu ve başını yere eğdi. Sesindeki her zamanki

kuvvet gitmişti. “Day, Razor hepimizle oynadı. Vatanseverlere yalan söyledi ve onları Cumhuriyet’e teslim etti.”

Olduğum yerde kaldım. "Ne?"

Kaede, “Razor, Kolonilerin bizi Seçmeni öldürüp bir devrim başlatmamız için tuttuklarını söyledi," dedi. "Ancak bu doğru değil. Suikast gününde Vatanseverlere sponsorluk yapanın Senato olduğunu keşfettik." Başını salladı. "Buna inanabiliyor musun? *Cumhuriyet, Vatanseverleri Anden’ı öldürmeleri için tuttu.”*

Sustum. Sersemlemiştim. June’un sözleri zihnimde dönüp durdu, bana Kongre’nin yeni Seçmenlerini sevmediklerini, Razor'ın yalan söylediğini düşündüğünü söylemişti. Bize *söyledikleri birbirini tutmuyor,* demişti.

Ben cevap vermeyince, "Hepimizi hazırlıksız yakaladı, Razor hariç,” dedi Kaede. Tekrar yürümeye başladık. "Senatörler Anden’ın ölmesini istiyor. Bizi kullanıp bir de suçu bizim üzerimize atabileceklerini anladılar.”

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kendi dediklerimi bile duymakta zorlanıyordum. "Razor, Vatanseverleri neden böyle sattı ki? Onlarla on yıldan uzun bir süredir birlikte değil mi? Ben de Kongre’nin devrim gerçekleşmemesi için uğraştığını sanıyordum."

Kaede omuzlarını düşürdü ve nefesi ağzından buhar olarak çıktı. "Birkaç yıl önce Vatanseverler için çalışırken yakalanmış. Bu yüzden Kongre’yle bir anlaşma yapmış: bu devrim yanlısı asabi genci, Anden’ı Vatanseverlere öldürtebilirse Kongre onun ihanetini unutacaktı. Bütün bunların sonunda da Razor yeni Seçmen olacaktı. June ve sen de onun için çalışmaya başlayınca halkın kahramanı gibi görünecekti. Halk Vatanseverlerin yönetimi ele geçirdiğini düşünecekti fakat yine sadece Cumhuriyet olacaktı. Razor Amerika Birleşik Devletleri’nin eski haline gelmesini falan istemiyor, sadece kendini zarardan korumaya çalışıyor. Bunu yapabilmek için hangi taraf daha uygunsa oraya katılacak."

Gözlerimi kapadım. Dünyam altüst oluyordu. June beni Razor hakkında uyarmamış mıydı? Bunca zamandır Cumhuriyet’in

Senatörleri için çalışmıştım. Anden'ın ölmesini isteyenler onlardı. Kolonilerin Vatanseverlerin ne yaptığı hakkında en ufak bilgilerinin olmamasına şaşmamalıydı. Sonra gözlerimi açtım. "Ama başarısız oldular," dedim. "Anden hâlâ hayatta."

"Anden hâlâ hayatta," diye tekrarladı Kaede. "Çok şükür."

Başından beri June'a güvenmeliydim. Genç Seçmen'e duyduğum öfke sarsıldı ve azaldı. Yoksa bu... Eden'ı gerçekten serbest bıraktığı anlamına mı geliyordu? Kardeşim hayatta ve güvende miydi? Kaede'yi inceledim. "Bunca yolu bana bunu söylemek için mi geldin?" diye fısıldadım.

"Evet. Neden biliyor musun?" Neredeyse burun buruna gelene kadar yaklaştı. "Anden ülke üzerindeki hâkimiyetini kaybetmek üzere.

İnsanların ona karşı ayaklanmalarına bu kadar kaldı." İki parmağını birbirine yaklaştırdı. "Eğer o düşerse, Razor'ın Cumhuriyeti ele geçirmesini durdurmamız çok zor olacak. Şu anda Razor ve Komutan Jameson ordunun kontrolünü, Anden'ın elinden kapmaya çalışıyorlar. Hükümet ikiye bölünmek üzere."

"Bekle... Komutan Jameson mı?" diye sordum.

Kaede, "Bilgisayar sürücüsünde onunla Razor arasında geçen bir sohbetin transkripti vardı. CG Hanedan'da onunla karşılaştığımızı hatırlıyor musun?" diye cevapladı. "Razor sanki onun orada olacağını hiç bilmiyormuş gibi davrandı. Ama bana sorarsan Komutan Jameson seni kesinlikle tanıdı. Seni kendi gözleriyle görmek istemiş olmalı. Senin gerçekten de Razor'ın planlarının bir parçası olduğunu bilmek için." Kaede suratını buruşturdu. "Razor hakkında bir şeylerin ters gittiğini hissetmeliydim. Anden hakkında da yanıldım."

"Cumhuriyet'e ne olacağını niye umursuyorsun ki?" dedim. Rüzgâr sanki sözlerimin soğukluğunu destekler gibi sokaktan karı savurdu. "Ve de neden şimdi?"

“Para için bu işin içine girmiştim, tamam, kabul ediyorum.” Kaede başını salladı ve dudakları inceldi. “Ama öncelikle plan gerçekleşmediği için paramı vermediler. İkinci olarak da ben ülkeyi yok etmek için bütün Cumhuriyet sivillerini kahrolası yeni bir Seçmen’e teslim etmek için yola çıkmadım.” Sonra sesi biraz azaldı, gözleri buğulandı. “Bilmiyorum... Belki de Vatanseverlerin bana para kazanmaktan daha onurlu bir hedef verebileceğini ummuştum. Bu iki hasarlı devleti yeniden birleştirmek. İşte o güzel olurdu.”

Kış rüzgârı yüzümü acıttı. Kaede bana ulaşmak için bunca yolu neden geldiğini anlatmak zorunda değildi. Bütün bunları duyduktan sonra sebebini anlamıştım. Tess’in bana Lamar’da söylediği şeyi hatırladım. *Herkes seni izliyor, Day. Senin bir sonraki hamleni bekliyorlar*.Şimdi Anden’ı kurtarabilecek tek kişi ben olabilirdim. Cumhuriyet halkının dinleyeceği tek kişi bendim.

Sustuk ve yanımızdan bir çift Koloni polisi koşarak geçerken gölgelere sindik. Botlarının altından kar uçuyordu. Geldiğimiz sokakta gözden kaybolana kadar onları izledim. Nereye gidiyorlardı?

Kaede atkısı ağzını kapamış halde yürümeye devam edince, "Peki ya, Koloniler?” dedim.

Kumaşın ardından, "Ne olmuş Kolonilere?” dedi

"Peki ya, Cumhuriyetin yıkılıp Kolonilerin başa geçmesi? O fikir ne oldu?"

"Bu hiçbir zaman Kolonilerin kazanmasına izin vermekle ilgili değildi. Vatanseverlerin amacı Birleşik Devletler’i yeniden kurmaktı. Fakat bu gerçekleştirilebilir." Kaede durdu, sonra da bizi farklı bir sokağa döndürdü. İki blok daha yürüdükten sonra bizi bakımsızlıktan harap olmuş bir dizi kocaman binanın önünde durdurdu.

Kaede’ye, "Bu da ne?" diye sordum ancak cevap vermedi. Tekrar önümdeki binaya döndüm. Yaklaşık otuz kat yükseklikteydi ancak hiç aralıksız birkaç blok boyunca devam ediyordu. Her birkaç kilometrede bir bu yerleşkenin zemin katına karanlık girişler

oyulmuştu. Kenarlarından, camlarından ve çürüyen balkonlarından su damlıyor ve duvarlarda iğrenç mantar çizgileri oluşturuyordu. Bu yapı bulunduğumuz sokak boyunca uzanıyordu; gökyüzünden bakıldığında devasa, siyah bir kömür kütlesine benziyor olmalıydı.

Ağzım açık kalmıştı. Kolonilerin gökdelenlerinin ışığını gördükten sonra, burada böyle binaların da olduğunu görmek şoke ediciydi. Bundan daha iyi halde olan terk edilmiş *Cumhuriyet* kompleksleri görmüşlüğüm bile vardı. Pencereler ve koridorlar o kadar sıkışıktı ki dibe ışığın ulaşması imkânsızdı. Siyah girişlerinden birine bir göz attım.

Karanlıktı, hiçbir şey yoktu. İçeriden damlayan suyun ve hafif ayak seslerinin yankısı geliyordu. Arada bir oradan geçen bir ışığın titreştiğini görüyordum, sanki içeride biri varmış gibi. Daha yukarıdaki katlara baktım.Pencerelerin camları çatlamış ve paramparça olmuştu veya tamamen sökülmüştü. Bazılarında açık kalan yer boyunca plastik yapıştırılmıştı. Damlayan sular balkonlardaki eski saksılara düşüyor, kenarlardaki çıkıntılardan eski püskü giysiler sarkıyordu. Burada yaşayan insanlar olmalıydı. Ancak bu düşünce beni korkudan titretti. Bir kez daha tam arkamızdaki ışıl ışıl gökdelenlere baktım, sonra da önümdeki çürüyen beton yapıya.

Sokağın sonundaki kargaşa dikkatimizi çekti. Gözlerimi zorla bu binadan çektim. Bir blok ötede erkek çizmeleri ve pejmürde bir mont giymiş orta yaşlı bir kadın avazı çıktığı kadar bağırarak ağır plastik takımlar içindeki iki adama yalvarıyordu. İkisinin de yüzlerini kaplayan şeffaf vizörleri ve kafalarında geniş siperli şapkaları vardı.

“İzle,” diye fısıldadı Kâede. Sonra da bizi yerleşkenin zemin katında bulunan iki kapı arasındaki karanlık girişlerden birine çekti. Neler olduğunu duyabilmek için başımızı biraz eğdik. Oldukça uzakta olmalarına rağmen kadının sesi karlı havanın içinden net bir şekilde bize ulaşıyordu.

Kadın,"... bu sene sadece bir ödemeyi kaçırdım,” dedi. “Sabah ilk iş olarak bankaya koşup size bütün Notlarımı verebilirim...”

Adamlardan biri lafını kesti. “DesCon politikası, hanımefendi. Yerel polise yaptıkları ödemelerde ihmalkâr davranan müşteriler için suç soruşturması yapamayız.”

Kadın gözyaşları içindeydi, ellerini o kadar sertçe ovuşturuyordu ki derisini yüzecekmiş gibi geldi. “Yapabileceğiniz bir şey olmalı," dedi. "Size verebileceğim bir şey veya başka bir polis merkezine ben...”

İkinci adam başını salladı. "Bütün polis merkezleri DesCon politikasını paylaşmaktadır. İşvereniniz kim?"

Kadın ümitle, “Cloud A.Ş.,” dedi. Sanki bu bilgi onları yardım etmeye ikna edebilirmiş gibi.

“Cloud A.Ş. çalışanlarının gece saat on birden sonra dışarıda bulunmalarını hoş görmez." Yerleşkeye başını salladı. "Eğer evinize dönmezseniz, DesCon A.Ş. sizi Cloud’a ihbar edecektir, bu yüzden işinizi kaybedebilirsiniz.”

"Ama her şeyimi çaldılar!" Kadın yüksek sesli hıçkırıklara boğuldu. "Kapım tamamen... tamamen içeri çökmüş... bütün yiyeceklerim ve giysilerim gitmiş. Bunu yapan adamlar benim katımda yaşıyor... Lütfen, benimle gelirseniz onları yakalayabilirsiniz, hangi dairede yaşadıklarını biliyorum."

Adamlar çoktan uzaklaşmaya başlamışlardı bile. Onlar kadını görmezden gelmeye devam ederken kadın peşlerinden yalvararak koşuyordu.

"Ama evim... eğer siz bir şey yapmazsanız... ben nasıl..." deyip duruyordu. Adamlar onu ihbar edecekleri uyarısını tekrarladılar.

Onlar gittikten sonra Kaede’ye döndüm. "Bu da neydi böyle?”

Kaede iğneleyici bir şekilde, "Her şey ortada değil miydi?" diye cevap verdi ve binanın karanlığından sokağa geri çıktık.

Sessizdik. Sonunda Kaede, "İşçi sınıfı her yerde haksızlığa uğruyor, değil mi? Demek istediğim şey şu. Koloniler Cumhuriyet’ten bazı noktalarda daha iyi. Ama ister inan ister

inanma, bunun tam tersi de geçerli. Senin hayalini kurduğun ütopya gerçek değil, Day. Öyle bir şey yok. Bunu sana açıklamaya çalışmanın bir yararı olmayacaktı. Senin kendi gözlerinle görmen gerekiyordu.”

Hastaneye geri dönmeye başladık. Yanımızdan aceleyle iki Koloniler askeri daha bize bakmadan geçti. Aklımda binlerce düşünce dönüp duruyordu. Babam Koloniler’e hiç ayak basmamış olmalıydı ya da eğer bastıysa sadece yüzeyine bir göz atabilmişti, tıpkı June ve benim buraya ilk geldiğimde yaptığımız gibi.

Bir an sonra,"Anden'a güveniyor musun?” dedim. “Kurtarmaya değecek biri mi? *Cumhuriyet* kurtarmaya değer mi?"

Kaede birkaç köşeden daha döndü. Sonunda vitrininde mini ekranlar bulunan bir dükkânın yanında durdu, her birinde farklı bir Koloniler programı yayınlanmaktaydı. Kaede bizi dükkânın yanındaki küçük sokağa soktu, gecenin karanlığı bizi yutuverdi. Dükkânın içinde yayın yapan ekranları göstermek için durdu. Şehre doğru giderken yolumuzun üstünde böyle bir dükkânın yanından geçtiğimizi hatırladım. "Koloniler her zaman Cumhuriyet'in radyo dalgalarından kaptıkları haberleri gösterir," dedi. “Sırf bunun için bir kanalları var. Bu haber suikast planı suya düştüğünden beri tekrar tekrar yayınlanıyor.”

Gözlerim ekrandaki manşetlere gitti. Önce sadece boş boş baktım. Vatanseverlerle ilgili çalkalanan düşüncelerimde kaybolmuştum fakat bir an sonra yayının cephedeki çatışmalarla ilgili değil, Cumhuriyet’in Seçmeniyle ilgili olduğunu gördüm. Ekranda Anden’ı görür görmez içimden biz nefret dalgası akıp geçti. Haberi duymak için çabaladım, aynı haberi Kolonilerin nasıl yorumlayacağını merak ettim.

Anden’ın kayıttan yayımlanan konuşmasının altında bir yazı akıyordu. İnanamayarak okudum.

SEÇMEN, ÜNLÜ İSYANCI "DAY"İN ERKEK KARDEŞİNİ SERBEST BIRAKTI; YARIN BAŞKENT KULESİ'NDEN HALKA SESLENECEK

Seçmen önceden kaydedilmiş videoda, "Bugünden itibaren," diyordu. "Eden Bataar Wing askerî görevden resmen serbest bırakılmıştır ve katkılarından dolayı, Deneme'den muaftır. Cephe boyunca taşınmakta olan diğer herkes de ailelerine teslim edilmiştir."

Gözlerimi ovuşturup yazıları tekrar okumak zorunda kaldım.

Hâlâ oradalardı. Seçmen, Eden'ı serbest bırakmıştı.

Aniden soğuk havayı hissetmez olmuştum.Hiçbir şey hissedemiyordum.Bacaklarım zayıf düştü. Nefesim kalbimin atışıyla tempo tutuyordu. Bu doğru olamazdı. Seçmen bunu büyük ihtimalle beni tekrar Cumhuriyete ve hizmetine çekebilmek için herkesin önünde ilan ediyordu. Beni kandırıp kendini iyi göstermeye çalışıyordu.Eden'ı -ve diğerlerini, trende gördüğüm o çocuğu- isteyerek serbest bırakmış olamazdı. Bu mümkün değildi.

Mümkün değil mi? June'un bana söylediği her şeyden, Kaede'nin daha şimdi söylediklerinden sonra da mı? Şimdi bile Anden'a güvenmiyor muyum? Benim sorunum ne böyle?

İzlemeye devam ettikçe Seçmen'in konuşma videosunun yerine kelepçesiz ve normalde elit bir ailenin çocuğuna giydirilen kıyafetler giymiş olan Eden'a mahkeme salonundan çıkarken eşlik edilişinin görüntüsü geldi.

Sarı büklümleri düzgünce taranmıştı. Görmeyen gözlerle sokakları arıyordu ama gülümsüyordu. Titrememi durdurabilmek için ellerimi karın daha da içine gömdüm. Eden sağlıklı görünüyordu, ona iyi bakmışlardı. Bu ne zaman çekilmişti?

Anden'ın yayını sonunda bitti ve şimdi de ekranda başarısız suikast girişimiyle cephedeki çatışma görüntüleri gösteriliyordu. Altyazılar Cumhuriyette görebileceğimden çok daha farklıydı.

CUMHURİYETİN YENİ SEÇMENİ PRİMO'YA YAPILAN BAŞARISIZ SUİKAST GİRİŞİMİ, CUMHURİYETTEKİ EN SON HUZURSUZLUK GÖSTERGESİ

.

Altyazı ekranın köşesinde:BU YAYIN SİZLERE EVERGREEN KURULUŞU TARAFINDAN SUNULMAKTADIR yazan köşedeki daha küçük bir çizgiyle sarılmıştı. Yanında da artık tanıdık gelmeye başlayan daire şeklindeki sembol vardı.

Kaede, "Anden hakkında kararı kendin ver," diye mırıldandı. Kirpiklerine yağan karları temizledi.

Yanılmıştım. Bunun kesinliği mideme taş gibi oturmuştu, June bana bunların hepsini yer altı sığınağında açıklamaya çalışırken ona saldırmanın getirdiği suçluluk duygusunu içimde taşıyordum. Ona dediğim korkunç şeyler. Burada gördüğüm garip, huzursuz edici reklamları düşündüm, fakirlerin parçalanmakta olan hayatlarını, Koloniler'in babamın hayal ettiği umut ışığı olmadığını bilmenin yarattığı hayal kırıklığını. Onun ışıl ışıl gökdelenler ve daha iyi bir yaşam hayali sadece bundan ibaretti.

Bütün bunlar bitince yapacağım şeylerin hayalini hatırladım... June, Tess ve Eden'la Koloniler'e kaçacaktık... yeni bir hayata başlayıp Cumhuriyeti geride bırakacaktık. Belki de hep yanlış yere sığınmaya, yanlış şeylerden kaçmaya çalışıyordum. Askerlerle çatıştığım onca zamanı düşündüm. Anden'a ve zengin doğan herkese duyduğum nefreti. Sonra da içinde büyüdüğüm gecekonduları düşündüm.Cumhuriyet'ten nefret ediyordum,değil mi? Yıkılmasını istiyordum,değil mi? Fakat daha şimdi işin ayrımına varabilmiştim;Cumhuriyetin yasalarından nefret ediyordum ama Cumhuriyetin kendisini seviyordum. *Halkı* seviyordum. Bunu sadece Seçmen için yapmıyordum; *onlar* için yapıyordum.

Kaede'ye, "Başkent Kulesi'ndeki hoparlörler hâlâ JumboTron'lara bağlı mı?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla evet," diye yanıtladı. "Son kırk sekiz saattir yaşanan kargaşa sırasında kimse modifiye edilen kabloları fark etmedi."

Gözlerim savaşçı jetlerin hazır durduğu çatılara kaydı. "Söylediğin kadar iyi bir pilot musun?" diye sordum.

Kaede omuzlarını silkti ve sırıttı. "Daha da iyiyim."

Aklımda bir plan şekillenmeye başladı.

Yanımızdan bir çift Koloni askeri daha geçti. Bu sefer ensemden huzursuz edici bir his geçti. Bu askerler, son geçenler gibi bizim geldiğimiz sokaktan dönmüşlerdi. Başka gelen olmadığından emin olup sonra da aceleyle sokağın karanlığına girdim. Hayır, hayır, Şimdi olmaz.

Kaede hemen arkamdan takip ediyordu. "Ne oldu," diye fısıldadı. “Kireç gibi bembeyaz kesildin.”

Onu bir ara güvenli sığınağımız olduğunu düşündüğüm bir yerde tek başına ve korumasız bırakmıştım. Onu kurtların önüne atmıştım. Ve eğer benim yüzümden ona bir şey olursa... Koşmaya başladım. “Sanırım hastaneye doğru gidiyorlar," dedim. "June’a."

JUNE

RÜYAMDA ANİDEN DİYE UYANDIM.KAFAMI KALDIRIP ETRAFI TARADIM.

Metias'ın görüntüsü kayboldu. Bir hastane odasındaydım ve Day ortalıkta yoktu. Geceyarısıydı. Daha önce de burada değil miydik? Day'in yatağımın başında olduğunu hatırlar gibiydim, Day balkona çıkıp tezahürat yapan bir kalabalığı Selamlamıştı. Şimdi ise burada değildi. Nereye gitmişti?

Başım döndüğü için beni neyin uyandırdığını bir saniye sonra fark edebildim. Odada yalnız değildim. Burada yarım düzine Koloni askeri vardı. Kızıl saçlı, uzun boylu bir kız silahını kaldırıp bana doğrulttu.

"Bu o mu?" diye sordu, beni hedefte tutuyordu.

Daha büyük bir adam onayladı."Evet. Day'in bir Cumhuriyet askerini sakladığını bilmiyordum.Bu kız June Iparis'in ta kendisi.Cumhuriyet'in en tanınmış dehası.DesCon A.Ş. sevinecek.Bu tutsak çok para eder."Bana soğukça gülümsedi."Şimdi,tatlım. Bize Day'in nereye gittiğini söyle."

On altı dakika geçti. Askerler ellerimi geçici bir çift kelepçeyle emniyete almışlardı. Ağzım tıkanmıştı. Üç tanesi açık kapının yanında dururken, diğerleri de balkonda nöbet tutuyordu, inledim. Ateşim inmiş ve eklemlerim deki ağrı geçmiş olsa da, hâlâ başım dönüyordu. (Day nereye gitmişti *hakikaten?)*

Askerlerden biri kulaklığına konuştu. "Evet," dedi. Bir duraksama oldu, sonra da, "Onu bir hücreye götürüyoruz. DesCon bundan bir sürü yararlı bilgi edinecek. Day'i yakaladığımızda onu da sorgulamak için yanına göndereceğiz." Başka bir asker botuyla kapıyı açık tutuyordu. Beni götürmek için bir sedyenin gelmesini

beklediklerini fark ettim. Bu da büyük ihtimalle iki ya da üç dakikadan daha az sürem olduğu anlamına geliyordu.

Ağzımdaki tıkaca dişlerimi geçirdim,mide bulantımı bastırdım ve yutkundum. Düşüncelerim ve anılarım birbirine giriyordu.Gözlerimi kırptım, acaba halüsinasyon mu görüyorum diye merak ettim.Vatanseverlere Cumhuriyet sponsorluk yapıyordu. Bunu neden daha önce görememiştim ki?En başından beri gözümüzün tam önündeydi Dairesindeki güzel mobilyalar,Razor'un yakalanmadan bizi kolayca oradan oraya götürebilmesi.

Şimdi askerin kulaklığına doğru konuşmaya devam edişini izliyordum. Şu anda Day'i nasıl uyarabilirdim? Balkon kapısından çıkmış olmalıydı, geri geldiğinde ben gitmiş olacaktım ve onlar da burada onu sorgulamak için bekliyor olacaklardı. Bizim Cumhuriyet ajanları olduğumuzu bile düşünüyor olabilirlerdi. Sürekli bir parmağım ataştan yüzüğüm üzerinde gelip gidiyordu.

Ataş yüzük.

Parmağım durdu. Sonra yüzüğü parmağımdan milim milim çıkardım ve metal kıvrımlarını çözmeye çalıştım. Askerlerden biri bana bir bakış attı ama ben gözlerimi kapayıp ağzımdaki tıkacın ardından yumuşak bir şekilde acıyla inledim. Konuşmasına geri döndü. Parmaklarımla spiral yüzüğü açıp düzleştirdim. Ataşlar altı kere kıvrılmıştı. İlk ikisini açtım. Sonra da ataşın geri kalanım düzleştirip gerilmiş bir Z şekli olduğunu umduğum bir şekle büktüm. Bu hareket iki koluma da acı dolu kramplar girmesine neden oldu.

Birden balkondaki askerlerden biri konuşmayı kesip aşağıdaki sokağı kontrol etti. Bir süre öylece durdu, gözleri etrafı tarıyordu. Eğer Day'in sesini duyduysa, tekrar kaybolmuş olmalıydı. Asker çatılara baktı, sonra da ilgisini kaybedip duruşuna geri döndü. Hastane koridorunun ucunda, insanların konuştuğunu ve fayans zemin üzerinde giden tekerleklerin kolayca tanınan sesini duydum. Sedyeyi getiriyorlardı.

..

Acele etmem gerekiyordu. Önce bir, sonra iki tane yamulmuş ataşı kelepçelerimin kilidine soktum. Kollarım beni öldürüyordu ama onları dinlendirmek için zamanım yoktu. Dikkatlice tellerden birini kilidin etrafında gezdirdim, sonunda döner hazneye gelene kadar kilidin iç kısmına sürttüm. Ataşı döndürdüm, hazneyi kenara ittim.

Askerlerden biri,"DesCon destek kuvvetle birlikte yolda,"diye mırıldandı.O bunu derken, ikinci ataşı oynatıp kilidin piminin minik, belli belirsiz bir klik sesi çıkardığını duydum. İki asker ve bir hemşire sedyeyi odama getirdi, kapı aralığında biraz durup bana doğru yuvarladılar.Zincirlerimin kilidi açıldı,kelepçelerin yumuşak bir şıngırtıyla ellerimden düştüğünü hissettim.Bir asker uysal mavi gözlerini bana dikti ve kalın dudaklarını aşağı çekerek somurttu, ifademdeki hafif değişimi fark etti, klik sesini de duymuştu. Gözleri kollarıma fırladı.

Eğer kaçmaya kalkışacaksam bu tek şansımdı.

Aniden yatağın yanına doğru dönüp sıçradım. Zincirler tekrar yatağa düştü ve ayaklarım yere çarptı. Baş dönmesi, dalga gibi üşütme geldi ama onu geride tutabilmeyi başardım. Bana silahını doğrultan asker bağırdı ancak çok yavaştı. Sedyeyi olabildiğince sert bir şekilde tekmeledim, devrildi ve bir askeri de beraberinde düşürdü. Başka bir asker beni yakalamaya çalıştı fakat eğilip ellerinden kurtuldum. Gözlerim balkona odaklanmıştı.

Ancak hâlâ üç asker duruyordu. Bana doğru koşturdular. İkisinden sıyrıldım ama üçüncüsü beni omuzlarımdan yakalayıp bir kolunu boynuma doladı. Beni yere savurdu, ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Çılgınlar gibi serbest kalmaya çalıştım.

"Yerde kal!" diye haykırdı biri, diğeri de bileklerime yeni bir kelepçe takmaya çalıştı. Arkama dönüp dişlerimi koluna geçirdiğimde acıyla uludu.

Bir işe yaramayacaktı. Yakalanmıştım. Tutuklanmıştım.

Birden balkonun cam kapısı paramparça oldu. Askerler afallamış bir halde arkalarını döndü. Her şey dönüyordu. Bağırmaların ve

ayak seslerinin ortasında balkondan odaya giren iki kişi gördüm. Biri tanıdığım bir kızdı. Kaede? diye inanamayarak baktım.

Diğeriyse Day'di.

Kaede bir askerin boynuna tekme attı. Day beni tutan askere hücum edip onu yere yapıştırdı. Daha henüz kimse bir tepki veremeden Day yeniden ayağa fırlamıştı. Elimden tutup beni ayağa kaldırdı.

Kaede çoktan balkonun kenarına gitmişti bile. Arkamızdan bir askerin, "Onları vurmayın!" diye bağırdığını duydum. "Onlar değerli mal!" Day bizi hemen balkona götürdü, sonra da bir sıçrayışta balkon korkuluklarının kenarına zıpladı. O ve Kaede diğer iki asker bize doğru koşarken beni yukarı çekmeye çalıştılar.

Ama dizlerimin üzerine düştüm. Bu enerji patlaması sürmekte olan hastalığıma yenik düşmüştü, çok zayıftım. Day tekrar korkuluktan zıplayıp yanımda diz çöktü. Kaede bir nara atarak askerlerden birini yere yapıştırdı. Bize, "Sizinle orada görüşürüz!" diye seslendi. Sonra da bütün bu karmaşanın ortasında tekrar odanın içine daldı ve askerleri savuşturdu. Onun askerlerin elinden kurtulup koridorda gözden kaybolduğunu gördüm.

Day kollarımı tutup boynuna doladı."Bırakma."Day doğrulunca bacaklarımı ona sıkıca sardım ve bütün gücümle sırtına tırmandım. Balkon korkuluğuna çıktım, botları kırık camların üzerinde çatırdadı ve birinci katı çevreleyen çıkıntıya zıpladı. O anda nereye gittiğimizi anladım. Hepimiz çatıya, savaş uçaklarının beklediği yere gidiyorduk.Kaede merdivenlerden gidiyordu. Biz biraz daha doğrudan bir yol seçmiştik.

Birinci katın kenarına çıktık.Can havliyle tutundum.Day bizi ikinci katın çıkıntısına çekerken saçlarının telleri yüzüme değiyordu.Hızlı nefes alıp verişini, tenime değen sert kaslarını hissettim. İki kat kalmıştı. Askerlerden biri bizi takip etmeye çalıştı, vazgeçti, sonra da tekrar içeri girip merdivenlere koşturdu.

Day bizi bir kat daha yukarı çıkarırken ayağını basacak yer bulmakta sıkıntı çekti. Neredeyse çatıdaydık. Askerler aşağıdaki

bahçeye yayılmaya başlamışlardı. Silahlarını bize doğrultmaya başladıklarını görebiliyordum. Day dişlerini sıktı ve beni kenara yerleştirdi. "Önce sen git," diye fısıldadı, sonra da beni alttan itti. En üst kenarı tuttum, bütün gücümü topladım ve kendimi çektim. Sonunda kenara çıkınca dönüp Day'in elini yakaladım. O da çatıya fırladı. Gözüme elindeki koyu kırmızı bir leke takıldı. Tırmanırken elini yaralamış olmalıydı.

Başım çok dönüyordu. "Elin,"diye başladım ama o sadece başını salladı,kolunu belime sardı ve biri çatıda dizili savaş uçaklarından en yakınına doğru götürdü. Askerler çatının giriş kapısından akın akın gelmeye başlamışlardı. Bize doğru en hızlı koşan kişiyi açıkça görebildim. Kaede'ydi.

DAY

KAEDE HİÇ ZAMAN KAYBETMEDİ. BİZE EN YAKIN SAVAŞ uçağını gösterip kokpitine koştu. Kurşun sesleri çınladı. June bütün ağırlığıyla bana yaslandı. Gücünün bitmekte olduğunu hissedebiliyordum, bu yüzden onu kaldırıp göğsüme yakın bir şekilde taşıdım. Çatıya çıkan askerler Kaede’nin ne yapmaya kalktığını görünce daha da hızlandılar. Fakat o çok öndeydi. Hemen rampaya koşturdum.

Rampanın ilk basamağına varınca jet motoru canlandı ve uçağın tam altında iki büyük egzoz yere bakacak şekilde dönmeye başladı. Direkt olarak gökyüzüne fırlamaya hazırlanıyorduk. Kaede kokpitten, "Acele etsene." diye çığlık attı. Sonra tekrar gözden kaybolup küfürler yağdırmaya başladı.

“Beni indir,” dedi June. Kendi ayaklarının üzerinde durdu, topalladı, sonra da doğrulup ilk iki basamağı çıktı.Arkasındaydım, gözlerim askerlerin üzerindeydi. Neredeyse gelmişlerdi. June rampanın tepesine çıkıp kokpite girmeyi başarmıştı. Rampanın yarısına çıktığımda askerlerden biri pantolonumun paçasından çekip beni geri çekiştirdi. *Dengeyi hatırla. Topuklarının üzerinde dur. Doğru yerlerine isabet ettir.* June’un bütün dersleri birden aklımdan geçti. Asker bana yumruğunu savurunca, eğildim, yanına geçtim ve kaburgalarının tam altına olanca gücümle vurdum. Bir dizinin üzerine düştü. Karaciğer vuruşu.

İki asker daha yanıma vardı, kendimi hazırladım. Fakat sonra biri haykırdı, omzunda bir kurşun yarasıyla rampadan geriye yuvarlandı. Kokpite baktım. June, Kaede’nin silahını almıştı ve askerleri hedef alıyordu. Tekrar basamaklara döndüm ve June’un Kaede'nin hemen arkasındaki koltuğa yerleştiği yere sıçradım. Kaede, "İçeri gir artık!” diye patladı. Motorlar bir kez daha

gürültüyle kükredi. Arkamda birkaç asker basamakları tırmanmaya başlamıştı.

Rampanın kenarındaki metal korkuluğa zıpladım, kokpitin kenarını tuttum ve bütün gücümle ittim. Rampa bir an için tahterevalli gibi sallandı, sonra da devrilmeye başladı. Askerler haykırıp yolun üstünden kenara fırladı. Rampa çatıya çarpana kadar ben çoktan jete binmiş, en arka koltukta kemerimi bağlıyordum. Kaede kokpiti kapadı. Çatıdan dümdüz yukarı fırlayıp binaların üzerine çıkarken midem düşmüş gibi hissettim. Kokpitin camından bakınca pilotların yakınlardaki binalarda bulunan uçaklara ve hastanenin çatısındaki ikinci jete binmek için koşuşturduklarını gördüm.

Kaede, "Kahretsin hepsini," diye çıkıştı. "Onları öldüreceğim, yan tarafımdan vurdular." Uçağın egzozlarının pozisyon değiştirdiğini hissettim. "Sıkı tutunun. Çok çılgın bir yolculuk olacak."

Yükselmeyi bıraktık. Motorlar kulakları sağır eden bir şekilde kükrüyordu artık. Sonra ileri fırladık. Kaede uçağı daha da hızlandırdıkça dünya hızla üzerimize geldi ve başımdaki basınç arttı. Bir çığlık attı. Neredeyse daha o anda kokpitte cızırdayan bir ses duydum.

"Pilot, uçağı hemen indirmen emredilmiştir."

Konuşan kişi gergin gibiydi. Bizi takip eden bir uçak olmalıydı. "Ateş edeceğiz. Tekrar ediyorum. Hemen uçağı indir, yoksa ateş edeceğiz."

"Havada peşimize düşen tek bir uçak var. Şu durumu bir düzeltelim. Nefesinizi tutun, arkadaşlar." Kaede şiddetle döndü ve ben de basınç değişiminden neredeyse bayılıyordum.

June'a, "İyi misin?" diye seslendim. Bir şey dedi ama motorların gürültüsünden ne dediğini anlamadım.

Birden Kaede bir kolu geri çekti ve başka bir kolu sonuna kadar ileri itti. Kafamı kokpitin kenarına çarptım. Bir saniyeden az bir sürede tam yüz seksen derece dönmüştük. Korkunç bir hızla bize

.

doğru gelen bir uçak gördüm. İçgüdüsel bir şekilde ellerimi kaldırdım.

June bile haykırdı. "Kaede, o..."

Kaede ateş açtı. Jetimizden önümüzdeki jete doğru parlak ışık şeritleri yağıverdi. Motorlar bizi ileri ve yukarı çekti. Arkamızda bir patlama sesi duyuldu, diğer uçak yakıt deposundan veya doğrudan kokpitinden vurulmuş olmalıydı.

"Artık bizim peşimize düşmekte zorlanacaklar," diye bağırdı. "Çok ilerideyiz ve cepheyi geçmek istemeyeceklerdir. Bu bebeği sonuna kadar zorlayacağım; birkaç dakika içinde Cumhuriyet'te olacağız." Vurulmadan cepheden nasıl geçmeyi planladığını sormadım.

Kokpitin içinde Kolonilerin yükselen binalarına bakınca, nefesimi bırakıp koltuğuma çöktüm.Parıldayan ışıklar, ışıl ışıl gökdelenler, babamın onu bir yılda görebildiğimiz birkaç gece boyunca tarif ettiği her şey. Uzaktan bakınca çok güzeldi.

Kaede, "Ee," dedi, "Bu benzini boşuna yakmıyorum, değil mi? Day... hâlâ Denver'a gidiyor muyuz?"

"Evet," diye yanıtladım.

"Plan nedir?" June'un sesi zayıf geliyordu ancak ardında alev alev yanan bir amaç, çok önemli bir şey yapmak üzere olduğumuz hissi vardı. Benim içimde bir şeylerin değişmiş olduğunu görebiliyordu.

Garip bir şekilde sakindim. "Başkent Kulesi'ne gidiyoruz," diye cevap verdim. "Cumhuriyet'e Anden'ı desteklediğimi ilan edeceğim."

JUNE

CUMHURİYET SINIRLARINDAN GEÇMEMİZE BİRKAÇ DAKİKA KALMIŞTI.

Yani şu anki hızımıza bakacak olursak (rahat bir 1300 kilometre vardı;ses bariyerini aşarken ani bir basınç değişimi hissettik,sanki derin bir çamur birikintisinden çıkarılmak gibiydi),cepheden sadece yirmi kilometre kadar, Denver'dan da birkaç yüz kilometre uzaktaydık.Day, Vatanseverlerle,Razor'ın gerçek renkleriyle,Eden'la ve Kongre'nin Seçmeni devirmekteki kararlılığıyla ilgili Kaede'nin onunla paylaştığı her şeyi bana anlattı.Kendi kendime keşfettiklerimi ve biraz daha fazlasını.Odadan fırlayıp hastanenin çatısına çıkarken kafam yerinde değildi. Şimdi serin havanın ve Kaede'nin havada yaptığı manevraların etkisiyle ayrıntıları biraz daha net bir şekilde hesaplayabiliyordum.

"Cepheye yaklaşıyoruz," dedi Kaede. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, uzaktan gelen patlamaların sesini duydum. Boğuk geliyordu ancak yerden yüzlerce metre yukarıda olmalıydık ve her patlamanın şokunu yine de hissedebiliyordum. Ani bir kalkış oldu ve koltuğuma gömüldüm. Kaede yer füzeleri tarafından vurulmayalım diye uçağı olabildiği kadar yükseğe çıkarıyordu. Yükselmeye devam ederken kendimi derin, sakinleştirici nefesler almaya zorladım. Kulaklarım sürekli dolup açılıyordu. Kaede'nin bir uçak filosuyla aynı hizaya gelişini izledim."Yakında onlardan ayrılmak zorunda kalacağız," diye mırıldandı. Sesinden canının yandığı anlaşılıyordu,büyük ihtimalle kurşun yarasındandı. "Sıkı tutunun."

"Day?" diye seslenmeyi başardım.

Hiçbir şey duyamadım ve bir an için kendinden geçtiğini düşündüm. Sonra cevap verdi: "Hâlâ buradayım." Sesi uzak

geliyordu, sanki bilincini kaybetmemeye çalışır gibi.

Kaede, "Denver'a birkaç dakika kaldı," dedi.

Tekrar dengemizi bulduk. Kokpitten altımızdaki bulut kümelerine doğru bakınca nefesimi tutuverdim. Hava gemileri (en az yüz elli tanesi gözün alabildiğine uzanıyordu) havada süzülen minyatür hançerler gibi gökyüzünü beneklere bürümüştü, ufka doğru sıralar halinde uzanıyordu. Koloniler'in gemilerinin hepsinde, uçak pistlerinin ortasında bu yükseklikten görebildiğimiz altın bir şerit uzanıyordu. Biraz önlerinde kıvılcımların ve dumanın ileri geri gittiği geniş bir boşluk vardı ve diğer tarafında da tanıdık gelen hava gemileri bulunuyordu: Her birinin gövdesinin yan tarafında kan kırmızısı bir yıldız bulunan Cumhuriyet gemileri. Her yerde uçaklar it dalaşı içindeydi. Onlardan bir yüz elli metre yukarıda olmalıydık fakat bu mesafe yeterince güvenli miydi, bilemiyordum.

Kaede'nin kontrol panelinde bir alarm çalmaya başladı. "Pilot, bu alana giriş iznin yok," dedi.(Erkek, Koloniler aksanı.) "Bu filoya ait değilsin. Hemen DesCon Dokuz'a inmen emredildi."

Kaede, "Olumsuz," diye yanıtladı.Jetimizi çekip yükseltmeye devam etti.

"Pilot, hemen DesCon Dokuz'â inmen *emredildi.*"

Kaede bir an için mikrofonunu kapadı ve bize baktı. Bulunduğumuz durum onu biraz fazla mutlu etmiş gibiydi. Yapmacık bir otoriteyle, "Çenesi düşük olan bizi takip ediyor," dedi. "Peşimize iki tane takıldı." Sonra mikrofonu yeniden açıp neşeyle yanıtladı: "Olumsuz, DesCon. Sizi vurup düşüreceğim."

Diğer uçaktaki kişi bu sefer şoke olmuş ve sinirlenmiş gibiydi. "Yönünüzü değiştirin ve..."

Kaede kulakları delen bir çığlık attı. "Gökyüzünü boşaltın, çocuklar!" Kör edici bir hızla yukarıya fırladık, sonra da dönüşe geçtik. Kokpitin penceresinin yanından ışık şeritleri geçti, peşimizdeki uçaklar bize ateş açacak kadar yakınımızda olmalıydılar. Kaede motoru durdurup dik dalışa geçerken midemin

takla attığını hissettim. Gözlerimi karartan bir hızla düşüyorduk. Bilincimi yitiriyordum.

Bir an sonra uyanıverdim. Bayılmış olmalıyım.

Düşüyorduk "Yere çakılacaktık.Altımızdaki hava gemileri büyüyordu, içlerinden birinin güvertesine çakılacakmışız gibi geliyordu. Hayır, fazla hızlı gidiyorduk, paramparça olacaktık Yanımızdan durmaksızın ışık şeritleri geçiyordu. Uçaklar hemen arkamızdan dalmışlardı.

Sonra ansızın Kaede motorları tekrar çalıştırdı. Kükreyerek canlandılar. Bir kolu sertçe çekti ve uçak yarım daire döndü, burnu tekrar havaya dönmüştü. Bu ani değişiklik yüzünden sanki koltuğum beni içine emmiş gibi hissettim. Gözlerim tekrar karardı ve bu sefer ne kadar süre geçtiğini anlayamadım. Birkaç saniye mi? Dakika mı? Tekrar göğe yükseldiğimizi fark ettim.

Diğer jetler inmeye devam ediyordu. Durmaya çalışsalar da artık çok geç kalmışlardı. Ardımızda gerçekleşen büyük patlama yüzünden koltuklarımızda sarsıldık, uçaklar geminin güvertesine onlarca bomba gücüyle çarpmış olmalıydı.Koloni gemilerinin birinden turuncu- sarı alevler yükseliyordu.İki ülke arasındaki boş hava sahasından geçerken Kaede havada tekrar dönerek bizi yaylım ateşinden kurtardı. Hava sahasını geçince Cumhuriyet'in hava gemilerinin üstünden fırladık. *Kaosta kaybolan tek başına bir Koloni savaş uçağıydı.*Dışarıdaki manzaraya ağzım açık bakakaldım, acaba Cumhuriyet, Kolonilerin kendi uçaklarından birine saldırması karşısında kafa karışıklığı yaşamış mıydı? Eğer öyleyse, bize cepheyi geçebilecek kadar zaman kazandıran şey buydu.

Kaede kahkahayla, “Bahse varım, hayatınızda gördüğünüz en iyi split-S buydu,” dedi. Her zamankinden daha zoraki geliyordu sesi.

Denver'ın sürekli dumanlı bir sis ve pus bulutuyla kaplı olan kuleleri ve korkutucu Zırh'ı git gide yaklaşıyordu. Cumhuriyet uçakları bizi vurma çabası içinde peşimize düştüğünde arkamızdan ateş ettiklerini duydum.

Kaede jeti döndürdü, arkaya bir füze fırlattı ve ileriye doğru hızlanmaya çalıştı. Day, "İçeri nasıl gireceğiz?" diye bağırdı.

Kaede, "Ben bizi içeri sokarım," diye bağırdı.

"Eğer üstten girmeye çalışırsak başaramayız," diye yanıtladım. "Zırh'ın her tarafinda sıralanmış füzeler var. Daha şehri yarılayamadan bizi vururlar."

"Her şehre girmenin bir yolu vardır." Cumhuriyet jetleri peşimizden gelmeye devam ederken Kaede bizi iyice aşağı indirdi. "Ne yaptığımı biliyorum."

Hızla Denver'a yaklaşıyorduk. Zırh'ın yaklaşmakta olan gri duvarlarının önümüzde yükseldiğini görebiliyordum. Cumhuriyet'te başka hiçbir şeye benzemeyen bir barikattı ve kenarlarında her biri birbirinden otuz metre uzaklıkta olan ağır gri sütunlar diziliydi. Gözlerimi kapadım.Kaede bizi asla -asla- onun üzerinden geçiremezdi. Bir uçak filosu geçebilirdi belki ve bunun gerçekleşme ihtimali yine de düşüktü.Bir füzeyle vurulduğumuzu hayal ettim; koltuklarımız bizi gökyüzüne fırlatacaktı, paraşütlerimize ateş açacaklardı ve bedenlerimiz yere çakılacaktı.Zırh artık yalandı.Bir süredir yaklaşmakta olduğumuzu fark etmiş olmalılardı, silahları bize dönük olacaktı. Daha önce kaçak bir Koloniler savaş uçağı görmediklerine bahse girebilirdim.

Sonra Kaede dalışa geçti. Bildiğimiz dalışlardan değildi, yere neredeyse doksan derecelik bir açıyla iniyordu, yere yapışmaya hazırdık. Arkamda Day'in nefesini tuttuğunu duydum. Biraz önce oda bayılmış olmalıydı. Altımızdaki binalar hızla yaklaşıyordu. *Uçağın kontrolünü kaybetti. Biliyorum. Vurulduk.*

Son saniyede,Kaede yukarı çekti.Mach hızında binaların üzerinden geçiyorduk, çatılara o kadar yakındık ki sanki uçağımızın altını yutacaklarmış gibi geliyordu. Kaede hemen jetin hızını düşürmeye başladı, bizi havada tutmaya ancak yetecek kadar hızla ilerliyorduk Aniden ne yapmak istediğinin farkına vardım.Tamamen aptallıktı.Bizi Zırh'ın üzerinden falan geçirmeye çalışmayacaktı, bizi trenlerin Denver'a girip çıktıkları yerden sığdırmaya çalışacaktı.

Seçmenle yaptığım tren yolculuğu sırasında gördüğüm tünellerden. Tabii ya. Zırh'ın duvarına kurulu karadan havaya füze sistemleri bizim gibi bir şeyi vurabilecek şekilde tasarlanmamıştı çünkü bu kadar düşük bir açıyla ateş edemezlerdi. Ve duvarlardaki makineli tüfekler yeterince güçlü değillerdi. Ancak Kaede hedefinden az da olsa saparsa duvara çarpıp alev alırdık Zırh'ın duvarının üstünde ileri geri koşuşturan askerleri görebileceğim kadar yakındaydık Hızlı bir şekilde irtibat kuruyor olmalılardı.

Ancak şu anda bunun önemi yoktu. Bir an için Zırh birkaç yüz metre önümüzdeydi, bir an sonraysa açık tren tünelinin girişine doğru uçuyorduk

Kaede, "Sıkı tutunun!" diye bağırdı. Uçağı indirebildiği kadar aşağı indirdi. Giriş bizi yutarken ağzını kocaman açtı.

Başaramayacaktık Tünel çok küçüktü.

Sonra içeriye girdik ve bir an için tünel zifirî karanlıktı.Uçağın kanatları girişin kenarlarına sürtünce parlak kıvılcımlar fışkırdı. Tepemizden bir gümbürtü geldi. Girişe doğru koştuklarını fark ettim ama artık çok geç kalmışlardı.

Bir saniye daha... Girişten geçip Denver'a girdik Kaede bizi biraz daha yavaşlatabilmek için kola aksi yönde asıldı.

"Yukarı, yukarı!" diye haykırdı Day. Binalar yanımızdan hızla akıyordu. Yere oldukça yakındık ve yüksek bir kışlanın yan duvarına doğru ilerliyorduk.

Kaede bir yana doğru keskin bir şekilde saptı. Duvara çarpmaktan kıl payı kurtulduk. Sonra yere indik, *çok fazla* indik. Uçak yere çarptı ve patinaj yaptı, bedenlerimizi sertçe savurdu. Uzuvlarım kopuyor gibi hissettim. Siviller ve askerler aynı şekilde sokağın iki tarafına doğru koşarak yoldan çekildiler. Kokpit birkaç kıvılcımla çatırdadı; şok içindeki askerlerin rastgele ateş açtıklarını fark ettim. Bizden birkaç blok ötedeki yollarda kalabalık sıralanmıştı,kaldırımda yalpalamakta olan jete bakakalmışlardı.

Sonunda kanatlardan biri binanın yanına takılınca sokağa doğru yan dönmüş bir şekilde çarparak durabildik Koltuğuma sert bir şekilde yeniden gömüldüm. Daha doğru düzgün nefes bile alamadan kubbemiz açıldı. Kemerimi çözüp başım döne döne kokpitin kenarına sıçradım.“Kaede.”Dumanın içinden onu ve Day'i görebilmek için gözlerimi kıstım. “Buradan...”

Söyleyeceklerim ağzımda kaldı. Kaede pilot koltuğuna yığılmıştı, kemeri hâlâ bağlıydı. Gözlükleri kafasındaydı, sanırım takmakla uğraşmamıştı bile. Gözleri kontrol paneline doğru boş bir şekilde bakıyordu.Gömleğinin ön tarafında, uçağa ilk bindiğimizde aldığı yararının yakınında küçük bir kan lekesi vardı.Yere çarparak indiğimizde serseri kurşunlardan biri kubbenin tam içinden geçip ona saplanmıştı. Daha birkaç dakika önce sanki başına hiçbir şey gelemeyecekmiş gibi görünen Kaede'ye.

Bir an donakaldım. Etrafımdaki kargaşanın sesi yok oldu ve duman, ben ve Kaede'nin kemerle pilot koltuğuna bağlı bedeni hariç her şeyi örttü. Zihnimde küçük bir ses yankılandı; bu siyah-beyaz dumanın uyuşmuşluğunu delip beni tekrar harekete geçiren bir ışık yanıp sönüyordu.

Kımılda, diyordu. Hemen.

Gözlerimi ondan ayırıp çılgınca Day'i aradım. Artık jetin içinde oturmuyordu. Zar zor kanadın ucuna ilerledim, dumanın ve enkazın içinden kör gözlerle aşağı kaydım ve ellerimle dizlerimin üzerinde yere indim. Hiçbir şey göremiyordum.

Sonra, dumanın arasından, Day aceleyle yanıma geldi Beni ayağa kaldırdı. Hemen aklıma onu ilk gördüğüm an geldi, hiçliğin içinden mavi gözleri ve toz içindeki yüzüyle çıkıp bana elini uzatmıştı. Yüzünden ıstırap okunuyordu. *O da Kaede'yi görmüş olmalı.*

Enkazın içinden sendeleyerek çıkarken, “işte buradasın... çıktın sanmıştım,” diye fısıldadı. “Kalabalığa doğru gidelim.” Bacaklarım ağrıyordu. Yere çarparak indiğimizde her yerimi morartmış olmalıydım.

.

İlk asker grubu uçağa doğru gelirken parçalanmış kanatlardan birinin altına saklandık. Yarısı sivilleri jetten uzak tutmak için derme çatma bir bariyer oluşturdu. Diğer askerler ise dumanın içine ve yamulmuş metale ışık tutuyor, hayatta kalan biri olup olmadığına bakıyordu. İçlerinden biri Kaede’yi görmüş olmalıydı çünkü diğerlerine bağırarak bir şeyler söyledi ve yanına gelmeleri için işaret etti. Sesi inanamıyormuş gibi geliyordu. “Bu bir Koloni savaş uçağı,” diye bağırdı. “Bir uçak Zırh’ı geçip Denver’ın tam ortasına geldi.” Geçici olarak kanadın altında gizlenmiştik ancak biri her an görebilirlerdi. Askerlerin barikatı bizi kalabalıktan ayırmıştı.

Etrafımızda ve şehir boyunca kırılan camların, yükselen alevlerin, çığlıkların, slogan atan insanların sesleri geliyordu, sadece jetimizin enkazına yakın olanlar bir Koloni uçağının çarptığının farkındaydı. Başkent Kulesi’ne doğru baktım. Anden’in sesi her bir şehir bloğundan,her hoparlörden yükseliyordu;canlı görüntüsü şehirdeki bütün JumboTron’lardan yayınlanıyor olmalıydı... Bütün ülke çapında da. Birkaç öfkeli göstericinin askerlere molotof kokteyli fırlattıklarını gördüm, insanlar, Kongre’nin perdelerin arkasına çekilmiş, halkın öfkesinin Anden'ın yerini Razor’ın almasına yetecek kadar yayılmasını beklediklerini bilmiyorlardı. Anden’ın bu kalabalığı sakinleştirmek için hiç şansı yoktu. Benzer protestoların ülke çapında, her şehirde ve her caddede yapıldığını hayal ettim. Eğer Vatanseverler, Seçmen’in ölümünü Başkent Kulesi’nin hoparlörlerinden halka yayınlamayı başarabilmiş olsalardı çoktan bir devrim olurdu.

“Şimdi,” dedi Day.

Kanatın altından fırladık, askerlerin barikatını tamamen hazırlıksız yakaladık. Daha içlerinden biri bizi yakalayamadan veya ateş edemeden geçtik, kalabalığa dalıp insanların arasına karıştık. Day anında başını eğip bizi kol ve bacak denizinden geçirdi. Elimi sıkı sıkı tutuyordu. Nefesim hırıltılı ve zoraki çıkıyordu ama bizi yavaşlatmayacaktım. Kendimi ilerlemeye zorladım, içlerinden geçerken insanlar şaşkınlıkla bağırıyorlardı.

Arkamızda askerler alarm verdi. “Oradalar!” diye bağırdı biri. Birkaç el ateş edildi. Peşimizdelerdi.

Kalabalığın içinden fırladık, İnsanların arada bir, *"Day mi o?"* diye bağırdıklarını duyabiliyordum.*"Koloni uçağıyla mı gelmiş,Day?* Arkamıza doğru bir bakış atınca, askerlerin yarısının yanlış yönde ilerlediklerini gördüm,nereye gittiğimizi anlayamamışlardı. Birkaçıysa hemen peşimizdelerdi. Artık Başkent Kulesi’nden sadece bir blok ötedeydik ama bana kilometreler varmış gibi geliyordu. Ara sıra kuleyi bütün bu itiş kakışın arasından seçebiliyordum. JumboTron’lar balkonda duran Anden’ı gösteriyorlardı; siyah ve kırmızılar giymiş, ince ve yalnız bir figür, ellerini çağrıda bulunmak için uzatmıştı.

Day in yardımına ihtiyacı var.

Arkamızda dört asker yavaş yavaş bize yetişiyordu. Bu kovalamaca gücümün son damlasını da almıştı. Nefes nefese kalmıştım, soluk alamıyordum. Day bana ayak uydurabilmek için yavaşlıyordu ama bu şekilde asla yetişemeyeceğimizi fark ettim. Elini sıkıp başımı salladım.

Day’e sert bir şekilde, “Sen devam etmek zorundasın,” dedim.

“Kafayı yemişsin.” Dudaklarını birbirine bastırıp bizi daha hızlı bir şekilde ileriye çekti. “Neredeyse geldik.”

“Hayır.” İnsanların arasından geçerken yanına yaklaştım. “Tek şansımız bu. Eğer bizi yavaşlatmaya devam edersem ikimiz de başaramayacağız.”

Day tereddüt etti, iki arada kalmıştı. Daha önce bir kere ayrılmıştık, eğer beni bırakırsa bir daha hiç görüp göremeyeceğini düşünüyordu. Fakat bu konuyu düşünecek zamanımız yoktu. “Ben hızlı koşamam ama kalabalığın içinde saklanabilirim. Güven bana.”

Ansızın belimden tuttu, beni sıkıca kollarının arasına aldı ve kuvvetle öptü. Dudakları alev alev yanıyordu. Ben de hararetle onu öptüm, ellerim sırtında gezindi. Nefes verirken, “Sana inanmadığım için özür dilerim,” dedi.“Saklan, tehlikeye girme. Yakında

görüşürüz.” Sonra elimi sıkıp kayboldu. Buz gibi havayı içime çektim.*Haydi, June.Kaybedecek zaman yok.*

Olduğum yerde durdum, arkama döndüm ve askerler tam bana ulaştığında çömeldim. İlk asker geldiğimi görmedi bile. Bir an için koşuyordu, sonra ona çelme taktım ve sırtüstü düştü. Bakmak için durmadım, tekrar kızgın kalabalığın içine sendeleyerek girdim, askerleri ekene kadar başım önde kalabalığın içinde ilerledim. Burada ne kadar çok insanın olduğuna inanamıyordum. Dört bir yanda, sivillerle sokak polisi arasında çatışmalar yaşanıyordu. Hepsinin üstünde de JumboTronlar Anden'ın suratının canlı görüntüsünü yayınlıyorlardı, yüz ifadesi kasvetliydi; kurşun geçirmez camın ardından yalvarıyordu.

Altı dakika geçti. Etrafımdaki insanların yavaş yavaş sustuklarını fark ettiğimde Başkent Kulesi’nden sadece on metre kadar uzaktaydım. Artık Anden’a bakmıyorlardı.

Biri, “Yukarıda!” diye bağırdı.

Anden’la aynı katın karşı tarafında, Kule’nin balkonlarından birine tünemiş altın sarısı saçlı bir çocuğa işaret ediyorlardı. Balkonun kurşun geçirmez camına sokaktan gelen ışık yansıyordu ve çocuk buradan bakınca ışık saçıyordu. Nefesimi tutup durdum. Bu Day’di.

DAY

BAŞKENT KULESİ'NE VARDIĞIMDA TER İÇİNDE KALMIŞTIM. Her yerim acıyla yanıyordu.Binanın meydana bakmayan bir tarafına gittim. İnsanlar her iki tarafa doğru yanımdan ite kaka geçerken kalabalığı gözlemledim. Her yanımızda kör edici JumboTronlar vardı, her birinde de aynı şey yayınlanıyordu. Genç Seçmen, halka evlerine dönüp boşu boşuna tehlikeye girmemelerini söylüyor, işler çığırından çıkmadan dağılmaları için yalvarıyordu. Cumhuriyeti yeniden yapılandırma planlarını okuyarak Deneme'yi kaldıracağını ve kariyer atamalarının yapılışını değiştireceğini anlatarak onları avutmaya çalışıyordu. Fakat bu kahrolası politik konuşmanın kalabalığı hiç ama hiç tatmin etmeyeceğini görebiliyordum. Ve Anden benden ve June'dan daha olgun ve bilgili olsa da önemli bir noktayı kaçırıyordu.

Halk, dediklerine güvenmiyor, ona inanmıyordu.

Kongre'nin bütün bunları zevkle izlediğine bahse girebilirdim. Razor'ın da. Anden bu oyunun arkasında Razor'ın olduğunu bile biliyor muydu? Gözlerimi kıstım, sonra da sıçrayıp binanın ikinci katına tutundum. June sanki arkamda beni yüreklendiriyormuş gibi hissetmeye çalışıyordum.

Hoparlörler sahiden de Kaede'nin Lamar'dayken bahsettiği şekilde yeniden ayarlanmıştı. Çatının tam altındaki kenar kısmına eğilip kabloları inceledim. Evet. Kablolar gece yarısı June'la o arka sokakta ilk tanıştığım zaman hoparlör sisteminden konuşup ondan veba ilacı istediğim yerdeki gibi bağlanmıştı. Ama bu sefer sadece bir sokağa değil, Cumhuriyetin başkentinin tamamına, ülkeye hitap edecektim.

Rüzgâr yanağıma batıyor ve şiddetle kulaklarımın yanından ıslık çalarak geçiyordu, sürekli duruşumu ayarlamak zorunda

bırakıyordu. Burada ölebilirdim. Balkonlardan birinin cam duvarının ardında göreceli bir güvenliğe ulaşamadan çatılardaki askerlerin beni kalabalığın geri kalanından onlarca metre yukarıda vurup vurmayacaklarını bilemiyordum. Belki de kim olduğumu anlayıp ateş etmezlerdi.

Seçmenle aynı seviyeye, onuncu kata çıkana kadar tırmandım, sonra da bir saniyeliğine aşağı bakabilmek için çömeldim. Yeterince yüksekteydim. Bu binanın köşesinden döndüğüm an herkes beni görecekti. Kitleler en çok bu tarafa toplanmışlardı, yüzleri Seçmen’e dönük ve yumrukları öfkeyle havadaydı. Buradan bile, içlerinden kaçının saçında kırmızıya boyanmış bir şerit bulunduğunu görebiliyordum. Görünüşe göre herkes aynısını yapmak isteyince Cumhuriyetin bunu yasadışı hale getirme çabaları pek bir işe yaramamıştı.

Meydanda, köşe başlarında sokak polisleri ve askerler var, acımasızca coplarıyla insanlara saldırıyor, sıra sıra kalkanlarıyla onları geri püskürtüyorlardı. Silahlarının olmamasına şaşırdım. Ellerim hiddetle titremeye başladı. Yüzlerce Cumhuriyet askerinin yüzleri görünmeyen, isyan karşıtı zırhla donanmış, gaddar ve karanlık sıralar halinde silahsız protestoculara karşı durmaları kadar korkutucu olan çok az şey vardı. Kendimi duvara doğru bastırdım ve sakin olmaya çalışarak birkaç kez temiz havayı içime çektim. June’u, June’un abisini ve Seçmeni düşünmeye; kendime bu suratı olmayan Cumhuriyet maskelerinin ardındaki insanlardan bazılarının iyi olduklarını; annelerinin, babalarının, kardeşlerinin ve çocuklarının olduğunu hatırlatmaya çalıştım. Silah kullanılmamasının sebebinin Anden olmasını, askerlere kalabalığa ateş açılmaması emrini verdiğini umuyordum. Buna inanmak zorundaydım. Yoksa insanları söylemek üzere olduğum şeylere inandırmam mümkün değildi.

Kendime, "Korkma," diye fısıldadım, gözlerim sımsıkı kapalıydı. "Korkmak gibi bir lüksün yok.”

Sonra gölgelerden çıktım, binanın köşesini dönene kadar kenar boyunca ilerledim ve bulabildiğim en yakındaki balkona zıpladım.

Meydana dönüktüm. Koruyucu balkon camı başımın yaklaşık otuz santimetre üzerinde bitiyordu ancak yine de üzerimden geçen rüzgârı hissedebiliyordum. Şapkamı çıkarıp üst kenardan savurdum. Rüzgârla yana doğru uçtu ve yere indi. Saçlarım her yanıma dağıldı. Eğildim, hoparlörlerin kablolarından birini döndürdüm ve hoparlörü bir megafon gibi tuttum. Sonra beklemeye başladım.

Önce kimse varlığımı fark etmedi. Ama çok geçmeden büyük ihtimalle saçlarımın parlaklığından dolayı bir kafa bana döndü ve sonra başka biri daha ve başka biri daha. Küçük bir gruptu. Çoğaldılar, hepsi beni gösteriyordu. Aşağıdaki kükremeler ve kızgın bağırışlar azalıyordu. June'un beni görüp göremediğini merak ediyordum. Çatılardaki askerler silahlarını bana doğrultmuşlardı ancak ateş etmiyorlardı. Bu garip, gergin etrafta benimle birlikte kalakalmışlardı. Kaçmak istedim. Her zaman yaptığım gibi, hayatımın son beş senesi boyunca hep yaptığım gibi. Kaçmak, gölgelere saklanmak.

Fakat bu sefer olduğum yerden kıpırdamadım. Kaçmaktan yorulmuştum.

Yüzler birer birer bana doğru dönerken kalabalık sessizleşti. İlk başta kuşku dolu konuşmalar duydum. Hatta birkaç kahkaha bile vardı. Birbirlerine, bu Day olamaz, diye mırıldandıklarını hayal edebiliyordum. Onun kılığına girmiş biri bu sadece. Ama burada durmaya devam ettikçe sesleri daha da yükseldi. Artık herkes bana bakıyordu. Gözlerim Anden'ın balkonunda durduğu yere kaydı; artık o bile bana bakıyordu. Nefesimi tuttum, vurulmamı emretmemesini umdum. Benim tarafımda mıydı?

Sonra hepsi ismimi haykırmaya başladı.*Day! Day! Day!* Kulaklarıma neredeyse inanamayacaktım. Benim için tezahürat yapıyorlardı ve sesleri bütün bloklarda yankılanıyor, bütün sokaklara ulaşıyordu. Olduğum yerde kaldım; hâlâ el yapımı megafona sıkı sıkı tutunuyor, gözlerimi kalabalıktan alamıyordum. Hoparlörü ağzıma götürdüm.

“Cumhuriyet halkı!” diye bağırdım. “Beni duyuyor musunuz?"

Sözlerim meydandaki bütün hoparlörlerden bangır bangır yankılanıyordu; bildiğim kadarıyla ülkedeki bütün hoparlörlerden de... Afalladım. Aşağıdaki insanlar yeri titreten bir sevinç çığlığı attı. Kongre'deki birinden askerlere aceleyle bir emir gönderilmiş olmalıydı çünkü bazılarının silahlarını kaldırdıklarını gördüm. Tek bir kurşun havayı yardı ve cama çarptı; kıvılcımlar saçıldı. Hareket etmedim.

Seçmen onunla beklemekte olan korumalara hızlı bir şekilde işaret verdi ve hepsi de bir elini kulağına götürüp mikrofonlarına konuştu. Belki de onlara bana zarar vermemelerini söylüyordu. Kendimi buna inanmaya zorladım.

Gelen kurşun yönünde, “Yerinizde olsam bunu yapmazdım,” diye bağırdım. Dengeni bozma. Halkın tezahüratları âdeta kükremeye dönüştü. “Bir ayaklanma istemezsiniz, değil mi, Kongre?”

Day! Day! Day!

“Bugün, Kongre, size bir ültimatom vereceğim.” Gözlerim JumboTron’lara döndü. “Sizin sorumlu olduğunuz bir suç yüzünden birkaç Vatanseveri tutukladınız. Onları serbest bırakacaksınız. Hepsini. Eğer bırakmazsanız halkınıza eylem çağrısında bulunacağım ve gerçekten de bir devrimle karşı karşıya kalacaksınız. Ama büyük ihtimalle beklediğiniz türden bir devrim olmayacak.” Siviller onayladıklarını gösterir şekilde haykırdılar. Tezahüratlar hararetle devam ediyordu.

“Cumhuriyet halkı.” Devam ederken beni yüreklendiriyorlardı. "Beni dinleyin. Bugün, hepinize bir ültimatöm vereceğim.”

Benim sustuğumu fark edene kadar tezahürat etmeye devam ettiler, sonra onların da sesleri kesildi. Hoparlörü daha yakına getirdim. "Benim adım Day.” Sesim havayı doldurdu. "Bugün burada protesto ettiğiniz haksızlıklara karşı ben de savaş verdim. Sizin çektiklerinizi ben de çektim. Sizler gibi ben de ailemin ve arkadaşlarımın Cumhuriyet askerlerinin elinde ölüşünü izledim.”

Gözlerimi kırpıp bu anıların kontrolümü ele geçirmesine izin vermedim. Devam et. "Aç kaldım, dayak yedim ve aşağılandım. İşkence gördüm, hakarete ve zulme uğradım. Sizlerle gecekondularda yaşadım. Sizin için hayatımı tehlikeye attım. Ve sizler de benim için hayatlarınızı tehlikeye attınız. Bizler ülkemiz için hayatlarımızı tehlikeye attık - şu anda içinde yaşadığımız ülke için değil, sahip olmayı umduğumuz ülke için. Hepiniz, her biriniz birer kahramansınız.

Bana sevinç nidalarıyla karşılık verdiler. Aşağıda bazı askerler boşu boşuna mücadele edenleri yakalayıp tutuklamaya çalışıyordu, diğerleriyse başarısız bir şekilde düzeneği değiştirilmiş hoparlör sistemini devre dışı bırakmaya uğraşıyordu. Kongre'nin korktuğunu fark ettim. Benden korkuyorlardı, tıpkı her zaman olduğu gibi. Ben de devam ettim. Halka, anneme ve kardeşlerime olanları anlattım ve de June'a olanları. Onlara Vatanseverleri ve Senato'nun Anden'a karşı gerçekleştirdiği suikast girişiminden bahsettim. Razor'ın bütün bunları dinlediğini ve kudurduğunu umuyordum. Bütün konuşma boyunca kalabalığın dikkati bir saniye bile kesilmedi.

"Bana güveniyor musunuz?" diye bağırdım. Kalabalık tek bir ses halinde yanıtladı. Bu insan denizi ve kulakları sağır eden kükreyişleri çok fazlaydı. Eğer annem burada olsaydı, babam ve John burada olsalardı bana bakıp gülümserler miydi? Tüylerimi ürperten derin bir nefes aldım. *Buraya yapmaya geldiğin şeyi tamamla.* Halka ve genç Seçmen'e odaklandım. Gücümü topladım. Sonra da asla söylemeyeceğimi düşündüğüm sözler ağzımdan döküldü.

"Cumhuriyet halkı,*düşmanınızın kim olduğunu bilin*. Düşmanınız Cumhuriyetin yaşayış biçimi, bizi baskı altında tutan yasaları ve gelenekleri, bizi bu noktaya getiren hükümet. Eski Seçmen. Kongre." Kolumu kaldırdım ve Anden'a doğrulttum. "Ama yeni Seçmen... *Düşmanınız. Değil.*" İnsanlar sustu. Gözlerini benden hiç ama hiç ayırmıyorlardı. "Siz Kongrenizin Denemeleri kaldırmayı veya ailelerinize yardım etmek istediğini mi düşünüyorsunuz? Bu bir yalan." Bunu söylerken Anden'ı işaret ettim, ilk kez ona inanmak istiyordum. "Seçmenimiz genç, hırslı. O da benim gibi sizin için

mücadele vermek istiyor ama öncelikle bu şansı ona vermeniz gerek. Eğer gücünüzle ona destek olursanız, ona yardım ederseniz o da bize yardım edecek. Bizim için değişiklikler yapacak, adım adım ilerleyecek. O hepimizin hayalini kurduğu ülkeyi inşa edebilir. Ben buraya bu gece sizler için ve *onun* için geldim. Bana güveniyor musunuz?" Sesimi yükselttim: "Cumhuriyet halkı, bana güveniyor musunuz!"

Sessizlik. Sonra birkaç kişi tezahürat etmeye başladı. Başkaları da katıldı. Gözlerini ve yumruklarını bana doğrultmuşlardı, sesleri dinmiyordu, bu bir değişim dalgasıydı. "O zaman sizler de benim gibi sesinizi Seçmeniniz için yükseltin,o da sesini sizin için yükseltsin!"

Tezahüratlar sağır ediciydi, her şeyi ama her şeyi boğuyordu. Genç Seçmen'in gözleri üzerimdeydi ve en sonunda June'un haklı olduğunu fark ettim. Cumhuriyetin yıkılmasını istemiyordum. Değişmesini istiyordum.

JUNE

İKİ GÜN OLDU.YA DA DAY'İN BAŞKENTİN TEPESİNE ÇIKIP SEÇMENİMİZE desteğini ilan ettiğinden beri tam olarak elli iki saat sekiz dakika geçti. Gözlerimi her kapadığımda onu hâlâ orada görebiliyordum, saçları gecenin içinde güneş gibi parlıyor, sözleri şehre, bütün ülkeye açık ve güçlü bir şekilde yayılıyordu. Her rüya görüşümde dudaklarımda bıraktığı son öpücüğün ateşini yeniden duyuyor, gözlerindeki ışığı ve korkuyu yeniden görüyordum. Cumhuriyet'teki herkes o gece onu dinlemişti. Anden'a yeniden güç vermişti ve Anden tek bir seferde bütün ülkeyi kazanmış oldu.

Bu, Denver'ın şehir merkezine uzak bir yerinde bulunan bir hastanede geçirdiğim ikinci gündü. Yanımda Day olmadan geçen ikinci akşamüstüydü. Birkaç oda aşağıda Day de aynı testlerden geçiyordu, hem sağlıklı olup olmadığını kontrol etmek için hem de Kolonilerin kafasına herhangi bir gözlemleme cihazı yerleştirmediğinden emin olmak için. Kardeşine yeniden kavuşmak üzereydi. Doktorum benim iyileşip iyileşmediğime bakmak için gelmişti ama bunu hiçbir şekilde gizlilik içinde yapamayacaktı. Aslında odamın tavanına,bakınca her köşede güvenlik kameraları olduğunu gördüm; canlı görüntümü halka yayınlıyorlardı. Cumhuriyet, halkın Day'e ve bana iyi bakılmadığını hissetmesinden korkuyordu.

Duvardaki ekranlardan birinde Day'in odası görünüyordu.Ondan bu kadar uzun süre ayrı kalmayı kabul etmemin tek sebebi buydu.Keşke onunla konuşabilseydim.Beni X ışınları ve alıcılarla taramayı bıraktıkları anda mikrofon taktım.

Hemşireler derime altı adet alıcı yerleştirirken,"Günaydın, Bayalı Iparis,"dedi doktorum.Cevaben bir şeyler mırıldandım fakat dikkatim Day'in kendi doktoruyla konuştuğu kamera

görüntüsündeydi.Kollarını boyun eğmez bir duruşla kavuşturmuştu ve ifadesi şüpheciydi.Arada bir dikkatini duvarda benim göremediğim bir şeye yöneltiyordu. Acaba o da beni bir kamera görüntüsünden izliyor mudur diye merak ettim.

Doktorum dikkatimi dağıtan şeyin ne olduğunu fark etti ve yorgun bir şekilde daha sormadığım sorumu yanıtladı. “Onu yakında göreceksiniz, Bayan Iparis. Tamam mı? Söz veriyorum. Şimdi ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Gözlerinizi kapatın ve derin bir nefes alın.”

Çaresizliğimi bastırdım ve dediğini yaptım. Göz kapaklarımın içinde ışıklar parladı, sonra da beynimden omuriliğime soğuk, gıdıklayan bir his indi. Ağzımın ve burnumun üzerine jelimsi bir maske sürdüler. Bu kısımda paniklememek için klostrofobi ve boğulma hissiyle mücadele etmeye çalıştım. Kendi kendime, sadece test yapıyorlar, diye sürekli tekrarladım. Kolonilerin beynimi yıkayıp yıkamadıklarını, akli dengemi, Seçmenin -ve Cumhuriyetin- bana tamamen güvenip güvenemeyeceğini test ediyorlardı. Sadece bu kadar.

Saatler akıp geçti. Sonunda bitti ve doktor gözlerimi tekrar açabileceğimi söyledi.

Tabletine bir şeyler yazarken, “İyi iş çıkardın, İparis,”dedi,“öksürüğün biraz daha sürebilir ama hastalığının en kötü evresini atlattın.İstersen burada kalmaya devam edebilirsin,” yüzümdeki bitkin ifadeyi görünce gülümsedi, “ama eğer yeni dairene geçmeyi tercih edersen bugün taburcu edilmeni ayarlayabiliriz. Yine de şanlı Seçmenimiz sen buradan ayrılmadan önce seninle konuşmak için can atıyor.”

“Day nasıl?” diye sordum. Sesimdeki sabırsızlığı saklamam zordu. “Onu ne zaman görebilirim?”

Doktor kaşlarını çattı. “Bunu daha şimdi konuşmamış mıydık? Day senden hemen sonra taburcu edilecek. Önce kardeşini görmesi gerekiyor.”

Dikkatle yüzünü inceledim. Doktorun biraz önce tereddüt etmesinin bir sebebi vardı; Day'in iyileşmesiyle ilgiliydi. Doktorun yüz kaslarındaki hafif seğirmeyi görebiliyordum. Benim bilmediğim bir şey biliyordu.

Doktor beni birden kendime getirdi. Tabletini yanına bıraktı,doğruldu ve yüzüne yapay bir gülümseme yerleştirdi."Eh, bugünlük hepsi bu kadar. Cumhuriyet'e resmî olarak yeniden yerleştirilmen yarın yeni atamanla birlikte başlayacak. Seçmen birkaç dakika içinde gelecek, duruşuna çekidüzen vermek için zamanın olacak." Bunları dedikten sonra doktor ve hemşireler alıcılarını ve makinelerini alıp beni yalnız bıraktılar.

Yatağımda oturup gözlerimi kapıya diktim. Omuzlarımda koyu kırmızı bir pelerin vardı ama yine de bu odada kendimi ısınmış hissedemiyordum. Anden beni görmeye geldiğinde titremeye başlamıştım.

Kendine has zarafetiyle içeri girdi, ayaklarında ses çıkarmayan koyu botlar vardı, siyah bir kaşkol ve üniforma giymişti, saçlarının lüleleri mükemmel bir şekilde kesilmişti, burnunun üzerinde ince çerçeveli gözlükleri düzgünce duruyordu. Beni görünce gülümsedi ve selam verdi. Bu hareketi bana Metias'ı hatırlatıp içimi yaktı ve kendime gelebilmek için birkaç saniye boyunca ayaklarıma bakmak zorunda kaldım. Neyse ki benim de selam verdiğimi düşünmüştü.

Onu, "Sayın Seçmen," diye selamladım.

Gülümsedi; gözleri üzerimde gezindi. "Kendini nasıl hissediyorsun, June?"

Ona gülümseyerek karşılık verdim. "Yeterince iyiyim."

Anden biraz güldü ve başını eğdi. Bir adım daha yaklaştı fakat yatağa oturmaya çalışmadı. Gözlerindeki arzuyu hâlâ görebiliyordum, söylediğim her kelimeye, ettiğim her harekete dikkat edişini. Herhalde şimdiye kadar benim Day'le ilişkim hakkımdaki söylentileri duymuş olmalıydı.Eğer biliyorduysa bile belli etmedi.Bana bakarken yakalayınca utanıp, "Cumhuriyet," diye devam etti, "yani hükümet senin eski rütbenle orduya geri dönmen

de bir sakınca olmadığı görüşünde karar laldı. Burada, Denver'da bir Ajan olacaksın."

Yani Los Angeles'a geri dönmeyecektim. En son duyduğumda, L.A'taki karantina Anden Senatodaki hainler hakkında bir soruşturma başlattığında kaldırılmıştı— hem Razor hem de Komutan Jameson vatana ihanet suçundan tutuklanmışlardı. Jameson'un şu anda benden ve Day'den ne kadar nefret ettiğini tahmin bile edemiyordum... suratında şu anda bulunan öfkenin düşüncesi bile tüylerimi ürpertti.

Bir süre sonra, "Teşekkür ederim," dedim. "Çok minnettarım."

Anden bir elini havaya doğru salladı. "Gerek yok. Sen ve Day bana çok önemli bir hizmette bulundunuz."

Ona gelişigüzel bir şekilde selam verdim. Day'in etkisi şimdiden hissediliyordu.

Doğaçlama konuşmasından sonra Kongre ve ordu, protestocuların cezalandırılmadan evlerine dönmelerine izin vermesi ve suikast girişimi sırasında tutuklanan Vatanseverin (hareketlerinin gözlenmesi koşulu altında) serbest bırakılmaları konusunda Anden'a boyun eğmişlerdi. Eğer Senato daha önceleri Day'den korkmuyorduysa bile, artık korkuyordu. Şu an için sadece birkaç doğru kelime seçimiyle ülke çapında devrim başlatma gücüne sahipti.

"Ama..." Anden ellerini ceplerinden çıkarıp kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken sesi azaldı. "Senin için farklı bir teklifim var. Bence sen ajanlıktan daha önemli bir pozisyonu hak ediyorsun."

Onunla tren yolculuğu yaptığımız zamandan bir anı aklımda canlandı, dilinin ucundaki o teklif. "Nasıl bir pozisyon?"

Yatağımın kenarına oturmaya karar verdi.O kadar yakınımdaydı ki hafif nefesini tenimde hissedebiliyor, çenesindeki kısa sakalları görebiliyordum. "June," diye başladı. "Cumhuriyet daha önce hiç bu kadar dengesiz bir halde bulunmamıştı. Day bizi yıkılmanın

eşiğinden kurtardı ama hâlâ tehlikeli bir zamanda iktidardayım. Senatörlerin çoğu kendi aralarında güç savaşı veriyorlar ve ülkedeki birçok kişi yanlış bir hamle yapmamı bekliyor.” Anden bir saniyeliğine sustu. “İnsanların bana sürekli destek olmaları için sadece bu an yeterli olmayacak ve ben ülkeyi tek başıma bir arada tutamam.”

Gerçeği söylediğini biliyordum. Yüzündeki bitkinliği ve ülkesine karşı taşıdığı sorumluluğun çaresizliğini görebiliyordum.

“Babam genç bir Seçmenken ülkeyi annemle birlikte yönetiyordu. En güçlü olduğu dönemdi bu. Ben de bir müttefik istiyorum, Kongredeki herkesten daha çok güç sahibi olan, güvenebileceğim zeki ve dayanıklı birini.” Lafı nereye getirdiğini anlamaya başladıkça nefesim hızlandı. “Halkın nabzını tutabilen bir partner istiyorum, yaptığı her şeyde inanılmaz yetenekli olan ve bir ülkeyi baştan yaratma konusunda benimle aynı fikirlere sahip olan birini. Tabii ki ajanlıktan bir anda terfi olmak zordur. Bu kişinin çok yoğun çalışmalardan, yönlendirmelerden ve eğitimden geçmesi gerekir. Yıllarca, *on yıllarca* sürecek bir süreçten geçerek varması gereken bir pozisyon bu, önce Senatör olarak tecrübe edinmesi ve Senato’nun liderliğini yaparak gelişmesi gerekir. Bu kolayca bahşedilebilecek bir eğitim süreci değil, özellikle de senatoluk tecrübesi olmayan birine. Tabii ki yanımda staj yapan başka Princeps adayları da olacak.” Burada duraksadı, ses tonu değişti. “Ne düşünüyorsun?”

Başımı salladım, Ander'ın bana tam olarak ne teklif ettiğinden hâlâ emin değildim. Bir Princeps olma şansım vardı. Seçmenden sonra gelen en önemli pozisyon. Hayatımın geri kalanının neredeyse tamamını Anden'la birlikte geçirmem gerekecekti, en az on yıl boyunca attığı her adımda yanında olacaktım. Day’i asla göremeyecektim. Bu teklif onunla birlikte yaşama hayallerimi sarstı. Anden bu terfii sadece yeteneklerim yüzünden mi teklif ediyordu yoksa duygularının onu etkilemesine izin verip benimle daha çok zaman geçirebilme umuduyla istiyordu? Ben zaten diğer Princeps adaylarıyla nasıl yarışabilirdim ki? Bazıları belki de benden onlarca

yıl ileride, belki de Senatör olmuş olacaklardı. Derin bir nefes aldım, sonra da ona diplomatik bir şekilde sormaya çalıştım. “Seçmenim,” diye başladım. “Bence siz...”

“Sana baskı yapmayacağım,” diye lafımı böldü, sonra da yutkunup gergin bir şekilde gülümsedi. “Bu teklifi geri çevirmekte tamamen özgürsün. Ve Princeps olmak için...” Anden kızarıyor muydu? Lafını değiştirip, “Olmak zorunda değilsin,” dedi. “Ben... Cumhuriyet... bunu yaparsan sana minnettar oluruz sadece.”

“Bunu yapabilecek yeteneğim olup olmadığını bilmiyorum,” dedim. “Çok daha iyi birine ihtiyacınız var.”

Anden iki elimi de ellerine aldı. “Sen Cumhuriyeti sarsmak için doğmuşsun. June, senden daha iyi kimse yok”

DAY

DOKTORLAR İLK BAŞTA BENDEN HOŞLANMADILAR.BEN DE aynı hisleri taşıyordum, tabii hastanelerde çok iyi şeyler yaşadığım söylenemezdi.

İki gün önce, beni sonunda Denver Başkent Kulesi'nden indirip benim için tezahürat eden yüzlerce kişiyi sakinleştirmeyi başarınca beni bir ambulansa bağlayıp doğruca hastaneye götürdüler.Gittiğimizde bir doktorun gözlüğünü kırdım ve yaralanıp yaralanmadığımı görmek için beni incelemek istediklerinde odadaki metal tepsileri tekmeleyip devirdim.Onlara,"Bana elinizi sürerseniz, sizi öldürürüm,"diye hırladım. Hastane görevlileri beni bağlamak zorunda kaldı.Eden diye boğazım yırtılırcasına haykırdım, onu görmek istediğimi, onu getirmezlerse bütün hastaneyi yakacağımı söyledim.June diye haykırdım.Vatanseverlerin serbest bırakıldıklarını kanıtlamalarını söyledim. Kaede'nin cesedini görmek istediğimi söyledim, onlara düzgün bir cenaze töreni yapmaları için yalvardım.

Verdiğim tepkiler halka canlı yayın olarak veriliyordu çünkü hastanenin önünde toplanmışlardı ve bana iyi davranıldığını görmek istiyorlardı. Sonra giderek sakinleştim ve beni canlı gördükten sonra, Denver'daki kalabalık da sakinleşti.

Bana bir Cumhuriyet gömleği ve ordu pantolonundan oluşan takım verilirken doktorum, "Şimdi, bütün bunlar senin yakından gözlemlenmeyeceğin anlamına gelmiyor." Güvenlik kameraları ne dediğini anlamasın diye mırıldanıyordu. Küçük yuvarlak gözlüklerinden yansıyan ışığın arkasındaki gözlerini ancak görebiliyordum.

"Ama Seçmen tarafından tamamen affedildin ve kardeşin Eden hastaneye gelmek üzere."

Sessizdim. Eden’a ilk veba bulaştığı andan beri olan her şeyden sonra, Cumhuriyet’in onu bana geri vereceğine inanamıyordum. Tek yapabildiğim, sıkılmış dişlerim arasından doktora gülümsemekti.O da bana antipati dolu bir ifadeyle gülümseyerek karşılık verdi, sonra da test sonuçlarım ve bütün bunlar bittikten sonra nerede yaşayacağım hakkında konuştu. Burada bulunmak istemediğini biliyordum ama bu kadar kameranın önünde açık açık söyleyemiyordu. Gözümün kenarıyla June'a ne yapmakta olduklarını gösteren ekranı görebiliyordum. Güvende görünüyordu, benimle aynı kontrollerden geçiyordu. Fakat boğazımdaki endişe bir türlü gitmiyordu.

“Sana özel olarak söylemek istediğim son bir şey daha var,” dedi doktor. İsteksizce dinliyordum. "Oldukça önemli. X-lşını testlerinde bilmen gereken bir şey keşfettik."

Onu daha iyi duyabilmek için öne eğildim. Ancak tam o anda odanın dâhili telefonu çaldı. "Doktor Bey, Eden Bataar Wing geldi," diyordu. “Lütfen Day’e iletin."

Eden. Eden *buradaydı.*

O anda kahrolası X-lşını testlerimin sonuçlarını hiç umursayamazdım. Eden dışarıda, odamın kapısının hemen dışındaydı. Doktor bana bir şey anlatmaya çalışıyordu ama onun yanından geçiverip kapıyı savurdum ve koridora tökezledim.

İlk başta onu göremedim. Koridorlarda gezen çok fazla hemşire vardı. Sonra koridordaki sıralardan birine oturmuş, bacaklarını sallayan küçük bir şekil gördüm; cildi sağlıklı, altın sarısı saçlarının lüleleri düzensizdi ve ona büyük gelen bir okul üniforması ve küçük botlar giyiyordu. Boyu uzamış gibi görünüyordu ama belki de artık dik oturabildiği için böyle geliyordu. Bana dönünce kalın, siyah çerçeveli bir gözlük taktığını fark ettim. Gözleri açık, hafif mor tonundaydı. Aklıma o soğuk, karla karışık yağmurun yağdığı gece vagonda gördüğüm küçük oğlanı hatırlattı.

Boğuk bir sesle, “Eden," diye seslendim.

Gözleri odaklanamıyordu fakat yüzünde muhteşem bir gülümseme belirdi. Kalkıp bana doğru yürümeye çalıştı ancak tam olarak nerede olduğumu göremeyince durdu. Titrek bir tereddütle, “Daniel, sen misin?.." dedi.

Koşup onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım. “Evet,” diye fısıldadım. “Benim."

Eden sadece ağlamaya başladı. Bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Boynumu o kadar sıkı tutuyordu ki beni bir daha hiç bırakacağını sandım. Veba görme yeteneğinin büyük bir kısmını götürmüştü ama buradaydı, hayattaydı ve iyi durumdaydı, yürüyüp konuşabilecek kadar sağlıklıydı. Bu bana yeterdi. Tek elimle saçlarını karıştırıp, “Seni gördüğüme sevindim, ağabeyciğim,” demeyi başardım. “Çok özledim seni.”

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyordum. Dakikalar boyunca mı? Saatler mi? Ama bunun bir önemi yoktu. Uzun saniyeler birbiri ardına geçiyordu ve ben de bu anı olabildiğince uzatmaya çalışıyordum. Sanki burada bütün aileme sarılıyormuş gibi hissediyordum. Benim için anlamlı tek şey oydu. En azından hayatımda bu vardı.

Arkamdan bir öksürük sesi duydum.

Doktor, “Day," dedi. Odamın açık kapısına yaslanıyordu, floresan ışığın altında yüzü gölgeler içinde ve kasvetliydi. Eden’ı yavaşça yere bıraktım, bir elim omzundaydı. “Benimle gelir misin, söz veriyorum kısa sürecek. Ben, ah..." Eden’ı görünce durdu. “Kardeşinin burada beklemesi daha iyi olur. Sadece şimdilik. Birkaç dakika içinde biteceğini garanti ederim, sonra da ikinizi de yeni dairenize götürürler."

Olduğum yerde duruyordum, içimden ona güvenmek gelmiyordu.

Tekrar, “*Söz veriyorum*" dedi. "Eğer yalan söylüyorsam da Seçmen’den beni tutuklatmasını isteyebilecek gücün var.”

Eh, dediği doğruydu. Yanağımın içini çiğneyerek biraz daha bekledim, sonra Eden'ın başını okşadım. "Hemen geliyorum, tamam mı? Burada otur. *Hiçbir yere* gitme. Eğer biri seni götürmeye çalışırsa çığlık at. Anladın mı?"

Eden bir eliyle burnunu sildi ve başını salladı.

Onu tekrar sıraların olduğu yere götürdüm, sonra da doktorla birlikte odaya girdim. Hafif bir klik sesiyle kapıyı kapadı.

Sabırsızca, "Nedir?" dedim. İkide bir kapıya bakmaktan kendimi alamıyordum, sanki tetikte olmazsam eriyip gidecekmiş gibi geliyordu. Duvardaki ekrandan June'un odasında tek başına olduğunu gördüm.

Fakat doktor bu sefer bana sinir olmuş gibi görünmüyordu. Duvardaki bir düğmeye bastı ve kameraların sesini kapatmaları konusunda bir şeyler söyledi. "Sen gitmeden önce de söylediğim gibi... Testlerinin bir parçası olarak, Koloniler herhangi bir değişiklik yapmışlar mı diye beynini de inceledik. Endişelenecek bir şey bulamadık... ama başka bir şeye rastladık." Arkasını döndü, küçük bir cihaza tıklayıp duvarda duran aydınlatılmış bir ekranı işaret etti. Beynimin görüntüsünü gösteriyordu. Ne gördüğümü anlayamadan bakarken kaşlarımı çattım. Doktor görüntünün altına doğru koyu renkli bir lekeyi gösterdi. "Bunu sol hipokampüsünün yakınlarında bulduk. Uzun süredir, büyük ihtimalle yıllardır orada olduğunu düşünüyoruz ve git gide kötüleşiyor."

Bir süre görüntüyü inceledim, sonra doktora geri döndüm. Bana hâlâ önemsiz bir şey gibi geliyordu, özellikle de Eden beni koridorda beklerken. Özellikle de June'u tekrar görebilecekken.

"Ve? Başka ne var?"

"Şiddetli baş ağrıların oluyor mu? Son zamanlarda veya son birkaç senedir?"

Evet. Tabii ki oluyordu. Los Angeles Merkez Hastanesi üzerimde testler yaptığı o geceden beri baş ağrılarım dinmemişti, ölmem gereken, kaçtığım o geceden beri. Başımla onayladım.

Kollarını kavuşturdu.“Kayıtlarımıza göre Denemende başarısız olduktan sonra üzerinde deneyler yapılmış...Beyninde gerçekleştirilen bazı deneyler var. Senin... ah..." öksürdü, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu,“bu durumda fazla dayanamaman bekleniyordu ancak hayatta kaldın. Şey, görünüşe göre etkileri yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamış.” Sesini alçaltıp fısıldamaya başladı. “Bunu kimse bilmiyor... Seçmen bile. Ülkenin yeniden bir devrim konumuna gelmesini istemeyiz. İlk başta bunu bir dizi ameliyat ve ilaçlarla tedavi edebileceğimizi düşünmüştük ama sorunlu bölgeleri daha yakından incelediğimizde her şeyin hippokampüsündeki sağlıklı kısımla çok fazla iç içe olduğunu ve algı kapasitene *ciddi ölçüde* hasar vermeden durumu düzeltemeyeceğimizi gördük.”

Yavaşça yutkundum. “Yani? Bu ne anlama geliyor?”

Doktor gözlüklerini iç çekerek çıkardı. “Öleceğin anlamına geliyor, Day.”

JUNE

JUNE

SAAT:20.07

TABURCU EDİLİŞİMDEN İKİ GÜN SONRA.

OHFORD APARTMANI, LODO BÖLGESİ. DENVER.

İÇERİDE SICAKLIK 72'C.

DAY DÜN SABAH YEDİDE TABURCU EDİLMİŞTİ.O ZAMANDAN BERİ onu üç kere aradım, hiçbirine cevap vermedi.Birkaç saat önce sonunda kulaklığımdan sesini duyabildim."Bugün müsait misin,June?"Sesinin yumuşaklığı içimi titretti. "Bir uğrayabilir miyim? Seninle konuşmak istiyorum."

"Tabii, gel," diye cevap vermiştim. Konuşmamız bundan ibaretti.

Yakında burada olurdu. Son bir saattir kendimi daireyi toparlayıp Ollie'nin tüylerini tarayarak meşgul etmeye çalıştıysam da tek düşünebildiğim, Day'in ne hakkında konuşmak istediği olduğunu itiraf etmeye utanıyordum.

Tekrar bana ait bir yaşam alanım olması garipti. Daire bana tanıdık gelmeyen onlarca yeni eşyayla döşenmişti. Şık koltuklar, zarif avizeler, cam masalar, ahşap zemin... Sahip olduğum için beni rahatsız eden lüks şeyler. Penceremin dışında hafiften ilkbahar karı yağıyordu. Ollie yanımda, iki koltuktan birinde uyuyordu. Hastaneden taburcu edildikten sonra askerler jipleriyle beni Oxford Apartmanı'na getirdi ve içeri adımımı attığımda ilk gördüğüm şey Ollie'ydi. Kuyruğunu çılgınlar gibi sallıyor, burnunu hevesle avucuma bastırıyordu. Bana Seçmenin çok önceden köpeğimin Denver a götürülüp orada bakılmasını istediğini söylediler... Tam

Thomas beni tutukladıktan sonra. Şimdi de bana Metias'tan kalan bu küçük parçayı geri vermişlerdi. Thomas'ın bütün bu olanlar hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Acaba her zamanki gibi protokolü izleyip beni bir daha ki sefere gördüğünde eğilerek bana sonsuz sadakat yemini mi edecekti? Belki Anden, Komutan Jameson ve Razor'la birlikte onun da tutuklanmasını emretmişti. Böyle bir şey karşısında ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Dün Kaede'yi gömdüler. Onun bedenini yakıp cenaze kulelerinden birinin duvarına küçük ve sade bir yazı yazacaklardı ama ben daha güzel bir şey olması için ısrar ettim. Gerçek bir mezarlık. Kendine ait otuz santimetrekardik bir alan. Anden dediğimi yaptı tabii. Eğer Kaede hayatta olsaydı nerede olurdu acaba? Cumhuriyet onu hava kuvvetlerine alır mıydı? Day onun mezarını ziyaret etmiş miydi? Kaede'nin ölümünden kendimi suçladığım gibi o da kendini suçluyor muydu? Hastaneden çıktıktan sonra belki de bu yüzden benimle iletişime geçmek için bu kadar beklemişti.

Şimdi ne olacaktı? Buradan sonra nereye gidecektik?

Saat 20.12'ydi. Day gecikmişti. Başka hiçbir şey yapamıyor, gözlerimi kapıdan ayıramıyordum, eğer gözlerimi kırparsam onu kaçırabilirmişim gibi geliyordu.

Saat 20.15 oldu. Daireye yumuşak bir sesi yayıldı.Ollie hareketlendi, kulaklarını çevirdi ve uludu. *Gelmişti*. Koltuktan sıçradım. Day o kadar hafif yürüyordu ki köpeğim bile koridordan geldiğini duyamamıştı.

Kapıyı açtım ve donakaldım. Söylemeyi planladığım merhaba boğazıma oturdu. Day, elleri ceplerinde, üzerinde nefes kesen yepyeni bir Cumhuriyet üniformasıyla (siyah manşetlerinden ve pantolonunun yan tarafından gri şeritler geçiyordu, ordu ceketi Denver'ın başkent devriyelerine özgü kesimli, kaim çapraz yakalıydı ve cebinden sarkmış halde gördüğüm her biri ince altın bir zincirle süslenmiş, zarif, beyaz neopren eldivenleri vardı) önümde duruyordu. Işıl ışıl saçları omuzlarını geçiyordu, üzerlerine dışarıda

yağan minik kar taneleri düşmüştü. Gözleri parlak, çarpıcı derecede mavi ve çok güzeldiler; birkaç kar tanesi uzun kirpiklerine düşmüştü. Bu manzara karşısında dayanacak gücüm kalmamıştı. Bırakın asker üniformasını, onu daha önce herhangi bir resmî kıyafede bile görmemiştim. Kendimi böyle bir görüntüye hazırlamayı, güzelliğini ortaya çıkaracak koşullarda nasıl görünebileceğini düşünmemiştim.

Day yüzümdeki ifadeyi gördü ve dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. Üzerindekileri göstererek, "Seçmenle el sıkışırken çekilecek bir fotoğraf içindi," dedi. "Ben seçmedim. Tabi ki.Bu adamı desteklediğime pişman olmam umarım."

"Apartmanının dışında toplanan kalabalığı atlattın mı?" dedim sonunda. Dudaklarımı bir gülümsemeye çevirecek kadar sürede kendimi toparladım. "Dedikodulara göre halk *senin* yeni Seçmen olmanı istiyormuş."

Bıkkınlıkla yüzünü buruşturdu ve homurdandı. "Day Seçmen olacakmış öyle mi? Oldu. Ben Cumhuriyet'i sevmiyorum bile daha. Biraz alışmam gerekecek. Şu an için, kaçınmayı yeğlerim, insanlarla şimdi yüzleşmemeyi tercih ederim." Sesinde Kaede'nin mezarını ziyaret ettiğini gösteren bir parça hüzün duyuyordum. Onu incelediğimi fark edince boğazını temizledi ve bana küçük, kadife kaplı bir kutu uzattı. Bu hareketinde kafamı karıştıran kibar bir mesafe vardı. "Gelirken aldım. Senin için, canım."

Ağzımdan küçük bir şaşkınlık nidası kaçıverdi. "Teşekkürler." Dikkatlice kutuyu aldım, bir süre hayranlıkla baktım, sonra da başımı ona doğru kaldırdım. "Neyi kutluyoruz?"

Day saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve umursamıyormuş gibi görünmeye çalıştı. "Güzel görünüyor diye düşünmüştüm sadece."

Kutuyu yavaşça açtım, sonra içinde ne olduğunu görünce nefesimi hızla içime çektim; gümüş bir zincirin ucunda elmaslarla bezeli, damla şeklinde bir yakut vardı. Yakutun etrafına üç tane ince gümüş tel sarılmıştı. "Bu... muhteşem," dedim. Yanaklarım

yanıyordu. “Bu çok pahalı olmalı.” Ne zamandan beri Day’le konuşurken kibar olmaya dikkat etmeye başlamıştım?

Başını salladı. “Görünüşe göre Cumhuriyet beni mutlu etmek için bana para yağdırıyor. Yakut senin uğurlu taşındı, değil mi? Benden sana abuk subuk ataşlardan yapılmış bir yüzükten daha güzel bir şey kalmasını istedim.” Ollie’nin başını okşadı, sonra dairemi beğendiğini gösterdi. “Evin güzelmiş. Benimkine çok benziyor.” Daye de sokağın aşağısına doğru birkaç blok ötede benimkine benzeyen,sıkı güvenliğe sahip bir daire verilmişti.

“Teşekkür ederim,” dedim tekrar, kutuyu şimdilik yavaşça mutfak tezgâhına koydum. Sonra ona göz kırptım. “Ama hâlâ en çok ataş yüzüğümü seviyorum.”

Bir saliseliğine yüzünden mutluluk geçti. Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarını dudaklarıma çekmek istedim fakat duruşunda bana mesafemi korumamı söyleyen bir ağırlık vardı.

Onu rahatsız eden şeyin ne olduğuna dair tereddüdü bir tahminde bulundum. “Eden nasıl?”

“Yeterince iyi sayılır.” Day bir kez daha odada gözlerini gezdirdi, sonra da tekrar bana bakmaya başladı. “Her şeyi göz önüne alırsak tabii.”

Başımı eğdim. “Ben... gözleri için üzgünüm. O...”

Day nazikçe lafımı kesti. “Yaşıyor. Bu da beni yeterince mutlu ediyor.” Ben de ona katıldığımı gösteren bir şekilde garipçe onayladım ve uzun bir sessizliğe gömüldük.

“Benimle konuşmak istemiştin,” dedim sonunda.

“Evet.” Day yere baktı, eldivenleriyle oynadı, sonra da ellerini ceplerine soktu. “Anden’ın sana teklif ettiği terfiden haberim var.”

Dönüp koltuğa oturdum. Daha kırk sekiz saat bile geçmemişti ve şehrin JumboTron’larında haberlerin iki kere çıktığını görmüştüm bile: June Iparis Princeps pozisyonu için eğitim almaya hazır. Bu konuyu açanın Day olmasına sevinmeliydim; bu konuya yaklaşmak

için iyi bir sebep arıyordum ama artık gerek yoktu. Yine de nabzım hızlandı ve kendimi korktuğum kadar gergin hissederken buldum. Belki de bu konuyu hemen açmadığım için sinirlenmişti. Yanıma otururken, "Ne kadarını öğrendin?" diye sordum. Dizi nazikçe kalçama değdi. Bu hafif dokunuş bile midemde kelebekler uçuşmasına neden oldu. Bunu bilerek yapıp yapmadığını görmek için yüzüne baktım ama Day'in dudakları gerilmişti, sanki bu konuşmayı yapacağını biliyor fakat yapmak istemiyor gibiydi.

"Duyduğum söylentilere göre Anden'ın her adımım takip etmen gerekecekmiş, öyle mi? Onun Princeps'i olmak için eğitim alacakmışsın. Bunların hepsi doğru mu?"

İç çektim, omuzlarımı düşürdüm ve başımı avuçlarıma aldım. Day'in bunu söylediğini duymak,üstlenmek zorunda kalacağım sorumluluğun ne kadar ağır olduğunu hissetmeme neden oldu.Tabii ki Anden'ın beni neden bunun için seçmek istediğini anlıyordum, gerçekten de Cumhuriyet'i şekillendirebilecek birisi olduğumu düşünüyordum. Bütün askerî eğitimim, Metias'ın bana söylediği her şey... Cumhuriyet hükümetine çok uygun olduğumu biliyordum. Ancak..."Evet, hepsi doğru," diye yanıtladım ve hemen ekledim. "Bu bir evlenme teklifi değil, kesinlikle öyle bir şey değil. Bu profesyonel bir pozisyon, ben de o pozisyon için yanşan birkaç kişiden biri olurdum. Ama bu hiç aralıksız haftalar boyunca... şey... aylar boyunca... Aylar boyunca..?A*ylar boyunca senden ayrı olacağım anlamına geliyor,*demek istedim. Ama kulağa çok basit geliyordu, ben de cümleyi bitirmemeye karar verdim. Bunun yerine aklımdan geçen bütün ayrıntıları saymaya başladım. Bir Princeps adayının korkunç programını, eğer bütün bunları kabul etmeye karar verirsek kendime nasıl nefes alacak zaman ayırmayı planladığımı, kendimi Cumhuriyete ne kadar adamak istediğimden emin olmadığımı anlattım. Bir süre sonra saçmalamaya başladığımı *biliyordum* ama içimdekileri söylemek, sevdiğim çocuğa sıkıntılarımı anlatmak, kendimi durdurmaya çalışmamak iyi geliyordu. Eğer hayatımda her şeyi bilmeyi hak eden biri varsa o da Day'di.

“Anden’a ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye bitirdim. “Bana baskı yapmadı ama ona yakında bir cevap vermem gerekecek”

Day karşılık vermedi. Laf kalabalığını aramızdaki sessizlikte duruverdi. Yüzündeki duyguyu tarif edemiyordum; kaybolmuş bir şeydi, bakışlarından koparılıp alınmış ve yerlere saçılmıştı. İçimi yakan derin, sessiz bir hüzündü. Day’in aklından neler geçiyordu. Bana inanıyor muydu? O da benim bunları ilk duyduğum zamanki gibi Ander'in bunu bana karşı ilgisinden dolayı teklif ettiğini mi düşünüyordu? Bu birbirimizi on yıl boyunca neredeyse hiç göremeyeceğimiz anlamına geldiği için mi üzülüyordu? Onu izleyip bekledim, ne diyeceğini kestirmeye çalışıyordum. Tabii ki bu fikir onu mutsuz edecekti, tabii ki karşı çıkacaktı. Ben de bu durumdan memnun...

Day birden konuştu. “Teklifini kabul et,” diye mırıldandı.

Ona doğru eğildim çünkü onu tam olarak duyamadığımı düşünüyordum. “Ne?”

Day beni dikkatle inceledi. Eli biraz titriyordu, sanki onu kaldırıp yanağıma dokunmak istiyormuş gibiydi. Fakat olduğu yerde durdu. Yumuşak bir ses tonuyla, “Buraya sana teklifi kabul etmeni söylemek için geldim,” diye tekrar etti.

Gözlerimi kırptım. Boğazım acıyordu; görüşüm bir ışık karmaşası içinde yüzdü. Bu cevabı vermiş olamazdı. Day’den bu hariç bir düzine farklı cevap bekliyordum. Veya belki de beni bu kadar şoke eden cevabı değil de onu nasıl söylediğiydi. Sanki artık her şeye boş verir gibiydi. Bir an ona bakakaldım, acaba hayal mi görüyorum diye merak ettim. Ancak yüzündeki ifade -üzgün, uzak- değişmedi. Yüzümü çevirip koltuğun ucuna kaydım ve zihnimin uyuşukluğu içinden sadece tek bir şey fısıldamayı başarabildim: “Neden?”

“Neden olmasın?” diye sordu Day. Sesi uzaktan geliyordu, ölü bir çiçek gibi buruşmuştu.

Anlamıyordum. Belki de alay ediyordu. Ya da hâlâ birlikte olmamız için bir yol bulmak istediğini söyleyecekti. Ama cevabına

başka bir şey eklemedi. *Neden benim teklifi kabul etmemi istiyordu ki?* Day bütün bunlar sona erdiği için o kadar mutlu olacaktı ki tekrar, her nasıl olacaksa normale benzer bir hayat yaşamak için şansımızı deneyebilecektik diye düşünmüştüm. Anden'ın teklifinden ödün vermesinin bir yolunu bulmak benim için çok basit olacaktı ya da teklifi tamamen geri çevirecektim. Day neden bunu önermemişti? Day'in benden daha duygusal olduğunu sanıyordum.

Hemen cevap vermeyince Day acı acı gülümsedi. Ellerimiz birbirinden ayrı oturuyor, dünyanın aramızda ağır bir şekilde durmasına izin veriyorduk, saniyelerin ses çıkarmadan geçip gittiğini duyuyorduk. Birkaç dakika sonra derin bir nefes aldı ve "Benim, ah... sana söylemem gereken bir şey daha var," dedi.

Sessizce başımı salladım, devam etmesini bekledim. Ne diyeceğinden korkuyordum. Sebebini açıklayacağından korkuyordum.

Uzunca bir süre tereddüt etti fakat konuşmaya başladığında başını iki yana salladı ve bana trajik bir kahkaha attı. Fikrini değiştirdiğini anlamıştım, sırrını alıp tekrar kalbine gömmüştü. "Biliyor musun, acaba bir gün seninle öylesine tanışsaydık... nasıl olurdu diye merak ediyorum bazen. Normal insanlar gibi. Güneşli bir sabah sokağın birinden yürürken yanından geçiyor olsaydım ve senin şirin olduğunu düşünseydim, durup, 'Selam, ben Daniel,' deseydim."

Bu tatlı düşünce karşısında gözlerimi kapadım. Ne kadar da özgürleştirici bir şey olurdu. Ne kadar kolay. "Keşke," diye fısıldadım.

Day eldivenindeki altın zincirle oynadı. "Anden bütün Cumhuriyetin Seçmen Primo'su. Böyle bir şans bir daha ele geçmeyebilir."

Ne demeye çalıştığını biliyordum. "Merak etme, bu teklifi geri çevirsem bile, yine de Cumhuriyet! etkileyebilirim ya da ortak bir noktada buluşabiliriz. Bunun tek yol olduğunu..."

Beni durdurmak için iki elini de kaldırdı, yumuşak bir sesle, "Beni dinle, June," dedi. "Bütün bunları tekrar söyleyebilecek cesaretim olup olmayacağını bilmiyorum." Dudaklarının adımı söyleyişi içimi titretti, içimde bir şeyleri parçalayan bir gülümseme belirdi yüzünde. Sebebini bilmiyordum ancak yüzündeki ifade sanki bu beni son görüşüymüş gibiydi. "Hadi, sen de ben de ne yapmamız gerektiğinin farkındayız. Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyoruz. Ama ben bütün hayatımı Seçmen'in şu anda değiştirmek istediği sistemle savaşarak geçirdim. Ve sen... eh, senin ailen de benimki kadar çekti." Duraksadı ve gözleri çok uzaktalarmış gibi bir hal aldı. "Ben bir binanın tepesinden bağırarak konuşma yapmakta ve kalabalığı galeyana getirmekte iyi olabilirim. Politika hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece bir simge olabilirim. Ama sen... sen her zaman için halkın ihtiyacı olan şeydin. Senin bir şeyleri değiştirme şansın var." Elimi alıp yüzüğünün eskiden durduğu yere dokundu. Avuçlarındaki nasırları, hareketindeki acı dolu nezaketi hissettim. "Bu tabii ki senin kararın ama neyi seçmen gerektiğini biliyorsun. Sadece kendini suçlu filan hissettiğin için verme kararını. Beni düşünme. Kendini bu yüzden tuttuğunu biliyorum... yüzünden okunuyor."

Yine hiçbir şey söylemedim. Neden bahsediyordu? Yüzümden okunan şey *neydi?* Şu anda nasıl görünüyordum?

Day sessizliğim karşısında iç çekti. "Yüzüne bakamıyoıdum. Yavaşça, "June,"dedi. Sözlerinin ardında, sesi sanki her an çatlayabilirmiş gibi geliyordu. "Bizim ilişkimiz hiçbir zaman yürümeyecek."

Ve işte gerçek sebebi buydu. Başımı salladım, gerisini duymak istemiyordum. Bunu değil. *Lütfen söyleme, Day, lütfen söyleme.* "Bir yolunu buluruz," diye başladım. Detaylar ağzımdan dökülüyordu. "Bir süreliğine başkentin devriyelerinde çalışırım. Ne de olsa bu daha uygun bir seçenek olur. Politikaya gerçekten atılmak istersem de bir Senatör'ün stajyeri olurum. Senatörler'in on ikisi..."

Day bana bakamıyordu bile. "Biz birbirimiz için yaratılmamışız. Çok fazla... şey oldu." Sesi azaldı. "Çok fazla."

Bunun ağırlığı üzerime çöktü. Bunun Princeps pozisyonuyla alakası yoktu, tamamen başka bir şeyle alakalıydı. Anden hiçbir şey dememiş olsa bile Day yine de bunları söylüyor olacaktı. *Yer altı tünelindeki tartışmamız,.* Ne kadar yanıldığını söylemek istedim ancak fikrine karşı bile çıkamıyordum. Çünkü haklıydı. Ona yaptığım şeylerin sonuçlarına katlanmayacağımızı *nasıl* düşünebilmiştim? Nasıl bizim için her şeyin yoluna gireceğini, yaptığım bir iki iyiliğin ona yaşattığım acıları kapatacağını düşünecek kadar kibirli davranabilmiştim? Gerçek hiç değişmeyecekti. Ne kadar kendini zorlarsa zorlasın,bana her baktığında ailesine olanları görecekti. Ne yaptığımı görecekti. Bu aklından hiç çıkmayacaktı, her zaman için aramızda olacaktı.

Onun gitmesine izin vermeliydim.

Gözlerimde biriken yaşları hissedebiliyordum ama akmalarına izin vermedim. "Demek öyle," diye fısıldadım, sesim bu çabadan titriyordu. "Hepsi bu kadar öyle mi? Olan her şeyden sonra?" Bunları söylerken bile bir işe yaramayacağını biliyordum.İş işten geçmişti. Geriye dönüş yoktu.

Day eğildi ve ellerini gözlerine bastırdı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Uzun saniyeler geçti.

Hiç bitmeyecekmiş gibi giden bir süre sonunda yavaşça yutkundum. Ağlamayacaktım. Aşk mantıksızdı,aşkın sonuçları vardı,bunu ben kendime yapmıştım ve buna dayanabilmeliydim.*O zaman dayan bakalım, June*. Üzgün olması gereken bendim. Sonunda demek istediğim şeyi söylemek yerine sesimdeki titremeyi bastırıp daha uygun bir cevap verdim. *Söylemem gereken şeyi*.

"Anden'a haber veririm."

Day bir elini saçlarından geçirdi, bir şey söylemek için ağzını açtı ve tekrar kapadı. Bu senaryonun bana anlatmadığı bambaşka bir tarafı olduğunu anlayabiliyordum fakat zorlamadım. Ne de olsa bir şey fark etmeyecekti, birbirimiz için uygun olmadığımızı gösteren yeterince neden vardı zaten. Pencereden içeriye giren ay ışığı

gözlerine vurdu. Aramızdan sadece nefeslerimizin fısıltısıyla dolu bir an daha geçti. "Eh, ben..." Sesi çatladı ve yumruklarını sıktı. Orada bir saniye durup kendini tutmaya çalıştı. "Sen uyu istersen. Yorulmuş olmalısın."Kalktı ve ceketini düzeltti.Ayrılırken son bir kez selâmlaştık. Sonra kibarca eğildi, arkasını döndü ve yürümeye başladı, "iyi geceler, June."

Kalbim ortadan ikiye ayrılmıştı, parçalanmış, kan kaybediyordu. Bu şekilde gitmesine izin vermemeliydim. İki yabancıya dönüşemeyecek kadar çok şey yaşamıştık. Vedalaşmamız kibar bir şekilde eğilmekten daha fazlası olmalıydı. O tam kapıya vardığında birden ayaklarımın beni ona götürdüğünü hissettim. "Day, bekle..."

Arkasını döndü. Başka bir şey diyemeden öne bir adım attı ve yüzümü ellerine aldı. Sonra beni son bir kez öptü, sıcaklığıyla beni hapsediyor, içime hayat, aşk ve acı dolu hüzün soluyordu.Kollarını belime dolarken ben de kollarımı boynuna sardım. Dudaklarım onun için aralandı ve onun dudakları da umutsuzca benimkilere kilitlendi. Beni yutuyor, her nefesimi içine çekiyordu. Sessizce, *gitme*, diye yalvardım. Ama dudaklarındaki vedayı tadabiliyordum ve gözyaşlarıma artık hâkim olamadım. Titriyordu. Yüzü ıslanmıştı. Eğer bırakırsam kaybolacakmışım gibi, bu karanlık odada tek başıma, bomboş havanın içinde kalacakmışım gibi ona tutunmuştum.Anden, Cumhuriyet'teki en güçlü adam olabilirdi... ancak Day, üzerindeki giysileri ve gözlerindeki samimiyetinden başka hiçbir şeyi olmayan bu sokak çocuğu, kalbimin sahibiydi.

Her *şeyiyle* güzeldi.

Karanlık dünyadaki umuttu.

Işığımdı...

TEŞEKKÜRLER

Deha'yı yazmak, *Efsane*'yi yazmaktan tamamen farklıydı, birçok kez panik atak geçirdiğim ve dizüstü bilgisayarımın önünde birçok kez çaresizce hıçkırdığım, karakterlerimin daha da özüne indiğim ve en karanlık düşüncelerini, anılarını açığa çıkardığım bir tecrübeydi. Şansıma bu kitabı bir araya getirmem de bana yardım eden harika bir grup insanın desteğine sahibim:

Yayın temsilcim Kristin Nelson'a, bu müsveddeye ilk göz atan kişi olduğu için. Tavsiye ve geri bildirimlerin olmasaydı bir akarkum bataklığının içinde ölürdüm. NLA takımının tamamına bana hep destek oldukları için. Olağanüstü beta okuyucum Ellen Oh'a, Deha'nın ilk taslaklarından birini okuyup çok önemli bazı sahnelerde saçmalamamı engellediği için. JJ'e, Deha oluşturulurken zeki bir deneme tahtası ve beta okuyucusu olduğu için.

İnanılmaz editörlerim, Jen Besser ve Ari Levvin'e Dehanın ilk taslağını alıp benim tek başıma yaratabileceğimden çok daha iyi bir şeye dönüştürdükleri için. Karakterlerimi, dünyamı ve olay örgüsünü daha da güçlü yapabilmeye beni zorladığınız için teşekkür ederim; kitapların artık editörlerin elinden geçmediğini düşünenler görünüşe göre daha sizi tanımıyor. Harikasınız. (Küçük Primo'ya buradan selamlar!)

Putnam Children's ve Penguin Young Readers takımının tamamına desteklerini hiç kesmedikleri için. Don Weisberg, Shauna Fay, Anna Jarzab, Jeşsica Schoffel, Elyse Marshall, Scottie Bovvditch, Lori Thom, Linda McCarthy, Erin Dempsey, Shanta Nevvlin, Emily Romero, Erin Gallagher, Mia Garda, Lisa Kelly, Courtney Wood, Marie Kent ve Efsane ve Dehdji. hayat veren herkese. Hiçbir yazar daha muhteşem bir destek grubu isteyemezdi.

Efsane'ye bağlılıkları için CBS Films, Temple Hill ve UTAH'taki harika takunlara: Wolfgang Hammer, Grey Munford, MAtt Gilhoo-ley, Ally Mielnicki, Christine Batista, Isaac Klausner, Wyck Godfrey,

Marty, Bowen, Gina Marrinez ve Kassie Evashevski. Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

Efsane ve Dehâ'dan bahseden bütün blog yazarlarına, eleştirmenlere, medyaya ve okuyuculara bu kitapları ulaştıran bütün kitapçılara. Çok teşekkür ediyorum; hepinize doğru kitapları doğru insanlara ulaştırdığınız için minnettarım.

Hevesli mektupları ve yüreklendirmeleri için harika okuyucularıma ve hayranlanma. *Efsane* hakkında mesajlarınızı her gördüğümde, *Deha*'yı olabildiğince iyi yapabilmek için çok daha motive oldum. Kitaplarımı okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Ve son olarak fam bam, annem, Andre ve bütün arkadaşlarıma. Hepinize bütün desteğiniz için teşekkür ederim, yerinizi hiçbir şey tutamaz.